JOHN SCALZI

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF OLD MAN'S WAR

U U

REDSHIRTS

KIRMIZI ÜNİFORMALILAR

THEY WERE EXPENDABLE . . .

UNTIL THEY STARTED COMPARING NOTES

John Scalzi

KIRMIZI ÜNİFORMALILAR

Çeviren: Cihan Karamancı

WARNING!
RED SHIRTS
MAY BE HAZARDOUS
TO YOUR HEALTH!
WEAR AT YOUR OWN RISK

Kırmızı Üniformalılar şu kişilere adanmıştır:

Bir kalbin taşıyabileceği tüm sevgiyle sevdiğim Wil Wheaton'a

Glendora Halk Kütüphanesindeki TRS-80 günlerinden beri dostum olan Mykal Bums'e;

Ve de beni yanlarında uzaya götüren Joe Mallozzi ile Brad Wright'a.

GİRİŞ

Asteğmen Tom Davis üstünde oturduğu iri kayadan engin mağaranın karşısındaki ikinci ve daha iri bir kayaya tünemiş Kaptan Lucius Abernathy'ye, Bilim Subayı Q'eeng'e ve Başmühendis Paul West'e bakarak aklından şöyle geçirdi: İşte şimdi hapı yuttuk.

"Borgovya Toprak Solucanları!" diyen Kaptan Abernathy, avcuyla kayasına bir şaplak attı. "Bilmem gerekirdi."

Bilmen mi gerekirdi? Nasıl oldu da bilemedin? Diye düşünen Asteğmen Davis, mağaranın geniş toprak zeminine göz gezdirdi. Tozlu yüzey devasa, etobur solucanların hareketlerini belli eden gölgeli tümseklerle kıpır kıpırdı.

"Bence oraya böyle elimizi kolumuzu sallaya sallaya girmemeliyiz," demişti Davis, dış görev ekibindeki diğer mürettebat üyesi Chen'e, mağarayla ilk karşılaştıklarında. Davis ile Chen teoride grubun güvenliğinden sorumlu olmalarına rağmen Abernathy, Q'eeng ve West çoktan içeri girmişlerdi.

Mürettebata yeni katılmış olan Chen gülüp geçmişti. "Hadi ama" demişti. "Bu sadece bir mağara… İçeride ne olabilir ki?"

"Ayılar?" diye fikir yürütmüştü Davis. "Kurtlar? Hava şartlarından korunmak için bir mağaraya sığınan türlü türlü iri yırtıcı? Hiç kampa gitmedin mi?"

"Bu gezegende ayı falan yok," demişti Chen, Davis'in ne demek istediğini anlamazdan gelerek. "Zaten akım tabancalarımız var. Gel hadi. Bu benim ilk gemi dışı görevim. Kaptan nerede kaldığımı merak etsin istemiyorum." Sonra da subayların arkasından koşup gitmişti.

Davis bulunduğu kayadan mağara zeminindeki tozlu lekeye baktı. Chen'den geriye kalan tek şey oydu. Mağaradaki insanların sesine gelen toprak solucanları yeri kazarak Chen'in altından çıkmış, geride yankılanan çığlıklardan ve o lekeden başka hiçbir şey bırakmadan onu yerin altına çekip götürmüştü.

Aslında bu pek doğru sayılmaz, diye düşündü Davis, mağaranın daha ilerisindeki kopuk ele bakarak. Chen'in yanında taşıdığı akım tabancası hâlâ o elin parmakları arasındaydı. Silah belli ki hiçbir işine yaramamıştı.

Yerde bir kıpırdanma oldu ve el ansızın ortadan kayboldu.

Tamam, artık doğru, diye aklından geçirdi Davis.

"Davis!" diye seslendi Kaptan Abernathy. "Olduğun yerde kal! Zemindeki herhangi bir hareket solucanları oraya çağırır! Seni bir çırpıda yerler!"

Gereksiz ve bariz uyarın için teşekkürler mankafa, diye düşündü Davis, fakat bunu dile getirmedi, çünkü o bir asteğmenken Abernathy kaptandı. Bunun yerine başka bir şey söyledi. "Emredersiniz Kaptan."

"Güzel," dedi Abernathy. "Boyundan büyük bir işe kalkışıp o solucanlara yem olmanı istemem. Baban beni asla affetmez."

Ne? Diye aklından geçirdi Davis ve ansızın Kaptan Abernathy'nin Benjamin Franklin'deyken babasının emrinde görev yaptığını hatırladı.

Bahtsız Benjamin Franklin! Hatta Davis'in babası o zamanlar asteğmen olan baygın durumdaki Abernathy'yi kaçış kapsülüne atarak, sonra kendisi de peşi sıra içeri dalıp Franklin infilak etmeden hemen önce kapsülü fırlatarak onun hayatını kurtarmıştı. Birlikte üç gün boyunca uzayda sürüklenmişlerdi ve ancak kapsülün içindeki solunabilir hava bitmek üzereyken kurtarılmışlardı.

Davis başını iki yana salladı. İçinde bulundukları şartlar göz önüne alındığında Abernathy'yle ilgili tüm bu ayrıntıların aklına gelmesi çok tuhaftı.

Abernathy de onun böyle düşünmesini bekliyormuşçasına tam o anda ağzını açtı. "Baban bir keresinde hayatımı kurtarmıştı."

"Biliyo-" diye başlayan Davis toprak solucanlarının bir anda kendilerini kayaya atarak onu sallamaları yüzünden aşağı düşecek gibi oldu.

"Davis!" dedi Abernathy.

Davis ağırlık merkezini alçakta tutmak için kendini kayanın üstüne yapıştırdı. Abernathy'ye bir göz attığında onun Q'eeng ve West ile konuştuğunu gördü. Onları duyamamasına rağmen Borgovya Toprak Solucanları hakkındaki bilgilerini gözden geçirdiklerini ve yaratıkları etkisiz hale getirecek bir plan kurmaya çalıştıklarını anladı. Planları başarıya ulaşırsa mağarayı güvenle geçip Borgovyalıların kadim Merkezi Bilgisayarını barındıran odaya ulaşabilirler ve belki o bilge, gizemli ırkın niçin ortadan kaybolduğuna dair bir ipucu bulabilirlerdi.

Sen asıl mevcut durumunla ilgilen, diye beyninin bir parçası onu uyardı ve Davis başını tekrar iki yana salladı. Bu değerlendirmeye itiraz edemezdi; beyni şu anda hiçbir işine yaramayan bir sürü konu dışı düşünceye kapılmak için gülünç bir zaman seçmişti.

Solucanlar, kayasını bir kez daha salladı. Davis ona mümkün olduğu kadar sıkıca tutunurken Abernathy, Q'eeng ve West'in sorun çözme çabalarının daha şevkli bir hal aldığını gördü.

Ansızın Davis'in aklına bir fikir geldi. Sen güvenlik ekibinin bir parçasısın, diyordu fikir. Yanında bir akım tabancası var. Bu şeyleri buhar edebilirsin.

Solucanlar başını kayaya çarptırarak zaten öyle yapmaya çalışmasalardı Davis alnına bir şaplak atacaktı. Tabii ya! Akım tabancası! Silahı kılıfından çıkarmak için elini

kemerine götürdü. Öyle yaparken de beyninin başka bir parçası ortada solucanları buharlaştırmak kadar basit bir çözüm varken Kaptan Abernathy'nin veya diğer subaylardan birinin niye şimdiye kadar ona böyle bir emir vermediğini merak etti.

Bugün kafamın içinde amma çok ses var, dedi Davis'in beyninin üçüncü bir kısmı. Davis o son sese aldırış etmedi ve kayasına doğru ilerleyen hareketli bir tümseğe nişan aldı.

Abernathy'nin, "Davis! Hayır!" haykırışı tam da ateş ederek yerdeki tümseğe bağdaşık ve yıkıcı bir parçacık akımı yolladığı anda geldi.

Tümsekten tiz bir çığlık yükseldi ve bunu önce şiddetli bir çırpınış, sonra da meşum bir sarsıntı izledi. Düzinelerce solucanın bir anda topraktan fırlamasıyla birlikte mağara zemini altüst oldu.

Bilim Subayı Q'eeng'in yerde kıvranan solucanların feci gürültüsü arasında, "Akım tabancası Borgovya Toprak Solucanlarına karşı etkisizdir!" dediğini duydu Davis. "Akımın frekansı onları kudurtur. Asteğmen Davis az önce bölgedeki tüm solucanları buraya çağırdın!"

Bunu bana ateş etmeden önce söyleyemez miydin? Diye haykırmak istedi Davis. Görev brifingi verilirken, "Ah, bu arada sakın akım tabancasıyla Borgovya Toprak Solucanlarına ateş etmeyin." diyemez miydin? Daha gemideyken? Borgovya'ya -bu kahrolası yaratıkların bulunduğu gezegene- inmeyi konuşurken?

Davis bunları Q'eeng'e bağırmadı, çünkü sesini duyurmasına imkân yoktu. Zaten artık çok geçti. Ateş etmişti bir kere. Solucanlar kudurmuştu.

Artık muhtemelen biri ölecekti.

Ve o kişi muhtemelen Asteğmen Davis olacaktı.

Davis gümbürtünün ve toz dumanın arasından Abernathy'ye baktı. Kaptan da alnı endişeyle kırışmış vaziyette ona bakıyordu. Ve Davis işte o zaman Abernathy'nin bu görevden önce kendisiyle hiç konuşup konuşmadığını merak etti.

Ah, mutlaka konuşmuş olmalıydı - o ve Davis'in babası Franklin'in patlamasından sonra sıkı fıkı olmuşlardı. Birbirleriyle dosttular. Hem de iyi dost. Hatta Abernathy'nin Davis'i küçüklüğünden beri tanıması ve torpil yaparak dostunun oğluna Gözüpek'te, yani Evrensel Birlik'in amiral gemisinde bir yer ayarlamış olması bile mümkündü. Kaptan elbette Davis'le beraber vakit geçiremezdi -personel arasında adam kayırmak bir kaptana yakışmazdı- fakat mutlaka konuşmuş olmaları gerekirdi. Orada burada iki çift laf ederler, belki Abernathy ona babasının halini hatrını veya diğer dış görevler hakkında sorular sorardı.

Yine de Davis'in aklına hiçbir şey gelmiyordu.

Gümbürtüler ansızın kesildi. Solucanlar kudurdukları hızla toprağa girip ortadan kaybolmuş gibi gözüktüler. Toz bulutu yere çöktü.

"Gittiler!" kelimesinin ağzından çıktığını duydu Davis.

"Hayır," dedi Abernathy. "Bundan daha zekiler."

Davis kendisinin, "Mağara girişine ulaşabilirim!" dediğini işitti.

"Olduğun yerde kal Asteğmen!" dedi Abernathy. "Bu bir emirdir."

Fakat Davis kayasından aşağı atlayıp mağaranın girişine doğru koşmaya başlamıştı bile. Beyninin bir parçası bu mantıksız davranışı yüzünden ona bağırıp çağırsa da, benliğinin geri kalanı o parçaya aldırış etmiyordu. Davis harekete geçmeye mecbur olduğunu biliyordu. Bu âdeta bir dürtüydü. Sanki başka bir seçeneği yoktu.

Abernathy neredeyse yavaş çekimde, "Hayır!" diye bağırırken Davis katetmesi gereken mesafeyi yarılamıştı. Sonra bir yarım daire şeklinde dizilmiş toprak solucanları topraktan fırlayıp Davis'in üstüne uçtular.

İşte o zaman, kendini geriye atarken yüzünde şaşkın bir ifade bulunmasına rağmen Asteğmen Davis'in kafasına bir şey dank etti.

Bu hayatının dönüm noktasıydı. Varolma sebebiydi. Daha önce yaptığı, olduğu, söylediği veya istediği her şey onu tam bu ana taşımıştı.

Borgovya Toprak Solucanları havaya fırlayıp üstüne çullanırken kendini geriye atması onun kaderiydi. Bu onun alınyazısıydı.

Asteğmen Tom Davis toprak solucanlarının evrimsel bakımdan şüphe uyandırıcı döner çenelerindeki iğne sivriliğinde dişlere bakarken ansızın geleceği gördü. Bu yaşananların hiçbiri aslında Borgovyalıların gizemli kayboluşuyla ilgili değildi. Bu andan sonra hiç kimse bir daha Borgovyalılardan bahsetmeyecekti.

Asıl mesele kendisiydi - daha doğrusu yaklaşan ölümünün şimdi bir amiral olan babasını nasıl etkileyeceği. Aslında ölümünün Amiral Davis ile Kaptan Abernathy arasındaki ilişkiyi nasıl etkileyeceği demek daha uygun olurdu. Abernathy'nin amirale oğlunun ölümünü söylediği sahne Davis'in hayalinde canlandı. Davis hayretin öfkeye dönüştüğünü, iki adam arasındaki dostluğun kaybolduğunu gördü. Amiralin yerleştirdiği sahte delillere dayanarak Evrensel Birlik askeri inzibatlarının ihmal sonucu ölüme sebebiyet verme suçlamasıyla kaptanı tutukladıklarını gördü.

Sonra askeri mahkemeyi ve Abernathy'nin avukatlığını yapan Q'eeng'in tanık kürsüsündeki amirale şiddetle yüklendiğini, ona tüm bunlara oğlunu kaybetmenin yol açtığını itiraf ettirdiğini gördü. Davis babasının dramatik bir edayla elini uzatıp asılsız yere suçladığı adamdan özür dilediğini ve ardından tutuklandığını gördü. Kaptan Abernathy'nin hemen oracıkta, mahkeme salonunun orta yerinde yelkenleri suya indirdiği yürek parçalayıcı barışma sahnesini gördü.

Bu harika bir öyküydü. Harika bir dramdı.

Ve hepsi Davis'e bağlıydı. Bu ana. Bu kadere. Asteğmen Davis'in alınyazısına.

Canı cehenneme, diye aklından geçirdi Asteğmen Davis. Ben yaşamak istiyorum. Ve toprak solucanlarından sakınmak için yana çekildi.

Fakat sonra ayağı takıldı. Toprak solucanlarından biri onun suratını yedi ve sonuçta yine öldü.

Kaptan Lucius Abernathy, Q'eeng ile West'in yanındaki konumundan Tom Davis'in toprak solucanlarına yem olmasını çaresizce seyrederken omzunda bir el hissetti. El Başmühendis West'e aitti.

"Üzgünüm Lucius," dedi West. "Onun dostun olduğunu biliyordum."

"Dosttan fazlasıydı," dedi Abernathy, üzüntüsünü içine atarak. "Aynı zamanda bir dostun oğluydu. Onun büyümesini izledim Paul. Gözüpek'e alınması için nüfuzumu kullandım. Ona göz kulak olacağıma dair babasına söz verdim. Oldum da. Arada bir

durumunu sorup soruşturdum. Tabii hiç iltimas geçmedim. Ama yine de gözümü üstünde tuttum."

"Amiral çok üzülecek," dedi Bilim Subayı Q'eeng. "Asteğmen Davis onun ve rahmetli eşinin tek çocuğuydu."

"Evet," dedi Abernathy. "Zor olacak."

"Senin suçun değil Lucius," dedi West. "Ona akım tabancasını ateşlemesini söylemedin. Ondan koşup gitmesini istemedin."

"Benim suçum değil," diye doğruladı Abernathy "Ama benim sorumluluğum." Yalnız kalmak için kayanın üstündeki en uzak noktaya çekildi.

"Tanrı aşkına," diye Q'eeng'e mırıldandı West, kaptan yanlarından ayrıldıktan ve nihayet rahatça konuşabilecekleri kadar yalnız kaldıktan sonra.

"Ne tür bir gerizekâlı, toprak solucanlarıyla dolu bir mağara zeminine akım tabancasıyla ateş eder? Ve sonra da orada koşturur? Davis bir amiralçocuğu olabilirdi ama pek akıllı değilmiş."

"Sahiden de talihsiz bir durum," dedi Q'eeng. "Borgovya Toprak Solucanlarının teşkil ettiği tehlikeler iyi bilinir. Hem Chen'in hem de Davis'in daha dikkatli davranmaları gerekirdi."

"Standartlar giderek düşüyor," dedi West.

"Belki," dedi Q'eeng. "Öyle bile olsa bu ve son zamanlardaki diğer görevler ne yazık ki çok sayıda can kaybına yol açtı. Standartlarımıza uygun olsalar da olmasalar da ortada bir gerçek var: Bize daha fazla tayfa lazım."

BİRİNCİ BÖLÜM

Asteğmen Andrew Dahl dönüp Dünya Limanı'nın, yani Evrensel Birlik'in Dünya gezegeni üstündeki uzay istasyonunun penceresinden dışarıya baktı ve bir sonraki gemisini inceledi.

Geminin adı Gözüpek'ti.

"Çok güzel, değil mi?" dedi bir ses.

Dahl sese doğru döndüğünde bir yıldız gemisi asteğmeninin üniformasını giyen genç bir kadınla karşılaştı. Kadın da gemiye bakıyordu.

"Öyle," diye doğruladı.

"Evrensel Birlik Amiral Gemisi Gözüpek," dedi genç kadın. "2453'te Mars Limanı'nda inşa edildi. 2456'dan beri Evrensel Birlik'in amiral gemisi. İlk kaptanı Geneviève Shan. 2462'den heriyse Lucius Abernathy."

"Yoksa Gözüpek'in tur rehberi misin?" diye gülümseyerek sordu Dahl.

"Sen bir turist misin?" diye karşılık veren genç kadın da gülümsedi.

"Hayır," diyen Dahl elini uzattı. "Andrew Dahl. Gözüpek'e atandım. 1500 mekiğini bekliyorum."

Genç kadın onun elini sıktı. "Maia Duvall," dedi. "Ben de Gözüpek'te görevliyim ve ben de 1500 mekiğini bekliyorum."

"Bu ne tesadüf," dedi Dahl.

"Birlik Uzay Filosu'nda görevli iki kişinin bir Birlik uzay istasyonuna park etmiş bir Birlik uzay gemisine gidecek bir mekik beklemesine tesadüf diyorsan öyle," dedi Duvall.

"Eh, sen öyle söyleyince değil tabii," dedi Dahl.

"Neden bu kadar erken geldin?" diye sordu Duvall. "Vakit henüz öğle… Mekik bekleyen ilk kişi olacağımı sanıyordum."

“Heyecanlıyım,” dedi Dahl. “Bu benim ilk görev yerim.” Duvall’ın onu soran gözlerle süzmesi üzerine tekrar konuştu. “Akademi’ye birkaç sene geç girdim de.”

“O niye?” diye sordu Duvall.

“Uzun hikâye,” dedi Dahl.

“Zamanımız var,” diye karşılık verdi Duvall. “Hikâyeni bana öğle yemeğinde anlatmaya ne dersin?”

“Şey,” dedi Dahl, “birini bekliyorum da. Bir dostumu. O da Gözüpek’e atandı.”

“Kafeterya hemen şuracıkta,” diyen Duvall yürüyüş platformunun karşısındaki yemek tezgâhlarını işaret etti. “Ona bir mesaj yolla gitsin. Mesajını almazsa da onu oradan görebiliriz. Hadi ama. İçkiler benden.”

“Eh, madem öyle,” dedi Dahl. “Bedava bir içkiyi geri çevirecek olursam beni Uzay Filosu’ndan atarlar.”

***

“Bana uzun bir hikâye sözü verilmişti,” dedi Duvall, yiyecek-içeceklerini almalarının ardından.

“Ben öyle bir söz vermedim,” dedi Dahl.

“Ama ima ettin,” diye karşı çıktı Duvall. “Hem sana bir içki ısmarladım. Artık benimsin. Beni eğlendir bakalım Asteğmen Dahl.”

“Pekâlâ, tamam,” dedi Dahl. “Akademi’ye geç girmemin sebebi üç yıl boyunca ilahiyat okumuş olmam.”

“Bak bu kulağa hafiften ilginç geliyor,” dedi Duvall.

“Forshan’da,” diye ekledi Dahl.

“İşte bu epey ilginç,” dedi Duvall. “Yani Forshan dininin bir rahibi misin? Hangi mezhep?”

“Solcu mezhep ve hayır, rahip değilim.”

“Bakirlik yemini etmeyi gözün yemedi mi?”

“Solcu rahiplerin bakirlik yemini etmeleri gerekmez,” dedi Dahl, “ama ilahiyat fakültesindeki tek insan olduğum düşünülürse bakirliğe mecbur bırakıldığım söylenebilir.”

“Bazıları öyle bir şeyin kendilerini yıldırmasına izin vermezler,” dedi Duvall.

“Bir Forshan ilahiyat öğrencisini yakından görmediğin belli,” dedi Dahl. “Hem ben uzaylılara o gözle bakmam.”

“Belki de henüz doğru uzaylıyla karşılaşmamışsındır,” dedi Duvall.

“İnsanları yeğlerim,” dedi Dahl. “İstersen bana sıkıcı de.”

“Sıkıcı,” diye sataştı Duvall.

“Böylelikle kişisel tercihlerime rekor sürede burnunu sokmuş bulunuyorsun,” dedi Dahl. “Yeni tanıştığın biriyle bu kadar açık sözlü konuşabiliyorsan uzun zamandır tanıdığın insanlara nasıl davrandığını hayal bile edemiyorum.”

“Ah, herkesle böyle konuşmam,” dedi Duvall. “Ama daha şimdiden sana kanımın ısındığını söyleyebilirim. Neyse, rahip değilim diyordun.”

“Hayır, değilim. Resmi statüm “Yabancı Tövbekâr, ” dedi Dahl. “Fakültedeki tüm derslere girmeme ve bazı ayinleri düzenlememe izin veriliyordu, ama rahip olmak için gereken bedensel özelliklerin tamamına sahip değildim.”

“Ne gibi?” diye sordu Duvall.

“Örneğin kendi kendine hamile kalabilmek,” dedi Dahl.

“Küçük fakat son derece önemli bir ayrıntı,” dedi Duvall.

“Bir de kalkmış bakirlik yemininden dert yanıyordun,” dedi Dahl ve içkisinden bir yudum aldı.

“Madem rahip olmayacaktın, niye ilahiyat fakültesine gittin?” diye sordu Duvall.

“Forshan dinini çok huzur verici buldum,” dedi Dahl. “Gençliğimde bu beni cezbediyordu. Çocukken ebeveynlerimi kaybettim ve onlardan küçük bir miras kaldı. Ben de o mirasla özel öğretmen tutup dillerini öğrendim ve Forshan’a gidip beni alacak bir ilahiyat fakültesi buldum. Ölene kadar orada kalmayı planlıyordum.”

“Ama kalmadın,” dedi Duvall. “O kadarı belli.”

Dahl gülümsedi. “Eh, Forshan dinini huzur verici buldum ama aynı şey Forshan din savaşları için geçerli değildi.”

“Ah,” dedi Duvall. “İyi de bir insan Forshan ilahiyat öğrencisiyken nasıl olur da Akademi’ye girebilir?”

“Birlik Forshan’daki dini gruplar arasında arabuluculuk yapmaya geldiğinde bir tercümana ihtiyaç duydular ve ben de gezegendeydim,” dedi.

Dahl. “Forshan dilinin birden fazla lehçesini konuşabilen pek insan yoktur. Ben en yaygınlardan dördünü de bilirim.”

“Etkileyici,” dedi Duvall.

“Ne diyebilirim ki, dilimi çok iyi kullanırım,” dedi Dahl. “Şimdi kim açık sözlü davranıyor bakalım?” diye sordu Duvall.

“Birlik görevinde başarısız olduktan sonra yerli halk dışındaki herkese gezegenden ayrılmasını tavsiye etti,” dedi Dahl. “Birlik’in baş delegesi Uzay Filosu’nun dilbilimcilere ve bilim insanlarına ihtiyaç duyduğunu söyleyip beni Akademi’deki boş bir kontenjana aday gösterdi. O zamana kadar okulum yanıp kül olmuştu ve gidecek bir yerim kalmamıştı. Zaten kalsaydı bile oraya gidecek param yoktu. En iyi kaçış yolu Akademi gibi

gözüktü. Orada dört yıl zenobiyoloji[1] ve dilbilim okudum. Şimdi de buradayım.”

“Hikâyen güzelmiş,” dedi Duvall ve şişesini Dahl’a doğru eğdirdi.

Dahl şişeye kendi şişesiyle dokundu. “Sağol,” dedi. “Ya senin hikâyen?”

“Hiç de seninki kadar ilginç değil,” dedi Duvall.

“Ondan şüpheliyim.”

“Ben Akademi’ye falan gitmedim,” dedi Duvall. “Birlik’in barış gücüne piyade olarak katıldım. İki sene o işi yaptım ve üç sene önce Uzay Filosu’na geçtim. Bu atamaya kadar Nantes'teydim.”

“Terfi mi edildin yani?” dedi Dahl.

Duvall buruk bir tebessüm etti. “Pek sayılmaz,” dedi. “Personel anlaşmazlığına bağlı bir tayin desek daha doğru olur.”

Dahl konuyu daha fazla eşeleyemeden önce telefonu titreşti. Onu çıkardı ve aldığı mesajı okudu. “Saftirik,” dedi gülümseyerek.
“Ne oldu?” diye sordu Duvall.
“Dur bir dakika,” diyen Dahl sandalyesinde döndü ve istasyonun yürüyüş platformunun orta yerinde dikilen genç bir adama el salladı.
“Buradayız Jimmy!” diye seslendi. Genç adam da sırıtarak ona el salladı ve ikiliye doğru yürüdü.
“Herhalde beklediğin dost bu,” dedi Duvall.
“Evet,” dedi Dahl. “Jimmy Hanson.”
“Jimmy Hanson mı?” diye sordu Duvall. “Herhalde Hanson Endüstrileri’nin genel müdürü ve yönetim kurulu başkanı James Hanson’la akraba değildir.”
“Dördüncü James Albert Hanson,” dedi Dahl. “Oğlu.”
“Anasından şanslı doğmuş,” dedi Duvall.
“Cep harçlığıyla bu uzay istasyonunu satın alabilir,” dedi Dahl. “Ama öyle biri değildir.”
“Ne demek istiyorsun?” dedi Duvall.
“Selam arkadaşlar,” dedi Hanson, nihayet masaya vardığında. Duvall’a bakıp elini uzattı. “Merhaba. Adım Jimmy.”
“Maia,” diyen Duvall da ona elini uzattı. El sıkıştılar.
“Demek sen de Andy’nin bir arkadaşısın, öyle mi?” dedi Hanson.
“Evet,” dedi Duvall. “Dostluğumuz çok eskiye dayanır. Hem de yarım saat eskiye.”
“Harika,” diyen Hanson gülümsedi. “Ama bizim dostluğumuz birazcık daha eskidir.”
“Umarım öyledir,” dedi Duvall.
“Kendime içecek bir şeyler alacağım,” dedi Hanson. “Siz de ister misiniz? Birer içki daha getireyim mi?”
“Bana bu kadar yeter,” dedi Dahl.
“Ben bir bardak daha içebilirim,” dedi Duvall, neredeyse boşalmış şişesini sallayarak.
“Aynısından mı?” diye sordu Hanson.
“Olur,” cevabını verdi Duvall.
“Harika,” diyen Hanson el çırptı. “Hemen dönerim. Bu sandalyeyi bana ayırın, tamam mı?”
“Merak etme,” dedi Dahl. Hanson yiyecek-içecek arayışıyla oradan ayrıldı.
“İyi birine benziyor,” dedi Duvall.
“Öyledir.”
“Yine de pek güçlü bir kişiliği olduğu söylenemez,” dedi Duvall.
“Başka vasıfları var,” dedi Dahl.
“Sana içki ısmarlamak gibi,” dedi Duvall.
“Şey, evet, ama aklımdan geçen o değildi,” dedi Dahl.
“Sana kişisel bir soru sormamın sakıncası var mı?” dedi Duvall.
“Bu sohbette cinsel tercihlerime bile yer verdiğimiz düşünülürse hayır,” dedi Dahl.

“Babasının bütün bir gezegeni satın alabileceğini bilmeden önce de Jimmy’yle dost muydunuz?”

Dahl cevap vermeden önce biraz düşündü. “Zenginlerin senin benim gibilerden ne bakımdan farklı olduklarım biliyor musun?” diye Duvall’a sordu.

“Herhalde paradan başka bir şeyi kastediyorsun,” dedi Duvall.

“Evet.”

“Öyleyse hayır,” dedi Duvall.

“Zenginleri -en azından kafası çalışanları- farklı kılan şey, insanların onlarla niçin yakınlaşmak istediklerine yönelik çok keskin sezgilerinin bulunmasıdır. Sebep karşılarındakinin ya onlarla dostluk kurmak ya da onlara askıntı olmak istemesidir. İlkinde konunun parayla, nüfuzla veya güçle bir ilgisi yoktur. İkincisinde ise vardır. Anlatabildim mi?”

“Tabii,” dedi Duvall.

“Peki, öyleyse,” dedi Dahl. “Durum şu: Jimmy küçükken babasının Birlik’teki en zengin insanlardan biri olduğunu çözdü. Sonra bir gün kendisinin de öyle olacağını çözdü. Sonra bu iki şeyi kendi yararlarına kullanmaya çalışacak bir sürü kişinin çıkacağını çözdü. Sonra da öyle kimseleri nasıl başından savacağını çözdü.”

“Anladım,” dedi Duvall. “Sırf babası yüzünden ona iyi davransaydın Jimmy bunu çakardı.”

“Akademi’deki ilk birkaç haftamızda onu seyretmek sahiden ilginçti,” dedi Dahl. “Öğrencilerden -ve öğretmenlerden- bazıları onunla dostluk kurmaya çalıştı. Sanırım bu zengin çocuğunun ne mal olduklarını bir çırpıda anlaması karşısında epey şaşırdılar. Jimmy’nin insanları çözmekte olağanüstü ustalaşacak kadar çok zamanı olmuştu. Olmak zorundaydı da.”

“Peki, sen ona nasıl yaklaştın?” diye sordu Duvall.

“Yaklaşmadım,” diye cevapladı Dahl. “O yanıma gelip benimle konuşmaya başladı. Galiba babasının kim olduğunu umursamadığımı fark etti.”

“Demek herkes sana bayılıyor,” dedi Duvall.

“Eh, o da var. Ama onun sıkıntı çektiği biyoloji dersinden tam not almamın faydası olmadı değil,” dedi Dahl. “Jimmy’nin arkadaş seçerken titiz davranması hiç menfaatçi olmadığı anlamına gelmez.”

“Bana da arkadaş gözüyle bakmaya hevesli gibiydi,” dedi Duvall.

“Çünkü ikimizin arkadaş olduğunu düşünüyor ve muhakeme kabiliyetime güveniyor,” dedi Dahl.

“Peki, öyle miyiz?” dedi Duvall. “Yani arkadaş mıyız?” “Normalde hoşlandığımdan biraz daha girişkensin,” dedi Dahl.

“Evet, ben de senden ‘huzurlu şeyleri severim’ titreşimi alıyorum,” dedi Duvall.

“Galiba huzurlu şeylerle aran pek iyi değil?” dedi Dahl. “Bazen uyuduğum olur,” dedi Duvall. “Onun haricinde hayır.”

“Öyleyse kendimi alıştırmam gerekecek sanırım,” dedi Dahl.

“Sanırım,” dedi Duvall.

“İçkileri getirdim,” dedi Hanson, Duvall’a arkadan yaklaşarak.

“Jimmy,” dedi Duvall, “artık en sevdiğim insan sensin.” “Harika,” diyen Hanson genç kadına içkisini uzattı, sonra da masaya oturdu. “Ee, neden bahsediyoruz?”

***

Mekik gelmeden önce bekleme alanına iki kişi daha geldi. Daha doğrusu beş kişi: iki tayfa ve onlara eşlik eden üç askeri inzibat… Duvall’ın dirseğiyle dürttüğü Dahl ile Hanson dönüp gruba baktılar. Tayfalardan biri de onları fark edip bir kaşını kaldırdı. “Evet, maiyetim olmadan dışarı adımımı atmam.” Duvall ona aldırmayıp inzibatlardan birine hitap etti. “Bunun olayı ne?”

İnzibat kaşını kaldıran adamı gösterdi. “Hakkında kaçakçılık, kaçak mal satmak ve üst rütbeli bir subaya saldırıda bulunmak da dâhil çeşitli suçlamalar var.” Kadın inzibat bunun ardından başkalarıyla göz temasından kaçınan asık suratlı diğer tayfayı işaret etti. “Bu zavallı herif de ötekinin arkadaşı. Aralarındaki yakınlık yüzünden o da suçlanıyor.”

“Saldırı suçlaması tamamen uydurma!’ dedi ilk tayfa. “İkinci Kaptan’ın kafası çok fena dumanlıydı.”

“Senin verdiğin uyuşturucular yüzünden,” dedi diğer tayfa, hâlâ çevresindekilere bakmaktan kaçınarak.

“Hiç kimse onları benden aldığını ispatlayamaz. Üstelik ortada uyuşturucu falan yoktu,” dedi ilki. “Aldığı şey dünya dışı bir mantardı. Sebep o olamaz zaten. Bahsettiğim mantar insanı gevşetir; karşısına çıkan herkese saldırtarak o kişileri kendini korumak zorunda bırakmaz.”

“Adama zeno-pseudoagaricus verdin, değil mi?” dedi Dahl.

İlk tayfa dönüp ona baktı. “Dediğim gibi; hiç kimse ikinci kaptana bir şey verdiğimi ispatlayamaz,” dedi. “Ama belki de ondan vermişimdir.”

“Zeno-pseudoagaricus yapısı gereği çoğu insanda gevşetici bir etki yaratan kimyasal bir madde üretir,” dedi Dahl. “Fakat kullananların yüzde birlik diliminin yaklaşık onda birinde ters etki yaratır. Bu insanların beyinlerindeki alıcı sinirler diğerlerininkinden biraz farklıdır. Ve o kişilerin de yüzde birlik diliminin yine yaklaşık onda biri mantarın etkisiyle kudurur. Anlaşılan senin şu ikinci kaptan o kişilerden biriymiş.”

“Uzaylı mantarlar konusunda bu kadar bilge olan sen de kimsin?” diye sordu tayfa.

“Ne olursa olsun üstlerine uyuşturucu satmaması gerektiğini bilen biri,” dedi Dahl. Tayfa sırıttı.

“Madem öyle, neden hapiste değilsin?” diye sordu Duvall.

Tayfa eliyle Dahl’ı işaret etti. “Arkadaşına sor. Belli ki bilmediği şey yok,” dedi. Duvall dönüp baktığında Dahl omuz silkti.

“Zeno-pseudoagaricus yasadışı değildir,” dedi Dahl. “Ama onu kullanmak pek akıllıca bir davranış sayılmaz. Ya zenobiyoloji okumuş olman, ya da muhtemelen girişimcilik amacıyla yasadışı denemeyecek dünya dışı uyuşturucu maddelere ilgi duyman gerekir.”

“Ah,” dedi Duvall.

“İllâ bir tahminde bulunmam icap ederse,” dedi Dahl, “dostumuzun-”

“Finn,” diye kendini tanıttı tayfa ve başıyla diğer adamı işaret etti. “Bu da Hester.”

“-dostumuz Finn’in son görev yerinde idrar testlerinden başarıyla geçilmesini sağlayan maddeler için başvurabileceğin kişi olduğunu söyleyebilirim.”

Hester bu söz üzerine buruk bir kahkaha attı.

“Ayrıca ikinci kaptanın herhangi bir uyuşturucu-”

“Mantar,” diye düzeltti Finn.

“-kullandığının öğrenilmesini istemediğini ve saldırıyı o başlattığı için dostumuz Finn’in teoride kendini koruduğunu tahmin ediyorum. Bu yüzden Finn’i hapse tıkıp başlarına bir sürü iş açmaktansa onu sessiz sedasız tayin etmeyi yeğlemişlerdir.”

“Bu iddiaları ne doğrulayabilir ne de yalanlayabilirim,” dedi Finn.

“Öyleyse askeri inzibatlar ne ayak?” diye sordu Hanson.

“Başka bir yere uğramadan Gözüpek’e çıkmamızı sağlamak için buradalar,” dedi Hester. “Finn’in stoğunu tazelemesini istemiyorlar.” Finn bunun üzerine gözlerini yuvarladı.

Duvall dönüp Hester’a baktı. “Aranızda bir husumet seziyorum.”

Hester nihayet göz teması kurdu. “Pezevenk stoğunu benim sandığıma sakladı,” dedi Duvall’a.

“Öyle yaptığından haberin yok muydu?” diye sordu Duvall.

“Bana onların şekerleme olduğunu ve bu öğrenilirse diğer tayfaların onları çalacağını söyledi.”

“Çalarlardı da,” dedi Finn. “Hem her şey sahiden şekerlenmişti.”

“Onları annene göndereceğini de söyledin,” dedi Hester.

“Şey, evet,” dedi Finn. “Bak o yalandı.”

“Bunu kaptana ve ikinci kaptana anlatmaya çalıştım ama kulak asmadılar,” dedi Hester. “Onların gözünde Finn’in suç ortağıydım. Üstelik ondan hazzetmem bile.”

“Öyleyse niçin... Şekerlemelerini saklamaya razı oldun?” dedi Duvall. Hester anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıp göz temasını kesti.

“Çünkü ona iyi davranıyordum ve hiç dostu yoktu,” dedi Finn.

“Yani onu kullandın,” dedi Hanson.

“Ondan hoşlanmıyor değilim,” dedi Finn. “Ayrıca başına dert açmak gibi bir niyetim yoktu. Açılmaması da gerekirdi. Stoğumdaki hiçbir şey yasadışı değildi. Ama sonra ikinci kaptanımız sapıttı ve iskelet yapımı yeniden düzenlemeye kalkıştı.”

“Ürün yelpazeni daha iyi tanıman gerekirdi,” dedi Dahl.

“Bir dahaki sefere bir şey bulduğumda önce sana danışırım,” dedi Finn alaycı bir üslupla, sonra da pencereden tarafı işaret etti. Dışarı bakıldığında mekiğin rıhtıma yanaştığı görülebiliyordu. “Ama o işin beklemesi gerekecek. Görünüşe bakılırsa yolculuğumuz başlıyor.”

İKİNCİ BÖLÜM

Gözüpek'in diğer dört yeni tayfası gemide Del Sol adlı bir astsubay tarafından karşılanıp çabucak görev yerlerine götürüldü. Dahl'ı karşılayansa Gözüpek'in Bilim Subayı Q'eeng oldu.

"Komutanım," dedi Dahl, asker selamı vererek.

Q'eeng selama karşılık verdi. "Kıdemsiz Asteğmen Dahl," dedi. "Seninle tanıştığıma sevindim. Bölümüme her geleni böyle karşılamam ama izinden yeni döndüm ve sana görev yerini tanıtmak istedim. Odana yerleştirmen gereken özel eşyaların var mı?"

"Hayır, komutanım," dedi Dahl. Onun ve diğerlerinin sandıkları geminin güvenlik birimi tarafından denetlenip kamaralarına bırakılacak, o kamaraların konumu de telefonlarına yüklenecekti.

"Anladığım kadarıyla Forshan'da birkaç yıl kalmışsın ve dillerini konuşabiliyormuşsun," dedi Q'eeng. "Hem de dört lehçesini birden."

"Evet, komutanım," dedi Dahl.

"Akademideyken ben de biraz öğrenmiştim," diyen Q'eeng genzini temizledi. "Aaachkafaaachklalhach ghalall chkalalal."

Dahl yüzünü ifadesiz tutmaya özen gösterdi. Q'eeng üçüncü lehçeyi kullanarak 'Sana yaşam ekmeğini sunuyorum' anlamına gelen geleneksel sağcı mezhep selamını vermeye yeltenmişti. Fakat cümleyi kuruş biçimi ve aksam bu ifadeyi 'Gel birlikte pastalarımızın ırzına geçelim' şekline sokmuştu. Solcu tarikatın kurucusunun anadili olması ve bu yüzden bir sağcı tarikat üyesinin üçüncü lehçeyi asla ağzına almayacağı gerçeği bir yana, ortaklaşa pasta tecavüzü Forshan'da kabul gören bir uygulama değildi.

"Aaachkla faaachklalhalu faadalalu chkalalal"dedi Dahl, geleneksel 'Yaşam ekmeğini seninle yiyorum' karşılığını doğru şekliyle üçüncü lehçede dile getirerek.

"Doğru söyledim mi?" diye sordu Q'eeng.

"Alışılmadık bir aksanınız var komutanım," dedi Dahl.

"Demek öyle," dedi Q'eeng. "İyisi mi Forshan dilini konuşmak gerektiğinde seni çağırayım."

“Emredersiniz komutanım,” dedi Dahl.

“Beni takip et Asteğmen,” diyen Q’eeng hızlı adımlarla yürümeye başladı. Dahl’ın ona yetişmek için koşturması gerekti.

Q’eeng’in etrafında Gözüpek bir arı kovanı kadar işlekti; her birinin ulaşması gereken çok önemli bir yer varmış gibi tayfalar ve subaylar koridorlarda hızlı hızlı yürüyorlardı. Q’eeng kendi burun dalgasına2 sahipmişçesine önüne çıkanları yarıp geçiyordu; o yaklaşırken karşısındakiler âdeta sihirli bir biçimde yanlara çekiliyorlar, o geçtikten sonra da tekrar kapanıyorlardı.

“Burası mesai bitiş saati kadar yoğun,” dedi Dahl, etrafına bakınarak.

“Mürettebatın oldukça etkili ve verimli çalıştığını sen de göreceksin,” dedi Q’eeng. “Evrensel Birlik’in amiral gemisi olarak Gözüpek çok seçkin bir kadroya sahiptir.”

“Ondan hiç şüphem yok komutanım,” diyen Dahl bir an için geriye bir göz attı. Arkasındaki tayfalar oldukça yavaşlamışlardı ve onunla Q’eeng’e aval aval bakıyorlardı. Dahl yüz ifadelerinden bir anlam çıkaramadı.

“Anladığım kadarıyla Akademi’deyken Gözüpek'te görevlendirilmeyi talep etmişsin,” dedi Q’eeng.

“Evet, komutanım,” diyen Dahl dikkatini yeniden üstüne verdi. “Bölümünüz son derece sıradışı çalışmalarda bulunuyor. Gemide yaptığınız şeylerden bazıları o kadar olağanüstü ki onları Akademi’de tekrarlamakta zorluk çekiyorduk.”

“Umarım yarım yamalak bir iş çıkardığımızı kastetmiyorsundur,” diyen Q’eeng’in sesi hafif bir sertlik kazanmıştı.

“Kesinlikle hayır komutanım,” dedi Dahl. “Bir bilim insanı olarak leke sürülemeyecek bir itibara sahipsiniz. Ayrıca bölümünüzün yaptığı türden çalışmalarda ön koşulların hem çok değişik hem de taklit edilmesi zor olduğunu biliyoruz.”

Q’eeng bunu duyunca gevşer gibi gözüktü. “Uzay uçsuz bucaksızdır,” dedi. “Gözüpek’in görevi keşifte bulunmaktır. Yaptığımız bilimsel araştırmaların büyük bölümü yenidir - inceleriz, tanımlarız, bir ön hipotez oluştururuz. Sonra farklı bir alana geçip araştırmalarımızı sürdürme görevini başkalarına bırakırız.”

“Anlaşıldı komutanım,” dedi Dahl. “Zaten beni cezbeden de yeni bilimsel araştırmalar oldu. İşin keşif yönü yani...”

“Eee,” dedi Q’eeng, “gemi dışı görevlerimize katılmayı düşünüyor musun?”

Tam önlerindeki bir tayfanın eli ayağına dolanır gibi gözüktü. Dahl onu yere düşmeden önce tuttu. “Aman,” dedi adamı doğrultarak. “Önüne bak.”

Adam oradan hızla uzaklaşırken mırıldandığı teşekkür neredeyse duyulmayacaktı.

“Hem çevik hem de kibarmış,” dedi Dahl sırıtarak. Sonra Q’eeng’in de durmuş olduğunu görüp sırıtmayı bıraktı. Bilim subayı onu büyük bir dikkatle süzüyordu. “Komutanım,” dedi.

“Dış görevler,” diye yineledi Q’eeng. “Onlara katılmayı düşünüyor musun?”

“Akademi’deyken daha ziyade bir laboratuvar faresi olarak tanınırdım,” dedi Dahl. Bunu duyunca Q’eeng kaşlarını çatar gibi gözüktü. “Ama Gözüpek’in bir keşif gemisi olduğunun farkındayım. O keşiflerin bir kısmını bizzat yapmayı iple çekiyorum.”

“Çok güzel,” diyen Q’eeng tekrar ilerlemeye başladı. “Bir ‘laboratuvar faresi’ olmak Akademi’de ve diğer bazı gemilerde kabul görebilir. Fakat Gözüpek'in senin de

ilgini çeken onca keşfi yapmasının sebebi, mürettebatının sahaya inip ellerini kirletmeyi göze almasıdır. Senden bunu aklında tutmanı istiyorum."

"Emredersiniz komutanım," dedi Dahl.

"Güzel," dedi Q'eeng ve 'Zenobiyoloji' yazan bir kapının önünde durdu. Kapıyı açıp arkasındaki laboratuvarı gösterdi ve içeri girdi. Dahl onu takip etti.

İçerisi boştu.

"Herkes nerede komutanım?" diye sordu Dahl.

"Gözüpek mürettebatı sık sık başka bölümlere konsültasyona gider ve genellikle tâli ya da yedek görevlendirmelere sahiptir," dedi Q'eeng.

"Mesela sen Forshan'daki eğitimin sebebiyle Dilbilimleri Bölümü'nde yedekten görevlisin. Yani insanlar sürekli iş istasyonlarının başında beklemezler."

"Anlaşıldı komutanım," dedi Dahl.

"Bununla beraber," diyen Q'eeng telefonunu çıkarıp bir bağlantı kurdu. "Teğmen Collins, bölümünüzün en yeni üyesi laboratuvarda kendini size takdim etmek üzere bekliyor." Bir duraksama yaşandı. "Güzel. Hepsi bu kadar!" Q'eeng telefonunu kaldırdı. "Teğmen Collins az sonra seni karşılamaya gelir."

"Teşekkürler komutanım," dedi Dahl ve selam verdi. Q'eeng başını salladı, asker selamını tekrarladı ve koridora çıktı. Dahl kapıya kadar yürüyüp adamın uzaklaşmasını seyretti. Bir köşeyi dönüp gözden kaybolana dek Q'eeng'in burun dalgası onun önünden gitti.

***

"Hey," dedi biri Dahl'ın arkasından. Dahl geriye döndü. Laboratuvarın ortasında bir tayfa duruyordu. "Selam," dedi Dahl. "İki saniye önce burada değildin."

"Evet, bunu sık sık yaparız," dedi tayfa ve Daahl'ın yanına gelip elini uzattı. "Jake Cassaway."

"Andy Dahl." Dahl adamın elini sıktı. "Peki, bunu tam olarak nasıl yaparsınız?"

"Meslek sırrı," dedi Cassaway.

Laboratuvarın diğer tarafında bulunan bir kapı açıldı ve başka bir tayfa oradan içeri girdi.

"Tüh, meslek sırrımız açığa çıktı," dedi Cassaway.

"Orada ne var?" diye sordu Dahl, kapıyı işaret ederek.

"Bir depo," diye yanıtladı Cassaway.

"Yani bir depoda mı saklanıyordunuz?" dedi Dahl.

"Saklanmıyorduk," dedi diğer tayfa. "Envanter çıkarıyorduk."

"Andy Dahl, bu Fiona Mbeke," dedi Cassaway.

"Merhaba," dedi Dahl.

"Envanter çıkardığımıza sevinmelisin," dedi Mbeke. "Çünkü böylece yeni olmana rağmen bu iş senin başına kalmayacak."

"Eh, öyleyse teşekkürler," dedi Dahl.

"Yine de kahveyi sana hazırlatacağız," dedi Mbeke.

"Hazırlatmasanız şaşardım," dedi Dahl.

“Bak, işte geri kalanımız,” diyen Cassaway, koridor kapısından içeri giren iki yeni tayfayı işaret etti.

İçlerinden biri hemen Dahl'a yaklaştı. Dahl kadının apoletindeki teğmen işaretini görüp selam verdi.

“Gevşe,” diyen Collins, yine de selamı karşılıksız bırakmadı. “Burada yalnızca Majesteleri kapıdan girdiği zaman selam veririz.”

“Herhalde Binbaşı Q’eeng’i kastediyorsunuz,” dedi Dahl.

“Demek nükteyi fark ettin,” dedi Collins. “İsmi öyle okunuyor da.[3]”

“Evet, komutanım,” dedi Dahl.

“İşte sana küçük bir nerd esprisi,” dedi Collins.

“Anladım komutanım,” dedi Dahl gülümseyerek.

“Güzel,” dedi Collins. “Çünkü burada ihtiyacımız olan son şey espri anlayışından yoksun başka bir dallama. Bakıyorum Cassaway ve Mbeke’yle tanışmışsın.”

“Evet, komutanım,” dedi Dahl.

“Benim patronun olduğumu belli ki anladın,” diyen kadın diğer tayfayı gösterdi. “Bu da Ben Trin. Kendisi laboratuvarın ikinci komutanıdır.” Trin öne çıkıp Dahl’la el sıkıştı. “İşte hepimiz bu kadarız.”

“Jenkins hariç,” dedi Mbeke.

“Eh, nasılsa Jenkins’i görmeyecek,” dedi Collins.

“Görebilir,” dedi Mbeke.

“Jenkins’i en son ne zaman gördün?” diye Mbeke’ye sordu Trin.

“Onu bir kez gördüğümü sandım ama sonra gördüğüm şeyin bir kocaayak[4] olduğunu anladım,” dedi Cassaway.

“Jenkins’ten bu kadar yeter,” dedi Collins.

“O kim?” diye sordu Dahl.

“Bağımsız bir projede görevli,” dedi Collins. “Çok yoğun çalışıyor. Jenkins’i unut; onu hiç görmeyeceksin. Şimdi...” Laboratuvardaki masalardan birine uzandı ve oradaki bir tablet bilgisayarı alıp çalıştırdı. “Bize Akademi’den çok güzel notlarla gelmişsin Bay Dahl.”

“Teşekkürler komutanım,” dedi Dahl.

“Flaviu Antonescu hâlâ Zenobiyoloji Bölümü’nün başkanı mı?” diye sordu Collins.

“Evet, komutanım,” dedi Dahl.

“Lütfen her cümlenin sonuna ‘komutanım’ eklemekten vazgeç Dahl. Tikliymişsin gibi oluyor.”

Dahl tekrar gülümsedi. “Pekâlâ.”

Collins başını sallayıp gözünü tekrar tablete çevirdi. “Flaviu’nun seni Gözüpek'e önermesine şaşırdım.”

“İlk başta reddetti,” dedi Dahl, Akademi’deki bölüm başkanıyla yaptığı tartışmayı hatırlayarak. “Europa’daki araştırma tesisinde görev almamı istedi.”

“Niye kabul etmedin?” diye sordu Collins.

“Evreni gezip görmek istiyordum; altmış kilometrelik bir buz tünelinde Europa mikroplarını incelemeyi değil.”

“Europa mikroplarıyla bir alıp veremediğin mi var?” diye sordu Collins.

“Çok iyi mikroplar olduklarından eminim,” dedi Dahl. “Onları gerçekten incelemek isteyen birini hak ediyorlar.”

“Flaviu’nun fikrini değiştirebildiğine göre çok ısrarcı davranmış olmalısın,” dedi Collins.

“Notlarım Binbaşı Q’eeng’in dikkatini çekecek kadar yüksekti,” dedi Dahl. “Ve şansıma burada bir kontenjan açıldı.”

“Sebep şans değildi,” dedi Mbeke.

“Bir Longran Buz Köpekbalığı’ydı,” dedi Cassaway.

“Yani şansın tam tersi,” dedi Mbeke.

“Bir ne?” diye sordu Dahl.

“Yerine geçtiğin tayfanın adı Sid Black’ti,” dedi Trin. “Longran Yedi’ye düzenlenen bir dış göreve katılmıştı. Orası bir buz gezegenidir. Dış ekip terk edilmiş bir buz şehrini keşfederken buz köpekbalıklarının saldırısına uğradı. Yaratıklar Sid’i alıp götürdü. Onu bir daha gören olmadı.”

“Bacağı görüldü,” dedi Mbeke. “En azından alt yarısı!”

“Sus Fiona,” dedi Collins, kızarak. Tableti bırakıp tekrar Dahl’a baktı. “Binbaşı Q’eeng’le tanıştın,” dedi kadın.

“Evet,” dedi Dahl.

“Sana dış görevlerden bahsetti mi?” diye sordu Collins.

“Evet,” dedi Dahl. “Onlara ilgi duyup duymadığımı sordu.”

“Sen ne dedin?” diye sordu Collins.

“Genellikle laboratuvarda çalıştığımı, fakat dış görevlere de katılabileceğimi söyledim,” diye cevap verdi Dahl. “Niye?” “Artık Q’eeng’in radarında,” dedi Trin, Collins’e.

Dahl önce Trin’e, sonra tekrar Collins’e baktı. “Bilmem gereken bir şey mi var komutanım?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Collins, Trin’e bir göz atarak. “Q’eeng’in avcuna düşmeden önce mürettebatımı buraya alıştırmak isterim, o kadar.”

“Aranızda fikirsel bir anlaşmazlık mı var?” diye sordu Dahl. “Önemli değil,” dedi Collins. “Sen bunlara kafanı yorma. Şimdi,” deyip köşeyi işaret etti. “Öncelikle şu iş istasyonu senin… Ben sana bir iş tableti zimmetleyecek ve seni oryantasyondan geçirecek. Jake ile Fiona da bilmek istediklerini açıklayacaklar. Tek yapman gereken sormak… Ayrıca burada yeni olduğun için kahveyi hazırlamak sana kalıyor.”

“O konuda önceden bilgilendirildim,” dedi Dahl.

“İyi,” dedi Collins. “Çünkü şu an bir fincan kahveye hayır demem. Ben, yerleşmesine yardım et.”

***

“Size de dış ekiplerle ilgili soru sordular mı?” dedi Duvall, karavana tepsisini Dahl ile Hanson’ın oturdukları masaya koyarken.

“Sordular,” dedi Hanson.

“Bana da,” dedi Dahl.

“Bana mı öyle geliyor, yoksa gemideki herkes bu konuda biraz tuhaf mı davranıyor?” dedi Duvall.

“Bir örnek ver,” dedi Dahl.

“Görevime başladıktan sonra beş dakika bile geçmeden dış görevlerde nalları diken tayfalar hakkında üç farklı hikâye dinledim. Kafasına taş düşüp ölen. Zehirli atmosferden ölen… Akım tabancasıyla vurulup buharlaşarak ölen.”

“Mekik kapısı arızasından ölen,” dedi Hanson.

“Buz köpekbalığından ölen,” dedi Dahl.

“Neyden ölen neyden?” dedi Duvall, şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak. “Buz köpekbalığı da neyin nesi?”

“Sen ne biliyorsan ben de onu biliyorum,” dedi Dahl. “Öyle bir şeyin varlığından bile haberim yoktu.”

“Acaba buzdan oluşan bir köpekbalığı mı?” diye sordu Hanson. “Yoksa buzda yaşayan bir köpekbalığı mı?”

“O kadarına değinilmedi,” dedi Dahl, tepsisindeki bir parça ete çatalını geçirirken.

“Bence buz köpekbalığı öyküsüne gülüp geçmeliydin,” dedi Duvall.

“Ayrıntılar biraz şüpheli olsa bile konumuzla uyuşuyor,” dedi Dahl. “Buradaki insanlar dış görevleri çok kafalarına takıyorlar.”

“Çünkü o görevlerde daima birileri ölüyor,” dedi Hanson.

Duvall bunun üzerine bir kaşını kaldırdı. “Niye öyle diyorsun Jimmy?”

“Eh, hepimizi eski tayfaların yerine getirdiler,” dedi Hanson. Sonra da parmağını Duvall’a doğrulttu. “Yerini aldığın tayfaya ne olmuş? Başka bir yere tayin mi edilmiş?”

“Hayır,” dedi Duvall. “Buharlaşarak ölen oydu.”

“Benimki mekiğin dışına çekilmiş,” dedi Hanson. “Andy’ninkini de köpekbalığı yemiş. Yani belki. Burada garip bir şeyler döndüğünü itiraf etmelisiniz. Finn’le Hester’ı bulursak bahse varım onlar da bize aynı şeyi anlatırlar.”

“Onlardan bahsetmişken,” diyen Dahl, çatalıyla bir yeri işaret etti. Hanson ile Duvall oraya baktıklarında Hester’ı elinde tepsiyle yemek kuyruğunun sonunda bekler ve somurtarak etrafına bakınırken gördüler.

“Dünyanın en neşeli insanı olduğu söylenemez, değil mi?” dedi Duvall.

“O kadar da kötü biri değil,” diyen Hanson adama seslendi. Hester ismini duyunca hafifçe irkildi, üçlüye katılıp katılmamayı düşünür gibi gözüktü ve sonra kaderine boyun eğdi. Yanlarına gelip oturduktan sonra yemeğini eşelemeye koyuldu.

“Ee,” dedi Duvall sonunda. “Günün nasıl geçiyor?”

Hester omuz silkip yemeğini biraz daha eşeledi. Sonra suratını ekşitip çatalını bıraktı ve masadakilere baktı.

“Ne oldu?” diye sordu Duvall.

“Bana mı öyle geliyor,” dedi Hester, “yoksa bu gemideki herkes gemi dışı görevlerle kafayı mı bozmuş?”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dahl iş istasyonunda Theta Orionis XII sporlarını sınıflandırırken Ben Trin'in tablet bilgisayarı öttü. Trin ona bir göz attı. "Gidip kahve alacağım," deyip dışarı çıktı.

Benim yaptığım kahvenin nesi kötü ki? Diye merak etti Dahl, işinin başına dönerken. Bir hafta evvel Gözüpek'e geldiğinden beri vadedildiği üzere kahve hazırlama görevi hep ona bırakılmıştı. Bu görev depodaki kahve demliğini bittikçe doldurmayı ve çalışma arkadaşları ne zaman fincanlarını takırdatsalar kahvelerini yenilemeyi gerektiriyordu. Laboratuvardakilerin aşırıya kaçtıkları yoktu -genellikle kendi kahvelerini kendileri koyuyorlardı- fakat ara sıra böyle bir imkândan yararlanmak hoşlarına gidiyordu.

Bu düşünce Dahl'a kahve demliğinin durumunu kontrol etmesi gerektiğini hatırlattı. En son Cassaway kendine bir fincan doldurmuştu; Dahl bir demlik daha hazırlama zamanının gelip gelmediğini sormak için ona doğru döndü.

Laboratuvarda yapayalnızdı.

"Nasıl yani?" dedi kendi kendine.

Laboratuvarın dış kapısı kayarak açıldı ve Q'eeng ile Kaptan Abernathy içeri girdiler.

Dahl ayağa kalkıp selam verdi. "Kaptan, Binbaşı."

Q'eeng laboratuvara bakındı. "Diğer tayfalar nerede Asteğmen Dahl?" diye sordu.

"Bazı işlerini hallediyorlar," dedi Dahl, bir saniye duraksadıktan sonra.

"O idare eder," diyen Abernathy kararlı adımlarla Dahl'a doğru yürüdü ve ona küçük bir deney tüpü gösterdi. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Küçük bir deney tüpü, diye aklından geçirdi Dahl, ama öyle söylemedi. "Zenobiyolojik bir numune," dedi onun yerine.

"Çok güzel," diyen Abernathy, tüpü ona verdi. "Bildiğin gibi Asteğmen, şu anda Merovia gezegeninin üzerindeyiz. Merovia sanatsal harikalarla dolu olmasına rağmen

halkı sahip olduğu batıl inançlar sebebiyle her türlü tıbbi uygulamaya karşıdır." Sözlerinin anlaşıldığının tasdikini beklercesine durakladı.

"Elbette komutanım," dedi Dahl, beklenen karşılığın bu olduğunu umarak.

"Maalesef aynı zamanda nüfuslarını hızla azaltan küresel bir hastalığın pençesindeler," dedi Q'eeng. "Evrensel Birlik hastalığın verdiği zararın gezegendeki medeniyeti çökerteceğinden ve Merovialıları asla içinden çıkamayacakları bir karanlık çağa sürükleyeceğinden endişeleniyor."

"Merovia hükümeti Evrensel Birlik'in tüm tıbbi yardım tekliflerini reddetti," dedi Abernathy. "O nedenle Gözüpek'e hastalıktan gizlice numune toplama ve vahşi doğaya salınarak onu sona erdirebilecek bir karşı bakteri üretme görevi verildi."

Karşı bakteri mi? diye düşündü Dahl. Acaba aşı mı demek istiyorlar? Fakat üstlerinden sözlerine açıklık getirmelerini isteyemeden önce Q'eeng tekrar konuştu.

"Numune toplamaları için iki kişilik gizli bir ekip yolladık ama onlar da hastalığa yakalandılar," dedi Q'eeng. "Merovia Vebası daha şimdiden Asteğmen Lee'nin canına mal oldu."

"Kahrolası hastalık vücudunu sıvılaştırdı," dedi Abernathy, karamsar bir dille.

"Hastalanan diğer Gözüpek tayfası Teğmen Kerensky," dedi Q'eeng. Bu noktada hem Abernathy hem de Q'eeng bahsi geçen kişinin hastalanmasının ne kadar korkunç ve elem dolu bir durum olduğunu vurgulamak istercesine Dahl'a dikkatle baktılar.

"Ah, hayır," demeyi göze aldı Dahl. "Lütfen Kerensky olmasın."

Abernathy başını salladı. "Yani elinde tuttuğun o küçük tüpün önemini anlıyorsun," dedi. "Onu kullanarak karşı bakteriyi bul. Bunu başarabilirsen Kerensky'yi kurtarırsın."

"Tabii Merovialıları da," dedi Dahl.

"Evet, onları da," dedi Abernathy. "Altı saatin var."

Dahl gözlerini kırpıştırdı. "Altı saat mi?"

Abernathy bu tepkiye kızdı. "Bir sorun mu var bayım?" diye sordu.

"Altı saat pek uzun bir zaman sayılmaz," dedi Dahl.

"Kahretsin be adam!" diye çıkıştı Abernathy. "Burada Kerensky'den bahsediyoruz! Tanrı evreni altı günde yaratabiliyorsa[5] sen de bir karşı bakteriyi altı saatte üretebilirsin."

"Denerim komutanım," dedi Dahl.

"Denemek yetmez," dedi Abernathy ve Dahl'ın omzunu sıvazladı. "Yapacağını söylemeni istiyorum." Dahl'ın omzunu şevkle sarstı.

"Yapacağım komutanım," dedi Dahl.

"Teşekkürler Asteğmen Dili," dedi Abernathy.

"Dahl, komutanım," diye düzeltti Dahl.

"Dahl," dedi Abernathy ve ardından Q'eeng'e döndü. Dikkati o kadar hızlı yön değiştirmişti ki sanki Dahl artık orada değildi. "Gel hadi Q'eeng.

Amiral Drezner'e bir hiperdalga çağrısı yollamamız gerekiyor. Burada âdeta bıçak sırtındayız." Abernathy yine kararlı adımlarla koridora çıktı.

Q'eeng kaptanın peşinden gitmeden önce dalgın bir edayla Dahl'a bir baş selamı verdi.

Dahl kısa bir süre elinde deney tüpüyle öylece kalakaldı.

"Tekrar aynı şeyi söyleyeceğim," dedi bir kez daha kendi kendine. "Nasıl yani?"

***

Deponun kapısı açıldı; Cassaway ile Mbeke dışarı çıktılar. "Ne istiyorlarmış?" diye sordu Cassaway.

"Yine döküm mü çıkarıyordunuz?" diye sordu Dahl alay edercesine.

"Biz sana işini nasıl yapacağını söylüyor muyuz?" dedi Mbeke.

"Ee, ne istiyorlarmış?" dedi Collins, tez adımlarla koridor kapısından girerken. Trin elinde kahve fincanıyla onun hemen arkasındaydı.

Dahl'ın içinden oradaki herkese bağırıp çağırmak geldi, sonra durdu ve dikkatini topladı. Deney tüpünü havaya kaldırdı. "Buna uygun bir karşı bakteri bulmam gerekiyor."

"Karşı bakteri mi?" diye sordu Trin. "Aşı mı demek istiyorsun?"

"Bana ne söyledilerse ben de size onu söylüyorum," dedi Dahl. "Ve bana altı saat süre tanıdılar."

"Altı saat ha," dedi Trin, dönüp Collins'e bakarak.

"Evet," dedi Dahl. "'Karşı bakteri' denen şeyin ne olduğunu bilseydim bile bu süre hiçbir şeye yetmezdi. Bir aşı hazırlamak haftalar sürer."

"Dahl, söyle bana," dedi Collins. "Q'eeng ile Abernathy buradayken seninle nasıl konuşuyorlardı?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Dahl.

"İçeri girip sana çabucak ne yapman gerektiğini mi söylediler?" dedi Collins. "Yoksa bilmen gerekmeyen bir sürü zırvayla kafanı mı ütülediler?"

"Evet, lafı biraz uzattılar," dedi Dahl.

"Kaptan bilhassa dramatik mi davranıyordu?" diye sordu Cassaway.

"Bu bağlamda 'bilhassa dramatik' ne demek oluyor?" diye sordu Dahl.

"Bunun gibi," diyen Mbeke onu omuzlarından tutup sarstı. "'Kahretsin be adam! Denemek diye bir şey yok! Sadece yapmak var! '"

Dahl kazara elinden düşürmemek için deney tüpünü masaya bıraktı. "Neredeyse kelimesi kelimesine öyle söyledi," dedi Mbeke'ye.

"Eh, bunlar onun en sevdiği kelimeler arasındadır," dedi Mbeke, lafın devamını getirmeden.

"Olup bitenlerden hiçbir şey anlamıyorum," dedi Dahl, laboratuvar arkadaşlarına göz gezdirerek.

"Bir sorum daha var," dedi Collins, onun yakınmasına aldırış etmeden. "Senden o karşı bakteriyi altı saatte bulmanı istediklerinde sebebini söylediler mi?"

"Evet," dedi Dahl. "Bir teğmeni kurtarmak için o kadar zamanımız kalmış."

"Hangi teğmeni?" dedi Collins.

"Fark eder mi?" diye sordu Dahl.

"Soruya cevap ver Asteğmen," dedi Collins, bir haftadan beri ilk kez Dahl'ın rütbesini kullanarak.

"Kerensky diye biri," dedi Dahl.

İsim duyulunca bir duraksama yaşandı.
“Zavallı herif,” dedi Mbeke. “Boku hep o yiyor.”
Cassaway burun kıvırdı. “Ama her seferinde paçayı kurtarıyor,” dedi ve ardından Dahl’a baktı. “Ölen biri de olmuş, değil mi?”
“Lee adlı bir asteğmen sıvılaşmış,” dedi Dahl.
“Gördün mü,” dedi Cassaway, Mbeke’ye.
“Burada neler döndüğünü birinin bana sahiden de söylemesi lazım,” dedi Dahl.
“Kutu’yu çıkarma vakti geldi,” diyen Trin, kahvesinden bir yudum daha içti.
“Evet,” dedi Collins ve başıyla Cassaway’e işaret verdi. “Git onu getir Jake.” Cassaway gözlerini yuvarlayıp depoya yollandı.
“Biri bana en azından Teğmen Kerensky’nin kim olduğunu söylesin,” dedi Dahl.
“Köprü mürettebatının bir üyesidir,” dedi Trin. “Güya bir astrogatördür[6].”
“Kaptan ve Q’eeng onun biyolojik numune toplayan bir dış ekibe katıldığını söylediler.”
“Eminim katılmıştır,” dedi Trin.
“O iş için niye bir astrogatör yollasınlar ki?” dedi Dahl.
“Artık neden ‘güya’ dediğimi biliyorsun,” karşılığını veren Trin, kahvesinden bir fırt daha çekti.
Deponun kapısı kayarak açıldı. Cassaway elinde kutu şeklinde küçük bir cihazla dışarı çıktı ve onu boşta bekleyen en yakın endüksiyon tablasına götürüp bıraktı. Cihaz devreye girdi.
“O da ne?” diye sordu Dahl.
“Kutu,” dedi Cassaway.
“Resmî bir adı var mı?” diye sordu Dahl.
“Vardır herhalde,” dedi Cassaway.
Dahl cihazı incelemek için yanına gitti ve kapağını açıp içine baktı. “Bir mikrodalga fırına benziyor,” dedi.
“Ama değil,” diyen Collins, deney tüpünü alıp Dahl’a getirdi.
“Peki, ne öyleyse?” diye sordu Dahl, komutanına bakarak.
“Kutu işte,” dedi Collins.
“O kadar mı? Sadece ‘Kutu’ mu?” dedi Dahl.
“Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa ona tasarımını üstün fakat nesli tükenmiş bir savaşçı-mühendisler ırkından aldığımız, gelişmiş endüktif yapay zekâ kapasitesine sahip kuantum tabanlı deneysel bir bilgisayar gözüyle bakabilirsin,” dedi Collins.
“Sahiden de öyle mi?” diye sordu Dahl.
“Tabii,” diyen Collins, deney tüpünü ona uzattı. “Şunu Kutu’nun içine koy.”
Dahl tüpe bakıp eline aldı. “Numuneyi hazırlamamı istemiyor musun?” diye sordu.
“Normalde isterdim,” dedi Collins. “Ama bu Kutu… O yüzden koy gitsin.”
Dahl deney tüpünü Kutu’nun tabanındaki seramik diskin ortasına bıraktı, sonra da kapağı kapatıp dış kontrol panelini gözden geçirdi. Panelde biri yeşil, biri kırmızı, biri de beyaz olmak üzere üç adet düğme vardı.
“Yeşil düğme onu çalıştırır,” dedi Collins. “Kırmızı düğme durdurur. Beyaz düğme de kapağını açar.”

"Bundan daha karmaşık olması gerekmez mi?" dedi Dahl.
"Normalde gerekir," diye doğruladı Collins. "Ama bu"
"Ama bu Kutu," dedi Dahl. "Orasını anladım."
"Öyleyse çalıştır şunu," dedi Collins.
Dahl yeşil düğmeye bastı. Kutu çalışarak bir uğultu çıkarmaya başladı. Cihazın içinde bir ışık yandı. Dahl kapak camından içeri baktığında deney tüpünün üzerinde bulunduğu diskle beraber döndüğünü gördü.
"Benimle kafa buluyor olmalısınız," dedi kendi kendine. Başını kaldırıp tekrar Collins'e baktı. "Şimdi ne yapacağız?"
"Abernathy ile Q'eeng'in sana altı saat verdiklerini söylemiştin," dedi Collins.
"Evet," dedi Dahl.
"Öyleyse yaklaşık beş buçuk saat sonra Kutu sana bir çözüm bulduğunu bildirecek," dedi Collins.
"Onu nasıl yapacak?" diye sordu Dahl.
"Bir zil sesiyle çınlayarak," diyen Collins yürüyüp gitti.

***

Aşağı yukarı beş buçuk saat sonra hafif bir çınlama duyuldu, Kutu'nun döndürme motorunun uğultusu kesildi ve ışık söndü.
"Ya şimdi?" dedi Dahl ortaya, gözünü Kutu'dan ayırmaksızın.
"İş tabletine bir göz at," dedi Trin, başını kendi işinden kaldırmadan. Laboratuvarda Dahl hariç bir tek o kalmıştı.
Dahl iş tabletini eline alıp ekranı açtı. Ekranda karmaşık bir organik molekül resmi, onun yanında da kayarak geçen uzun bir veri sütunu vardı.
Dahl verileri okumaya çalıştı.
"Burada saçma sapan şeyler yazıyor," dedi bir dakikalık incelemenin ardından. "Hem de upuzun sütunlar halinde."
"Her şey yolunda," dedi Trin. Kendi işini bir kenara bırakıp Dahl'ın yanına geldi. "Beni iyi dinle. Şimdi yapman gereken şu: Öncelikle iş tabletini Q'eeng'in bulunduğu köprüye götüreceksin."
"Niye ki?" dedi Dahl. "Verileri ona bilgisayar üzerinden yollayabilirim."
Trin başını iki yana salladı. "Burada işler öyle yürümez." "Ni-" diye başladı Dahl, fakat Trin elini kaldırdı.
"Bir dakikalığına çeneni kapalı tutup sadece beni dinle, tamam mı?" dedi Dahl'a. "Hiçbir şey anlamadığını ve tüm bunların aptalca olduğunu biliyorum ama bu işin böyle halledilmesi gerekiyor. Tabletini Q'eeng'e götürüp verileri göster. Q'eeng onlara bakarken 'Sorunu büyük ölçüde çözdük ama protein örtüsü bizi uğraştırıyor' de. Sonra da o esnada ekrandan hangi veri geçiyorsa onu işaret et."
"'Protein örtüsü' mü?" dedi Dahl.
"İlla o olması gerekmez," dedi Trin. "Canın ne isterse onu söyleyebilirsin. Enzim transkripsiyon hataları… RNA çoğalımında uyumsuzluk. Şahsen ben protein örtüsünü yeğlerim, çünkü telaffuzu daha kolay. Burada önemli olan her şeyin neredeyse kusursuz

gittiğini, fakat geriye halledilmesi gereken bir şey kaldığını söylemen… İşte o zaman da verileri göster." "Öyle yapmak neye yarayacak?" diye sordu Dahl.

"Q'eeng'e alnını kırıştırması, bir dakika boyunca verileri incelemesi, sonra da sana basit bir şeyi gözden kaçırdığını söyleyip sorunu bizzat çözmesi için bir bahane verecek," dedi Trin. "İşte o zaman 'Tabii ya! ' veya 'İnanılmaz! ' ya da gerçekten de yalakalık yapmak istiyorsan 'Biz bir milyon yıl bile uğraşsak bunu çözemezdik Binbaşı Q'eeng!' gibi bir laf edebilirsin. Q'eeng böyle şeyler duymaktan hoşlanır. Hoşlandığını itiraf etmez ama sonuçta hoşlanır."

Dahl ağzını açtıysa da Trin yine elini kaldırdı. "Veya bizim yaptığımızı yapıp kendini bir an önce köprüden dışarı atabilirsin," dedi. "Ona verileri göster, tek bir sorun olduğunu belirt, sorunu çözmesi için ona zaman tanı ve tabletini geri alıp oradan ayrıl. Hiç dikkat çekme. Zekice bir şey söyleme veya yapma. Kendini göster, işini hallet ve oradan ayrıl. Yapabileceğin en akıllıca şey bu!" Trin görevinin başına döndü.

"Söylediklerinden hiçbir şey anlamadım," dedi Dahl.

"Anlamazsın tabii," diye doğruladı Trin. "Bunu daha önce de söyledim."

"İçinizden biri bana açıklamada bulunma zahmetine girecek mi?" diye sordu Dahl.

"Belki günün birinde gireriz," dedi Trin, iş istasyonuna oturarak. "Fakat şimdi olmaz. Bir an önce elindeki verileri köprüye ve Q'eeng'e götürmen gerekiyor. Altı saatin dolmak üzere! Acele et."

***

Dahl Zenobiyoloji Laboratuvarının kapısından fırlar fırlamaz biriyle çarpışıp yere düştü ve tabletini de elinden düşürdü. Hemen ayağa kalkıp tabletini bulmak için etrafına bakındı. Aygıt az önce çarpıştığı kişide, yani Finn'deydi.

"Hiç kimse bir yerden bir yere giderken bu kadar acele etmemeli," dedi Finn.

Dahl tableti onun elinden kaptı. "On dakika içinde köprüye ulaşmazsan sıvılaşmasına sebep olacağın biri yok tabii," dedi köprüden tarafa yönelirken.

"Bak bu çok dramatikti," dedi Finn, ona ayak uydurarak.

"Senin gitmen gereken bir yer yok mu?" diye sordu Dahl.

"Var," dedi Finn. "Köprü. Patronumdan Kaptan Abernathy'ye bir manifesto götürüyorum."

"Bu gemide hiç kimse bilgisayar üzerinden mesaj yollamaz mı?" diye sordu Dahl.

"Galiba Gözüpek'te işleri yüz yüze halletmeyi yeğliyorlar," dedi Finn.

"Sence sebep gerçekten o mu?" diye sordu Dahl, zikzak çizerek bir grup tayfanın arasından geçerken.

"Niye soruyorsun?" dedi Finn.

Dahl omuz silkti. "Önemi yok."

"Bu gemiden hoşlandım," dedi Finn. "Burası altıncı görev yerim. Bulunduğum diğer her gemide subaylar prosedür ve protokol konularında hepkıllık yaparlardı. Burasıysa o kadar gevşek ki bir yolcu gemisinde olmaya benziyor. Hatta komutanım her fırsatta kaptandan köşe bucak kaçıyor."

Dahl aniden durarak ikinci kez çarpışmamaları için Finn'i yana çekilmek zorunda bıraktı. "Demek kaptandan kaçıyor," dedi.

"Herif bu konuda müneccim gibi," dedi Finn. "Bir Gordusia çift cinsiyetlisiyle geçirdiği gecenin hikâyesini anlatırken ansızın kahve koymaya gidiyor. O odadan çıkar çıkmaz da kaptan içeri giriyor."

"Sen ciddisin, değil mi?" dedi Dahl.

"Niye mesajları benim götürdüğümü sanıyorsun?" dedi Finn.

Dahl başını iki yana sallayıp tekrar yola koyuldu. Finn de onu izledi.

Şık ve iyi döşenmiş köprü, geçmişte uğradığı bazı güzel gökdelenlerin lobisini hatırlattı Dahl'a.

"Asteğmen Dahl," dedi Baş Bilim Subayı Q'eeng, onu iş istasyonundan fark ederek. "Bakıyorum da görevini son dakikaya bırakmışsın."

"Elimizden geldiğince hızlı çalıştık," dedi Dahl. Q'eeng'in yanına gidip kayan veri sütununu ve kendi ekseninde dönen molekülü gösteren tableti sundu. Q'eeng tableti alıp sessizce inceledi. Bir dakika sonra tekrar Dahl'a bakıp genzini temizledi.

"Kusura bakmayın komutanım," dedi Dahl, repliğini hatırlayarak. "İşin yüzde doksan dokuzunu tamamladık ama sonra bir sorunla karşılaştık.

Şey, protein örtüsüyle ilgili…" Hemen ardından ekranda hızla kayıp giden anlamsız verileri işaret etti.

"Sizin laboratuvarda da protein örtüsü hep sorun oluyor," diye mırıldanan Q'eeng ekranı tekrar gözden geçirdi.

"Evet, komutanım," dedi Dahl.

"Bir dahaki sefere peptit bağlar arasındaki ilişkiyi daha yakından incelemeyi unutmayın," dedi Q'eeng ve parmaklarıyla tablete bir şeyler girdi.

"Öyle yaptığınız takdirde çözümün burnunuzun dibinde olduğunu görürsünüz." Tableti Dahl'a doğru çevirdi. Dönen molekül dönmeyi bırakmıştı ve artık bağlarından bazıları kırmızı renkle yanıp sönüyordu. Bunun dışında molekülde hiçbir değişiklik yoktu.

"Gerçekten inanılmaz komutanım, dedi Dahl. "Bunu nasıl gözden kaçırdık bilemiyorum."

"Eh, neyse," diyen Q'eeng yeniden ekrana dokundu ve veriler Dahl'ın tabletinden onun iş istasyonuna aktarıldı. "Neyse ki bu yeni çözümü madde sentezleyicisine ulaştırarak Kerensky'yi kurtaracak kadar zamanımız kalmış olabilir." Q'eeng tableti sertçe Dahl'a uzattı. "Teşekkürler Asteğmen. Hepsi bu kadar!"

Dahl başka bir şey söyleme niyetiyle ağzını açtı. Q'eeng başını kaldırıp ona soran gözlerle baktı. Sonra Dahl'ın hayalinde Trin'in görüntüsü belirdi.

Kendini göster, işini hallet ve oradan ayrıl. Yapabileceğin en akıllıca şey bu.

Dahl da başını sallayıp oradan ayrıldı.

Fazla geçmeden Finn ona köprünün dışında yetişti. "Eh, bu benim için koca bir zaman kaybı oldu," dedi. "Tam da istediğim gibi."

"Bu gemide ters giden bir şeyler var," dedi Dahl.

"Güven bana; bu gemide ters giden en ufak bir şey yok," dedi Finn. "Bu daha ilk görev yerin. Ufkun yeterince geniş değil. Eski bir ustanın sözünü dinle. Bundan iyisi can sağlığı!"

"Senin güvenilir bir kaynak olduğunu-" diyen Dahl, önlerinde kıllı bir gulyabaninin belirmesiyle sözünü yarıda kesti. Gulyabani ikisine de ters ters baktı, sonra da bir parmağıyla Dahl'ın göğsünü dürttü.

"Sen," dedi gulyabani, parmağını daha da bastırarak. "İçeride şansın yaver gitti. Hatta ne kadar şanslı olduğunun farkında değilsin. Beni iyi dinle Dahl. Köprüden uzak dur. Anlatım'dan uzak dur. Yoksa gelecek sefere sen de bu işe bulaşacaksın. Ondan sonra da sonun gelecek."

Gulyabani Finn'e bir göz attı. "Aynı şey senin için de geçerli madrabaz. Seni çiğ çiğ yiyecekler."

"Sen kimsin ve ne zamandan beri ilaçlarını almıyorsun?" dedi Finn.

Gulyabani ona alaycı bir ifadeyle sırıttı. "Sizi tekrar uyaracağımı zannetmeyin," dedi. "Sözümü ister dinleyin ister dinlemeyin. Ama dinlemezseniz ölürsünüz. Peki, o zaman haliniz ne olur? Ölü olur, işte o kadar. Artık gerisi size kalmış." Gulyabani sert adımlarla oradan uzaklaştı ve aniden bir kargo tüneline saptı.

"O da neydi öyle?" diye sordu Finn. "Bir kocaayak mı?"

Dahl dönüp ona baktıysa da cevap vermedi. Koridorda koşup kargo tünelinin erişim paneline vurdu. Tünelin kapısı açıldı. İçerisi boştu.

Finn arkasından yaklaştı. "Gemi hakkında ne diyordun bir hatırlatsana," dedi.

"Bu gemide ters giden bir şeyler var," diye tekrarladı Dahl.

"Evet," dedi Finn. "Haklı olabilirsin."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Çabuk olun! Mekiklere vardık sayılır!" diye bağırdı Teğmen Kerensky. Dahl baş döndürücü ve delirtici bir saniye boyunca Kerensky'nin ağır bir hastalığı daha yeni atlatmış biri için ne kadar iyi göründüğünü düşündü. Sonra Hester ve dış ekipteki diğer herkes gibi o da uzay istasyonunun koridoru boyunca tabana kuvvet koşarak peşlerindeki mekanize ölümden kaçmaya çalıştı.

İstasyon Evrensel Birlik'e ait değildi; yasal bir lisansının bulunup bulunmadığı bile belli olmayan, yine de hiperdalga üzerinden açık ve tekrarlı bir imdat sinyali yollayan bağımsız bir ticaret istasyonuydu. İmdat sinyalinin içinde ikinci ve şifreli bir başka sinyal daha vardı. Gözüpek ilkine cevap vererek istasyona iki mekik içerisinde dış görev ekipleri yollamıştı. Dış ekipler oradayken de ikinci sinyali çözmüştü.

Uzak durun - makineler kontrolden çıktı, diyordu ikinci sinyal.

Dahl'ın dış ekibi bunu mesaj çözülmeden önce, makinelerden biri Astsubay Lopez'i ikiye biçtiğinde anlamıştı. Koridorlardaki uzak çığlıklar ikinci dış ekibin de durumu zor yoldan öğrendiği izlenimini veriyordu.

Finn, Hanson ve Duvall o ekipteydiler.

"Ne tür bir götveren katil makineler hakkındaki bir mesajı şifreler?" diye haykırdı Hester. Koşmakta olan dış ekibin en arkasındaydı. Uzaktan gelen sarsıntılı gümlemeler makinelerden birinin -kocaman bir tanesinin- o sırada çok da gerilerinde olmadığını gösteriyordu.

“Sus,” dedi Dahl. Makinelerin kendilerini görebildiklerini biliyorlardı; duyabiliyor olmaları da kuvvetle muhtemeldi. Dahl, Hester ve ekipte geriye kalan diğer iki tayfa yere çömelip Kerensky’nin şimdi nereye gideceklerini söylemesini beklediler.

Kerensky telefonuna danıştı. “Dahl,” deyip onu yanına çağırdı. Dahl sessizce teğmenine yaklaştığında Kerensky ona ekrandaki bir haritayı gösterdi. “Biz buradayız,” deyip koridorlardan birini işaret etti. “Mekik hangarı da burada… Oraya çıkan iki yol görüyorum. Biri istasyonun mühendislik merkezinden, diğeri yemekhane alanından geçiyor.”

Lütfen daha az çene çalıp daha çok karar verelim, diye düşünen Dahl başını salladı.

“Bence ikiye ayrılırsak şansımız artacaktır,” dedi Kerensky. “O sayede makineler bir grubu yok etse bile diğer grup mekiklere ulaşabilir. Mekik uçurabilir misin?”

“Hester uçurabilir,” sözünün ağzından çıktığını duyan Dahl, bunu nasıl bildiğini merak etti. Daha önce böyle bir bilgiye sahip olduğunu hatırlamıyordu.

Kerensky başını salladı. “Öyleyse onu ve Astsubay McGregor’u yanına alıp yemekhaneden git. Ben de Williams, ı alıp Mühendislik’ten geçeceğim. Mekiklerin orada buluşup yapabiliyorsak Teğmen Fischer’ın dış ekibini bekleriz, sonra da buradan defolup gideriz.”

“Emredersiniz komutanım,” dedi Dahl.

Kerensky, “İyi şanslar,” dedi ve Williams’a peşinden gelmesini işaret etti.

Hiç de sıvılaşmış gibi bir hali yok, diye tekrar aklından geçirdi Dahl, sonra da Hester ile McGregor’un yanına gitti. “Kerensky ikiye ayrılmamızı ve biz üçümüzün yemekhaneden geçip mekik hangarına gitmemizi istiyor,” dedi iki arkadaşına, Kerensky ile Williams koridorda sessiz adımlarla Mühendislik’e doğru ilerlerken.

“Ne?” diyen McGregor’un hoşnutsuzluğu her halinden belliydi. “Yok, daha neler. Ben seninle değil Kerensky’yle gitmek istiyorum.”

“Bize bir emir verildi,” dedi Dahl.

“Sokayım emirlere,” dedi McGregor. “Anlamıyorsun, değil mi? Kerensky dokunulmaz. Sen öyle değilsin. Sen altı üstü bir asteğmensin.

Kahrolası katil robotlarla dolu bir uzay istasyonundayız. Sahiden de buradan canlı çıkabileceğini mi sanıyorsun?”

“Sakin ol McGregor,” dedi Dahl, ellerini uzatarak. Ayaklarının altındaki koridor titriyordu. “Burada zaman kaybediyoruz.”

“Hayır!” dedi McGregor. “Anlamıyorsun! Lopez çoktan Kerensky’nin önünde öldü! Kurban oydu! Artık Kerensky’nin yanındaki herkes güvende!”

Kerensky’nin peşinden koşmak için ayağa fırladı ve tam da peşlerindeki ölüm makinesi köşeyi döndüğü anda koridora çıktı. Makineyi gören McGregor’un ancak ağzını şaşkın bir ‘O’ şeklinde açacak kadar zamanı oldu, çünkü makinenin fırlattığı zıpkın ona saplanarak karaciğerini delip geçti.

Her şeyin bir tablo gibi donduğu anlık bir duraksama yaşandı: koridorun bir yanında çömelen Dahl ile Hester, köşede ölüm makinesi, ortada zıpkınlanmış olarak üstünden kan damlayan McGregor.

McGregor başını dehşet içindeki Dahl'a doğru çevirdi. "Gördün mü?" dedi ağız dolusu kanın arasından. Sonra zıpkının ipi gerildi ve McGregor kesici bıçaklarını çoktan döndürmeye başlamış katil makineye doğru uçtu.

Dahl onun adını haykırarak doğruldu ve akım tabancasını çıkardı. Ölüm makinesinin arkasında olduğunu bildiği kan bulutunun ortasına ateş etti.

Akım ışını makinenin yüzeyinden zararsızca yansıdı. Hester bağırarak Dahl'ı koridordan aşağı, daha şimdiden zıpkınını kurmaya başlamış makineden uzağa itti. Koşarak bir köşeyi döndüler ve yemekhaneye çıkan başka bir koridora saptılar. İçeri daldıktan sonra da kapı kanatlarını arkalarından kapattılar.

"Bu kapı o şeyi dışarıda tutmaz," dedi Hester soluk soluğa.

Dahl kapı aralığını gözden geçirdi. "Burada bir kapı daha var," dedi. "Yangın kapısı veya belki de hava kilidi. Bir panel ara."

"Buldum," dedi Hester. "Geri çekil." Kırmızı renkli büyük bir düğmeye bastı. Bir gıcırtı ve hemen ardından bir tıslama duyuldu. Bir çift ağır kapı kanadı yavaşça kapanmaya başladı, fakat yarıya kadar geldiğinde durdu. "E hadi ama!" dedi Hester.

Zaten kapalı olan diğer kanatların penceresinde katil makine görüş alanına girdi.

"Bir fikrim var," dedi Dahl.

"Kaçmayı içeriyor mu?" diye sordu Hester.

"Panelden uzaklaş," dedi Dahl. Hester kaşlarını çatarak geri çekildi. Dahl akım tabancasını kaldırıp kapı paneline ateş etti. Aynı anda makinenin zıpkını kapalı dış kapıyı deldi ve onu kapı aralığından söküp çıkardı. Vurulan panel bir kıvılcım yağmuru saçarak patladı ve ağır yangın kapısının kanatları tekrar hareket ederek sarsıcı bir gümlemeyle kapandı.

"Panele ateş etmek ha?" dedi Hester hayretler içinde. "Fikrin bu muydu?"

"Bir önseziydi," dedi Dahl, akım tabancasını kılıfına sokarken.

"Önsezin uzay istasyonunun kablolarının gelişigüzel döşendiğini mi söyledi?" dedi Hester. "Buranın koca bir kural ihlali olduğunu mu?"

"Katil makineler o kadarını zaten belli etti," dedi Dahl.

Yangın kapısına bir zıpkının çarpmasıyla birlikte yine sert bir gümleme duyuldu.

"Bu kapı da istasyonun geri kalanı gibi yapıldıysa o şeyin içeri girmesi uzun sürmez," dedi Hester.

"Nasılsa burada kalmıyoruz," diyen Dahl, istasyon haritasına bakmak için telefonunu çıkardı. "Gel hadi. Mutfakta bizi mekik hangarına yaklaştıracak bir kapı var. Şansımız yaver giderse oraya ulaşmadan önce başka bir şeye rastlamayız."

***

Dahl ile Hester mekik hangarından iki koridor önce Teğmen Fischer'ın ekibinden geriye kalana rastladılar: Fischer, Duvall, Hanson ve Finn.

"Bakıyorum siz de bizim kadar şanslıymışsınız," dedi Finn, Dahl ile Hester'ı görünce. Sözleri alaycıydı ama ses tonuna bakılırsa kendini kaybetmesine az kalmıştı. Hanson bir elini onun omzuna koydu.

"Kerensky ve ekibinizin geri kalanı nerede?" diye Dahl'a sordu Fischer.

"Birbirimizden ayrıldık," dedi Dahl. "Bildiğim kadarıyla Kerensky ile Williams hâlâ hayattalar. Lopez'le McGregor'u kaybettik."

Fischer başını salladı. "Bizden de Payton ile Webb öldü."

"Zıpkınlarla ve döner bıçaklarla mı?" diye sordu Dahl.

"Sürü robotlarının saldırısıyla," dedi Duvall.

"Biz ona denk gelmedik," dedi Dahl.

Fischer başını İki yana salladı. "Hayret bir şey," dedi. "Gözüpek'e daha yeni tayin oldum. Bu benim ilk dış ekibim. Ve şimdiden iki adamımı kaybettim."

"Suçun sizde olduğunu sanmıyorum komutanım," dedi Dahl.

"Ben bundan o kadar emin değilim," diyen Fischer ilerlemelerini işaret etti ve grup ihtiyatla mekik hangarına doğru yola koyuldu.

"Aranızda o şeyleri uçurmayı bilen başka biri var mı?" diye sordu Fischer, hangara girdikleri sırada.

"Ben biliyorum," dedi Hester.

"Güzel," diyen Fischer, önceden Kerensky'nin kullandığı mekiği gösterdi. "Motorları çalıştır. Ben de diğerinin başına geçeyim. O makinelerin geldiğini görürseniz beklemeden havalanın. Benim mekikte Kerensky ile Williams'a yetecek kadar boş yer var. Anlaşıldı mı?"

"Evet, komutanım," dedi Hester.

"Öyleyse acele edin," dedi Fischer ve başını eğip kendi mekiğine girdi.

"Bu görevin neresini tutsan elinde kalıyor," dedi Hester kendi mekiklerinde, aracın uçuş öncesi hazırlıklarını yaparken. Finn, Duvall ve Hanson kemerlerini takıyorlardı. Dahl ise kapının yanında Kerensky ile Williams'a göz kulak oluyordu.

"Hester, mekik kullanmayı bildiğini bana hiç söylemiş miydin?" diye sordu Dahl, ona doğru dönerek.

"Şu an biraz meşgulüm," dedi Hester.

"Mekik kullanmayı bildiğinden benim de haberim yoktu," dedi Finn oturduğu yerden. Telaşını üstünden atması lazımdı ve konuşmak, altına kaçırmaktan daha iyi bir fikir gibi gözüküyordu. "Üstelik onu bir seneden uzun zamandır tanıyorum."

"Bu dikkatinden kaçıracağın bir şey değil," dedi Dahl.

"Birbirimizle pek yakın sayılmazdık," dedi Finn. "Onu daha çok sandığı için kullanıyordum."

Dahl buna karşılık vermeyip gözünü tekrar dışarıya çevirdi.

"İşte," dedi Hester ve bir düğmeye bastı. Motorlar uğuldayarak devreye girdi. Hester da kemerini taktı. "Kapıyı kapat. Buradan gidiyoruz."

"Daha değil," dedi Dahl.

"Sen öyle san," dedi Hester ve kapıyı kapatmak için kontrol panelindeki başka bir düğmeye bastı.

Dahl kapının yanındaki iptal paneline vurdu. "Daha değil!" diye bağırdı Hester'a.

"Senin sorunun ne?" diye bağırarak karşılık verdi Hester. "Fischer'ın mekiğinde Kerensky ve Williams için fazla fazla yer var. Ben oyumu gitmekten yana kullanıyorum ve kahrolası pilot ben olduğum için geçerli tek oy benimki!"

"Bekleyeceğiz, işte o kadar!" dedi Dahl.

“Tanrı aşkına, neden?” dedi Hester.

Hanson oturduğu yerden işaret etti. “İşte geliyorlar.”

Dahl kapıdan dışarı baktı. Birbirlerine destek olan Kerensky ile Williams topallayarak mekik hangarına giriyorlardı. Hemen arkalarından makinelerin gümbürtüsü geliyordu.

Fischer başını mekiğinin kapısından çıkardı ve Dahl’ı gördü. “Yardım et!” deyip Kerensky ve Williams’a doğru koştu. Dahl da mekiğinden atlayıp onu izledi.

“Arkamızda onlardan altı tane var,” dedi Kerensky, ikili yanlarına yaklaşırken. “Elimizden geldiğince acele ettik. Sürü robotları-” Daha fazla dayanamayıp yere düştü. Zemine yığılmadan önce Dahl onu yakaladı.

“Tutuyor musun?” dedi Fischer, Dahl’a. Dahl başıyla onayladı. “Onu mekiğine götür ve pilotunuza havalanmasını söyle. Williams’ı ben alırım.

Çabuk ol.” Fischer kolunu Williams’ın omuzlarına dolayıp onu kendi mekiğine doğru sürükledi. Başını çeviren Williams katıksız bir dehşetle Kerensky ve Dahl’a baktı.

Makinelerden ilki hangardan içeri paldır küldür daldı.

“Acele et Andy!” diye mekiğin kapısından bağırdı Duvall. Dahl kendini zorlayarak hızlandı ve mekikle arasındaki mesafeyi kapatırken Kerensky’yi resmen Duvall’a doğru fırlattı. Hanson da kemerini çözüp yerinden kalkmıştı; ikisi birlikte teğmeni tutup içeri çektiler. Dahl da peşlerinden içeri yığıldı.

“Artık gidebilir miyiz?” dedi Hester. Bunu laf olsun diye söylemişti, çünkü cevap beklemeden kapı paneline vurdu. Mekik hangar güvertesinden yükselirken gövdenin yanına bir şey çarptı ve takırdayarak düştü.

“Zıpkın,” dedi Finn. Koltuğundan kalkmıştı ve Hester’ın başında dikilerek bir dikiz monitörüne bakmaktaydı. “Saplanmadı.”

Mekik hangarı terk etti. “Hele şükür,” diye homurdandı Hester.

Onu inceleyen Duvall’a, “Kerensky ne durumda?” diye sordu Dahl.

“Bilinci kapalı ama çok da kötü gözükmüyor,” diyen kadın, Hanson’a doğru döndü. “Jimmy, bana ilkyardım çantasını verir misin? Pilot koltuğunun arkasında…” Hanson istenen şeyi getirmeye gitti.

“Ne yaptığını biliyor musun?” diye sordu Dahl.

Duvall bir anlığına başını kaldırdı. “Sana kara kuvvetlerinde görev yaptığımı söylemiştim, değil mi? O sırada sıhhiye eğitimi de aldım. Tedavi ettiğim bir sürü asker oldu.” Gülümsedi. “Becerileri olan tek kişi Hester değil.” Hanson ilkyardım çantasıyla geri geldi; Duvall çantayı açıp işe koyuldu.

“Hasiktir,” dedi Finn, gözünü monitörden ayırmadan.

“Ne var?” dedi Dahl, onun yanına gelerek.

“Diğer mekik,” dedi Finn. “Onun kameralarından görüntü alıyorum. Bak.”

Dahl baktı. Kameralar mekik hangarına doluşup mekiğe ateş açan düzinelerce makineyi gösteriyordu. Makinelerin tepesinde de karanlık, kıpır kıpır bir bulut asılı duruyordu.

“Sürü robotları,” diye mırıldandı Finn.

Kameranın görüntüsü kaydı, sarsıldı ve ardından karardı.

Finn yardımcı pilot koltuğuna geçip az önce baktıkları ekrana dokundu. "Mekikleri ihlal edilmiş," dedi. "Motorlar çalışmıyor ve görünüşe bakılırsa gövdede delik var."

"Gidip onları almak zorundayız," dedi Dahl.

"Hayır," dedi Hester. Dahl öfkeye kapıldı ama Hester dönüp ona baktı. "Andy, hayır. Mekikte en ufak bir delik bile açıldıysa o sürü robotları çoktan içeri girmiştir. Girdiyse de Fischer ile Williams çoktan ölmüştür."

"Doğru söylüyor," dedi Finn. "Gidip onları alacak kimse kalmadı. Zaten geri dönsek bile elimizden bir şey gelmez. Hangar o makinelerle dolu.

Bu mekiğin hiç silahı yok. Yaptığımız tek şey bizi de öldürmeleri için onlara ikinci bir fırsat vermek olur."

"Kendimizi kurtarabildiğimiz için bile şanslıyız," dedi Hester, tekrar kontrollere dönerek.

Dahl arkasına döndü ve Duvall ile Hanson tarafından tedavi edilirken hafifçe inleyen Kerensky'ye baktı.

"Bunun şansla bir ilgisi olduğunu pek sanmıyorum," dedi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Bu saçmalığa daha fazla katlanmak gibi bir niyetim yok," dedi Dahl, laboratuvar arkadaşlarına.

Dördü de suspus olup bakıştı. "Pekâlâ, artık bize kahve getirmek zorunda değilsin," dedi Mbeke sonunda.

"Ben kahveden bahsetmiyorum Fiona," diye karşılık verdi Dahl.

"Biliyorum," dedi Mbeke. "Yine de bir deneyeyim dedim."

"Konu dış görevde başından geçenler," dedi Collins.

"Hayır," dedi Dahl. "Konu hem dış görevde başımdan geçenler, hem Q'eeng ne zaman çıkagelse hepinizin birden ortadan kaybolması, hem ne zaman koridorlarda yürüse herkesin ondan bucak bucak kaçması, hem o kahrolasıca kutu, hem de bu gemide ters giden bir şeyler olması."

"Pekâlâ," dedi Collins. "Olay şu: Bir süre önce belli başlı subayların yönettiği veya katıldığı dış ekipler ile mürettebat ölümleri arasında çok yüksek bir ilinti olduğu anlaşıldı. Kaptan. Binbaşı Q'eeng. Başmühendis West. Tıp Subayı Hartnell. Teğmen Kerensky."

"Üstelik mesele mürettebat ölümleriyle sınırlı değil," dedi Trin.

"Evet," dedi Collins. "Başka şeyler de var."

"Kerensky yakınlardayken biri ölürse onun yanında kalan herkesin güvende olması gibi," dedi Dahl, McGregor'u anımsayarak.

"Aslına bakarsan o etkiden Kerensky'de fazla yok," dedi Cassaway.

Dahl ona doğru döndü. "Bu bir etki mi? Ona bir de isim mi buldunuz?"

"Adı Kurbanlık Etkisi," dedi Cassaway. "En çok Hartnell'de ve Q'eeng'de var. Kaptanda ve Kerensky'deyse o kadar görülmüyor. Hele West'te hiç yok. Herif tam bir ölüm tuzağı!"

"West'in etrafında hep bir şeyler patlar," dedi Mbeke. "Tabii bu bir başmühendis için pek de iyi bir özellik sayılmaz."

“Bahsettiğimiz subayların çevrelerinde kim var kim yoksa ölmesi o kadar bariz bir durum ki doğal olarak herkes onlardan sakınır,” dedi Collins.

“Gemide gezdikleri zaman tayfalar bir mürettebat şefi veya bölüm başkanı için yaptıkları çok önemli bir işin ortasındaymış gibi gözükmeyi bilirler.

Onlar yakınlarda olduğu zaman herkesin koridorlarda koşuşturma sebebi budur.”

“Söylediklerin Q’eeng ne zaman bu tarafa gelse hepinizin birden kahve almaya veya depoyu gözden geçirmeye gitmeyi nasıl bildiğinizi açıklamıyor.”

“Bir takip sistemi var,” dedi Trin.

“Takip sistemi mi?” diye hayretle sordu Dahl.

“O kadar da inanılmaz bir şey değil,” dedi Collins. “Hepimiz gemideki yerimizi Gözüpek'in bilgisayar sistemine bildiren bir telefona sahibiz.

Ben senin üstün olarak bilgisayardan yerini bulmasını isteyebilirim.”

“Q’eeng senin astın değil ki,” dedi Dahl. “Kaptan Abernathy de.”

“Alarm sistemi tamamen yasal sayılmaz,” diye itiraf etti Collins.

“Ama hepinizin sisteme erişimi var,” dedi Dahl.

“Onların erişimi var,” diyen Cassaway, parmağıyla Collins’i ve Trin’i gösterdi.

“O subaylardan biri buraya doğru yola çıkınca sizi uyarıyoruz,” dedi Trin.

‘“Gidip kendime kahve koyacağım, ’” dedi Dahl. Trin başını salladı.

“Evet. Ama bu sistem ancak siz ikiniz burada olduğunuz zaman işe yarıyor,” dedi Cassaway. “Olmadığınızda hapı yutuyoruz.”

“Alarm sistemini bütün gemiye kullandırtamayız,” dedi Trin. “Öyle bir şey hemen göze çarpar.”

Cassaway burun kıvırdı. “Sanki fark edecekler de.”

“Bu da ne demek?” diye sordu Dahl.

“Kaptanın, Q’eeng’in ve diğerlerinin gemi mürettebatı onlardan sakınmak için kırk takla atarken bunun farkında değilmiş gibi gözükmeleri demek,” dedi Mbeke. “Pek çok tayfanın ölümüne sebep olduklarından da haberleri yok.”

“Böyle bir şeyden nasıl haberleri olmaz?” dedi Dahl. “Hiç kimse onlara söylemedi mi? İstatistikleri bilmiyorlar mı?”

Dahl’ın dört laboratuvar arkadaşı çabucak bakıştı. “Durum bir keresinde kaptana bildirildi,” dedi Collins. “Ama tutmadı.”

“O ne demek?” diye sordu Dahl.

“Onlarla harcadıkları mürettebat miktarını konuşmanın bir duvarla konuşmaya benzemesi demek,” dedi Cassaway.

“Öyleyse derdinizi başka birine anlatın,” dedi Dahl. “Amiral Comstock’la konuşun.”

“Bunun denenmediğini mi sanıyorsun?” dedi Cassaway. “Filo’yla irtibata geçtik. Birlik’in Askeri Soruşturmalar Dairesi’yle de. Hatta gazetecilerle konuşmaya çalışanlar oldu. Hiçbir şey fayda etmiyor.”

“Bize görevi suistimale veya yetki liyakatsizliğine dair herhangi bir delil olmadığı söylendi,” dedi Trin. “Şey, doğrudan bize değil. Her kim şikâyette bulunduysa ona.”

“Yetki liyakatsizliğine karar verilmeden önce kaç kişinin ölmesi gerekiyor?” diye sordu Dahl.

“Bize söylendiğine göre,” dedi Collins, “Birlik’in amiral gemisi olarak Gözüpek hassas diplomatik, askeri ve bilimsel görevleri filodaki diğer gemilerden daha çok üstleniyormuş. Bu yüzden riskin ve ona bağlı olarak da mürettebattaki can kayıplarının yüksek çıkması normalmiş. Bu durum böyle seçkin bir göreve getirilmenin bir parçasıymış.”

“Diğer bir deyişle mürettebat ölümleri bir özellik; bir terslik değil,” dedi Cassaway alaycı bir üslupla.

“Artık onlardan niçin uzak durmaya çalıştığımızı biliyorsun,” dedi Mbeke.

Dahl buna bir müddet kafa yordu. “Yine de söyledikleriniz Kutu’yu açıklamıyor.”

“Kutu için makul bir açıklamamız yok,” dedi Collins. “Ne bizim ne de bir başkasının. Resmi olarak Kutu diye bir şey yok.”

“Bir mikrodalga fırına benziyor, işini bitirdiğinde çınlıyor ve saçma sapan çıktılar veriyor,” dedi Dahl. “Sonuçları elden teslim etmen gerekiyor ve Q’eeng’e düzeltebileceği bir şey verdiğin sürece ne gösterdiğin hiç fark etmiyor. Bunun ne kadar boktan bir durum olduğunu söylememe gerek yoktur herhalde, değil mi?”

“Biz buraya gelmeden önce de vaziyet böyleydi,” dedi Trin. “Bizden öncekiler bize böyle yapmamızı söylediler. Biz de öyle yapıyoruz, çünkü işe yarıyor.”

Dahl bıkkınlıkla ellerini kaldırdı. “Öyleyse neden Kutu’yu her şeyde kullanmıyoruz?” diye sordu. “Böylece bir sürü zaman kazanırız.”

“Kutu her şeyde çalışmıyor,” dedi Trin. “Sadece olağanüstü zor konularda işe yarıyor.”

“Altı saatte sözümona bir karşı bakteri bulmak gibi,” dedi Dahl.

“Evet,” diye karşılık verdi Trin.

Dahl etrafındakilere bakındı. “Bilim laboratuvarında bir sihirli kutu olması sizi hiç mi rahatsız etmiyor?” diye sordu.

“Tabii ki ediyor!” dedi Collins sertçe. “Kahrolası şeyden nefret ediyorum. Ama onun gerçekten sihirli olmadığına inanmak zorundayım. Elimizde o kadar ileri teknoloji eseri bir cihaz var ki bize sihirliymiş gibi gözüküyor. Bu, bir mağara adamına telefonunu göstermene benziyor. Mağara adamı onun nasıl çalıştığına dair en ufak bir fikir bile yürütemeyebilir, ama yine de onu kullanarak birini arayabilir.”

“Eğer Kutu bir telefona benzeseydi mağara adamı onu sadece alev aldığında kullanabilirdi,” dedi Dahl.

“Elden bir şey gelmez,” dedi Collins. “Üstelik nedense bunun işe yaraması için her seferinde Kabuki[7] dansı yaparak üstlerimize ipe sapa gelmez zırvalar göstermemiz gerekiyor. Elde ettiğimiz verilerle ne yapacağımızı bilemiyoruz ama Gözüpek'in bilgisayarı biliyor. Ve acil bir durum anında o kadarı yetiyor. Kutu’dan nefret ediyoruz ama onu kullanmaktan başka seçeneğimiz yok.”

“Gözüpek'e geldiğim zaman Q’eeng’e gemide yaptığınız bazı çalışmaları Akademi’de tekrarlamakta zorlandığımızı söylemiştim,” dedi Dahl.

“Artık sebebini biliyorum. Çünkü doğru düzgün bir çalışma yaptığınız yok.”

“Merakını giderebildin mi Asteğmen?” dedi Collins. Sorgu faslından bıkmaya başladığı açıkça belliydi.

“Niye bunları gemiye ilk geldiğimde söylemediniz?” diye sordu Dahl.

“Ne diyecektik Andy?” dedi Collins. “‘Merhaba, Gözüpek'e hoşgeldin. Aman subaylardan uzak dur, çünkü onlarla beraber bir dış göreve gidersen büyük ihtimalle ölürsün. Ha bu arada imkânsız şeyler için kullandığımız bir sihirli kutumuz var. ’ Bu senin için harika bir ilk izlenim olurdu, değil mi?”

“İçinde bulunduğumuz kepazeliği kendi gözlerinle görünceye kadar bize asla inanmazdın,” dedi Cassaway.

“Bu düpedüz delilik,” dedi Dahl.

“Aynen öyle,” dedi Collins.

“Bu duruma hiçbir mantıklı açıklama getiremediniz mi?” diye sordu Dahl. “Bir hipoteziniz bile yok mu?”

“En mantıklı açıklama Birlik’in bize söyledikleri,” dedi Trin. “Gözüpek yüksek riskli görevler alıyor. Bu nedenle normalden çok insan ölüyor.

Mürettebat duruma uyum sağlamak amacıyla batıl inançlar ve sakınma stratejileri geliştiriyor. Ve de anlamadığımız, fakat görevleri tamamlamamızı sağlayan gelişmiş teknolojiler kullanıyoruz.”

“Ama bu açıklamaya inanmıyorsunuz,” dedi Dahl.

“Bu açıklamadan hoşlanmıyorum,” dedi Trin. “Ama ona inanmamak için bir sebebim yok.”

“Jenkins’in düşündüklerinden daha mantıklı olduğu kesin,” dedi Mbeke.

Dahl ona doğru döndü. “Jenkins’ten daha önce de bahsetmiştiniz,” dedi.

“Bağımsız bir araştırma projesi yürütüyor,” dedi Collins.

“Bu konuda mı?” diye sordu Dahl.

“Pek sayılmaz,” cevabını verdi Collins. “Kaptan ve diğerleri için kullandığımız takip sistemini o kurdu. Bilgisayarın yapay zekâsı bu sistemi bir virüs olarak görüyor ve onu yok etmeye çalışıp duruyor. Jenkins de sistemden yararlanmaya devam edebilelim diye onu sürekli güncellemek zorunda.”

Dahl dönüp Cassaway’e bir göz attı. “Onun bir kocaayağa benzediğini söylemiştin.”

“Sahiden de benziyor,” dedi Cassaway. “Ya bir kocaayağa ya da Rasputin’e8. Onun her iki şekilde de tarif edildiğini duydum. Her ikisi de isabetli.”

“Sanırım onunla tanıştım,” dedi Dahl. “Kerensky’nin hastalığı hakkındaki Kutu verilerini köprüye götürdükten sonra. Koridorda karşıma çıktı.”

“Sana ne dedi?” diye sordu Collins.

“Bana köprüden uzak durmamı söyledi,” dedi Dahl. “Ve de ‘Anlatım’dan kaçınmamı. ’ Bu ne demek oluyor ki?”

Mbeke konuşmak üzere ağzını açtı, fakat Collins ondan önce davrandı. “Jenkins dâhi bir programcıdır ama pek aklı başında değildir. Ayrıca Gözüpek'teki yaşam ona çoğu kimseden daha ağır geldi.”

“Demek istediği, Jenkins’in eşinin bir dış görevde öldüğü,” dedi Mbeke.

“O nasıl oldu?” diye sordu Dahl.

“Bir Cirqueria suikastçısı tarafından vuruldu,” dedi Collins. “Suikastçı, Birlik’in Cirqueria’daki büyükelçisine nişan almıştı. Kaptan büyükelçiyi iterek yoldan çekti. Hemen arkasında Margaret vardı. Mermiyi boynuna yedi. Daha yere yığılmadan ölmüştü.

Jenkins o noktadan sonra kendini kısmen de olsa gerçeklerden soyutlamaya karar verdi."

"Peki, o neler olduğunu düşünüyor?" diye sordu Dahl.

"Gel bunu başka bir zamana bırakalım," dedi Collins. "Artık gemide neler döndüğünden haberdarsın. Bunları sana daha önce anlatmadığımız için kusura bakma Andy. Ama sebebini anlamışsındır. Hem artık durduk yerde kahve koyacağımızı söylediğimizde ne yapacağını biliyorsun."

"Saklanacağım," dedi Dahl.

"'Saklanma' sözcüğünü kullanmaktan pek hoşlanmayız," dedi Cassaway. "'Alternatif faaliyetlerde bulunma' ifadesi daha çok tercih edilir."

"Yeter ki depoya gelme," dedi Mbeke. "Orası bizim alternatif faaliyet alanımız."

"Ben de alternatif faaliyet alanı olarak masamın arkasını kullanırım," dedi Dahl.

"Ha şöyle," dedi Mbeke.

***

Dahl laboratuvarda öğrendiklerini akşam yemeğinde dostlarıyla paylaştı, sonra da Finn'e doğru döndü. "Ee, senden istediğim bilgileri bulabildin mi?"

"Buldum," dedi Finn.

"Güzel," dedi Dahl.

"Yalnız öncelikle bu tür işleri karşılıksız yapmadığımı belirtmek isterim," dedi Finn, telefonunu Dahl'a uzatırken. "Normalde böyle bir şey için bir haftalık ücretini alırım. Ama o dış görevden beri içim içimi yiyor. Bir de kendi gözlerimle göreyim dedim."

"Siz ikiniz neden bahsediyorsunuz?" dedi Duvall.

"Finn'den bana bazı kayıtlar bulmasını istedim," dedi Dahl. "Çoğunlukla tıbbi kayıtlar."

"Kimin kayıtları?" diye sordu Duvall.

"Sevgilinin," dedi Finn.

Dahl bunu duyunca kafasını kaldırdı. "Ne?"

"Duvall şu aralar Kerensky'yle çıkıyor," dedi Finn.

"Kapa çeneni Finn. Çıkmıyorum," dedi Duvall ve Dahl'a bir göz attı. "Kerensky iyileştikten sonra beni buldu ve hayatını kurtardığım için teşekkür etti," diye sözlerini sürdürdü. "Mekiğe bindiğinde öldüğünü sandığını, çünkü başında bekleyen bir melek gördüğünü söyledi."

"Ah, tanrım," dedi Hester. "N'olur böyle bir iltifatın işe yaramadığını söyle. Yoksa gidip intihar edeceğim."

"Yaramaz," diye onu temin etti Duvall. "Neyse, bir dahaki kıyı izninde bana içki ısmarlamayı teklif etti. Ben de ona düşüneceğimi söyledim."

"Sevgilisiniz işte," dedi Finn.

"Şimdi bunu gözüne sokacağım," dedi Duvall, çatalını Finn'e doğrultarak.

"Teğmen Kerensky'nin tıbbi kayıtlarını neden istedin?" diye sordu Hanson.

“Kerensky bir hafta kadar önce bir hastalığa yakalandı,” dedi Dahl. “Sonra bir dış görevi yönetecek kadar çabuk toparlandı ve o görevde de bir makine saldırısı yüzünden bilincini yitirdi. Buna rağmen bugün Maia’ya asılacak kadar hızlı iyileşti.”

“Öyle bile olsa berbat görünüyordu,” dedi Duvall.

“Öyle bile olsa çoktan ölmesi gerekirdi,” dedi Dahl. “Merovia Vebası insanın etlerini yiyip geriye bir tek kemiklerini bırakır. İyileşmeden önce Kerensky’nin ölmesine on beş dakika kalmıştı. Daha bir hafta bile geçmeden bir dış görevi yönetiyor, öyle mi? Et yiyen bir bakteri şöyle dursun, ağır bir nezleyi atlatmak bile daha uzun sürer.”

“Demek ki harika bir bağışıklık sistemi var,” dedi Duvall.

Dahl ona bir bakış atıp Finn’in telefonunu ondan tarafa çevirdi. “Kerensky son üç senede üç defa vurulmuş, dört kez ölümcül bir hastalığa yakalanmış, bir kaya yığınının altında ezilmiş, bir mekik kazasında yaralanmış, köprüdeki bir kontrol paneli suratında patladığında vücudu yanmış, kısmi atmosferik boşalmaya maruz kalmış, iki zehirli hayvan tarafından ısırılmış ve vücudunun kontrolü uzaylı bir parazitin eline geçmiş. Üstelik tüm bunlar şu son vebadan ve dış görevden önce olmuş.”

“Ayrıca üç farklı zührevi hastalığa yakalanmış,” dedi Duvall, dosyayı ekranda kaydırarak.

“Ismarlayacağı içkiyi artık afiyetle içersin,” dedi Finn.

“Sanırım barmenden buzlu penisilin isteyeceğim,” dedi Duvall ve telefonu Dahl’a geri verdi. “Yani şu anda ayakta durabilmesinin mümkün olmadığını söylüyorsun.”

“Çoktan ölmüş olması gerektiğini boş ver,” dedi Dahl. “Başından geçen bunca şeyden sonra akıl sağlığını koruması bile imkânsız. Herif travma sonrası stres bozukluğu konusunda tıp kitaplarında yer almalı.”

“Öyle sorunlarla başa çıkabilen terapiler var,” dedi Duvall.

“Evet, ama bu kadar çok şey için değil,” dedi Dahl. “Üç yılda on yedi ağır yaralanma veya travma atlatmış. Yani iki ayda bir tane… Şimdiye kadar korkudan dışarı adım atamayacak hale gelmesi gerekirdi. Gel gör ki kendini toplar toplamaz yine haşatı çıkıyor. Herif insanüstü.”

“Konuyu bir yere bağlayacak mısın,” dedi Duvall, “yoksa sadece onun bedensel yeteneklerini mi kıskanıyorsun?”

“Konuyu şuraya bağlayacağım: bu gemide bir tuhaflık var,” dedi Dahl, bilgileri gözden geçirmeyi sürdürerek. “Komutanım ve laboratuvar arkadaşlarım bugün dış ekiplerle, Kerensky’yle ve diğer her şeyle ilgili bana bir sürü masal anlattılar. Ama hiçbirini yutmuyorum.”

“Niye ki?” diye sordu Duvall.

“Çünkü onların da yuttuğunu sanmıyorum,” dedi Dahl. “Ve çünkü anlattıkları bu duruma açıklık getirmiyor.” Kaşlarını çatıp Finn’e batı. “Jenkins hakkında bir şey bulamadın mı?”

“Karşılaştığımız o kocaayağı mı diyorsun?” diye sordu Finn.

“Evet,” dedi Dahl.

“Onun hakkında bilgisayar sisteminde hiçbir şey yok,” dedi Finn.

“Onu hayalimizde canlandırmadık,” dedi Dahl.

“Hayır, canlandırmadık,” diye doğruladı Finn. “Sadece sistemde yok. Ama zaten laboratuvar arkadaşlarının dedikleri gibi bir programcılık tanrısıysa ve şu anda bilfiil bilgisayar sistemini kırmakla uğraşıyorsa sistemde yer almaması çok da şaşırtıcı olmasa gerek, değil mi?”

“Bana kalırsa onu bulmamız lazım,” dedi Dahl.

“Niye?” diye sordu Finn.

“Çünkü galiba başka hiç kimsenin konuşmak istemediği bir şey biliyor,” dedi Dahl.

“Laboratuvardaki dostların onun deli olduğunu söylüyorlar,” diye belirtti Hester.

“Bence onlar Dahl’ın gerçek dostu değiller,” dedi Hanson.

Herkes ona doğru döndü. “Ne demek istiyorsun?” diye sordu Hester.

Hanson omuz silkti. “Dönen dolaplardan ona bahsetmeme sebeplerinin bizzat tecrübe etmediği sürece hiçbirine inanmayacağını söylemişler. Belki bu doğrudur. Ama neler döndüğünü bilmedikçe onların yaptığını yapamayacağı, yani Binbaşı Q’eeng ile diğer subaylardan

sakınamayacağı ve dış ekiplere katılmak zorunda kalacağı da doğru. Bir düşünün arkadaşlar: binlerce kişilik mürettebatı olan bir gemide beşimiz birden aynı dış görev ekibine düştük. Aramızdaki ortak nokta ne?”

“Burada yeniyiz,” dedi Duvall.

Hanson başını salladı. “Ve diğer tayfalardan hiçbiri şimdiye, yani konunun üstü daha fazla örtülemeyecek hale gelene kadar bize bunlardan bahsetmedi.”

“Sana göre bahsetmemelerinin sebebi onlara inanmayacak olmamız değildi, öyle mi?” dedi Dahl. “İlla birileri ölecekse kendileri yerine bizi kurban etmek istediklerini düşünüyorsun.”

“Sadece bir teori,” dedi Hanson.

Hester ona hayranlıkla baktı. “Bu kadar karamsar olduğunu bilmiyordum.”

Hanson yine omuz silkti. “Evrenin tarihindeki en büyük üçüncü servetin varisi olduğunda insanların motivasyonunu sorgulamayı öğreniyorsun”

“Jenkins’i bulmalıyız,” dedi Dahl yeniden. “Bildiklerini öğrenmemiz lazım.”

“Peki, bunu nasıl yapmamızı önerirsin?” diye sordu Duvall.

“Sanırım işe kargo tünellerinden başlayarak,” dedi Dahl.

ALTINCI BÖLÜM

"Dahl, nereye gidiyorsun?" dedi Duvall. O ve diğerleri Angeles V uzay istasyonunun koridorunda durmuş, Dahl'ın beklenmedik bir biçimde gruptan ayrılmasını seyrediyorlardı. "Hadi ama kıyı iznindeyiz," diye devam etti Duvall. "Vakit kafayı çekme vaktidir."

"Ve de bir kız bulma," dedi Finn.

"Kafayı çekme ve bir kız bulma," dedi Duvall. "Tabii illa o sırayla olacak diye bir kural yok."

"Olmayacak diye de," dedi Finn.

"Bahse varım kızların ilk buluşmadan sonra yüzüne bakmamalarının sebebi budur," dedi Duvall.

"Burada benden bahsetmiyoruz," diye hatırlattı Finn. "Andy'den bahsediyoruz. Ve bizi ekmesinden…"

"Sahiden de ekiyor!" dedi Duvall. "Andy! Bizimle beraber kafayı çekmek ve bir kız bulmak istemez misin?"

"İstemesine isterim," diye onu temin etti Dahl. "Ama önce bir hiperdalga arama yapmam gerekiyor."

"O işi Gözüpek'teyken yapamaz mıydın?" diye sordu Hanson.

"Hayır, bu seferkini yapamazdım," cevabını verdi Dahl.

Duvall gözlerini yuvarladı. "Bunun şu anki saplantınla bir ilgisi var, değil mi?" dedi. "Jenkins'i kafana taktığından beri hiç çekilmiyorsun Andy. On gündür surat asıyorsun. Neşelen biraz, seni gidi somurtkan piç kurusu."

Dahl bunun üzerine gülümsedi. “Söz, elimi çabuk tutacağım. Siz nereye gidiyorsunuz?”

“İstasyondaki Hyatt’ta[9] bize bir süit tuttum,” dedi Hanson. “Bizimle orada buluş. Körkütük sarhoş olmuş birilerini görürsen bil ki o biziz.”

Finn parmağıyla Hester’ı gösterdi. “Bekâretini yeni kaybetmiş birini görürsen de bil ki o Hester.”

“Aman ne komik,” dedi Hester, fakat sırıtmadan edemedi.

“Birazdan oradayım,” diye söz verdi Dahl.

“Olsan iyi edersin!” dedi Hanson, ardından o ve diğerleri gülüşüp şakalaşarak koridorda yürüyüp gittiler. Dahl bir süre onların uzaklaşmasını seyrettikten sonra istasyonun alışveriş bölümüne yollanarak bir hiperdalga santrali bakındı.

Aradığını bir kahveciyle bir dövmeci arasına sıkışıp kalmış vaziyette buldu. Santral bir telefon kulübesinden birazcık daha büyüktü ve içinde biri hizmet dışı olmak üzere sadece üç dalga terminali mevcuttu. Başka bir geminin sarhoş tayfası diğer ikisinden birini kullanarak karşı tarafla yüksek sesle tartışıyordu. Dahl üçüncüsünün başına geçti.

“SurfPoint Hiperdalga’ya hoşgeldiniz,” yazdı monitörde, sonra da bir hiperdalga açmanın dakikalık ücretleri listelendi. Beş dakikalık bir dalga, cebindeki haftalığının çoğunu tüketecekti ama bu durum Dahl’ı şaşırtmadı. Uzay/zamanda bir tünel açıp pek çok ışık yılı uzaktaki başka bir terminalle eşzamanlı bağlantı kurmak büyük miktarda enerji gerektirirdi ve enerji bedava değildi.

Dahl banka hesabından takibinin yapılmasını istemediği şeyler için el altında tuttuğu isimsiz kredi kartını çıkardı ve onu ödeme panelinin üstüne koydu. Paneldeki kartı tanıyan monitör bir ‘gönderi’ penceresi açtı. Dahl Akademi’deki bir adresi söyleyip bağlantının kurulmasını bekledi. Aradığı kişinin uyumayıp bir işle meşgul olduğundan emin sayılırdı. Birlik tüm gemilerinde ve istasyonlarında Evrensel Saat’i kullanırdı, çünkü öteki türlü gün uzunluklarının ve saat dilimlerinin sayısı sebebiyle iş yapmak imkânsız hale gelirdi. Ne var ki Akademi Boston’daydı. Dahl oranın kaç saat dilimi geride olduğunu hatırlamıyordu.

Hattın diğer ucundaki kişi aramaya cevap verdi. Bağlantı sadece sesliydi. “Her kimsen bil ki sabah koşumu bölüyorsun,” dedi bir kadın.

Dahl sırıttı. “Günaydın Casey,” dedi. “En sevdiğim kütüphaneci bugün nasıl bakalım?”

“Vay canına! Andy!” dedi Casey. Bir saniye sonra video akışı da devreye girdi ve Casey Zane gülümseyerek arkasındaki USS Constitution'la[10] beraber ekranda belirdi.

“Bakıyorum yine Özgürlük Yolu’nu[11] turluyorsun,” dedi Dahl.

“Tuğlalar yolda kalmamı kolaylaştırıyor,” dedi Casey. “Sen neredesin?”

“Yaklaşık üç yüz ışık yılı uzaktayım ve bu hiperdalga onun her santimini fitil fitil burnumdan getiriyor,” dedi Dahl.

“Anlaşıldı,” dedi Casey. “Neye ihtiyacın var?”

“Akademi arşivlerinde filodaki her geminin inşa taslakları bulunur, değil mi?” diye sordu Dahl.

“Tabii,” dedi Casey. “En azından Birlik’in varlığını inkâr etmediği her geminin.”

“Taslakların üzerinde sonradan değişiklik yapılabilir mi?”

“Dışarıdan mı? Hayır,” dedi Casey. “Arşiv kısmen bilgisayar korsanlığını önlemek amacıyla harici bilgisayar sistemlerine bağlı değildir. Tüm verilerin kanlı canlı bir kütüphaneciden geçmesi gerekir. Bundan iyi iş güvencesi olur mu?”

“Olmaz herhalde dedi Dahl. “Peki, bana Gözüpek'in inşa taslaklarını göndermen mümkün mü?”

“Onların gizli belge olduğunu sanmıyorum; o yüzden sorun çıkmamalı,” dedi Casey. “Yine de bilgisayar ve silah sistemleriyle ilgili bazı bilgileri sansürlemek zorunda kalabilirim.” “Önemli değil,” dedi Dahl. “Zaten onlar ilgimi çekmiyor.” “İyi de sen zaten Gözüpek’te değil misin?” diye sordu Casey. “Taslakları geminin veritabanından alabilmen gerekir.”

“Alabiliyorum da,” dedi Dahl. “Fakat gemideki birkaç sistem üzerinde bazı değişiklikler yapılmış. Elimde orijinal taslaklar olursa kıyaslama yapabilirim diye düşündüm.”

“Peki,” dedi Casey. “Arşive döndüğümde hallederim. Ama en az bir-iki saat sürer.”

“Sorun değil,” dedi Dahl. “Yalnız bana bir iyilik yap ve dosyayı Birlik adresime değil, bu adrese gönder.” Akademi’deyken umumi bir hizmet sağlayıcısı üzerinde anonim olarak yarattığı alternatif bir adres verdi.

“Bilgi talebini kaydetmem gerektiğini biliyorsundur,” dedi Casey “Buna bilgiyi yolladığım adres de dâhil.”

“Birlik’ten saklanmaya çalıştığım yok,” dedi Dahl. “Bilgi kaçakçılığı yapmıyorum; yemin ederim.”

“Bunu en iyi arkadaşlarından birini kendi telefonundan değil de umumi bir hiperdalga terminalinden arayan biri söylüyor,” dedi Casey.

“Seni vatana ihanet suçuna bulaştırıyorsam canım çıksın,” dedi Dahl.

“Pekâlâ,” dedi Casey. “Dost olabiliriz ama casusluk yapmak görev tanımımda yer almıyor.”

“Sana borçluyum,” dedi Dahl.

“Bana bir akşam yemeği borçlusun,” dedi Casey. “Buraya bir dahaki gelişinde… Biliyorsun; bir arşiv kütüphanecisinin hayatı pek heyecanlı sayılmaz. Kendimi başkaları üzerinden tatmin etmekten başka çarem yok.”

“Güven bana; bu noktada ben de ciddi ciddi kütüphaneciliğe geçmeyi düşünüyorum,” dedi Dahl.

“Saçmalamaya başladın,” dedi Casey. “Büroya vardığımda istediklerini dalga üzerinden yollarım. Artık hattı kopar da sıfırı tüketme.”

Dahl tekrar sırıttı. “Sonra görüşürüz Casey”

“Görüşürüz Andy,” diyen kadın bağlantıyı kesti.

***

Dahl süite geldiğinde onu bir misafir bekliyordu.

“Andy, Teğmen Kerensky’yi tanıyorsun,” dedi Duvall, nedense ifadesiz bir ses tonuyla. O ve Hester, Kerensky’nin iki yanındaydı. Teğmen kollarını her birinin omzuna atmıştı ve bu sayede dengede kalır gibi bir hali vardı.

“Komutanım,” dedi Dahl.

"Andy!" dedi Kerensky, dilini zar zor döndürerek. Kendini Duvall ile Hester'dan ayırdı, sendeleyerek iki adım attı ve içki tutmayan eliyle Dahl'ın omzunu sıvazladı. "Kıyı iznindeyiz! Burada rütbe geçmez. Şu an senin için sadece Anatoly'yim. Hadi, söylesene."

"Anatoly," dedi Dahl.

"Gördün mü, hiç de zor değilmiş," dedi Kerensky ve bardağını başına dikti. "Bak sen, içkim gene bitmiş," deyip oradan uzaklaştı. Dahl bir kaşını kaldırarak Duvall'la Hester'a baktı.

"Bizi otele girerken gördü ve sülük gibi üstümüze yapıştı," dedi Duvall.

"Sarhoş bir sülük gibi," dedi Hester. "Buraya gelmeden önce de körkütük sarhoştu."

"Sarhoş ve azgın bir sülük gibi," dedi Duvall. "Kolunu omzuma atma sebebi göğsümü mıncıklamaktı. Teğmen olsun veya olmasın kıçına tekmeyi basmak üzereyim."

"Şu anki planımız Duvall'a asılmadan önce onu iyice sarhoş edip kendinden geçirmek," dedi Hester. "Sonra da onu bir kirli çamaşır bacasından içeri atacağız."

"Hay aksi, gene geliyor," dedi Duvall. Kerensky sahiden de yalpalayarak üçlüye yaklaşıyordu, ilerleyişi düzden ziyade yanlamasınaydı. Bir ara yönünü bulmak için durdu.

"Niye onu bana bırakmıyorsunuz," dedi Dahl.

"Sen ciddi misin?" diye sordu Duvall.

"Tabii. Sızana kadar başında beklerim," dedi Dahl.

"Ahbap, sana bir sakso borçluyum," dedi Duvall.

"Ne?" dedi Dahl.

"Ne?" dedi Hester.

"Pardon," dedi Duvall. "Kara kuvvetlerindeyken biri sana kıyak geçtiğinde ona bir cinsel eylem borçlu olduğunu söylersin. Kıyak küçükse borcun otuz birdir. Orta kararsa saksodur. Yok, büyükse bir sikişme borçlanırsın. Alışkanlık işte. Lafın gelişi öyle söyledim."

"Kaptım," dedi Dahl.

"Gerçekten sakso çekecek değilim," dedi Duvall. "Yanlış anlaşılma olmasın."

"Düşünmen yeter," dedi Dahl ve Hester'a doğru döndü. "Peki ya sen? Sen de bana bir sakso borçlanmak istiyor musun?"

"Hâlâ kararsızım," dedi Hester.

"Kulağıma sakso lafı çalınıyor," dedi Kerensky, nihayet doğrulmayı becererek.

"Peki, tamam. Borçluyum," dedi Hester.

"Harika," dedi Dahl. "Öyleyse sizinle daha sonra görüşürüz." Hester ile Duvall alelacele geri çekildiler.

"Nereye gidiyorlar?" diye yavaşça gözlerini kırpıştırarak sordu Kerensky.

"Bir doğum günü partisi planlıyorlar," dedi Dahl. "Buyurun şöyle oturun komutanım." Süitteki koltuklardan birini işaret etti.

"Anatoly," diye tekrarladı Kerensky. "Tanrım, insanların kıyı izninde rütbe kullanmalarından nefret ediyorum." Kendini koltuğa atarken mucize eseri içkisini dökmedi. "Orduda hepimiz silah arkadaşıyız. Şey, tabii arkadaştan yakın da olabiliriz." Etrafına bakınarak Duvall'ı aradı. "Dostundan hoşlanıyorum."

“Farkındayım,” dedi Dahl. O da bir koltuğa oturdu.

“Biliyorsun, hayatımı kurtardı,” dedi Kerensky. “O bir melek. Sence o da benden hoşlanıyor mu?”

“Hayır,” dedi Dahl.

“Niye ki?” diye sızlanan Kerensky’nin incindiği açıktı. “Yoksa kadınlardan falan mı hoşlanıyor?”

“O işiyle evli,” dedi Dahl.

“Ah, demek evli,” diyen Kerensky belli ki başka bir şey duymamıştı. Biraz daha içti.

“Sana bir soru sorabilir miyim?” dedi Dahl.

Kerensky sor bakalım dercesine boştaki elini hafif hafif salladı.

“Nasıl bu kadar çabuk iyileşebiliyorsun?” dedi Dahl.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Kerensky.

“Merovia Vebası’na yakalandığın zamanı hatırlıyor musun?”

“Elbette,” dedi Kerensky. “Neredeyse ölüyordum.”

“Biliyorum,” dedi Dahl. “Ama bir hafta sonra benim de katıldığım bir dış ekibi yönettin.”

“Çünkü düzeldim,” dedi Kerensky. “Hastalığın şifasını buldular.”

“Evet,” dedi Dahl. “Şifayı Binbaşı Q’eeng’e götüren bendim.”

“O sen miydin?” dedi Kerensky ve Dahl’ın üstüne atlayarak ona sımsıkı sarıldı. O sırada içkisi bardağın yanından dökülerek Dahl’ın boynundan aşağı aktı. “Sen de hayatımı kurtardın! Bu oda hayatımı kurtaran insanlarla dolu! Hepinizi çok seviyorum.” Ve ağlamaya başladı.

“Bir şey değil,” diyen Dahl, hıçkıra hıçkıra ağlayan teğmeni elinden geldiği kadar nazikçe üzerinden itmeye çalıştı. Odadaki diğer herkesin koltukta yaşananları görmezden gelmek için var gücüyle uğraştığının farkındaydı. “Benim demek istediğim, bir şifayla bile çok çabuk iyileştin.

Sonra benim de katıldığım dış görevde tekrar ağır yaralandın. Ama iki güne kalmadan kendini yine toparladın.”

“Eh, modern tıp sağolsun,” dedi Kerensky. “Üstelik kendimi bildim bileli çabuk iyileşirim. Aileden gelen bir şey… Büyük Vatanseverlik Savaşı’ndaki[12] atalarımdan biriyle ilgili öykülerimiz vardır. Adam Stalingrad’daymış. Naziler onu yirmi kere mi ne vurmuşlar ama o saldırmayı sürdürmüş. Herif insanüstüymüş. Belki o gen bana da geçmiştir.” Elindeki bardağa baktı. “Bundan daha fazla içkim olduğundan emindim,” dedi.

“Ne kadar sık yaralandığın düşünülürse böyle çabucak iyileşmen iyi bir şey,” diye ağız aradı Dahl.

“Biliyorum!” dedi Kerensky, ansızın ve şevkle. “Sağol be! Başka hiç kimsenin fark ettiği yok! Ne oluyor anlamıyorum. Yani aptal veya sakar falan değilim. Ama ne zaman bir dış göreve gitsem şaftım kayıyor. Kaç kere vurulduğumu biliyor musun?”

“Son üç yılda üç kere,” dedi Dahl.

“Evet!” dedi Kerensky. “Hem başıma başka bir sürü şey de geliyor. Nasıldır bilirsin. Sanki kahrolası kaptanın ve Q’eeng’in elinde bir vudu bebeğim[13] var.” Bu sözlerin ardından kara kara düşünerek öylece oturdu. Her an sızıp kalacakmış gibi bir hali vardı.

“Bir vudu bebeği,” dedi Dahl. Kerensky irkilerek kendine geldi. “Demek öyle düşünüyorsun.”

“Şey, hayır, pek sayılmaz,” dedi Kerensky. “Çünkü öyle düşünmek aptalca olur, değil mi? Ama öyleymiş gibi hissediyorum. Sanki kaptanın ve Q’eeng’in ne zaman bombok sonuçlanacağını bildikleri bir dış görevleri olsa hemen, ‘Hey, Kerensky, bu görev tam sana göre’ diyorlar. Ben de gidip, ne bileyim, dalağımı falan patlatıyorum. Üstelik bu çoğu kez hakkında hiçbir halt bilmediğim aptalca bir şey yaparken oluyor. Ben bir astrogatörüm ahbap. Kahrolası bir astrogatör. Tek istediğim... astrogatörlük yapmak. Haksız mıyım?”

“Neden bunu kaptana ve Q’eeng’e söylemiyorsun?” diye sordu Dahl.

Alaycı bir tebessüm ederken harcadığı çabayla Kerensky’nin dudağı titredi. “Ne diyeceğim ki?” karşılığını verip abartılı el-kol hareketleri yapmaya başladı. “‘Ah, göreve gidemem Kaptan. Bırak bu seferlik başka birinin gözü çıksın. ’” El-kol hareketlerini bıraktı ve bir süre sessiz kaldı.

“Zaten o sırada her şey mantıklı geliyor; bilmem anlatabildim mi?”

“Hayır, anlatamadın,” dedi Dahl.

“Kaptan bana bir dış göreve gideceğimi söylediğinde sanki beynimin başka bir parçası kontrolü devralıyor,” dedi Kerensky. Bir şeyi anlamaya çalışırmış gibi bir hali vardı. “Kendime güvenim bir anda tavan yapıyor ve kahrolası bir astrogatörün tıbbi numuneler alması ya da katil makinelerle savaşması için harika bir sebep varmış gibi geliyor. Gözüpek'e döndüğümdeyse kendi kendime, ‘Ben ne bok yedim? ’ diye soruyorum. Çünkü

böyle davranmam çok saçma, değil mi?”

“Bilmiyorum,” diye cevap verdi Dahl.

Kerensky bir saniyeliğine düşüncelere dalar gibi gözüktü, sonra da elini sallayarak her şeyi geçiştirdi. “Neyse, siktir et gitsin,” deyip neşelendi.

“Bir kez daha hayatta kaldım, yine kıyı iznindeyim ve hayatımı kurtaran insanlarla beraberim.” Yine Dahl’a sarılmaya kalkıştı - üstelik öncekinden de beceriksizce. “Seni seviyorum ahbap. Gerçekten. Gel biraz daha içelim ve sonra gidip kendimize birer fahişe bulalım. Canım sakso istiyor. Sen de istiyor musun?”

“Zaten iki tane alacaklıyım,” dedi Dahl. “O yüzden kalsın.” “Eh, peki,” dedi Kerensky. “Sen bilirsin.” Sonra da başını Dahl’ın omzuna dayayıp horlamaya başladı.

Dahl kafasını kaldırdığı zaman dört dostunun da tepelerinde dikildiğini gördü. “Hepiniz bana sakso borçlusunuz,” dedi. “Onun yerine bir içkiye ne dersin?” diye sordu Finn. “Anlaştık,” dedi Dahl. Kerensky’ye bir göz attı. “Peki, Uyuyan Güzel’i ne yapacağız?”

“Dışarıda bir kirli çamaşır bacası var,” dedi Hester umutla.

YEDİNCİ BÖLÜM

"İşte Gözüpek'in veritabanından indirdiğim inşa taslakları," dedi Dahl öğle yemeğinde, yanındaki Finn'le Duvall'a bir bilgisayar çıktısı göstererek. Sonra onun yanına ikinci bir çıktı daha koydu. "Ve bunlar da Akademi Arşivi'nden aldıklarım. Arada bir fark görüyor musunuz?"

"Hayır," dedi Finn, bir dakika sonra.

"Hayır," dedi Duvall, onun hemen ardından.

Dahl iç geçirip parmağıyla işaret etti. "Fark kargo tünellerinde," dedi. "Tünelleri gemi boyunca kargo nakletmekte kullanıyoruz ama bir insanın onlara girmemesi için hiçbir sebep yok. Zaten bakım-onarım ekibi geminin sistemlerine elle ulaşmak için onlara sürekli girip çıkıyor. Bakım-onarımdakiler mürettebatın geri kalanına ayak bağı olmasın diye tüneller o şekilde tasarlanmış."

"Ve sen Jenkins'in orada olduğunu düşünüyorsun," dedi Duvall.

"Başka nerede olacak ki?" dedi Dahl. "Yalnızca işine geldiği zaman dışarı çıkıyor; öteki türlü hiç kimse onu görmüyor. Geminin ne kadar kalabalık olduğunu bir düşünün. Gözden kaybolmanın tek yolu diğer tayfaların fazla uğramadığı bir yerde kalmak…"

"Bu çıkarımdaki kusur, kargo tünellerinin birer tünel olması," dedi Finn. "İçeride insan bulunmadığında bile tüneller vızır vızır işleyen otomatik teslimat arabalarıyla dolu. Jenkins bir yerde uzunca bir süre kalsaydı onların trafiğini engeller veya ezilirdi."

Dahl işaret parmağını ileri geri oynattı. "İşte gözden kaçırdığınız da bu. Bakın..." Kargo tünelleri labirentindeki bir kareyi işaret etti. "Teslimat yapmıyorken arabaların bir yere gitmesi lazım. Koridorlarda durup bekleyecek halleri yok. Gittikleri yer de bu dağıtım merkezlerinden biri.

Merkezler tek bir insanın rahatlıkla sığabileceği kadar büyük."

"Tabii içleri arabalarla dolu olmadığı sürece," dedi Duvall.

"Aynen öyle," dedi Dahl. "Bir de şuna bakın. Gözüpek'in inşa taslaklarında altı tane dağıtım merkezi görüyoruz. Fakat arşivden alınmış taslaklarda yedi tane var." Yedinci dağıtım merkezine dokundu. "Bu merkez geminin ana sistemlerinden uzakta. Dolayısıyla bakım-onarım ekiplerinin oraya yaklaşması için bir sebep yok. Gemiden ayrılmaksızın diğer insanlardan ancak bu kadar uzaklaşabilirsiniz. Jenkins işte orada.

Makinedeki hayalet. Onu o dağıtım merkezinde bulacağız."

“Komutanından niçin sizi tanıştırmasını istemediğini anlamıyorum,” dedi Duvall. “Jenkins’in güya onun emrinde olduğunu söylemiştin.”

“Bunu denedim ama hiçbir işe yaramadı,” dedi Dahl. “Collins en sonunda Jenkins’in sadece canı istediği zaman ortaya çıktığını, öteki türlü onu rahat bıraktıklarını söyledi. Jenkins kaptanı, Q’eeng’i ve diğerlerini izlemelerinde onlara yardım ediyor. Onu kızdırıp bu imkândan mahrum kalmak istemiyorlar.”

“Söz onlardan açılmışken,” diyen Finn, başıyla bir yeri işaret etti.

Dahl dönüp oraya baktığında Bilim Subayı Q’eeng’in yanlarına gelmekte olduğunu gördü. Hemen ayağa kalkmaya davrandı.

Q’eeng elini sallayarak onu yerine oturttu. “Rahat Asteğmen.” İnşa taslakları gözüne ilişti. “Gemiyi mi inceliyordun?”

“İşimi daha etkili yapmanın yollarını arıyordum,” dedi Dahl.

“İnisiyatif göstermeni takdir ediyorum,” dedi Q’eeng. “Asteğmen, Eskridge sistemine varmak üzereyiz. Oradaki bir koloniden aldığımız imdat çağrısına cevap veriyoruz. Koloniden gelen raporlar bölük pörçük ama sorunun bir biyolojik maddeden kaynaklandığından kuşkulanıyorum. Bu sebeple bana eşlik etmesi için senin bölümünden bir ekip topluyorum. Sen de o ekiptesin. Yarım saat içinde benimle mekik hangarında buluş.”

“Emredersiniz komutanım,” dedi Dahl. Q’eeng bir baş selamı verip oradan uzaklaştı. Dahl tekrar Duvall ile Finn’e döndü. İkili ona bir tuhaf bakıyordu. “Ne oldu?” dedi Dahl.

“Q’eeng’le beraber bir dış göreve gidiyorsun,” dedi Duvall.

“Aniden ve tuhaf bir tesadüf sonucu ortaya çıkan bir dış göreve,” dedi Finn.

“Fazla paranoyak davranmıyor musunuz?” dedi Dahl.

“Az önce konuştuklarımız düşünülürse bu dediğin çok komik,” diye karşılık verdi Finn.

Dahl inşa taslaklarını Finn’e doğru itti. “Ben yokken Jenkins’e belli etmeden ona gizlice yaklaşmamızın bir yolunu bul Finn. Onunla konuşmak istiyorum ama o gün yaptığı uyarı haricinde onun bizimle konuşmak istediğini sanmıyorum. Ben de ona öyle bir seçenek vermeyeceğim.”

***

“Tüm bunlar senin suçun,” diye Dahl’a tısladı Cassaway. Dış ekip Q’eeng’e ve Taylor adındaki güvenlikten sorumlu bir tayfaya ilaveten ondan, Cassaway’den ve Mbeke’den oluşuyordu. Q’eeng mekiği koloniye doğru uçuruyordu; Taylor yardımcı pilot koltuğundaydı. Zenobiyologlar ise arkadaydılar. Görev brifinginde ve gezegene yaptıkları mekik yolculuğunun büyük bölümünde diğer iki zenobiyolog Dahl’a soğuk davranmıştı.

Bunlar yola çıktıklarından beri ona edilen ilk sözlerdi.

Nasıl benim suçum oluyor?” dedi Dahl. “Kaptana gemiyi buraya getirmesini söylemedim ki.”

“Jenkins hakkında soru sorup durduğun için senin suçun oluyor!” dedi Cassaway. “Sorularınla onun tepesini attırıyorsun.”
“Ne yani, artık onun hakkında soru da mı sormayacağım?” dedi Dahl.
“Bize misilleme yapmasına sebep olacaksa hayır,” dedi Mbeke.
“Kapa çeneni Fiona,” dedi Cassaway. “Sen de suçlusun.”
“Ben de mi?” dedi Mbeke hayretle. “Aptal aptal sorular soran ben değilim.”
Cassaway bir parmağını Dahl’dan tarafa doğrulttu. “Onun önünde Jenkins’ten bahseden sensin! Hem de iki kez!”
“Ne yapayım, ağzımdan kaçtı,” dedi Mbeke. “İlk seferinde laf olsun diye söyledim. İkincisindeyse fark yaratmayacağını düşündüm. Nasılsa gerçeği öğrenmişti.”
“Nerede olduğumuza bir bak Fiona.” Cassaway mekiği kastettiğini göstermek için elini salladı. “Bana bir fark yaratmadığını söyle. Sid Black’e hiç Jenkins’ten bahsetmemiştin.”
“Sid Black götverenin tekiydi,” dedi Mbeke.
“Yani bu herif değil mi?” dedi Cassaway, yine Dahl’ı işaret ederek.
“Sizi duyabildiğimin farkındasınızdır herhalde,’’ dedi Dahl.
“Canın cehenneme,” dedi Cassaway ve tekrar Mbeke’ye döndü. “Senin de canın cehenneme Fiona. Böyle olacağını bilmen gerekirdi.”
“Sadece laf olsun diye söylemiştim,” dedi Mbeke ağlamaklı bir sesle. Bakışları kucağında kavuşturduğu ellerine çevriliydi.
Dahl bir süreliğine onları süzdü. “Q’eeng’in sizi görmeye geldiğini bilmiyordunuz, değil mi?” dedi nihayet. “Hiçbirinizin kahve almaya veya depoda saklanmaya vakti olmadı. Q’eeng bir anda laboratuvara girdi ve ona hazırlıksız yakalandınız. Ve bir dış görev ekibine ihtiyacı olduğunu Collins’e söylediğinde-”
“Collins bizi seçti,” dedi Mbeke.
“Ve de seni,” dedi Cassaway hışımla. “Q’eeng onun veya Ben’in gelmesini istiyordu ama Collins seni sattı. Binbaşıya senin Merovia Vebası’na şifa bulduğunu hatırlattı. Senin bugüne kadar emrinde çalışan en iyi zenobiyolog olduğunu söyledi. Bu tabii ki bir yalandı. Öyle değilsin. Ama belli ki işe yaradı, çünkü o veya Ben değil de sen buradasın.”
“Anladım,” dedi Dahl. “Herhalde bu beklenmedik bir şey sayılmaz. Ne de olsa ben burada yeniyim. Besin zincirinin en alt halkasıyım. Sık sık değiştirilen bir yedek parçayım. Ama siz ikiniz,” deyip başıyla onları işaret etti. “Siz ikiniz güvende olduğunuzu sanıyordunuz. Mecbur kalsa bile Collins’in sizi Q’eeng’in önüne atmayacağını düşünecek kadar uzun zaman hayatta kaldınız. Belki de sizi Ben Trin’e tercih edeceğini bile düşündünüz, öyle değil mi?”
Cassaway başını öteye çevirdi; Mbeke usulca ağlamaya başladı.
“Besin zincirindeki yerinizi öğrenmek size sürpriz oldu, değil mi?” dedi Dahl.
“Kapa çeneni Dahl,” dedi Cassaway, ona bakmadan.
Gezegene kadarki yolun geri kalanında kimse konuşmadı.

***

Hiç koloniciye rastlamadılar. Fakat onların parçalarını buldular. Ve de bol miktarda kan.

"Akım tabancaları tam güç," dedi Q'eeng. "Cassaway, Mbeke, Dahl; sizden ormana giden kan izlerini takip etmenizi istiyorum. Hâlâ canlı birilerini veya bunu her ne yaptıysa onun ölüsünü bulabiliriz. Ben idari büroyu kontrol edip orada bu olayı açıklayabilecek bir şey var mı diye bakacağım. Taylor, sen benimle geliyorsun." Q'eeng peşine Taylor'ı da takarak dikdörtgen şeklindeki büyük bir römorka yollandı.

Cassaway, "Gelin hadi," dedi ve Dahl ile Mbeke'yi ağaçlara doğru götürdü.

Ormana gireli birkaç yüz metre olmuşken harap vaziyetteki bir cesede rastladılar.

"Numune toplayıcıyı versene," dedi Dahl, o ekipmanı taşıyan Mbeke'ye. Mbeke isteneni belinden çıkarıp verdi ve yere diz çöken Dahl numune toplayıcı aygıtı cesedin karnından geriye kalana soktu.

"Bundan bir sonuç almam bir-iki dakika sürer," dedi Dahl, başını cesetten kaldırmadan. "Numune toplayıcı tüm koloninin DNA kütüphanesini taramak zorunda! Bu adamın işini bitiren her neyse burada beklerken benim de işimi bitirmeyeceğinden emin olun."

"Tamamdır," dediğini duydu Cassaway'in. Dahl işine devam etti.

"Fuat Ali diye biri," dedi Dahl, birkaç dakika sonra. "Anlaşılan koloninin doktoruymuş." Ali'nin cesedi üzerinden ormanın içlerine baktı. "Kan izleri o tarafa doğru devam ediyor. Aramayı sürdürmek istiyor muyuz?"

"Ne yapıyorsun?" diye sorduğunu duydu Mbeke'nin.

"Ne oldu?" diyen Dahl o tarafa doğru döndüğünde Cassaway'in akım tabancasını üzerine doğrulttuğunu ve Mbeke'nin ona şaşkın şaşkın baktığını gördü.

Cassaway yüzünü ekşitti. "Kahretsin Fiona. Çeneni hiç kapalı tutamaz mısın?"

"Fiona'yla aynı fikirdeyim," dedi Dahl. "Ne yapıyorsun?" Ayağa kalkmaya davrandı.

"Kıpırdama," dedi Cassaway. "Yoksa seni vururum."

"Ne yaparsam yapayım beni vuracakmışsın gibi bir halin var," dedi Dahl. "Ama nedenini bilmiyorum."

"Çünkü içimizden birinin ölmesi gerek," dedi Cassaway. "Dış ekiplerde işler böyle yürür. Q'eeng dış ekibin başındaysa biri mutlaka geberir.

Ama geriye kalanlar güvende olur. Bu hep böyledir."

"Bu fikri bana açıklayan son kişi başka biri öldükten sonra bile küçük parçalara ayrıldı," dedi Dahl. "İşlerin düşündüğün gibi yürüdüğünü sanmıyorum."

"Kapa çeneni," dedi Cassaway. "Sen ölürsen Fiona'yla benim ölmemize gerek kalmaz. Kurban sen olursun. Kurban verildikten sonra diğerleri güvendedir. Güvende olacağız."

"Öyle değil işte," dedi Dahl. "En son ne zaman bir dış göreve katıldın Jake? Ben katılalı daha iki hafta oldu. İşler öyle yürümüyor. Gözden kaçırdığın ayrıntılar var. Beni öldürmek güvende olmanızı sağlamaz. Fiona..." Dahl ikna etme amacıyla Fiona'ya doğru döndü, fakat o da kendi akım tabancasını doğrultma aşamasındaydı.

"Hadi ama çocuklar," dedi Dahl. "İki atışı birden ıskalamak hiç de kolay olmayacak."

“Silahını düşük güce getir,” dedi Cassaway, Mbeke’ye. “Göğsüne nişan al. Öldüğünde onu parçalara ayırırız. Bu da ne yaptığımızı gizler. Onu kurtarmaya çalıştığımızı söyleyerek üstümüzdeki kanı açıklaya-” Yukarıdaki ağaçtan onun ve Mbeke’nin üstüne bazı yaratıklar atlamadan önce cümlenin ancak burasına gelebildi.

Yere düşen ikili, vücutlarını parçalamaya başlayan şeyleri üzerlerinden atmaya çalışarak haykırdılar. Dahl bir anlığına ağzı açık bakakaldı, sonra da koloniye doğru depara kalktı. Bu âni hareketi sayesinde kendi üstüne de atlanılmasından kılpayı kurtulduğunu görmedi de hissetti.

Q’eeng ile Taylor’ın isimlerini bağırarak ağaçların arasında zikzak çizdi. Dahl’ın beyninin bir parçası doğru yönde koşup koşmadığını bilmek istiyordu; diğer bir parçası neden Q’eeng’le irtibat kurmak için telefonunu kullanmadığını merak ediyordu. Üçüncü bir parça da ona Cassaway’le Mbeke’yi yemekte olan şeylere karşı etki gösterebilecek bir akım tabancası olduğunu hatırlatıyordu.

Beyninin dördüncü bir parçasıysa başka bir şey söylüyordu: Bu noktada bol bol çığlık atarak kaçacaksın.

Dahl işte o dördüncü parçayı dinliyordu.

Gözüne ağaçların arasındaki bir boşluk takıldı ve o boşluktan koloninin uzak römorklarının yanı sıra Q’eeng ile Taylor’ın suretlerini görür gibi oldu. Avazı çıktığı kadar bağıran Dahl dikkatlerini çekmek için ellerini sallayarak dosdoğru onlara koştu. Sesini duyurabilmişçesine adamların ufak suretlerinin kımıldadığını gördü.

Sonra bir şey ayağına çelme taktı ve yere düştü.

Yaratık ânında üstüne çıkıp ısırmaya ve etini yırtmaya başladı. Çığlık atan Dahl yaratığı itti ve o paniğin arasında göze benzeyen bir şey fark etti.

Başparmağını hemen oraya soktu. Yaratığın kükreyerek şaha kalkmasıyla birlikte kendini geriye itti. Ama yaratık tekrar onun üstüne atladı ve Dahl omzuna dişlerin geçtiğini hissetti. Ayrıca yakıcı bir acı, onu ısıran şeyin aynı zamanda zehirli olduğunu anlamasını sağladı. Tekrar göze bakındı, parmağını ikinci kez oraya soktu ve yaratığı yeniden geri püskürttü. Fakat bu sefer hareket edemeyecek kadar güçsüz düşmüştü.

Bir kurban verdikten sonra geriye kalanlar bok güvende, diye aklından geçirdi ve gördüğü son şey, hızla üstüne gelen yaratığın sivri dişleri oldu.

***

Dahl uyandığında dostlarını çevresinde buldu.

“Of,” dedi.

“Finn, ona biraz su ver,” dedi Duvall. Finn hasta yatağının yanındaki tutacaktan küçük bir bardak aldı ve bardağın pipetini Dahl’ın dudaklarına dayadı. Dahl yavaşça içti.

“Demek ölmedim,” diye fısıldadı daha sonra.

“Hayır,” dedi Duvall. “Denemediğinden değil hani. Gemiye geri getirildiğinde senden kalanların ölmüş olması gerekirdi. Doktor Hartnell’e göre Q’eeng ile Taylor’ın sana vaktinde ulaşmaları büyük bir şansmış, yoksa o şey seni diri diri yiyecekmiş.”

Cümlenin son kısmı Dahl’ın hafızasını canlandırdı. “Cassaway,” dedi. “Mbeke.”

“Öldüler,” dedi Hanson. “Onlardan geriye gemiye getirebilecek kadar fazla bir şey kalmamış.”

“Ekiptekilerden sağ kurtulan tek kişi sensin,” dedi Hester. “Tabii Q’eeng dışında.”

“Ya Taylor?” diye hırıltılı bir sesle sordu Dahl.

“Isırıldı,” dedi Duvall, soruyu doğru yorumlayarak. “Yaratıklar zehirliymiş. Zehir insanları öldürmüyor, sadece psikopata bağlatıyor. Taylor aklını kaçırıp gemide sağa sola ateş açtı. Vurulmadan önce üç tayfayı öldürdü.”

“Kolonide de böyle bir şey yaşandığını düşünüyorlar,” dedi Finn. “Doktorun kayıtları bir avcı grubunun o şeyler tarafından ısırıldığını, koloniye geri döndüğünü ve ortalığa ateş açtığını gösteriyor. Sonra yaratıklar çıkagelmişler ve sağ kalanları öldürdükten sonra cesetleri alıp götürmüşler.”

“Q’eeng de ısırıldı ama bir panzehir üretilene kadar Kaptan Abernathy onu karantinada tuttu,” dedi Hanson.

“Panzehir senin kanından üretildi,” dedi Hester. “Bilincin kapalı olduğu için delirmedin. Bu da vücuduna zehri metabolize edecek ve etkisiz hale getirecek kadar zaman tanıdı.” “Q’eeng sen ölmediğin için çok şanslı,” dedi Duvall. “Hayır,” dedi Dahl ve kolunu kaldırıp kendisini gösterdi. “Bana ihtiyacı olduğu için asıl ben şanslıyım.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Bunlar da ne?" diye yatağından sordu Dahl, Finn'in elinde tuttuğu düğme benzeri nesnelerden birini alarak.

"Jenkins'e gizlice yaklaşmamızın yolu," dedi Finn, nesnelerin geri kalanını dağıtırken. "Teslimat arabalarının kimlik aktarıcıları… Onları atık ambarındaki kullanım dışı arabalardan söktüm. Kargo tünel kapıları her açılıp kapandığında bunu kaydediyorlar ve kimlik taraması yapıyorlar. Bir tayfaysan telefonun seni tanımlıyor. Yok, bir arabaysan aynı işi bunlar görüyor."

"Niye telefonlarımızı yanımıza almayarak bu işi kimliksiz halletmiyoruz?" diye sordu Hanson, düğmesini ışığa tutarak.

"Çünkü o zaman açıklanmamış bir giriş gerçekleşir," dedi Finn. "Şu Jenkins denen adam Andy'nin düşündüğü kadar paranoyak ve tedbirliyse bu durum dikkatinden kaçmaz."

"Yani telefonlarımızı geride bırakacağız, bunlardan birini yanımıza alacağız ve onun peşine düşeceğiz," dedi Dahl.

"Benim planım bu," dedi Finn. "Siz daha iyisini bulduysanız bilemem."

"İki haftadır iyileşmekten başka bir şey yaptığım yok," dedi Dahl. "Bana uyar."

"Öyleyse o adamı ne zaman bulacağız?" diye sordu Duvall.

"Kaptanın ve üst rütbeli subayların izini sürüyorsa onlar faal iken Jenkins de öyle olacaktır," dedi Dahl. "Bu da ilk vardiya anlamına geliyor.

Üçüncü vardiyanın başlamasından hemen sonra işe koyulursak onu uyurken yakalama şansımız doğar." "Yani uyandığı zaman tepesinde dikilen beş kişiyle karşılaşacak," dedi Hester. "Bunun paranoyasını azaltacağını hiç sanmam."

"Yanına gittiğimizde uyumuyor olabilir ve bizi görürse kaçmaya kalkışabilir," dedi Dahl. "Sadece birimiz gidersek o kişiyi atlatabilir. Ama her birimiz farklı bir koridoru tutarsak beşimizi birden kolay kolay aşamaz."

"Öyleyse herkes bir kocaayak yakalamaya hazırlansın," dedi Finn. "Herif hem iriyarı hem de kıllı."

"Zaten bu gemide her ne halt dönüyorsa sanırım hepimiz onu bir an önce öğrenmek isteriz," dedi Dahl.

"Öyleyse üçüncü vardiya başlar başlamaz," dedi Duvall. "Bu gece mi?"

"Bu gece olmaz," dedi Dahl. "Tekrar yürümeye alışmam için bana bir-iki gün verin." Gerinirken yüzünü ekşitti.

"Hastalık iznin ne zaman bitiyor?" diye sordu Hanson, onun hareketlerini seyrederek.

"Bugün son gün," dedi Dahl. "Siz gittikten sonra son bir muayeneden geçeceğim. Aslında tamamen iyileştim; kıçımın üstünde otura otura biraz tutulmuş vaziyetteyim, hepsi bu. İki güne kalmaz turp gibi olurum. O zamana kadar yapmam gereken tek şey buradan taburcu edilmek ve Zenobiyoloji Laboratuvarına gidip revire yattığımdan beri her iki üstümün de niçin ziyaretime gelmediğini öğrenmek."

"İki meslektaşının canlı canlı yenmesiyle alakalı olabilir," dedi Hester. "Tabii bu sadece bir tahmin!"

"Ondan şüphem yok," dedi Dahl. "Yine de başka ne var bilmeliyim."

***

"Hiç zahmet etme," dedi Teğmen Collins, Dahl Zenobiyoloji Laboratuvarının kapısından girer girmez. "Artık burada çalışmıyorsun. Seni tayin ettirdim."

Dahl duraklayıp etrafına bakındı. Collins düşmanca bir tavırla önündeydi. Onun arkasındaki bir iş istasyonunda oturan Trin tüm dikkatini elindeki tablete yöneltmişti. Diğer iş istasyonlarındaysa iki yeni sima ona aval aval bakmaktaydı.

"Bunlar yeni Cassaway ile Mbeke mi?" diye sordu Dahl, bakışlarını yeniden Collins'e çevirerek.

"Jake ile Fiona'nın yeri doldurulamaz," dedi Collins.

"Ama paçavra gibi buruşturulup bir kenara atılabilirler," dedi Dahl. "En azından bir dış görev ekibi kurmak gerektiğinde!" Başıyla yeni tayfaları işaret etti. "Onlara Q'eeng'den bahsettin mi? Veya kaptandan? O ikisinden biri çıkageldiğinde neden bir anda ortadan kaybolduğunuzu açıkladın mı? Peki ya Kutu'yu çıkarıp gösterdin mi Teğmen?"

Collins'in kendine hâkim olma çabasıyla titrediği görülebiliyordu. "Bunların hiçbiri seni ilgilendirmez Asteğmen," dedi nihayet. "Artık bu laboratuvarın bir parçası değilsin. Asteğmen Dee, yani köprüdeki kıdemsiz bilim subayı geçen hafta bir dış görevde yüksekten düşüp öldü. Q'eeng'e onun yerine seni önerdim. O da kabul etti. Yeni görevine yarın başlıyorsun. Teknik olarak bu bir terfi… Tebrikler."

“Biri bir keresinde bana köprüden uzak durmamı söylemişti,” dedi Dahl, sonra da başıyla Trin’i işaret etti. “Aslında bunu iki kişi yapmıştı. Ama biri bu konuda daha ısrarcıydı.”

“Yok, daha neler,” dedi Collins. “Köprü senin gibi biri için mükemmel bir yer. Her gün üst rütbeli subaylarla temas halinde olacaksın. Seni çok yakından tanıma imkânı bulacaklar. Üstelik macera yaşamak için pek çok fırsat elde edeceksin. Her hafta dış göreve gideceksin. Hatta bazen daha bile sıklıkla.” Kadın neşeden yoksun bir tebessüm etti.

“Eh,” dedi Dahl, “beni bu şekilde terfi ettirmen, hakkımdaki düşüncelerini açıkça ortaya koyuyor Teğmen.”

“Teşekkür etmene gerek yok,” dedi Collins. “Bunu fazlasıyla hak ettin. Sanırım artık gitsen iyi olacak Asteğmen. Köprüdeki ilk günün için dinlenmen lazım.”

Dahl dik durup sert bir asker selamı çaktı. Collins karşılık vermeden ona sırt çevirdi.

Dahl dönüp kapıya yöneldi, ama sonra fikrini değiştirip yeni tayfaların yanına gitti. “Ne zamandır buradasınız?” diye sordu daha yakındakine.

Kadın önce diğer tayfaya, sonra tekrar Dahl’a baktı. “Dört gündür,” dedi. “Buraya Honsu'dan atandık.”

“Yani henüz hiç dış göreve çıkmadınız,” dedi Dahl.

“Hayır, komutanım,” dedi kadın.

Dahl başını salladı. “Size küçük bir tavsiye!” Collins ile Trin’i işaret etti. “Ansızın kahve almaya giderlerse bilin ki depoda döküm çıkarma vaktiniz gelmiştir. İkinizin de. O ikisinin size bunu söylemekle uğraşacaklarını sanmam. O yüzden ben söylüyorum. Arkanızı kollayın. Sizi satmalarına fırsat vermeyin.”

Dahl geride şaşkına dönmüş iki tayfa ve öfkeden köpüren iki subay bırakarak dönüp gitti.

***

“Yavaş ol Andy,” dedi Duvall, ona yetişmek için hızlanırken. “Revirden daha yeni çıktın.”

Dahl homurdanarak sert adımlarla ilerlemeyi sürdürdü. Duvall ona ayak uydurdu.

“Laboratuvar arkadaşlarının öcünü almak için seni köprüye tayin ettirdiğini düşünüyorsun,” dedi kadın.

“Hayır,” dedi Dahl. “Jake ile Fiona’yı dış göreve yollamak zorunda kalması bir gerçeği yüzüne vurduğu için beni köprüye tayin etti.”

“Bir gerçeği mi?” dedi Duvall. “Hangi gerçeği?”

Dahl ona göz attı. “Korktuğu gerçeğini,” dedi. “Bu gemideki herkes korkuyor Maia. Saklanıyorlar, ortadan kayboluyorlar ve saklanmaya ne kadar zaman harcadıklarını düşünmemenin yollarını buluyorlar. Sonra daha fazla saklanamadıkları, yaptıklarıyla yüzleşmelerinin gerektiği bir an gelip çatıyor, işte bundan nefret ediyorlar. Collins beni o yüzden köprüye tayin etti. Yoksa bana her baktığında korkağın teki olduğunu hatırlayacaktı.” Adımlarını yeniden hızlandırdı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Duvall.

“Beni yalnız bırak Maia,” dedi Dahl. Duvall olduğu yerde kaldı. Dahl onu arkasında bıraktı.

Aslında Dahl’ın nereye gittiğine dair hiçbir fikri yoktu; hüsranıyla öfkesini dışarı atması gerekiyordu ve hıncahınç Gözüpek'te durmak bilmeden yürümek, yalnız kalmaya en yakın şeydi.

İşte bu yüzden etrafındaki mürettebat seyreldiğinde ve son günlerde fazla kullanılmamış kaslarının onu haberdar etmeye çalıştığı yorgunluğu hissettiğinde kendini Jenkins’in gizlenme yerine en yakın kargo tünelinin kapısında bulmak Dahl’ı şaşırttı.

Dahl kapının önünde uzunca bir dakika dikilerek takım halinde Jenkins’e gizlice yaklaşma ve bildiklerini öğrenme planını düşündü.

“Siktir et,” dedi en sonunda. Ardından tünel kapısını açan erişim paneline vurdu.

Kapının hemen arkasında bir kocaayak duruyordu. Yaratık onu tuttuğu gibi tünelin içine çekti. Dahl o şaşkınlıkla bir çığlık atmasına rağmen direnemeyecek kadar takatsizdi. Artık Jenkins olarak tanıdığı kocaayak kapıyı arkalarından kapattı.

“Bağırmayı kes,” dedi Jenkins ve bir parmağını Dahl’ın kulağına sokup döndürdü. “Tanrım, amma sinir bozucusun.”

Dahl önce kapalı kapıya, sonra tekrar Jenkins’e baktı. “Bunu nasıl yaptın?” diye sordu. “Geldiğimi nereden bildin?”

“Çünkü insan doğasını iyi tanırım,” dedi Jenkins. “Ve insanlar söz konusu olduğunda sen kestirilebilir birisin. Ayrıca telefonun vasıtasıyla seni sürekli gözetim altında tutuyorum dangalak.”

“Yani planı biliyorsun.”

“Gizlice yanıma yaklaşmaya yönelik aşırı karmaşık planı kastediyorsan evet,” dedi Jenkins. “Dostun Finn arabaların kimliğini kullanma fikriyle övgüyü hak ediyor. Ama bilmediği bir şey var: kullanım dışı bir arabanın kimliği tarandığında bana derhal bir uyarı gelir. Beni bulmaya çalışan ilk kişi sen değilsin.”

“Demek değilim,” dedi Dahl.

Jenkins ona dikkatini toplatmaya çalışırcasına parmaklarını şıklattı. “Az önce ne dedim? Lüzumsuz soruların ikimize de faydası dokunmaz.”

“Pardon,” dedi Dahl. “İzninle tekrar deneyeyim. Seni bulmaya çalışan başkaları da oldu ama hiçbiri başaramadı, öyle mi?”

“Doğru,” dedi Jenkins. “Bulunmak istemiyorum ve hizmetlerimden yararlananlar da bulunmamı istemiyorlar. Birlikte çalışarak görmek istemediğim kimseleri benden uzak tutmayı becerdik.”

“Yani beni görmek istiyorsun,” dedi Dahl dikkatle.

“Senin beni görmek istediğini ve benim de sana izin verdiğimi söylemek daha doğru olur,” dedi Jenkins.

“Niye ben?” diye sordu Dahl.

“Kısa süre önce köprüye tayin oldun da ondan,” cevabını verdi Jenkins.

“Evet, oldum,” dedi Dahl. “Ve özel olarak köprüden uzak durmamı söylediğini çok iyi hatırlıyorum.”

“Sen de o yüzden beni yalnız başına aramaya çıktın,” dedi Jenkins. “Hem de dostlarınla hazırladığın planı mahvetme pahasına.”

“Evet,” dedi Dahl.

“Neden?” diye sordu Jenkins.

“Bilmiyorum,” dedi Dahl. “Düzgün düşünmüyordum.”

“Yanlış,” dedi Jenkins. “Düzgün düşünmesine düşünüyordun ama bilinçli düşünmüyordun. Şimdi bunu bir de bilinçli düşün ve bana sebebini söyle. Ama acele et. Kendimi burada açıktaymış gibi hissediyorum.”

“Gerçeği biliyorsun da ondan,” dedi Dahl. “Gözüpek’teki herkes bu gemide bir terslik olduğunun farkında. Zamanla ondan kaçınmanın yollarını geliştirmişler ama gerçeği bilmiyorlar. Fakat sen biliyorsun.”

“Belki biliyorumdur,” dedi Jenkins. “Ama bunun ne önemi var?”

“Önemi şu: Bir şeyin niye varolduğunu bilmiyorsan o şey hakkında hiçbir şey bilmiyorsun demektir,” dedi Dahl. “Neden ortaya çıktıklarını bilmiyorsan bütün bu hileler ve batıl inançlar sana en ufak bir fayda sağlamaz. Şartlar her an değişebilir ve işte o zaman ayvayı yersin.”

“Bakıyorum da pek güzel mantık yürütüyorsun,” dedi Jenkins. “Ama bu neden peşime düşmeye karar verdiğini açıklamıyor.”

“Çünkü artık biri beni bilfiil öldürmeye çalışıyor,” dedi Dahl. “Collins ölmemi istediği için beni köprüye tayin ettirdi.”

“Evet, dış görev zayiatı bu gemide çok yaygındır,” dedi Jenkins.

“Yarın köprüye gidiyorum,” dedi Dahl. “Ondan sonra ölmem sadece an meselesi. Zamanım kalmadı. Gerçeği şimdi bilmek zorundayım.”

“Ölümden kurtulmak için,” dedi Jenkins.

“Hiç fena olmazdı,” dedi Dahl.

“Collins de ölümden kurtulmak istiyor ve bu yüzden az önce ona korkak dedin,” diye devam etti Jenkins.

“Korkak olmasının sebebi o değil,” karşılığını verdi Dahl.

“Hayır, değil galiba,” dedi Jenkins.

“Gerçeği öğrenebilirsem belki hem kendimi hem de başkalarını kurtarabilirim,” dedi Dahl. “Burada değer verdiğim insanlar var. Hayatta kaldıklarını görmek istiyorum.”

“Eh, iyi öyleyse,” dedi Jenkins. “Gel sana bir soru daha sorayım Dahl. Ne düşündüğümü söylersem ve anlattıklarım sana delice gelirse ne olacak?”

“Öyle mi oldu?” diye sordu Dahl. “Yani Collins’le ve Trin’le konuştuğunda. Onların yanında çalışıyordun. Onlara bir teorin olduğunu söyledin.

Ama anlattıklarına inanmadılar.”

Jenkins bu sözler üzerine gevrek gevrek güldü, “İnanılmaz değil, delice dedim. Hem galiba en azından Collins bana pekâlâ inanıyor.”

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Dahl.

“Çünkü onu korkak yapan şey anlattıklarım oldu,” dedi Jenkins, ardından Dahl’ı bakışlarıyla tarttı. “Ama belki sen öyle olmazsın. Hayır, belki de hiç. Ve belki dostların da! Sen iyisi mi onları bir araya topla Asteğmen Dahl. Bu gece benimle fakirhanemde buluşun. Tam da istila etmeyiplanladığınız vakitte. O zaman tekrar konuşuruz.” Gitmek üzere döndü.

“Sana bir soru sorabilir miyim?” dedi Dahl.

“Yani bundan başka bir tane daha mı?” diye sordu Jenkins. “Aslına bakarsan iki tane,” dedi Dahl. “Cassaway o dış göreve dâhil edilme sebeplerinin onları Q’eeng’in gelişinden haberdar etmemen olduğunu söylemişti. Dediğine göre seni bulmaya kalkış- tığım için misilleme yapmışsın. Bu doğru mu?” “Hayır,” dedi Jenkins. “Onları Q’eeng’in gelişinden haberdar etmedim, çünkü o sırada tuvaletteydim. Herkesi devamlı takip edemem. İkinci sorun ne?”

“Köprüden uzak durmam için beni uyardın,” dedi Dahl. “Beni ve Finn’i. Niye öyle bir şey yaptın?”

“Dostun Finn’i uyardım, çünkü tesadüfen oradaydı ve biraz yavşak biri olmasına rağmen bundan zarar gelmeyeceğini düşündüm,” dedi

enkins. “Ama seni uyarma sebebim... Eh, Zenobiyoloji Laboratuvarına özel bir ilgi duyduğumu söyleyebilirim. İstersen buna duygusal bir bağ da diyebilirsin. Söyleyebi- leceğim bir diğer şey de, Gözüpek'te yaşananlara vereceğin tepkinin diğerlerininki gibi korkuyla sınırlı kalmayacağını tahmin ettim. O yüzden sana bir uyarıda bulunmanın ve bir nasihat vermenin zararı olmayacağını düşündüm.”

Jenkins Gördün mü? Dercesine elini oynattı. “İyi ki de uyarmışım. En azından ha- yattasın. Tabii şimdilik.” Dahl’ı tekrar koridora çıkarmak için uzanıp erişim paneline vurdu. Sonra da yürüyüp gitti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

“Hadi be,” dedi Jenkins ve görüntü masasına vurdu. Masanın üstünde holografik bir resim titreşip söndü. Jenkins yumruğunu masaya tekrar indirdi. Dahl dönüp Hanson, Finn ve Hester’la beraber Jenkins’in ufacık yaşam alanına doluşmuş Duvall’a bir baktı.

“Pardon,” diye söylendi Jenkins, sıkış tepiş duran beş tayfadan ziyade kendi kendine. “Teçhizatlarımı çöpten toplarım. Onları bana arabalar getirir. Sonra onları onarmam gerekir. Bazen sorun çıkardıkları olur.”

“Önemli değil,” diyen Dahl, çevresinde görsel bir gezinti yaptı. Teslimat arabası depolama alanını beş kafadarın dışında Jenkins’in eşyalarıyla ağzına kadar doluydu: onunla beş tayfanın arasında duran büyük holografik masa, dar bir karyola, üstüne hijyenik ıslak mendil kutuları yığılı küçük bir gardırop, Evrensel Birlik dış görev tayınlarının istifli olduğu bir palet ve portatif bir tuvalet. Dahl tuvaletin nasıl boşaltıldığını ve temizlendiğini merak etse de bunu bilmek istediğinden pek emin değildi.

“Yakın bir zamanda başlayabilecek miyiz?” diye sordu Hester. “Şimdiye kadar işimizi bitiririz sanıyordum. Biraz sıkıştım da.”

Jenkins eliyle tuvaleti gösterdi. “Keyfine bak.”

“Bakmamayı yeğlerim,” dedi Hester.

“Bilmemizi istediğin şeyleri bize doğrudan söyleyebilirsin,” diye önerdi Dahl. “Bir slayt gösterisi seyretmemize gerek yok.”

“Tam tersine, gerek var,” dedi Jenkins. “Size sadece söylersem kulağa delice gelir. Grafikler ve resimlerse bunu... Eh, biraz daha az delice gösterir.”

“Aman ne güzel,” dedi Finn ve bizi bu işe bulaştırdığın için teşekkürler dercesine Dahl’a bir bakış attı.

Jenkins masaya bir yumruk daha indirdi ve holografik görüntü sabit hale geldi. “Hah!” dedi. “Tamam, ben hazırım.”

“Hele şükür,” dedi Hester.

Jenkins ellerini masanın üstünde gezdirerek yüzeye paralel duran bir dizi iki boyutlu resme erişti. Aradığını bulunca da onu çevirip odadaki diğerlerine gösterdi.

“Bu Gözüpek,” diyen Jenkins artık holografik masanın üzerinde asılı durarak kendi ekseninde dönen grafiği işaret etti. “Evrensel Birlik Uzay Filosu’nun amiral gemisi ve filodaki en büyük gemilerden biri… Buna rağmen filoda onun gibi binlerce gemi var. İstatistiksel bir açıdan varlığının ilk dokuz yılında amiral gemisi olarak belirlenmesi haricinde Gözüpek'i diğerlerinden ayıran hiçbir şey yoktu.”

Gemi hızla küçüldü ve belirli bir zaman dilimi boyunca birbiriyle uyumlu olarak uzanan iki çizginin bulunduğu bir grafik onun yerini aldı.

Çizgilerden biri gemiyi, diğeriyse filo genelini temsil ediyordu.

“ Gözüpek keşif amaçlı genel bir göreve sahipti ama zaman zaman askeri faaliyetlere katıldığı da oluyordu. Her iki senaryoda da mürettebat zayiatları Birlik ortalamasıyla tutarlı ve hatta biraz daha azdı, çünkü Birlik amiral gemisini bir sembol olarak görür ve genellikle ona daha kolay görevler verir. Fakat beş yıl önce işler değişti.”

Grafik son beş yılı da kapsayacak biçimde genişledi. Gözüpek'in çizgisi ani bir yükseliş gösterdi ve sonra filonun geri kalanından çok daha yüksek bir seviyede sabitlendi.

“Vay canına,” dedi Hanson.

“Aynen öyle,” dedi Jenkins.

“Neler oldu?” diye sordu Dahl.

“Kaptan Abernathy oldu,” dedi Duvall. “Beş yıl önce Gözüpek'in başına geçti.”

“Yakın ama yanlış,” dedi Jenkins ve elini masanın üstünden geçirerek istediğini bulana kadar görsel unsurları karıştırdı. “Abernathy sahiden de beş yıl önce Gözüpek'in başına geçti. Ondan evvel dört sene boyunca Griffin'in kaptanıydı. Oradayken sıradışı ve risk almaya yatkın, fakat bir o kadar da etkili bir lider olarak ün salmıştı.”

“‘Risk almaya yatkın’ ifadesinin burada ‘mürettebatını öldürtmeye meraklı’ anlamında kullanılıyor olması mümkün,” dedi Hester.

“Mümkün ama öyle değil,” dedi Jenkins ve görüntüye bir savaş kruvazörünün resmini getirdi. “İşte Griffin," dedi. Daha önce Gözüpek'te olduğu gibi bu resmin arkasında da bir grafik belirdi. “Gördüğünüz gibi Abernathy’nin ‘risk almaya yatkın’ ününe rağmen mürettebat zayiat oranı, grafikteki diğer gemilerin ortalamasından daha kötü değil. Griffin'in bir kruvazör, yani bir Birlik savaş gemisi olduğu düşünülürse bu etkileyici bir durum.

Abernathy ne zaman ki Gözüpek'e geçmiş, komutasındaki mürettebatta yaşanan ölüm olayları o zaman bu kadar büyük bir artış göstermiş.”

“Belki de keçileri kaçırmıştır,” dedi Finn.

“Son beş yılki psikolojik muayeneleri temiz,” dedi Jenkins.

“Bunu nereden-” Finn susup elini kaldırdı. “Neyse, boş ver. Aptalca bir soruydu.”

“Yani sana göre Abernathy ne deli, ne de mürettebatını bilerek tehlikeye atıyor,” dedi Dahl. “Ama Teğmen Collins’in bana anlattığı bir şeyi hatırlıyorum. Bazı tayfalar Gözüpek'teki yüksek ölüm oranlarını şikâyet ettiklerinde onlara amiral gemisinin daha riskli görevler üstlendiği söylenmiş.” Parmağıyla ekranı işaret etti. “Ama sen bunun doğru olmadığını söylüyorsun.”

“Dış görevlerin artık daha çok ölümle sonuçlandığı doğru,” dedi Jenkins. “Gel gör ki bunun sebebi o görevlerin eskisinden daha tehlikeli olması değil.” Masayı kurcalayıp görüntüye başka resimler de ekledi. “Bunlar savaş ve casusluk gemilerimizden bazıları,”

dedi. “Rutin olarak yüksek riskli görevler üstlenirler. İşte zaman içerisinde ortalama mürettebat ölümleri.” Resimlerin arkasına grafikler yığıldı. “Ölüm oranlarının Birlik’in taban seviyesinden yüksek olduğu açıkça ortada. Buna rağmen o gemilerdeki mürettebat ölümleri” -Gözüpekin resmini görüntüye sürükledi- “aldığı görevler genellikle ‘düşük riskli’ olarak sınıflandırılan Gözüpek tekinden çok daha az.”

“Öyleyse insanlar neden ölüp duruyor?” diye sordu Duvall.

“Görevler genel olarak fazla riskli değil,” dedi Jenkins. “Asıl sorun o görevler sırasında hep bir şeylerin ters gitmesi.”

“Yani ortada bir beceri meselesi var,” dedi Dahl.

Jenkins hem Gözüpek in subaylarının ve bölüm başkanlarının, hem de onların aldıkları çeşitli takdirlerin ve madalyaların bulunduğu kayan bir resmi görüntüye soktu.

“Bu Birlik’in amiral gemisi,” dedi. “Beceriksizsen buraya adımını atamazsın.”

“Öyleyse sebep kötü şans,” dedi Finn. “Gözüpek bilinen evrendeki en kötü karmaya sahip.”

“İkinci kısım doğru olabilir,” dedi Jenkins. “Ama ben şansın bununla bir ilgisi olduğunu düşünmüyorum.”

Dahl gözlerini kırpıştırdı ve Kerensky’yi mekiğe taşıdıktan sonra aynı şeyi söylediğini anımsadı. “Buradaki subaylarda bir tuhaflık var,” dedi.

“Evet, beşinde,” diye karşılık verdi Jenkins. “Abernathy, Q’eeng, Kerensky, West ve Hartnell. İstatistiksel açıdan aşırı derece anormaller.

İçlerinden biri bir dış göreve katıldığında görevde kritik bir sorun yaşanması ihtimali artıyor. Herhangi ikisi aynı göreve katıldığında bu ihtimal üssel bir artış gösteriyor. Üçü veya daha fazlası katıldığındaysa birilerinin ölmesi neredeyse kesinleşiyor.”

“Ama onlar asla ölmüyorlar,” dedi Hanson.

“Doğru,” dedi Jenkins. “Evet, Kerensky düzenli aralıklarla haşat oluyor. Diğer dördü de kimi zaman hırpalanıyor. Ama her seferinde paçayı kurtarıyorlar.”

“Ve bu normal değil, öyle mi?” diye ağız aradı Dahl.

“Tabii ki değil!” diye çıkıştı Jenkins. Arkalarına grafikler de koyarak beş subayın resimlerini gösterdi. “Her biri dış görevler sırasında diğer gemilerdeki mevkidaşlarından çok daha fazla sayıda ölüm olayına tanıklık etti. Diğer gemiler derken bütün filoyu kastediyorum. Üstelik neredeyse iki asır evvel Birlik’in kurulmasından beri geçen süre zarfında. Aynı tür ölüm olaylarına rastlamak için deniz filolarına kadar geri gitmelisiniz. Hem o zamanlar kaptanlar ve üst düzey subaylar da sık sık ölüyormuş.”

“Iskorbüt[14] ile veremden de bu beklenir,” dedi Hester.

“Sebep iskorbüt falan değil,” dedi Jenkins ve elini subayların resimlerine doğru salladı. “Subayların şimdi de öldükleri oluyor. Rütbe yükselmek ölüm oranlarını bir nebze değiştiriyor ama onları tamamen ortadan kaldırmıyor. İstatistiksel açıdan bakıldığında bu heriflerin beşinin de şimdiye kadar iki-üç kez ölmesi gerekirdi. Belki biri veya ikisi şimdiye kadarki tüm tecrübelerinden sağ salim çıkabilirdi. Ama beşi birden? İçlerinden birine yıldırım çarpma ihtimali bile daha yüksek.”

“Ki ondan da sağ kurtulurlardı,” dedi Finn.

“Tabii aynı şey yanlarındaki tayfalar için geçerli olmazdı,” dedi Duvall.

“İşte şimdi anlamaya başlıyorsunuz,” dedi Jenkins.

“Kısacası tüm bunların imkânsız olduğunu söylüyorsun,” dedi Dahl.

Jenkins başını iki yana salladı. “Hiçbir şey imkânsız değildir,” dedi. “Ama bazı şeylerin gerçekleşme ihtimali çok düşüktür. Bu da onlardan biri!”

“Ne kadar düşük?” diye sordu Dahl.

“Yaptığım onca araştırmanın neticesinde dış görev istatistikleri Gözüpek'inkine yakın tek bir uzay gemisine rastladım,” dedi Jenkins. Grafik öğelerini tekrar gözden geçirdi ve içlerinden birini görüntüye soktu. Hepsi de resme uzun uzun baktı.

Duvall kaşlarını çattı. “Bu gemiyi tanımıyorum,” dedi. “Üstelik elimizdeki her gemi tipini bildiğimi sanırdım. Bu bir Birlik gemisi mi?”

“Pek sayılmaz,” dedi Jenkins. “Birleşmiş Gezegenler Federasyonu’na ait.”

Duvall gözlerini kırpıştırdı ve dikkatini tekrar Jenkins’e yöneltti. “Onlar da kim?” diye sordu.

“Öyle bir şey yok,” dedi Jenkins ve yeniden gemiyi işaret etti. “Tabii bu da. Bu uzay gemisi Atılgan. Tamamıyla hayal ürünü... Bulunduğu yer bir bilimkurgu dizisiydi. Tıpkı bizim gibi.”

***

“Pekâlâ,” dedi Finn, kısa bir duraksamanın ardından. “Sizi bilmem ama ben bu herife zırdeli damgası yapıştırmaya hazırım.”

Jenkins dönüp Dahl’a baktı. “Kulağa delice geleceğini söylemiştim,” dedi ve eliyle görüntüyü işaret etti. “Ama istatistikler gözünün önünde.”

“İstatistikler bu gemide bir terslik olduğunu gösteriyor,” dedi Finn. “Bizim boktan bir bilimkurgu dizisinde başrol oynadığımızı değil.”

“Başrol oynadığınızı söylemedim ki,” dedi Jenkins. Abernathy’nin, Q’eeng’in, Kerensky’nin, West’in ve Hartnell’in havada asılı duran resimlerini gösterdi. “Başrol oyuncuları onlar. Siz figüransınız.”

“Harika,” diyen Finn ayağa kalktı. “Zamanımı boşa harcadığın için çok teşekkür ederim. Ben yatmaya gidiyorum.”

“Bekle,” dedi Dahl.

“Bekle mi? Sen ciddi misin Andy?” dedi Finn. “Bir süredir bu konuya kafayı taktığının farkındayım ama kafayı takmakla kafayı yemek arasında fark vardır. Bu kıllı dostumuz kafayı öyle bir yemiş ki onda kafa namına hiçbir şey kalmamış.”

“Finn’le aynı fikirde olmaktan ne kadar nefret ettiğimi bilirsiniz,” dedi Hester. “Ama öyleyim. Bu işin elle tutulur bir tarafı yok.”

Dahl dönüp Duvall’a baktı. “Ben de oyumu delilikten yana kullanıyorum Andy,” dedi kadın. “Kusura bakma.”

“Jimmy?” diye sordu Dahl, Hanson’a doğru dönerek.

“Eh, dostumuzun delirdiği apaçık ortada,” dedi Hanson. “Ama doğruyu söylediğini düşünüyor.”

“Tabii ki öyle düşünecek! Zaten o yüzden deli,” dedi Finn.

“Öyle demek istemedim,” diye karşılık verdi Hanson. “Delirdiğin zaman kendi kafandaki mantığa göre fikir yürütürsün. O sadece senin mantığındır ve başkalarına anlamlı gelmez.” Parmağıyla Jenkins’i gösterdi. “Onun yürüttüğü mantıksa yeterince anlamlı.”

“Tabii hepimizin hayali olduğu kısım dışında.”

“Öyle bir şey söylemedim,” dedi Jenkins.

“Of be,” diyen Finn, Atılganı işaret etti. “O şey hayali değil de ne göt herif?”

“O hayali,” dedi Jenkins. “Ama sen gerçeksin. Kurgusal bir televizyon dizisi bizim gerçekliğimizi ihlal ederek onu çarpıtıyor.”

“Bekle,” dedi Finn, ellerini hayretle sallayarak. “Televizyon mu? Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Yüzlerce yıldır televizyon diye bir şey yok ki.”

“Televizyon 1928’de ortaya çıktı,” dedi Jenkins. “Bir eğlence aracı olarak son kez 2105’te kullanıldı. İşte bu iki tarih arasında Gözüpek mürettebatının maceralarını konu alan bir televizyon dizisi var.”

“Ne içerek böyle kafayı bulduğunu cidden bilmek istiyorum,” dedi Finn. “Çünkü bahse varım ki o şeyden satarak bir ton para kazanabilirim.”

Jenkins dönüp Dahl’a baktı. “Bu şartlar altında çalışamam,” dedi.

“Herkes bir dakikalığına çenesini kapasın,” diye çıkıştı Dahl. Finn’le Jenkins kendilerine çekidüzen verdiler. “Bakın, bunun kulağa delice geldiğinin farkındayım. O bile” -Jenkins’i işaret etti- “aynı şeyi söylüyor. Ama bu gemide şimdiye kadar neler gördüğümüzü düşünün. Gemideki insanların nasıl davrandıklarını da… İşin en boktan tarafı bu adamın bir televizyon dizisinde oynadığımızı düşünmesi değil. İşin en boktan tarafı, görebildiğim kadarıyla bunun içinde bulunduğumuz durumda en mantıklı açıklama olması. Bana yanıldığımı söyleyebilir misiniz?”

Dahl dostlarını gözden geçirdi. Kimse ses çıkarmadı. Finn’in diline zar zor hâkim oluyor gibi bir hali vardı.

“Tamam,” dedi Dahl. “Öyleyse en azından Jenkins’in başka ne söyleyeceğine kulak verelim. Belki her şey daha da delice bir hal alır. Belki mantıklı gelmeye başlar. Her ikisi de hiç yoktan iyidir.”

“Peki,” dedi Finn nihayet. “Ama hepimize otuz bir borçlusun.” Tekrar yerine oturdu.

“Otuz bir mi?” diye Dahl’a sordu Jenkins.

“Uzun hikâye,” cevabını verdi Dahl.

“Her neyse,” dedi Jenkins. “Bir konuda haklısın. Gözüpek’te yaşananların en mantıklı açıklamasının bu olması sahiden de boktan bir durum.

Ama meselenin en kötü yanı o değil.”

“Tanrı aşkına,” dedi Finn. “En kötü yanı o değilse ne?”

“Görebildiğim kadarıyla,” dedi Jenkins, “bunun pek iyi bir dizi olmaması.”

ONUNCU BÖLÜM

“Kırmızı alarm!” dedi Kaptan Abernathy, Calendria asi gemisi Gözüpek'e torpil fırlatırken. “Sakınma manevraları! Hemen!” Gemi hızla yaklaşan kıvrak güdümlü füzelerden sakınmak amacıyla koskoca kütlesini hareket ettirerek yan yatarken Dahl düşmemek için köprüdeki bilim terminaline tutundu.

Gözüpek’in eylemsizlik sönümleyicilerinin kriz anlarında pek iyi çalışmadığını göreceksiniz, diyen Jenkins’in sözlerini hatırladı Dahl. Gemi diğer zamanlarda keskin dönüşler yapıp taklalar atsa bile farkına varmazsınız. Ama ne zaman dramatik bir olay yaşansa dengenizi sağlayamaz olursunuz.

“Hâlâ dosdoğru üzerimize geliyorlar!” diye bağırdı silah terminalinde torpillerin izini süren Asteğmen Jacobs.

Abernathy koltuğundaki bir düğmeye basarak bir genel yayın kanalı açtı. “Tüm mürettebat çarpmaya hazırlansın!”

Dahl ve köprüdeki diğer herkes terminallerine sıkıca tutundular. İnsan böyle zamanlarda bir emniyet kemeri sistemi arıyor, diye aklından geçirdi Dahl.

Torpillerin Gözüpek'i vurmasıyla birlikte uzak bir sarsıntı yaşandı. Köprü güvertesi çarpmanın etkisiyle sallandı.

“Hasar raporu!” diye seslendi Abernathy.

Bir saldırı anında altıncıdan on ikinciye kadarki güverteler hep hasar görür, demişti Jenkins. Çünkü dizinin setleri o güvertelerde. Köprü görüntülerinin arasına patlama ve etrafa savrulan mürettebat sahneleri sokabilirler.

“Altıncı, yedinci ve dokuzuncu güverteler ağır hasarlı,” dedi Q’eeng. “Sekizinci ve onuncu orta hasarlı!”

“Yine torpil fırlatıldı!” diye haykırdı Jacobs. “Dört tane birden!”

“Savunma sistemi!” diye bağırdı Abernathy. “Ateş!”

Niye savunma sistemini ilk başta kullanmadın ki? Diye düşündü Dahl.

Kafasının içinde Jenkins soruyu yanıtladı. Her çatışma maksimum dramaya yol açacak şekilde tasarlanır, dedi. Anlatım kontrolü devraldığında hep öyle olur. Hiçbir şey

mantıklı yürümez. Fizik kuralları kahve molası verir. İnsanlar akılcı düşünmeyi bırakıp dramatik davranmaya başlarlar.

‘Anlatım’ televizyon dizisinin bir anda hayatlarına girip mantığı ve fizik kurallarını ortadan kaldırdığı; insanların normalde bilemeyecekleri şeyleri bildikleri, yapmayacakları şeyleri yaptıkları, söylemeyecekleri şeyleri söyledikleri anlar için Jenkins’in kullandığı terimdi. Aynı şey senin de başına gelmiştir, demişti Jenkins. Daha önce bilmediğin bir gerçek kafanda beliriverir. Başka türlü asla vermeyeceğin bir karar verir veya bulunmayacağın bir davranışta bulunursun. Bu dayanılmaz bir dürtü gibidir, çünkü sahiden de dayanılmaz bir dürtüdür. İraden sana ait değildir; bir yazarın gönlünce kullanabileceği bir kukla olup çıkarsın.

Gözüpek'in savunma sistemi torpilleri teker teker yok ederken görüntü ekranında turuncu renkli üç benek parladı.

Dört değil, üç, diye düşündü Dahl. Çünkü torpillerden birinin düşürülememesi daha dramatik olur.

“Biri hâlâ üstümüze geliyor!” dedi Jacobs. “Bizi vuracak!”

Torpil köprünün birkaç güverte altından gövdeye vurunca şiddetli bir sarsıntı yaşandı. Silah terminali kıvılcımlar saçarak patladı ve bir çığlık atan Jacobs köprü güvertesinde geriye doğru uçtu.

Köprüde mutlaka bir şey patlar, demişti Jenkins. Kamera vaktinin çoğunu orada geçirdiği için mantıklı olsa da olmasa da orası hasar görmek zorundadır.

“Silah kontrollerini yeniden yönlendirin!” diye bağırdı Abernathy

“Yönlendirildi!” dedi Kerensky. “Kontroller bende!”

“Ateş!” dedi Abernathy. “Tam güç!”

Kerensky terminalindeki düğmelere birbiri ardına bastı. Akım ışınları ve nötrino füzeleri Calendria asilerine doğru uçarken görüntü ekranı aydınlandı ve saniyeler sonra takımyıldızları andıran patlama ışıklarıyla bezendi.

“Tam isabet!” dedi Kerensky, bilgi almak için terminaline bakarak. “Anlaşılan motor çekirdeklerini çatlattık Kaptan. Gemileri havaya uçmadan önce yaklaşık bir dakikamız var.”

“Bizi buradan götür Kerensky,” dedi Abernathy, sonra da Q’eeng’e doğru döndü. “İlave bir hasar var mı?”

“On ikinci güverte ağır hasar aldı,” dedi Q’eeng.

Köprünün kapısı açıldı ve Başmühendis West içeri girdi. “Motorlarımız da epey hırpalandı,” dedi, aralarında bir kapı varken ve alarm sirenleri durmaksızın çalarken Abernathy’yle Q’eeng’in sözlerini duymuşçasına. “Kendi çekirdeğimiz çatlamadığı için şanslıyız Kaptan.”

“Tamiratlar ne kadar sürer?” diye sordu Abernathy.

Senaryo gereği başka bir pürüz çıkana kadar, diye aklından geçirdi Dahl.

“En az on saati bulur,” dedi West.

“Kahretsin!” dedi Abernathy, yumruğunu yeniden koltuğuna indirerek. “O zamana dek barış görüşmelerine giden Calendria piskoposuna refakat etmemiz gerekiyordu.”

“Asilerin arasında hâlâ görüşmelere karşı çıkanlar olduğu belli,” dedi Q’eeng, görüntü ekranına bakarak. Ekranda asilerin gemisi etkileyici bir biçimde infilak etti.

“Evet, belli,” dedi Abernathy. “İyi de daha en başında görüşme talebinde bulunan taraf onlardı. Neden şimdi görüşmeleri tehlikeye atıyorlar?

Neden bize saldırıyorlar?” Haşin bir yüz ifadesiyle uzaklara dalıp gitti.

Arada bir Abernathy ya da diğer subaylardan biri dramatik, bilgilendirici veya yönlendirici bir şey söyler. Sonra o ve diğer herkes birkaç saniyeliğine sessiz kalır, demişti Jenkins onlara. Bu reklamlara geçildiği anlamına gelir. Böyle bir şey yaşandığında Anlatım sona erer.

Hemen ardından çevrenizdekilerin ne yaptıklarına dikkat edin.

Abernathy birkaç saniye sonra gözlerini kırpıştırdı, duruşunu gevşetti ve West’e baktı. “Eh, öyleyse bir an evvel adamlarına motoru tamir ettir.”

Sesi fark edilir ölçüde daha az gergin ve dramatikti.

“Tabii,” dedi West ve geldiği gibi kapıdan çıkıp gitti. Bunu yaparken de telefon üzerinden rahatlıkla aktarabileceği bir bilgiyi niçin köprüye kadar gelip yüz yüze verme ihtiyacı hissettiğini merak edercesine etrafına bakındı.

Abernathy, Q’eeng’e doğru döndü. “Onarım ekiplerini hasarlı güvertelere sevk edelim.”

“Anlaşıldı,” dedi Q’eeng.

“O işle meşgul olurken silah terminalini onarması için buraya da adam yolla,” dedi Abernathy. “Ayrıca bak bakalım voltaj düzenleyici gibi bir şey bulabilecek misin? Ne zaman bir çatışmaya girsek köprüde bir şeyler havaya uçuyor.”

Dahl bunu duyunca boğulur gibi bir ses çıkardı.

“Bir sorun mu var Asteğmen?” dedi Abernathy, tüm bu olaylar başladığından beri Dahl’ı ilk defa görürcesine.

“Hayır, komutanım,” dedi Dahl. “Affedersiniz. Biraz çatışma sonrası stresi.”

“Sen Dili’sin,” dedi Abernathy. “Zenobiyoloji’den.”

“Dahl, komutanım,” dedi Dahl. “Evet, önceki görev yerim orasıydı.”

“Demek bu, köprüdeki ilk günün,” dedi Abernathy.

“Öyle,” dedi Dahl.

“Eh, endişe etme. Burası hep böyle değildir,” dedi Abernathy. “Bazen daha beterdir.”

“Anlaşıldı komutanım,” diye karşılık verdi Dahl.

“Pekâlâ,” dedi Abernathy, sonra da yattığı yerde hafif hafif inlemeye başlayan Jacobs’ı başıyla işaret etti. “Niye bir işe yarayıp Jackson’ı revire götürmüyorsun? Tedaviye ihtiyacı var gibi gözüküyor.”

“Derhal komutanım,” dedi Dahl ve Jacobs’a yardıma gitti.

“Durumu ne?” diye sordu Abernathy, Dahl onu yerden kaldırırken.

“Epey hırpalanmış,” dedi Dahl. “Ama sanırım yaşayacak.”

“İyi bari” dedi Abernathy. “Aynı şeyi son silah uzmanı için söyleyemeyiz. Veya ondan önceki için. Bazen, Dili, bu gemide ne haltlar döndüğünü merak ediyorum. Sanki kahrolası bir lanetin etkisindeyiz.”

***

“Bu hiçbir şeyi ispatlamaz,” dedi Finn, Dahl ona saldırıda yaşananları anlattıktan sonra. Beş kafadar içkileriyle beraber mürettebat gazinosundaki bir masanın etrafına dizilmişti.

“Daha ne gibi bir kanıt istiyorsun?” diye sordu Dahl. “Her şey bir listeden okunurcasına birbiri ardına geldi. Keyfekeder eylemsizlik sönümleyicileri? Tamam. Patlayan köprü terminalleri? Tamam. Altıncıdan on ikinciye kadarki güvertelerde hasar? Tamam. Reklama girmeden hemen önce anlamlı bir duraklama? Tamam.”

“Ama hiç kimse ölmedi,” diye belirtti Hanson.

“Hiç kimsenin ölmesi gerekmedi,” dedi Dahl. “Sanırım bu çatışma sadece bir giriş ti. İlk reklam arasından önce seyredeceğin bir şey… Bundan sonra her ne olacaksa onun hazırlığı.” “Ne olacak ki?” diye sordu Duvall.

“Bilmiyorum,” dedi Dahl. “Bu şeyi ben yazmıyorum.” “Jenkins’e sorsak bilir,” dedi Hester. “Adam hiç üşenmeden oturup ‘bölümleri’ derlemiş.”

Dahl başını salladı. Jenkins onlara ışıltılı imleçlerin neredeyse düzenli aralıklarla böldüğü Gözüpek'e ait bir zaman cetveli göstermişti. Bunlar Anlatım’ın araya girdiği kısımlar, demişti, imleçlerden birini yakınlaştırarak. Yakından bakıldığında imleç bir kök benzeri dallanıp budaklanıyordu.

Gördüğünüz gibi gidip geliyorlar. Bu küçük olayların her biri bir sahne! Birbirlerine bağlanarak bir anlatım bütünü oluşturuyorlar. Jenkins görüntüyü uzaklaştırdı. Altı sene. Her sene ortalama yirmi dört büyük çaplı olay. Birkaç tane de ufaklardan. Sanırım onlar diziyle bağlantılı birer roman.

“Bir de sen başlama,” diye Hester’a yakındı Finn, Dahl’ı daldığı düşüncelerden çıkararak. “Andy’nin kendini bu işe kaptırması yeterince kötü.

Şimdi bir de sen keçileri kaçırıyorsun.”

“Finn, ayakkabı ayağa uyarsa ona ayakkabı derim, tamam mı?” karşılığını verdi Hester. “Jenkins’in çıkarımlarına inanmıyorum ama ayrıntılar hakkındaki bilgisi oldukça etkileyici. Bu son çatışma tıpkı onun dediği gibi gerçekleşmiş. Herif patlayan köprü terminaline kadar her şeyi harfi harfine bilmiş. Belki başımızdan geçenler yazılmıyordur ve belki Jenkins’in doktora gitme vakti gelmiştir. Yine de bahse varım asilerin gemisiyle yaşadığımız bu tecrübenin bizi nereye götüreceğini tahmin edebilir.”

“Yani ne zaman bir şey olsa şimdi ne yapacağımızı öğrenmek için ona mı koşacaksın?” diye sordu Finn. “Sahiden de bir tarikat liderinin peşine takılacaksan son dört yıldır tayından başka bir şey yemeyen ve portatif bir tuvalete sıçan birinden daha iyileri mutlaka vardır.”

“Peki, sen bu durumu nasıl açıklıyorsun?” diye ona sordu Hester.

“Açıklamıyorum,” dedi Finn. “Bakın, bu çok acayip bir gemi. Hepimiz o konuda hemfikiriz. Ama buradaki herkes gibi siz de rastgele olaylar arasında bir nedensellik bağı kurmaya çalışıyorsunuz.”

“Fizik kurallarının askıya alınması rastgele bir olay değildir Finn,” dedi Hester.

“Şimdi de başımıza fizikçi mi kesildin?” diye karşı çıktı Finn ve etrafına bakındı. “Millet, kahrolası bir uzay gemisindeyiz. Aramızda bu şeyin nasıl çalıştığını gerçekten açıklayabilecek biri var mı? Daha yeni keşfettiğimiz gezegenlerde her türden uzaylı yaşam biçimiyle karşılaşıyoruz. Onları anlamamak bizi şaşırtmalı mı? Pek çok ışık yılına

yayılmış bir uygarlığın parçasıyız. Birazcık düşünecek olursanız bu bile özünde tuhaf bir durum.

Karşılaştığımız her şey özünde tuhaf."

"Jenkins'le buluştuğumuzda bunların hiçbirini söylemedin," dedi Dahl.

"Söyleyecektim," dedi Finn. "Ama sonra hep beraber onu dinlemeye karar verdiniz ve söylememin bir anlamı kalmadı."

Dahl asabice kaşlarını çattı.

"Bakın, burada bir şeyler olduğunu reddetmiyorum," dedi Finn. "Çünkü oluyor. Hepimiz bunun farkındayız. Ama belki de sebep tüm geminin bir tür çılgınlık döngüsüne takılıp kalmasıdır. Bu döngü yıllardır kendinden besleniyor. Böyle bir durumda düşük ihtimalli olayları birbirine bağlayan bir düzen ararsanız onu mutlaka bulursunuz. Tabii Jenkins gibi düpedüz kaçık, fakat başımızdan geçenlere saçma da olsa bir açıklama uydurabilecek kadar aklı başında birinin varlığı durumu kolaylaştırmıyor. Herifin başına buyruk hareket ederek mürettebatın geri kalanı adına bazı subayları takip etmesi bu çılgınlığı körüklüyor. Tüm bunlar yetmezmiş gibi bir de böyle zırvalara inanmak için eğitilmiş Andy çıkageliyor."

"O da ne demek?" diye soran Dahl kızmaya başlıyordu.

"Boynuna kadar mistisizme batmış olarak bir ilahiyat okulunda yıllarca kaldın demek," dedi Finn. "Üstelik alelade insan mistisizmine değil; hakiki uzaylı mistisizmine. Oradayken zihnin Jenkins'in ipe sapa gelmez teorisini içine alabilecek kadar açıldı dostum." Dahl'ın öfkesini sezerek ellerini kaldırdı. "Seni severim Andy; beni yanlış anlama. İyi birisin. Ama bence geçmişin seni burada yanlış yönlendiriyor. Dahası farkında olsan da olmasan da dostlarımızı akıl mantık dışı yerlere sürüklüyorsun."

"Geçmişten bahsetmişken, Jenkins'in beni en çok ürküten tarafı o oldu," dedi Duvall.

"Hakkımızda bilgi sahibi olmasını mı kastediyorsun?" diye sordu Hanson.

"Her birimiz hakkında bu kadar çok şey bilmesini kastediyorum," diye sözlerini sürdürdü Duvall. "Ve de bunun ne anlama geldiğine yönelik fikrini."

Hepiniz de figüran olmasına figüransınız ama abartılı figüranlarsınız, demişti Jenkins onlara. Sıradan figüranlar sadece geberip gitmek için vardır; o yüzden de bir özgeçmişleri bulunmaz. Ama sizin var. Her birini teker teker işaret etmişti. Sen bir uzaylı dininin müridiydin. Sen filo genelinde pek çok düşman edinmiş bir serserisin. Sen evrendeki en zengin adamlardan birinin oğlusun. Sen komutanınla tartıştığın için bundan önceki geminden ayrıldın ve şimdi Kerensky'yle yatıyorsun.

"Kerensky'yle düşüp kalktığını bize söylediği için ona kızgınsın, hepsi bu," dedi Hester, Duvall'a. "Özellikle de yanımızdayken onu geri çevirdikten sonra."

Duvall gözlerini yuvarladı. "Ne yapayım, benim de ihtiyaçlarım var," dedi.

"Herif yakın geçmişte üç farklı zührevi hastalığa yakalanmış," diye hatırlattı Finn.

"Güven bana; onu yeniden aşı yaptırmaya zorladım," dedi Duvall, sonra da dönüp Dahl'a baktı. "Zaten hevesimi aldım diye üstüme gelmeyin.

Sizin bir halt yiyeceğiniz yoktu."

"Hey, sen Kerensky'yle ilişkiye başladığında ben revirdeydim," dedi Dahl. "Beni suçlama."

Duvall bu söz karşısında alaycı bir tebessüm etti. “Zaten beni rahatsız eden o kısım değildi. Diğeriydi.”

Siz öylesine geberip gitmeyeceksiniz, demişti Jenkins onlara. Bir televizyon izleyicisi için her bölümde rastgele bir zavallının ölmesi yetmez. Ara sıra gerçek bir insan ölmüş gibi bir izlenim verilmelidir. O nedenle küçük bir karakteri alırlar, seyircinin gözünde değer kazanana dek geliştirirler ve sonra fırlatıp atarlar. Siz işte öylesiniz. Çünkü buraya bir özgeçmişle geldiniz. Muhtemelen ölümünüze bütün bir bölüm ayrılacak.

“Saçmalığın daniskası,” dedi Finn.

“Senin için söylemesi kolay,” dedi Hester. “Aramızda ilginç bir özgeçmişi olmayan bir tek ben varım. Bir dahaki dış görevde boku yedim.”

Finn parmağıyla Hester’ı göstererek Dahl'a baktı. “Gördün mü, işte bunu kastediyordum. Zayıf ve hevesli bir beyni aşırı yükledin.”

Dahl bu söz üzerine gülümsedi. “Tabii canım; zaten aklı başında bir tek sen varsın.”

“İşte!” dedi Finn. “Bir grupta gerçekleri savunan kişi bensem bunun ne demek olduğunu bir düşünün. Ben tanıdığım en az sorumluluk sahibi insanım. Mantıklı konuşmaktan nefret ederim. Hem de çok.”

“Demek ‘zayıf ve hevesli’ ha,” diye homurdandı Hester.

“Ayakkabıya ayakkabı diyen sendin,” dedi Finn.

Telefonu çalan Duvall kısa bir süreliğine oradan uzaklaştı. Geri geldiğinde beti benzi atmıştı. “Pekâlâ,” dedi. “Böyle tesadüf olmaz.”

Dahl kaşlarını çattı. “Ne var?”

“Arayan Kerensky’ydi,” dedi kadın. “Bir üst düzey subay brifingine çağrılıyorum.”

“Niye ki?” diye sordu Hanson.

“Gözüpek o asi gemisinin saldırısına uğradığında motorlarımız bozulmuş. Bu nedenle barış görüşmelerine giden Calendria piskoposunun gemisine refakat etmesi için başka bir gemi yollamışlar,” dedi Duvall. “O da az önce piskoposun gemisine saldırıp ağır hasar vermiş.”

“Bunu yapan hangi gemiymiş?” diye sordu Dahl.

“Nantes” dedi Duvall. “Yani bundan önce görev yaptığım gemi.”

ON BİRİNCİ BÖLÜM

"Güven bana Andy," dedi Finn, Duvall'ın kışlasına doğru Dahl'la beraber yürürken. "Seninle konuşmak istemiyor."

"Bunu bilemezsin," dedi Dahl.

"Hayır, bilirim," dedi Finn.

"Öyle mi?" diye sordu Dahl. "Peki nasıl?"

"Onu katıldığı brifingden hemen sonra gördüğümde bana 'Andy'yle karşılaşırsam yemin ederim onun burnunu kıracağım' dedi," cevabını verdi Finn. Dahl gülümsedi.

İkili en sonunda Duvall'ın kışlasına ulaştı. Karyolasında oturan Duvall haricinde içerisi boştu.

"Maia," diye söze girdi Dahl.

"Andy," dedi Duvall, ayağa kalktı ve Dahl'ın suratına yumruk attı. Dahl burnunu tutarak güverteye yığıldı.

"Sana söylemiştim," dedi Finn ona. Sonra da Duvall'a doğru döndü. "Ona söylemiştim."

"Espri yaptığını sanıyordum!" dedi Dahl yattığı yerden.

"Sürpriz!" dedi Finn.

Dahl kan bulaşıp bulaşmadığını görmek için elini suratından çekti. Bulaşmamıştı. "Bunu niye yaptın?" diye sordu Duvall'a.

"Komplo teorilerin yüzünden," dedi Duvall.

"Onlar benim teorilerim değil ki," dedi Dahl. "Hepsi Jenkins'in."

"Tanrı aşkına, lanet olasıca şeyleri kimin akıl ettiğinin önemi yok!" diye çıkıştı Duvall. "Bugün o kahrolası toplantıda Nantes hakkında bildiklerimi anlatırken aklımdan hep şunu geçiriyordum: 'Buraya kadarmış. Bu bölümde öleceğim.' Sonra bir de ne göreyim; Kerensky sadece yiyişmiyormuşuz da evliymişiz gibi bana melül melül bakıyor. İşte o zaman sonumun geldiğini anladım, çünkü o pezevenk bana abayı yaktıysa ölümüm senaryoya cuk oturur. Böylece Kerensky bölüm sonunda üzülebilir."

“Öyle olacak diye bir kural yok Maia,” dedi Dahl ve ayağa kalkmaya yeltendi. Duvall onu tekrar yere yıktı.

“Kapa çeneni Andy,” dedi kadın. “Konuşma. Hiçbir şey anladığın yok. Öyle olup olmaması hiç önemli değil. Önemli olan paranoyanı bana da bulaştırmış olman. Artık beynimin bir parçası dış görevlerde hep öyle düşünecek. Hatta sürekli öyle düşünüyor. Bu durum her an bir terslik çıkmasını beklemek gibi. Ve bu boku bana sen yaptın. Eksik olma.” Duvall öfkeyle karyolasına oturdu.

“Üzgünüm,” dedi Dahl bir dakika sonra.

“Üzgünmüş,” dedi Duvall ve küçük bir kahkaha attı. “Tanrı aşkına Andy.”

“Subay brifinginde neler oldu?” diye sordu Finn.

“Onlara Nantes'i ve mürettebatını anlattım,” dedi Duvall. “Calendria asilerinin mürettebat arasında silah sistemine sızıp piskoposun gemisine ateş açabilen ve sonra da iletişimi kesebilen bir casusu olsa gerek. Saldırıdan beri Nantes'ten hiç haber alamadık.”

“Niye Nantes'e bir casus soksunlar ki?” diye sordu Finn. “Piskoposa refakat etmesi gereken gemi Gözüpek'ti.”

“Nantes’in bu görevdeki yedek gemi olduğunu biliyorlardı herhalde,” dedi Duvall. “Ayrıca Nantes'e casus sokmak, Evrensel Birlik’in amiral gemisine sokmaktan daha kolay. O nedenle gemilerinden birini bize saldırttılar, bizi görev dışı bıraktılar ve böylece Nantes piskoposun gemisini vurmak için harika bir fırsat yakaladı. Zaten sana o yüzden kızgınım.” Parmağıyla Dahl’ı gösterdi. “Brifingde bize bunlar anlatılırken aklımdan şunları geçirdim: ‘Bir casus görevlendirirken ne kadar ileriyi düşünebilirsin? Sadece bir-iki gün önce verilen bir görevde Nantes’in yedek gemi olduğunu nasıl bilebildiler? Böyle bir şeyin gerçekleşme ihtimali nedir?’ Sonra da şunu düşündüm: ‘Bu bölümün daha iyi kurgulanması gerekirdi.’” Yerdeki Dahl’a baktı. “Bir dahaki görüşmemizde sana yumruk atmaya işte o zaman karar verdim.”

“Jenkins sahiden de dizinin pek güzel olmadığını düşünüyordu,” dedi Dahl.

Duvall yumruğunu kaldırdı. “Beni tekrar yumruk atmaya zorlama Andy,” dedi.

“Bir dış ekip kuruldu mu?” diye sordu Finn.

“Evet,” dedi Duvall. “Ben de o ekipteyim. Nantes ne bir ses veriyor ne de yerinden kıpırdıyor. O yüzden Gözüpek'e oradaki durumu araştırması ve piskoposun gemisini başka saldırılardan koruması emredildi. Eskiden Nantes'te görev yaptığım ve ondan önce bir piyade olduğum için dış ekibin rehberi benim. Ve muhtemelen ekipteki herkesin ölümüne sebep olacağım, çünkü Andy sayesinde bunun iki kaşımın arasından vurulmam

için en dramatik zaman olduğuna inanıyorum.”

“Hedefe ne zaman varacağız?” diye sordu Finn.

“Yaklaşık iki saat sonra,” dedi Duvall. “Niye ki?”

Finn cebini karıştırıp dikdörtgen şeklinde küçük mavi bir hap çıkardı. “İç şunu.”

Duvall hapı inceledi. “Bu ne?”

“Orink bitkisinden yapılmış bir yatıştırıcı,” dedi Finn. “Etkisi çok hafiftir.”

“Bir yatıştırıcıya ihtiyacım yok,” dedi Duvall. “Tek ihtiyacım Andy’ye bir kez daha vurmak.”

"İkisini de yapabilirsin," dedi Finn. "Güven bana Maia. Şu an berbat vaziyettesin ve sen de bunun farkındasın. Dediğin gibi bu halinle ekibini tehlikeye atacaksın."

"İlaç içersem atmayacak mıyım yani?" dedi Duvall.

"İçtiğin ilaç buysa hayır," diye karşılık verdi Finn. "Söyledim ya, çok hafiftir. Etkisini hissetmeyeceksin bile. Biraz gevşediğini fark edeceksin, hepsi bu. Ruh haline değil de işine odaklanabileceğin kadar. Başka hiçbir etki yapmayacak. Dikkatin ve bilincin açık olacak." Hapı Duvall'a yaklaştırdı.

Duvall onu tekrar inceledi. "Üstünde kumaş ipliği var." Finn ipliği silkeledi. "İşte oldu," dedi.

"Pekâlâ," diyen Duvall hapı aldı. "Ama konuşan kertenkeleler görmeye başlarsam bu sefer de seni yumruklayacağım."

"Kabul," dedi Finn. "Biraz su getireyim mi?"

"Gerek yok," diyen Duvall hapı kuru kuru yuttu. Sonra eğildi ve Dahl'ın suratına bir tokat attı.

"Bu da nereden çıktı?" diye sordu Dahl.

"Finn hem hapı içebileceğimi hem de sana vurabileceğimi söyledi," dedi Duvall. Sonra kaşlarını çattı ve dönüp Finn'e baktı. "O hap neyden yapıldı demiştin?"

"Orink bitkisinden," cevabını verdi Finn.

"Ve etkileri hafifti, öyle mi?" dedi Duvall.

"Genellikle öyledir," dedi Finn.

"Öyleyse neden durduk yerde epey güçlü bir etki hissediyorum?" dedi Duvall, akabinde karyolasından düştü. Güverteye çarpmadan önce Dahl onu tuttu.

"Sen ne yaptın?" diye sordu Finn'e, Duvall'ın şuursuz vücudunu doğrultmaya çalışırken.

"Belli ki onu bayılttım," dedi Finn, Dahl'a yardıma giderken.

"Hapın çok hafif bir etkisi olduğunu söylemiştin," dedi Dahl.

Finn, "Yalan söyledim," dedi ve Duvall'ın bacaklarını tuttu, ikisi birlikte kadını karyolasına yatırdılar.

"Ne kadar baygın kalacak?" diye sordu Dahl.

"Böyle bir doz irice bir adamı sekiz saatliğine uyutur," dedi Finn. "Dolayısıyla en az on saat kendine gelemez."

"İyi de dış görevi kaçıracak," dedi Dahl.

"Evet, kaçıracak. Zaten amaç da o," dedi Finn ve başıyla Duvall'ı işaret etti. "Andy, hem onun hem de diğer dostlarımızın kafasına bu televizyon meselesini öyle bir soktun ki felekleri şaştı. İlla burnunun dikine gitmek istiyorsan keyfin bilir. Seni durdurmayacağım. Ama yanıldığını ne yapıp edip grubun geri kalanına göstereceğim."

"Maia'yı ilaçla uyutarak mı?" dedi Dahl.

"O sadece amaca giden bir araç," dedi Finn. "Buradaki amaç Maia olmadan da dış ekibin Nantes'e çıkıp işini yapabileceğini kanıtlamak.

Jenkins'in 'Anlatısına' karşı gelindiğinde de hayat devam edecek. Maia, Jimmy ve Hester bunu gördüklerinde belki sapıtmaktan vazgeçerler. Hem kimbilir? Belki senin de aklın başına gelir."

Dahl başıyla Duvall'ı işaret etti. “Yine de görevini kaçırdığı için başı derde girecek,” dedi. “Mahkemelik bir suç işliyor. Bundan hoşlanacağını hiç sanmam.”

Finn gülümsedi. “Öyle bir şeye karşı önlem almadığımı düşünmen çok hoş,” dedi.

“O önlem neymiş bakalım?” diye sordu Dahl.

“Öğrenmek üzeresin,” dedi Finn. “Çünkü sen de onun bir parçasısın.”

***

“Maia nerede?” diye sordu Kerensky.

“Kim?” dedi Finn masum masum.

“Duvall,” dedi Kerensky, biraz sabırsızca. “Bu dış ekipte olması gerekiyordu.”

“Ha, o,” dedi Finn. “Orink Gribi'ne yakalandı. Bir-iki gün dinlenmesi gerekiyor. Dahl ve ben onun yerini alacağız. Emirlerinize bir bakın komutanım.”

Kerensky onu alıcı gözle süzdü, sonra da telefonunu çıkarıp dış görev emrini kontrol etti. Hemen sonra homurdanarak onları mekiğe yönlendirdi. Finn ve Dahl mekiğe bindiler. Dahl dostunun sahte emri nasıl hazırladığını bilmiyordu ve bu meseleyi kurcalayası yoktu.

Mekiğin içinde Kaptan Abernathy, Binbaşı Q'eeng ve Dahl'ın daha önce karşılaşmadığı, son derece tedirgin gözüken bir asteğmen vardı.

Asteğmen hiç şüphesiz dış ekipteki üst rütbeli üç subayın kimler olduğunu fark etmiş, hayatta kalma ihtimalini hesaplamış ve çıkan sonucu pek beğenmemişti. Dahl yerine otururken adama gülümsedi; asteğmen başını öteye çevirdi.

Dakikalar sonra Kerensky'nin kumanda ettiği mekik hangardan çıkıp Nantes'e yollandı.

“Bazılarınız bu gruba sonradan katıldınız,” dedi Kaptan Abernathy, başıyla Finn'i ve Dahl'ı göstererek. “O yüzden durumun ve saldırı planımızın üstünden bir kez daha geçeceğim. Piskoposun gemisine saldırdığı andan beri Nantes'le iletişim kurulamıyor. Calendria casusunun bir şekilde bazı sistemlerin kontrolünü devraldığını, iletişimi kestiğini ve piskoposa ateş açtığını düşünüyoruz. Fakat olay sırasında mürettebat geminin kontrolünü kısmen de olsa geri kazanmış olmalı, yoksa Nantes şimdiye kadar piskoposu yok ederdi. Görevimiz Nantes'e çıkmak, durum değerlendirmesi yapmak ve gerekirse asinin yakalanmasına yardım etmek.”

“Bu asinin kim olabileceğine dair elimizde bir bilgi var mı komutanım?” sözlerinin ağzından çıktığını duydu Dahl, kendi sesine şaşırarak.

Hasiktir, diye düşündü.

“Bu harika bir soru Asteğmen Dahl,” dedi Q'eeng. “Gözüpek'ten ayrılmadan hemen önce Nantes' in bir mürettebat manifestosunu talep ettim.

Geminin mürettebatı aylarca değişmemiş. Fakat kısa zaman önce biri eklenmiş. Astsubay Jer Weston. Başlıca şüphelimiz o.”

“Bir saniye,” dedi Finn, komutanının sözünü keserek. “Jer Weston mı dediniz?”

“Evet,” diye cevapladı Q'eeng, sözünün kesilmesine sinirlenerek.

“Daha önce Springfield'da mı görevliymiş?” diye sordu Finn.

“Evet, Nantes' ten önceki görev yeri orasıymış,” dedi Q'eeng. “Neden sordun?”

“Onu tanıyorum,” dedi Finn. “Springfield'dan.”
“Tanrı aşkına be adam,” dedi Abernathy, Finn’e doğru eğilerek. “Bize ondan bahset.”
“Söyleyecek fazla bir şey yok,” diyen Finn önce kaptana, ardından Q’eeng’e baktı. “Kargo hangarında beraber çalışmıştık.”
“Dostun muydu?” diye sordu Q’eeng.
“Dost demek biraz abartıya kaçar komutanım,” diye cevapladı Finn. “Jer puştun tekidir. ‘Dost’ kelimesi onun sözlüğünde yer almaz. Ama onun yanında bir yılı aşkın zaman geçirdim. Bana hiç de hain gibi gözükmedi.”
“Hain gibi gözüken birinden iyi casus olmaz,” dedi Q’eeng.
“Finn, Weston hakkında bildiğin her şeyi öğrenmemiz gerekiyor,” dedi Abernathy coşkuyla. “Kullanabileceğimiz ne varsa. Başka Calendria asi gemileri de bu sektörde toplanmadan Nantes' in kontrolünü ele geçirmemize yardımı dokunabilecek ne varsa. Çünkü Nantes tekrar savaşabilir hale gelmeden önce o gemiler buraya ulaşırsa Gözüpek tek başına piskoposu güvende tutmaya yetmez. Ondan sonra da Calendrialıların kendi aralarında savaşmaları başlıca sorunumuz olmaktan çıkar. Bütün galaksi savaşa tutuşur.”
Uzun ve gergin bir sessizlik yaşandı.
“Şey, peki komutanım,” dedi Finn en sonunda.
“Güzel, sağol,” dedi Abernathy. Tavırları ansızın yumuşamıştı. “Vay be. Dış ekipte bir son dakika değişikliği yaşanıyor ve şu şansa bakın ki casus olduğunu düşündüğümüz tayfayı tanıyorsun. Pes doğrusu. Böyle bir şeyin gerçekleşme ihtimali nedir?”
“Epey düşük olduğu kesin,” dedi Finn.
“Al benden de o kadar,” dedi Abernathy.
“Kaptan, Astsubay Finn bize Weston’la ilgili bilgi vermeden önce sizinle Nantes’in yerleşim düzeni hakkında konuşmak istiyorum,” dedi Q’eeng. O ve Abernathy kafa kafaya verdiler.
Dahl dönüp Finn’e baktı. “Sen iyi misin?” diye sordu.
“İyiyim,” dedi Finn.
“Emin misin?” dedi Dahl.
“Andy, kes şunu,” dedi Finn. “Bu sadece bir tesadüf! Görevi sağ salim atlatacağım. Tabii sen de. Birlikte Gözüpek'e geri döneceğiz, birer içki içeceğiz, sonra da Maia uyanıp kıçıma tekmeyi basacak ve Revir’e gideceğim. Benim kehanetim bu. İstersen bahse de tutuşurum.”
Dahl gülümsedi. “Peki,” deyip arkasına yaslandı. Hâlâ kendi aralarında konuşmakta olan Abernathy’yle Q’eeng’e bir göz attı. Ardından bakışlarını diğer asteğmene çevirdi. Adam Dahl’ın çıkaramadığı bir yüz ifadesiyle Finn’i süzüyordu.
Dahl ifadeyi kısa sürede çözdü. Diğer asteğmen rahatlamış gözüküyordu.
Ve böyle hissettiği için suçluluk duyar gibi bir hali vardı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Nantes'in mekik hangarı, etrafta gezinen birkaç otomatik kargo arabası dışında boştu. “Finn ve Dahl, benimle gelin,” dedi Kaptan Abernathy, sonra da geride kalan asteğmeni işaret etti. “Grover, Sen Kerensky ve Q’eeng’le git.”

“Emredersiniz komutanım,” dedi Asteğmen Grover. Hemen sonra da otomatik arabalardan birinden ateşlenen akım ışınıyla vurulup mekiğe doğru savruldu. O yere yığılırken Dahl bir anlığına adamın gözlerinde şaşkın bir bakış yakalar gibi oldu.

Dahl hemen Finn ve Abernathy’yle birlikte koşmaya başlayarak açılan ateş karşısında siper alabileceği bir yer bakındı. Aradıklarını birkaç metre ilerideki saklama bidonlarının arkasında buldular. Çok sayıda silahlı kargo arabası üzerlerine gelirken başkaları da Kerensky ile Q’eeng’in siper aldıkları yere doğru ilerliyordu.

“Fikri olan var mı?” diye sordu Abernathy.

“O arabalar uzaktan kumandayla çalışıyor,” dedi Finn. “Hangar levazım subayının bürosuna ulaşabilirsek sinyali oradan kesebiliriz.”

“Tamam,” dedi Abernathy ve karşıdaki bir duvarı gösterdi. “Bu hangarın yerleşim planı Gözüpek'tekine benziyorsa büro şurada olmalı.”

“Oraya ulaşabilirim,” dedi Finn.

Abernathy elini kaldırdı. “Hayır,” dedi. “Daha şimdiden bir tayfa kaybettik. Bir diğerini daha tehlikeye atmak istemiyorum.

Yani kaptanımızı tehlikeye atsak daha mı iyi? Diye düşündü Dahl, fakat suskunluğunu bozmadı.

Abernathy akım tabancasını kaldırdı. “Ben oraya koşarken beni koruyun. Üç deyince gidiyorum.” Kaptan saymaya başladı. Dahl başını çevirip Finn’e baktığında dostu omuz silkti ve akım tabancasını doğrulttu.

Abernathy üç deyince ürkmüş bir bıldırcın gibi saklama bidonlarının arkasından fırladı ve hangar boyunca zikzaklar çizerek koştu. Kargo arabaları önceki hedeflerini bırakıp kaptanın üstüne ateş açtılar ve her seferinde onu kılpayı ıskaladılar. Dahl ile Finn de karşı ateş açarak kişi başı birer arabayı etkisiz hale getirdiler.

Abernathy levazım subayının bürosuna vardığında kapıyı açmakla zaman kaybedeceğine pencereye ateş etti ve oradan içeri daldı. Saniyeler sonra kargo arabaları gürültüyle devre dışı kaldı.

“Tehlike geçti,” dedi görüş alanına giren Abernathy, kırık pencerenin pervazını aşarken. Gözüpek'in mürettebat üyeleri hâlâ yüzünde o hayret ifadesiyle yerde yatan Grover’ın cesedi başında toplandılar.

“Finn, anlaşılan dostun Jer Weston şimdi de katil oldu,” dedi Abernathy hışımla.
“Onunla dost değiliz komutanım,” dedi Finn.
“Ama birbirinizi tanıyordunuz,” dedi Abernathy. “Tekrar karşılaşırsanız onu yakalamaya hazır mısın? Canlı olarak?”
“Evet, komutanım,” diye yanıtladı Finn.
“Güzel,” dedi Abernathy.
“Kaptan, artık gitmemiz gerek,” dedi Q’eeng. “Başka arabalar da olabilir. Hatta Weston’ın bunları bir robot ordusu gibi kullanarak mürettebatı kıstırdığına bahse girebilirim.”
“Evet, kesinlikle,” dedi Abernathy ve başıyla Q’eeng’e işaret verdi. “İkimiz köprüye gidip Kaptan Bullington’ı bulabilir miyiz bakacağız ve gemiyi geri almasında ona yardım edeceğiz. Kerensky sen Finn’le Dahl’ı yanına alıp Weston’ı bul. Onu canlı ele geçirin.”
“Emredersiniz komutanım,” dedi Kerensky.
“Güzel,” dedi Abernathy yine. “Hadi artık gidelim.” O ve Q’eeng koşar adımlarla hangar girişine yollandılar. Mürettebat koridorlarında gezinirlerken başka silahlı arabalarla da karşılaşıp savaşacaklarına şüphe yoktu.
Finn dönüp Kerensky’ye baktı. “Ee, planımız nedir?” diye sordu.
“Plan mı?” dedi Kerensky ve gözlerini kırpıştırdı.
“Sahiden de bir Anlatım varsa şu an onu kontrol etmiyor,” dedi Dahl, Kerensky’yi kastederek.
“Tabii canım,” dedi Finn ve Dahl’a doğru döndü. “Peki ya senin bir planın var mı?”
“Ne düşündüğümü biliyorsun,” dedi Dahl ve eliyle kargo arabalarını gösterdi.
“Jer’in Jenkinslik yaptığını düşünüyorsun,” dedi Finn. “Yani duvarların arkasında saklandığını.”
“İyi bildin,” dedi Dahl.
“Ne yapıyor ne?” dedi Kerensky. “Siz neyden bahsediyorsunuz?”
Dahl ile Finn cevap vermek yerine kendi işleriyle meşgul oldular - Dahl geminin kayıtlarına erişirken Finn bozuk kargo arabalarını kurcaladı.
“İşte,” dedi Finn, işini bitirdikten sonra elini kaldırarak. “Üç araba kimliği… Kargo tünellerine girerken tespit edilmemek için telefonlarımızı geride bırakmamız gerekecek. Böylece silahlı arabalar bizi kendilerinden biri zannedecekler ve bizi öldürmeye çalışmayacaklar.”
“Jenkins bu hileyi önceden biliyordu,” dedi Dahl.
“Evet, ama o kimlikleri kullanım dışı arabalardan almıştım,” dedi Finn. “Bunlarsa daha yeni yok edildi. Kimlikleri hâlâ sisteme kayıtlı. Jer’in böyle bir şeyi akıl edecek kadar zamanı olduğunu sanmıyorum.”
“Neyi akıl edecek kadar?” diye sordu Kerensky.
“Haklı olabilirsin,” dedi Dahl ve telefonunda kargo tünellerinin bir haritasını açtı. “Galiba saklanma yerini gemi kayıtlarından silecek kadar da zaman bulamamış, çünkü bütün araba dağıtım merkezleri haritada gözüküyor.”
“Bu da yedi merkez eder,” dedi Finn. “Önce hangisini denemek istersin?”

Dahl telefonundan Weston'ın bilgilerine ulaştı. "Buradaki hangar kompleksinde görev yapıyormuş. O yüzden öncelikle en yakındakini deneyelim derim." Tekrar haritaya bakarak merkezlerden birini işaretledi. "Yani buradan."

"İyi fikir," dedi Finn.

"Ne planladığınızı bana söylemenizi emrediyorum," dedi Kerensky yalvarırcasına.

"Jer Weston'ı yakalamana yardım ediyoruz," dedi Finn. "Bu da muhtemelen terfi edilmeni sağlayacak."

"Ah," dedi Kerensky ve biraz daha dik durdu. "Öyleyse hemen işe koyulalım."

"Tabii Grover'ın ölümünün intikamını da almalıyız," diye ekledi Dahl, asteğmenin hâlâ şaşkın bakan cesedini başıyla işaret ederek.

"Evet, o da var," dedi Kerensky ve dönüp cesede baktı. "Zavallı adam. Bu onun son dış göreviydi."

"O kadarı belli zaten," dedi Finn.

"Hayır, demek istediğim görev süresi bir-iki gün sonra bitecekti," dedi Kerensky. "Onu bu göreve özel olarak seçtim ki bir dış görev tecrübesi daha yaşayabilsin. Son bir macera işte! Göreve katılmamak için yalvardı ama ben ısrar ettim."

"İyi halt etmişsin," dedi Dahl.

Düşüncelere dalmış gibi görünen Kerensky ya halt kelimesinin anlamını bilmediğinden ya da onu duymadığından başını sallayıp geçti. "Yazık oldu. Üstelik yakında evlenecekti."

"Ah, n'olur sus," dedi Finn. "Yoksa ben de seni öldüreceğim."

"Ne?" dedi Kerensky, başını ondan tarafa çevirerek.

"Sanırım artık gitmenin iyi olacağını söyledi komutanım," diye hemen araya girdi Dahl.

"Tamam," dedi Kerensky. "Ee, nereye gidiyoruz?"

***

Koridordaki bir dönemeçte, "Siz ikiniz burada bekleyin," diye fısıldadı Kerensky. Dönemecin hemen arkasında, gizlice yaklaşmakta oldukları dağıtım merkezi bulunuyordu. "Ben onu şaşırtıp sersemletirim, sonra da kaptanla iletişime geçeriz."

"Hayır, geçemeyiz. Telefonlarımızı mekik hangarında bıraktık," dedi Finn.

"Hem kaptanı aramadan önce silahlı arabaları devreden çıkarsak daha iyi olur," dedi Dahl.

"Evet, evet," dedi Kerensky, biraz asabileşerek. "Ama önce onu alaşağı edeceğim."

"Harika bir plan," dedi Dahl.

"Hemen arkandayız," dedi Finn.

Kerensky başını sallayıp silahını hazırladı, sonra da Jer Weston'ın adını bağırarak koridora fırladı. Akım tabancaları karşılıklı olarak ateşlenirken her bir atış hedefini açık ara ıskaladı. Atışlardan biri tesisat borularından sekince koridorun üstünden kıvılcım yağdı ve borular Kerensky'nin üstüne çöküp onu yere mıhladı. Kerensky inleyerek kendinden geçti.

"Bu herif sahiden de hiçbir işe yaramıyor," dedi Finn.

“Şimdi ne yapmak istersin?” diye sordu Dahl.

“Bir planım var,” dedi Finn. “Gel hadi.” Çömeldiği yerden doğruldu ve akım tabancasını arkasında saklayarak ilerlemeye başladı. Dahl da onu takip etti.

Koridordaki dönemeci birkaç adım geçince üstü başı dağınık haldeki Jer Weston’ı gördüler. Dağıtım merkezinde duran Weston’in elindeki akım tabancasıyla Kerensky’yi öldürüp öldürmemeyi düşündüğü belliydi.

“Hey, Jer,” dedi Finn, ona yaklaşarak. “Benim, Finn.”

Weston gözlerini kıstı. “Finn mi? Cidden mi? Burada mı?” Gülümsedi. “Tanrım, bu ne tesadüf!”

“Biliyorum!” dedi Finn ve sersemletici bir akımla Weston’ı vurdu. Weston yere yığıldı.

“Planın bu muydu?” dedi Dahl bir saniye sonra. “Ateş etmeden önce seni tanıyıp tereddüt edeceğini ummak mı?”

“Şimdi düşününce planda lojistik açıdan önemli sorunlar olduğunu görebiliyorum,” diye itirafta bulundu Finn. “Öte yandan plan işe yaradı.

Başarıya karşı çıkamazsın.”

“Tabii ki çıkabilirsin,” dedi Dahl. “En azından aptallıkla elde edildiğinde…”

“Her neyse; böylece ne demek istediğimi anlamışsındır,” dedi Finn. “Bu görevde ölecek olsaydım herhalde bundan iyi zaman denk gelmezdi, değil mi? Tam da eski bir asker arkadaşımla karşı karşıya gelmişken? Ama ben hâlâ hayattayken o sersemletilip yakalandı. ‘Anlatım’ ve en dramatik anlarda ölmek buraya kadarmış. Umarım dersini almışsındır.”

“Peki,” dedi Dahl. “Belki bunca zamandır boş yere kaygılanmışımdır. Yine de bir daha seninle beraber silahlı çatışmaya girmek gibi bir niyetim yok.”

“Akıllıca bir karar,” dedi Finn ve dağıtım merkezindeki küçük bilgisayara bir göz attı. Weston onu muhtemelen kargo arabalarını kontrol etmekte kullanmıştı. “Sen katil arabaları devre dışı bırakırken ben de Jer’i buradan nasıl çıkaracağımızı düşüneyim.”

“Arabalardan birini kullanabilirsin,” dedi Dahl, bilgisayara giderken.

“Fena fikir değil,” dedi Finn.

Dahl gemi genelindeki arabaları devre dışı bıraktı ve sonra Kerensky’nin bulunduğu istikametten bir inilti duydu. “Anlaşılan biri kendine geliyor,” dedi dostuna.

“Ben Jer’i hindi gibi bağlamakla meşgulüm,” dedi Finn. “Bir zahmet o işi sen hallediver.”

Dahl tesisat borularının altında sıkışmış Kerensky’nin yanına gitti. “Günaydın komutanım,” dedi ona.

“Herifi hakladım mı?” diye sordu Kerensky.

“Tebrikler,” dedi Dahl. “Planın kusursuz işledi.”

“Harika,” dedi Kerensky, üstündeki döküntüler ciğerlerini sıkıştırdığı için hırıltılı bir sesle.

“Borular konusunda yardım ister misin komutanım?” diye sordu Dahl.

“Lütfen,” dedi Kerensky.

***

“Astsubay Weston’ın dosyasında Calendrialı asilerin davasına sempati duyduğunu belirten hiçbir şey yok,” dedi Nantes'in kaptanı Sandra Bullington. “Hiperdalgayla Birlik Araştırma Dairesi’nden bir rapor istedim. Weston dindar veya siyasete meraklı biri değil. Hatta oy bile kullanmıyor.”

Bullington, Abernathy, Q’eeng, Finn ve Dahl gemi hapishanesindeki pencereli bir odanın önünde duruyorlardı. Odada tutulan Jer Weston içerideki tek mobilya olan bir durağanlık koltuğuna oturtulmuştu. Mahmur bir hali vardı ama yine de gülümsüyordu. Kaburgaları zedelenen Kerensky ise revirdeydi.

“Ya ailesi ve dostları?” diye sordu Q’eeng.

“Oradan da bir şey çıkmadı,” dedi Bullington. “Weston, Birlik’in öteki ucundaki eski bir Metodist aileden geliyor. Bilinen çevresinde, gerek Calendria’yla gerekse onun dini ya da siyasi çekişmeleriyle bağlantılı hiç kimse yok.”

Abernathy aradaki camdan tutukluya baktı. “Herhangi bir açıklamada bulundu mu?”

“Hayır,” dedi Bullington. “Pezevenk on sekiz tayfayı öldürdü ama sebebini anlatmıyor. Şimdiye kadar konuşmama hakkını kullandı. Ama bir şartla her şeyi itiraf edeceğini söylüyor.”

“Neymiş o şart?” dedi Abernathy.

“İtirafını bir tek sana yaparmış,” dedi Bullington.

“Niye ben?” diye sordu Abernathy.

Bullington omuz silkti. “Orasını söylemedi,” dedi. “Tahmin yürütmem gerekseydi filonun amiral gemisinin kaptanı olduğun ve başarıların tüm Birlik’te bilindiği için derdim. Belki de tek istediği meşhur biri tarafından sorgulanmaktır.”

“Komutanım, ben buna karşıyım,” dedi Q’eeng.

“Onu tepeden tırnağa aradık,” dedi Bullington. “Vücut deliklerinde hiçbir şey yok. Zaten olsaydı bile bir durağanlık koltuğunda oturuyor. Şimdilik boynundan aşağısını hareket ettiremez. Isırma menzilinin dışında kaldığın sürece başına bir şey gelmez.”

“Ben yine de buna karşıyım,” dedi Q’eeng.

“İşin içyüzünü öğrenmek için bu riske değer,” dedi Abernathy, sonra da Dahl ile Finn’e baktı. “Bu ikisini silahlı olarak yanıma alacağım. Bir şey olursa en azından birinin tutukluyu vuracağına güvenim tam.”

Q’eeng’in mutsuz bir hali vardı ama başka bir şey söylemedi.

İki dakika sonra Abernathy, Dahl ve Finn kapıdan içeri girdiler. Weston gülümseyip Finn’e hitap etti.

“Finn, beni vurdun.”

“Kusura bakma,” dedi Finn.

“Sorun değil,” diye karşılık verdi Weston. “Vurulacağımı tahmin etmiştim. Sadece bunu yapanın sen olacağını bilmiyordum.”

“Kaptan Bullington itirafta bulunmaya hazır olduğunu söyledi. Ama sadece benimle konuşmak istiyormuşsun,” dedi Abernathy. “İşte buradayım.”

“Evet, öylesin,” dedi Weston.

“Calendrialı asilerle arandaki ilişkiyi anlat,” dedi Abernathy

“Kimle kimle?” dedi Weston.

“Calendrialı asilerle,” diye tekrarladı Abernathy.

“Neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yok,” dedi Weston.

“Gözüpek asilerce devre dışı bırakıldıktan sonra piskoposun gemisine ateş açtın,” dedi Abernathy. “Bu iki olay arasında bir bağlantı bulunmadığına inanmamızı bekleyemezsin.”

“Bağlantı var,” dedi Weston. “Ama o şekilde değil.”

“Zamanımı boşa harcıyorsun,” dedi Abernathy ve gitmek üzere döndü.

“Bağlantıyı bilmek istiyor musun?” diye sordu Weston.

“Zaten biliyoruz,” dedi Abernathy. “Bağlantı Calendrialı asiler.”

“Hayır,” dedi Weston. “Sensin.”

“Ne?” dedi Abernathy, gözlerini kısarak.

Weston başını Finn’e doğru çevirdi. “Burada olduğun için üzgünüm,” dedi ve sonra gözlerini teker teker kırpmaya başladı. Önce solu iki, sonra sağı üç, ardından solu bir ve son olarak sağı üç defa kırptı.

“Bomba!” diye bağırdı Finn. Dahl kendini kaptanın üstüne attığı sırada Weston’ın kafası infilak etti.

Dahl üniformasının ve sırt derisinin kızardığını hissederken basınç dalgası onu Abernathy’ye çarparak ikisini birden duvara yapıştırdı.

Belirsiz bir zaman sonra Dahl isminin biri tarafından bağırıldığını duydu. Başını kaldırdığında Abernathy’nin kendisini tutup sarstığını gördü.

Ellerinde ve kollarında yanıklar bulunmasına rağmen Kaptan genel olarak iyiye benziyordu. Dahl onu patlamanın şiddetinden büyük ölçüde korumuştu. Bunu fark etmesiyle birlikte sırtını yakıcı bir acı kapladı.

Dahl kaptanı iterek kendinden uzaklaştırdı ve yerde yatan Finn’e doğru süründü. Patlamaya en yakın mesafedeki kişi oydu. Dahl yüzü ve vücudunun ön kısmı yanmış dostunun yanına ulaştığı sırada Finn’in tek sağlam gözünün kendisine çevrildiğini fark etti. Finn’in eli seğirdi ve Dahl o eli tutarak dostunun acıyla kasılmasına yol açtı. Hemen teması kesmeye çalıştı, fakat Finn onu bırakmayıp dudaklarını oynattı.

Dahl ne dediğini duyabilmek için dostunun yüzüne yaklaştı.

“Bu çok saçma,” diye fısıldıyordu Finn.

“Üzgünüm,” dedi Dahl.

“Senin suçun değil,” dedi Finn, biraz bekledikten sonra.

“Yine de üzgünüm,” dedi Dahl.

Finn onun elini daha sıkı tuttu. “Bunu durdurmanın bir yolunu bul,” dedi.

“Bulacağım,” diye karşılık verdi Dahl.

“Tamam,” diye fısıldadı Finn ve öldü.

Abernathy onu Finn’in üstünden kaldırmaya geldi. Dahl çektiği acıya rağmen kaptana bir yumruk savurdu. Fakat hedefi ıskaladı ve yumruğu ilerleyişini sürdürürken bilincini kaybetti.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Bana bunu nasıl durdurabileceğimi söyle," dedi Dahl, Jenkins'e.

Dahl'ın gizli inine geldiğini elbette önceden bilen Jenkins onu süzdü. "İyileşmişe benziyorsun," dedi. "Güzel. Dostun Finn için üzgünüm."

"Ona neler olacağını biliyor muydun?" diye sordu Dahl.

"Hayır," dedi Jenkins. "Bu boku yazan her kimse bana senaryonun bir kopyasını yollamıyor. Üstelik bu bölüm her zamankinden kötü yazılmış. Jer Weston babasının yirmi sene önceki bir dış görevde öldürülmesinden sorumlu tuttuğu Kaptan Abernathy'yle karşılaşmayı bekleyerek yıllarca kafasında biyolojik bir bombayla yaşıyor ve alakasız bir diplomatik hadiseden istifade ediyor. Hiç de yaratıcı bir kurgu değil."

"Öyleyse bana bunu nasıl durdurabileceğimi söyle," dedi Dahl.

"Durduramazsın," dedi Jenkins. "Hiç kimse durduramaz. Yalnızca ondan saklanabilirsin."

"Saklanmak diye bir seçenek yok," dedi Dahl.

"Elbette var," dedi Jenkins ve Gördün mü? Dercesine kollarını iki yana açtı.

"Bu senden başka hiç kimsenin tercih edebileceği bir seçenek değil," dedi Dahl. "Hepimiz bir uzay gemisinin kuytu köşelerinde sürtemeyiz."

"Saklanmanın başka yolları da var," dedi Jenkins. "Git eski komutanın Collins'e sor."

"Collins sadece sen yardım ettiğin sürece güvende," dedi Dahl. "Ve tabii tuvalete gitmediğin de."

"Madem öyle, bu gemiden ayrılmanın bir yolunu bul," dedi Jenkins. "Hem kendin hem de dostların için."

"O da bir işe yaramaz," dedi Dahl. "Jer Weston silahlı kargo arabalarıyla Nantes mürettebatından on sekiz kişiyi öldürdü. Onlar Gözüpek'te yaşananlardan kaçamadılar, değil mi? Kerensky için bir son dakika aşısı üretebilelim diye bütün bir gezegen vebaya yakalandı. Onlar da güvende değillerdi. Sen bile güvende değilsin Jenkins."

"Epey güvende sayılırım," dedi Jenkins.

"Epey güvende sayılırsın, çünkü ölen karındı ve sen onun özgeçmişinin bir parçasıydın," dedi Dahl. "Peki, bu televizyon dizisi her neyse onun yazarlarından birinin aklına geldiğin zaman ne olacak?"

"Kimsenin aklına gelmeyeceğim," dedi Jenkins.

“Emin misin?” dedi Dahl. “Jer Weston Nantes' te senin şu kargo tünellerine saklanma hileni kullanıyordu. Onu orada bulup yakaladık. Geçen bölümü hangi hıyar uydurduysa artık kargo tünellerinin bir saklanma yeri olarak kullanılabileceğini düşünüyor. Herifin aklına gelmen sence ne kadar sürer?” Jenkins yanıt vermediyse de Dahl onun bir yazara hedef olma fikrine kafa yorduğu için mi, yoksa karısından bahsedildiği için mi sessiz kaldığını bilemedi.

“Bu şey karşısında hiçbirimiz güvende değiliz,” dedi Dahl. “Sen onun yüzünden karını yitirdin. Ben bir dostumu daha yeni kaybettim. Benim ve tüm dostlarımın dramatik amaçlarla geberip gideceğimizi söylüyorsun. Ben de başımıza her ne gelecekse aynısının senin de başına geleceğini söylüyorum. Saklanmak bunu değiştirmez Jenkins. Sadece geciktirir. Hem bu arada hayatını duvarların içindeki bir fare gibi sürdürüyorsun.”

Jenkins etrafına bakındı. “Fare demek biraz aşırıya kaçar.”

“Böyle yaşamaktan mutlu musun?” diye sordu Dahl.

“Karım öldüğünden beri mutlu değilim,” dedi Jenkins. “Zaten onun ölümünden sonra tüm bunlarla uğraşmaya başladım. Gemideki ölümlerin istatistiğine bakıp olayların nasıl geliştiğini inceleyerek… En mantıklı açıklamanın bir televizyon dizisinde oynamamız olduğunu fark ederek. Karımın sırf reklamlardan önce dramatik bir an yaratmak için öldüğünü; onun bu dizide önemsiz bir oyuncu, altı üstü bir figüran olduğunu anlayarak.

Herhalde ekranda olsa olsa on saniye gözükmüştür. O bölümü seyreden hiç kimse artık onu hatırlamıyordur, ön adının Margaret olduğunu bilmiyordur. Veya beyaz şarabı kırmızıdan daha çok sevdiğini. Ya da ona bir aile buluşması sırasında ebeveynlerinin ön bahçesinde evlenme teklif ettiğimi. Ya da hıyarın teki onu öldürmeye karar vermeden önce yedi yıl evli kaldığımızı. Ama ben onu çok iyi hatırlıyorum.”

“Sence bu şekilde yaşadığını görse mutlu olur muydu?” diye sordu Dahl.

“Bence niye böyle yaptığımı anlardı,” dedi Jenkins. “Yaptıklarım gemideki insanları hayatta tutuyor.”

“Bazı insanları hayatta tutuyor,” dedi Dahl. “Bu kazananı olmayan bir oyun. Daima birileri ölmek zorunda! Alarm sistemin eski tayfaları canlı tutuyor ama yeni mürettebatın ölme ihtimalini arttırıyor.”

“Evet, bir risk var,” dedi Jenkins.

“Jenkins, karın ölmeden önce Gözüpek'te ne kadar süre görev yapmıştınız?”

Jenkins cevap vermek üzere ağzını açtı, sonra onu bir kapan gibi hızla kapattı.

“Fazla uzun değildi, öyle değil mi?” diye sordu Dahl.

Jenkins hayır demek için başını iki yana salladı ve bakışlarını kaçırdı.

“Bu gemideki insanlar neler döndüğünü siz gelmeden önce çözmüşlerdi,” dedi Dahl. “Belki seninle aynı sonuca varmamışlardı ama neler olduğunu görüp hayatta kalma ihtimallerini hesaplamışlardı. Şimdi sen karına yaptıklarını yeni tayfalara da yapsınlar diye onlara daha gelişmiş bir teknoloji sunuyorsun.”

“Artık gitsen iyi olacak,” dedi Jenkins, hâlâ Dahl’a bakmaktan kaçınarak.

“Jenkins, beni dinle,” diyen Dahl ona iyice sokuldu. “Bundan saklanmanın hiçbir yolu yok. Kaçmanın da. Kaderi atlatamazsın. Anlatım diye bir şey varsa -ki sen ve ben

olduğunu biliyoruz- neticede özgür irademiz yok demektir. Anlatım eninde sonunda hepimizi ağına düşürecek. Bizi istediği gibi kullanacak. Ve sonra da bizi öldürecek. Tıpkı Finn gibi. Tıpkı Margaret gibi. Tabii onu durdurmazsak!"

Jenkins yaşlı gözlerle Dahl'a baktı. "Sen dindar birisin, değil mi Dahl?" dedi.

"Geçmişimi biliyorsun," dedi Dahl. "Kim olduğumu da…"

"Nasıl hâlâ öyle olabiliyorsun?" dedi Jenkins.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Dahl.

"Demek istiyorum ki sen ve ben bu evrende Tanrı'nın bir hıyar olduğunu biliyoruz," dedi. "O berbat bir bilimkurgu dizisinde bir yazar ve kurduğu senaryolardan çizgi film bile olmaz. Bunu biliyorken inancını nasıl koruyabiliyorsun?"

"Çünkü bunu yapanın Tanrı olduğunu sanmıyorum," dedi Dahl.

"Öyleyse O'nun dizinin yapımcısı olduğunu düşünüyorsun," dedi Jenkins. "Veya dizinin yayınlandığı kanalın genel müdürü."

"Bence senin Tanrı anlayışınla benimki arasında fark var," dedi Dahl. "Ama ben bunlardan hiçbirinin herhangi bir tanrının eseri olduğuna inanmıyorum. Eğer bu sahiden bir televizyon dizisiyse insanlar tarafından hazırlanıyor demektir. Bize neyi nasıl yaparlarsa yapsınlar onlar da bizim gibi. Bu da onları durdurabileceğimiz anlamına gelir. Sadece bunu nasıl başaracağımızı çözmeliyiz. Sen bunu nasıl başaracağımızı çözmelisin Jenkins."

"Niye ben?" diye sordu Jenkins.

"Çünkü sen içinde mahsur kaldığımız bu televizyon dizisini diğer herkesten daha iyi biliyorsun," dedi Dahl. "Ortada bir çözüm veya eksiklik varsa onu bir tek sen bulabilirsin. Ve bunu kısa zamanda yapmalısın. Çünkü yeteneksiz bir yazar yüzünden başka dostlarımın da ölmesini istemiyorum. Buna sen de dâhilsin."

***

"Gözüpek'i havaya uçurabiliriz," dedi Hester.

"İşe yaramaz," dedi Hanson.

"Tabii ki yarar," dedi Hester. "Booom. Gözüpek diye bir şey kalmazsa dizi de kalmaz."

"Dizi Gözüpek'le ilgili değil," dedi Hanson. "İçindeki karakterlerle ilgili… Kaptan Abernathy ve mürettebatıyla."

"En azından bazılarıyla," dedi Duvall.

"Beş ana karakterle," diye düzeltti Hanson. "Gemiyi havaya uçurursanız başka bir gemi bulurlar, olur biter. Daha iyi bir gemi! Adını da Gözüpek 2 veya onun gibi bir şey koyarlar. Böyle şeyler daha önce diğer bilimkurgu dizilerinde yaşandı."

"Yoksa ders mi çalıştın?" diye alay edercesine sordu Hester.

"Evet, çalıştım," dedi Hanson ciddi ciddi. "Finn'in başına gelenlerden sonra bulabildiğim tüm bilimkurgu dizileri hakkında bilgi edindim."

"Ne öğrendin?" diye sordu Dahl. Jenkins'le yaptığı son görüşmeyi önceden dostlarına anlatmıştı.

"Jenkins'in haklı olduğunu," dedi Hanson.

"Yani bir televizyon dizisinde oynadığımızı mı?" diye sordu Duvall.

"Hayır, kötü bir televizyon dizisinde oynadığımızı," dedi Hanson. "Anladığım kadarıyla oynadığımız dizi Jenkins'in bahsettiği o diğer dizinin apaçık taklidi."

"Uzay Savaşları," dedi Hester.

"Uzay Yolu," dedi Hanson. "Aslında Yıldız Savaşları diye de bir şey varmış. Ama o farklı."

"Her neyse," dedi Hester. "Yani bu dizi yalnızca kötü değil, aynı zamanda çalıntı. Artık yaşamım eskisinden de anlamsız."

"Niye bir diziyi taklit ederek bir başka dizi yapasın ki?" diye sordu Duvall.

"Uzay Yolu kendi zamanında çok başarılıymış," dedi Hanson. "O yüzden başka biri çıkageliyor ve temel fikirleri yeniden kullanıyor. Bu da işe yarıyor, çünkü önceden de yaramış oluyor. İnsanlar üç aşağı beş yukarı aynı şeyleri seyrederek yine eğleniyorlar."

"Araştırmaların sırasında bizim diziye rastladın mı?" diye sordu Dahl.

"Hayır," dedi Hanson. "Ama zaten rastlayacağımı düşünmemiştim. Bir bilimkurgu dizisi yarattığında o dizinin yapım tarihinden hemen önce başlayan yeni ve kurgusal bir zaman çizgisi de yaratırsın. O dizinin 'geçmişi' dizinin kendisini içermez."

"Çünkü öyle bir durumda dizi kendi kendini esas almış olur," dedi Duvall.

"Evet, ama ben o kadar derin düşündüklerini zannetmiyorum," dedi Hanson. "Yarattığın bir dizinin kendi bağlamı dâhilinde gerçekçi olmasını istersin ve senaryodaki geçmişte senin dizinin bir sürümü varsa gerçekçi olamazsın."

"Şu aralar hep bu tür sohbetler etmemize gıcık oluyorum," dedi Hester.

"Hiçbirimizin bundan hoşlandığını sanmam," dedi Dahl.

"Bilmem, bana ilginç geliyor," dedi Duvall.

"Asıl yatakhanede oturup kafayı bulmamız ilginç olurdu," dedi Hester. "Dostumuz öldükten sonra bu kadar ciddi konularda konuşmak insanın tüm keyfini kaçırıyor."

"Finn'e olanlar yüzünden hâlâ öfkelisin," dedi Hanson.

"Tabii ki öyleyim," diye çıkıştı Hester. "Sen değil misin?"

"Gözüpek'e ilk geldiğinizde pek anlaşamadığınızı hatırlar gibiyim," dedi Dahl.

"Onu eskiden beri sevdiğimi söylemedim," dedi Hester.

"Ama buradayken birbirimizle daha iyi geçinir olduk. Üstelik Finn bizden biriydi. Başına gelenlere öfkeleniyorum."

"Beni hapla uyuttuğu için ben de ona kızgınım," dedi Duvall. "Bir yandan da suçluluk duyuyorum. Öyle yapmasaydı hâlâ hayatta olabilirdi."

"Ama bu sefer de sen ölürdün," diye belirtti Dahl.

"O bölümde öleceğim yazılmamışsa ölmezdim," dedi Duvall.

"Ama Finn'in ölümü o bölümde yazılmıştı," dedi Hanson. "Finn her halükarda orada olacaktı. Bomba patladığı zaman o da aynı odada bulunacaktı."

"Şu aralar böyle sohbetler etmemize gıcık olduğumu söylemiştim ya," dedi Hester. "Hani daha az önce. İşte bu tam da bahsettiğim türden bir sohbet."

"Kusura bakma," dedi Duvall.

"Jimmy, dizi başladığında yeni bir zaman çizgisi yarattığını söylemiştin ya," dedi Dahl, Hester'ın çaresizce of çekmesine aldırış etmeden. "Öyle bir şeyin ne zaman gerçekleştiğini biliyor muyuz?"

"Bunun bize yararı olacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu Hanson.

"Sadece merak ediyorum," dedi Dahl. "'Gerçeklik' her neyse şu an ona alternatif bir zaman çizgisindeyiz. Sapmanın ne zaman yaşandığını bilmek istiyorum."

"Cevabı öğrenebileceğimizi hiç sanmıyorum," dedi Hanson. "Asıl zaman çizgisinin nerede kırıldığını işaret edecek bir şey olamaz, çünkü bizim bakış açımıza göre asla bir kırılma gerçekleşmedi. Elimizde kıyaslama yapabileceğimiz alternatif zaman çizgileri yok. Biz sadece kendi zaman çizgimizi görebiliriz."

"Evrenimizde ne zaman saçma sapan şeyler olmaya başladığını araştırabiliriz," dedi Hester.

"Peki, 'saçma sapan şeyler' kavramını nasıl tanımlayacaksın?" dedi Duvall. "Mesela uzay yolculuğu sayılır mı? Ya yabancı ırklarla temas kurmak? Kuantum fiziğini de dâhil edecek misin? Çünkü ben o halttan hiçbir şey anlamam. Bana kalırsa kuantum fiziği yeteneksiz bir yazarın kaleminden çıkmıştır."

"Hakkında bilgiye rastladığım ilk bilimkurgu dizisi Kaptan Video diye 1949 yapımı bir şeydi," dedi Hanson. "İlk Uzay Yolu ise onun yirmi yıl sonrasına denk geliyor. Yani bu dizi büyük ihtimalle 1960'ların sonları ile televizyon yayınlarının durduğu 2105 arası bir tarihte hazırlandı."

"Bu, hakkında araştırma yapmak için çok uzun bir zaman," dedi Dahl.

"Üstelik Uzay Yolu diye bir dizi gerçekten çekildiyse," dedi Hester. "Bugün yalnızca bizim zaman çizgimizde varolan türlü türlü eğlence programı mevcut. Belki de içinde bulunduğumuz zaman çizgisi şu Uzay Yolu denen diziden öncesine dayanıyordur. O dizi bu zaman çizgisine sırf bizimle alay etmek için eklenmiş olabilir."

"Kendi kendini esas almak diye ben asıl buna derim," diye yorumda bulundu Duvall.

"Bence tahminin doğru," dedi Hester. "Bizi yazan her kimse götverenin teki olduğunu zaten tespit ettik. Dediğin tam da yavşak bir yazarın uyduracağı bir şeye benziyor."

"Bak buna karşı çıkamam," dedi Duvall.

"Bu zaman çizgisi beş para etmez," dedi Hester.

"Andy," dedi Hanson ve ileriyi işaret etti. Bir kargo arabası oturdukları masaya geliyordu. Arabanın içinde bir not vardı. Dahl notu aldı. Kargo arabası geldiği gibi gitti.

"Jenkins'ten mi gelmiş?" diye sordu Duvall.

"Evet," dedi Dahl.

"Ne diyor?" diye sordu Duvall.

"Jenkins işe yarayabilecek bir şey bulduğunu düşünüyormuş," dedi Dahl. "Bizimle onu konuşmak istiyor. Hepimizle."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Öncelikle bunun delice bir fikir olduğu konusunda sizi uyarayım," dedi Jenkins.

"Hâlâ böyle bir şey söyleme ihtiyacı hissetmen hayret verici," dedi Hester.

Jenkins doğru dercesine kafa salladı, sonra da fikrini açıkladı. "Zamanda yolculuk."

"Zamanda yolculuk mu?" dedi Dahl.

Jenkins başını tekrar salladı ve holografik masasını çalıştırarak Gözüpek'in zaman çizgisini gösterdi. Önceden olduğu gibi, dizinin bölümlerini temsilen çizgi yer yer aşağıya doğru dallanıyordu. "İşte," diyen Jenkins, o dal demetlerinden birini işaret etti. "Dizinin dördüncü sezonu olduğunu düşündüğüm dönemin orta yerinde Abernathy, Q'eeng ve Hartnell bir mekiğe atlayıp onu bir karadeliğe doğru uçurdular ve karadeliğin yerçekimini çarpıtma gücünü kullanarak zamanda geriye gittiler."

"Bu hiç mantıklı değil," dedi Dahl.

"Tabii ki değil," dedi Jenkins. "Anlatım bir kez daha fizik kurallarını ihlal etti. Fakat burada önemli olan fizik kurallarının abuk subuk bir biçimde çiğnenmesi değil, zamanda geriye gitmeleri. Üstelik belirli bir seneye gittiler. 2010'a."

"Eee?" dedi Hester.

"E'si şu: Bence 2010'a dönmelerinin sebebi, zamanda geriye gittikleri bölümün o yıl yayınlanmış olması," dedi Jenkins.

"Bilimkurgu dizilerinde insanlar sık sık geçmişe giderlermiş," dedi Hanson. "Hep tarihteki ünlü kişilerle karşılaşırlar ve önemli olaylarda yer alırlarmış."

Jenkins parmağını heyecanla Hanson'a doğrulttu. "Ben de onu diyorum," diye devam etti. "Eğer bir dizide gerçek geçmişteki belirli bir zamana dönülürse bu çoğunlukla tarihi açıdan önemli bir kişiye yahut olaya göre ayarlanır, çünkü seyirciye tarih hakkında bildiği bir şey sunulmalıdır. Yoksa seyirci gördüklerini umursamaz. Ama dizide şimdiki

zamana dönülürse buna gerek kalmaz; sadece o zaman dilimi ve karakterlerin ona olan tepkileri gösterilir, olur biter. Dramatik bakımdan ironik bir şey işte."

"Yani dizideki karakterler geçmişe gidip meşhur biriyle karşılaşırlarsa o tarih dizinin yayınlandığı tarihten öncesidir. Yok, eğer karşılaşmazlarsa şimdiki zamandır," dedi Duvall. "Onların şimdiki zamanı yani!"

"Aşağı yukarı öyle," dedi Jenkins.

"Diziler hakkında yeni bir bilgi edinmiş olduk," dedi Duvall. "iyi de bunun bizimle ne ilgisi var?"

"Eğer dizinin şimdiki zamanına dönersek onu durdurmanın bir yolunu bulabiliriz," dedi Dahl ansızın.

Jenkins bilgiç bir edayla gülümsedi.

Neden bahsedildiğini tam olarak anlamayan Duvall'ın bakışları, ikisinin arasında gidip geldi. "Lütfen bunu bana güzelce açıkla Andy," dedi, "çünkü şu an sen ve Jenkins hepten kafayı üşütmüş gibi konuşuyorsunuz."

"Hayır, fikri akla yatkın," dedi Dahl. "Dizinin şimdiki zamanının hangi tarihe denk geldiğini biliyoruz. O zamana gitmek için nasıl zaman yolculuğunuu yapacağımızı da. Eğer şimdiki zamana gidersek diziyi hazırlayan insanları durdurabiliriz." "İyi de diziyi durdurursak her şey durur,"dedi Hester. "Hayır," dedi Dahl. "Anlatım'ın bize ihtiyacı kalmadığında da varlığımızı sürdürürüz. Hem bu zaman çizgisi, Anlatım onu ihlal etmeye

başlamadan önce de vardı." Duraklayıp Jenkins'e doğru döndü. "Vardı, değil mi?"

"Belki," dedi Jenkins.

"Belki mi?" dedi ansızın epeyce kaygılanan Hester.

"Bu zaman çizgisinin bağımsız bir şekilde varolup Anlatım'ın ona dışarıdan mı eriştiği, yoksa Anlatım'ın yaratılmasının bu zaman çizgisini de yaratarak biz içindekilere zaman gerçekten geçmiş gibi gelse dahi tarihimizin bir anda ortaya çıkmasına mı sebep olduğu hakkında ilginç bir felsefi argüman mevcut," dedi Jenkins. "Bu tabii ki Güçlü Beşeri Prensip'ten[15] doğan-"

"Jenkins," dedi Dahl.

"-ama o konuyu daha sonraya bırakabiliriz," dedi Jenkins, Dahl'ın imasını anlayarak. "Burada asıl önemli olan, ister Anlatım'dan önce de varolsun, ister onun tarafından yaratılsın, bu zaman çizgisinin artık varolması ve Anlatım ona dokunmadığında bile o varlığı sürdürmesi."

"Peki," dedi Hester.

"Tabii muhtemelen," dedi Jenkins.

"Ona sahiden de bir şeyler fırlatmak istiyorum," dedi Hester, Dahl'a.

"Ben varolduğumuz ve dizi sona erdiğinde bile varlığımızı sürdüreceğimiz yönünde oy kullanıyorum," dedi Dahl. "Çünkü öteki türlü zaten sonumuz gelmiş demektir. İtirazı olan?"

Kimse karşı çıkmadı.

"Madem öyle, konumuza dönersek, zamanda geriye gitmemiz ve diziyi durdurmamız halinde Gözüpek Anlatım'ın odak noktası olmaktan çıkar," dedi Dahl. "Eskisi gibi

alelade bir gemi haline gelir. Biz de kendi yaşamlarımızda abartılı figüranlar olmaktan kurtuluruz."

"Yani ölmeyiz," dedi Duvall.

"Herkes ölür," dedi Jenkins.

"Bu son dakika haberi için teşekkürler," dedi Duvall, sinirlenerek. "Sırf seyirciye anlık bir heyecan yaşatmak için ölmeyeceğimizi kastediyordum."

"Öyleyse doğru söylüyorsun," dedi Jenkins.

Hanson, "Eğer gerçekten bir televizyon dizisindeysek onu durdurmak hiç de kolay olmayacak," dedi ve Dahl'a baktı. "Andy, başarılı bir dizi çok büyük paralar kazandırabilir. Üstelik sadece dizinin kendisinden değil, çevresindeki her şeyden. Mesela ürün satışlarından."

"Sevgilinin bir maket bebeği var," dedi Hester, Duvall'a.

"Evet, ama senin yok," diye laf yetiştirdi Duvall. "Bu da bizim evrenimizde büyük bir sorun."

"Yani diyorum ki zamanda geriye gidip bu diziyi hazırlayanları bulsak bile onları durduramayabiliriz," dedi Hanson. "Ortada çok fazla para dönüyor olabilir."

"Başka ne gibi bir seçeneğimiz var?" dedi Dahl. "Burada kalırsak Anlatım'ın bizi teker teker öldürmesini beklemekten başka bir şey yapamayız. Diziyi durdurmak için çok ufak bir şansımız olabilir, fakat oradaki ufak bir şans bile buradaki dramatik bir ölümden iyidir."

"Niye diziyi durdurmakla uğraşacağız ki?" diye sordu Hester. "Bakın, gerçekten de birer figüransak bize burada ihtiyaç yok demektir. Ben derim ki zamanda geriye gidip orada kalalım."

"Sahiden yirmi birinci yüzyılın başlarında kalmak istiyor musun?" diye sordu Duvall. "O günler yaşamak için pek de güzel zamanlar sayılmazdı.

Daha kansere bile çare bulamamışlardı."

"Her neyse," dedi Hester.

"Veya kelliğe," dedi Duvall.

"Bu benim kendi saçım," diye karşılık verdi Hester.

"Geçmişte kalamazsınız," diye araya girdi Jenkins. "Kalırsanız çözünürsünüz."

"Ne?" dedi Hester.

"Kütlenin ve enerjinin korunumu yüzünden," dedi Jenkins. "Bugün kullandığınız tüm atomlar geçmişte de kullanılıyor. Geçmişte kalırsanız atomların aynı anda iki farklı yerde birden bulunması gerekir. Bu da bir dengesizlik yaratır ve atomların nerede bulunacaklarına karar vermeleri gerekir. Sonunda o zamanki yapılandırmalarını seçerler, çünkü gelecekten geldiğiniz için teknik olarak henüz varolmamışsınızdır."

"Sonunda" derken neyi kastediyorsun?" diye sordu Dahl.

"Aşağı yukarı altı gün," dedi Jenkins.

"Bu çok aptalca!" dedi Hester.

"Kuralları ben koymuyorum," dedi Jenkins. "Geçen seferki zaman yolculuğunda öyleydi. Yine de Anlatım kapsamında bu mantıklı bir şey -Abernathy, Q'eeng ve Hartnell'e görevleri de başarmaları için sebep verdi."

"Bu zaman çizgisi beş para etmez," dedi Hester.

“Atomları geçmişten geleceğe getirirseniz de aynı sorunla karşılaşırsınız,” dedi Jenkins. “O durumda da şimdiki zamanı seçerler ve geçmişten gelen şey çözünür. Aslında hoş bir sorun. Tabii bunun tek sorununuz olmadığını unutmayın.”

“Başka ne var?” diye sordu Dahl.

“Öncelikle bir mekik bulmanız gerekir ki bu hiç de ufak bir mesele değil,” dedi Jenkins. “Şöyle bir gezinti yapmak için bir tane ödünç almanıza izin verecek halleri yok. Ama işin zor kısmı bu değil.”

“Zor kısmı ne?” diye sordu Duvall.

“Dizinin beş yıldızından birini yanınıza almak zorundasınız,” dedi Jenkins. “İstediğinizi seçin: Abernathy, Q’eeng, West, Hartnell veya Kerensky.”

“Onlara ne diye ihtiyacımız var ki?” diye sordu Hester.

“Kendi ağzınla söyledin ya,” dedi Jenkins. “Siz figüransınız. Mekiğinizi bir karadeliğe yönlendirirseniz neler olur biliyor musunuz? Yerçekimsel güçler mekiği paramparça eder, tekilliğe doğru emilen upuzun bir atom dizisi haline gelirsiniz ve ölürsünüz. Tabii uzamaya başlamadan çok önce ölmüş olursunuz, o ayrı. Sizin için her şey orada biter. Demek istediğimi anlamışsınızdır herhalde.”

“Dizideki ana karakterlerden birini yanımıza alırsak öyle bir şey olmaz,” dedi Dahl.

“Evet, çünkü Anlatım’ın onlara daha sonraki bölümlerde ihtiyacı var,” dedi Jenkins. “Bu yüzden öyle bir durumda karadeliğe yaklaşırken Anlatım’ın fizik kuralları devreye girer.”

“Ana karakterlerin asla ölmeyeceklerinden eminiz, değil mi?” dedi Hester.

“Ah, elbette ölebilirler,” dedi Jenkins. Hester yine onun suratına yumruk atmak istiyormuş gibi baktı. “Ama bu şekilde değil. Ana karakterlerden biri öldüğünde bunu iyice süslemek isteyeceklerdir. Anlatım’ın kendi oynadıkları diziyi durdurmak amacıyla zamanda geriye gittikleri bir görevde ölmelerine göz yumması, dizinin genel kurgusu dâhilinde pek mümkün gözükmüyor.”

“Bu noktada bir şeyin hâlâ mümkün gözükmemesi sevindirici,” dedi Hester.

“Yani özetlemek gerekirse,” dedi Dahl, “üst rütbeli bir subayı kaçıracağız, bir mekik çalacağız, bir karadeliğe tehlike yaratacak kadar yaklaşacağız, zamanda geriye gideceğiz, diziyi yapan insanları bulacağız, onu bir daha yapmamalarını sağlayacağız, sonra da atomlarımıza ayrışmadan önce kendi zamanımıza döneceğiz.”

“Evet, sizin için bulabildiğim bu,” dedi Jenkins.

“Kulağa biraz delice geliyor,” dedi Dahl.

“Onu daha en başında söylemiştim,” diye hatırlattı Jenkins.

“Ve dediğin çıktı,” karşılığını verdi Dahl.

“Ee, şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu Duvall.

“Bence sorunu adım adım çözmeliyiz,” dedi Dahl. “Ve ilk adım şu: Bir mekiği nereden bulacağız?”

Dahl’ın telefonu çaldı. Arayan Bilim Subayı Q’eeng’di ve onu subay brifing salonuna çağırıyordu.

***

“Forshan’daki din savaşı kızışıyor,” dedi Q’eeng. Yanındaki Kaptan Abernathy başını salladı. “Evrensel Birlik ateşkes ilanı için temaslarda bulunuyor ama kanlı canlı tercüman eksikliği bizi sınırlıyor. Diplomatik heyetimiz bilgisayar tercümanlarına sahip elbette; fakat onlar sadece ilk lehçeyi doğruya yakın çevirebiliyorlar ve o şekilde bile deyimlerle başa çıkamıyorlar. Olabilecek en kötü zamanda Forshanlılara istemeyerek hakaret etme riskiyle karşı karşıyayız.”

“Q’eeng bana senin dört lehçeyi birden konuşabildiğini söyledi,” dedi Abernathy.

“Doğru komutanım,” dedi Dahl.

“Öyleyse kaybedecek zamanımız yok,” dedi Abernathy. “Derhal Forshan’a gitmen ve diplomatlarımız için tercümanlık yapman gerekiyor.”

“Emredersiniz komutanım,” dedi Dahl ve bir ürpertiye kapıldı. Sıra bana geldi, diye düşündü. Anlatım nihayet beni hedef aldı. Tam da onu nasıl durduracağımızı çözmüşken. “Gözüpek Forshan’a ne zaman ulaşacak?” diye sordu.

“Gözüpek oraya ulaşmayacak,” dedi Q’eeng. “Ames sisteminde erteleyemeyeceğimiz bir görevimiz var. Yalnız başına gitmek zorundasın.”

“Nasıl?” diye sordu Dahl.

“Bir mekiğe bineceksin,” dedi Q’eeng.

Dahl kahkahalara boğuldu.

“Asteğmen Dahl, iyi misin?” diye sordu Q’eeng, kısa bir duraksamanın ardından.

“Kusura bakmayın komutanım,” dedi Dahl. “Cevabı bu kadar bariz bir soru sorduğum için utandım da. Ne zaman yola çıkıyorum?”

“Biz sana bir mekik pilotu tahsis eder etmez,” dedi Abernathy.

“Komutanım, affınıza sığınarak bir maruzatım olacak. Kendi pilotumu kendim seçmek istiyorum,” dedi Dahl. “Hattâ en iyisi bu görev için kendi ekibimi seçeyim.”

Hem Abernathy hem de Q’eeng kaşlarını çattı. “Bu görevde bir dış ekibe ihtiyacın olduğunu sanmıyorum,” dedi Q’eeng.

“Kusura bakmayın ama var komutanım,” dedi Dahl. “Sizin de belirttiğiniz gibi bu kritik bir görev. Ben Forshan lehçelerinin dördünü de konuşabilen az sayıdaki insandan biriyim; bu nedenle diplomatlarımız tarafından durmaksızın kullanılacağımı tahmin ediyorum. Ayak işleri ve diplomatik heyetler arasında bildiri getirip götürmek için kendi ekibime ihtiyaç duyacağım. Ayrıca gerek olması halinde o diplomatik heyetler arasında bizzat gidip gelebilmek ve gezegene inebilmek için hem pilotu hem de mekiği alıkoymalıyım.”

“Sana kaç kişilik bir ekip lazım?” diye sordu Q’eeng.

Dahl duraklayıp düşünürcesine yukarı baktı. “Bir pilot ve iki yaver işimi görür,” dedi.

Q’eeng’in bir göz attığı Abernathy başını salladı. “Peki,” dedi Q’eeng. “Ama sadece asteğmen ve daha alt rütbelerden…”

“Aklımda tam da bu göreve uygun kişiler var,” dedi Dahl. “Ama acaba ekipte bir de üst rütbeli subay bulunmalı mı diye merak ediyorum.”

“Mesela kim?” diye sordu Abernathy.

“Teğmen Kerensky,” dedi Dahl.

“Bir astrogatörün bu görevde pek işe yarayacağından emin değilim Asteğmen,” dedi Q’eeng. “Dış ekiplerde amaca uygun becerilere sahip kişiler bulundurmaya çalışırız.”

Dahl bu cevap üzerine azıcık duraksadıysa da kendini çabuk toparladı. “Öyleyse belki de siz gelmelisiniz komutanım,” dedi Q’eeng’e. “Ne de olsa Forshan diline yabancı değilsiniz.”

“Neden böyle davrandığını biliyorum,” dedi Abernathy.

Dahl şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. “Komutanım?”

“Neden böyle davrandığını biliyorum,” diye tekrarladı Abernathy. “Nantes'te yanımdaydın Dili.”

“Dahl,” dedi Dahl.

“Dahl,” diye düzeltti Abernathy. “Dostun bana suikast düzenlemeye çalışan o kaçık tarafından öldürüldüğünde oradaydın. Bir dış ekibin risklerini kendi gözlerinle gördün. Şimdi senden bir dış ekibe liderlik etmen isteniyor ve bu sorumluluk seni endişelendiriyor. Emrindeki birinin ölmesinden çekiniyorsun.”

“Sebebin o olmadığından emin sayılırım,” dedi Dahl.

“Bak, bu konuda endişelenmene gerek yok,” dedi Abernathy, Dahl’ı duymadan. “Sen bir subaysın Dili. Pardon, Dahl. Sen bir subaysın ve liderlik etmek için eğitildin. Zaten bildiğin şeyleri bir de benim, Q’eeng’in veya Kerensky’nin ağzından duymana gerek yok. İşini yap yeter. Sana güveniyorum be adam.”

“Tam bir esin kaynağısınız komutanım,” dedi Dahl kısa süre sonra.

“Sende parlak bir gelecek görüyorum Asteğmen,” dedi Abernathy. “Günün birinde üst rütbeli subaylarım arasında yer alırsan hiç şaşırmam.”

“Tabii o kadar uzun yaşarsam,” dedi Dahl.

“Eh,” dedi Abernathy. “Ekibini topla, onları bilgilendir ve dört saat sonra yola çıkmaları için hazırla. Bu işin altından kalkabilir misin?”

“Kalkabilirim komutanım,” dedi Dahl. “Sağolun komutanım.” Ayağa kalkıp asker selamı verdi. Abernathy onu aynı şekilde selamladı. Dahl daha sonra Q’eeng’e de başıyla selam verdi ve oradan olabildiğince çabuk ayrıldı. Brifing salonundan on adım uzaklaştığı anda da hemen Hester’ı aradı.

“Ee, neler oldu?” diye sordu Hester.

“Zamanımız büyük ölçüde daraldı,” dedi Dahl. “Dinle, Finn’in eşyaları hâlâ sende mi?”

“Bahsettiğini düşündüğüm eşyalardan mı bahsediyorsun?” diye dikkatle sordu Hester.

“Evet,” dedi Dahl.

“Öyleyse evet, bende,” dedi Hester. “Onları başkalarına teslim etmek tuhaf olurdu.”

“Aralarında dikdörtgen biçimli küçük mavi bir eşya bul,” dedi Dahl. “Sonra da benimle Maia’nın kışlasında buluş. Elini çabuk tut.”

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Dahl üç buçuk saat sonra Teğmen Kerensky'nin özel kamarasının kapısını çaldı. Hester ile Hanson bir saklama kasası ve kargo arabasıyla onun hemen arkasındaydı.

Kamaranın kapısı kayarak açıldı ve karşılarına Duvall çıktı. "Tanrı aşkına, içeri girin," dedi kadın.

Dahl kamaranın içine bir göz attı. "Hep beraber oraya sığmayız."

"Öyleyse sen içeri gir," dedi Duvall. "Kasayı da getir." Sonra Hester ile Hanson'a baktı. "Siz ikiniz de vurulmamıza sebep olacak bir şey yapmıyormuşsunuz gibi görünmeye çalışın."

"Harika," dedi Hester. Dahl saklama kasasını kamaranın içine itti, onun peşinden kendisi de girdi ve sonra kapıyı arkasından kapattı.

İçerideki Teğmen Kerensky pantolonsuz ve baygındı.

"Ona pantolonunu giydiremedin mi?" diye sordu Dahl.

"Andy, günün birinde yiyiştiğin kişiyi ilaçla bayıltmaya karar verirsen bunu canının istediği gibi yapabilirsin," dedi Duvall. "Ayrıca bunun kesinlikle 'bana bir sikişme borçlusun' seviyesinde bir kıyak olduğunu tekrarlamak isterim."

"İçinde bulunduğumuz durumda söylediğin şey oldukça ironik."

"Aman ne komik," dedi Duvall.

"Kerensky ne zamandır uyuyor?" diye sordu Dahl.

"Beş dakika bile olmadı," dedi Duvall. "Herif inanılmazdı.

Önce ona bir şeyler içirmeye çalıştım -mavi hapı kadehinin içine koymuştum- ama o hemen yatağa girmek istiyordu. Ona içki içirebilmek için neler yaptığımı anlatsam inanmazsın."

"Ne demek istediğini hayalimde canlandıramıyorum bile," dedi Dahl.

"Canlandırmasan daha iyi," dedi Duvall. "Neyse, artık kendinde değil ve ben bu küçük hapların ne kadar etkili olabileceğinin bir örneğiysem daha en az birkaç saat ayılmaz."

"Güzel," dedi Dahl. "Artık işe koyulalım."

Duvall başını salladı, sonra da Kerensky'nin yatak örtülerini alıp kasanın dibini çarşaflarla ve battaniyelerle kapladı.

"Yeterince hava alabilecek mi?" diye sordu kadın.

"Kasa hava geçirmez değil," dedi Dahl. "Ama artık ona pantolonunu giydirsen iyi olabilir."

"Daha değil," dedi Duvall.

"Bunun sonu nereye varacak emin değilim," dedi Dahl.

"Kapa çeneni ve onu bu şeye sokmama yardım et," dedi Duvall.

Dahl ile Duvall beş dakika sonra Kerensky'yi saklama kasasına sokmayı başarmışlardı. Duvall teğmenin pantolonuyla ceketini alıp bir spor çantasına tıktı.

"Telefonu nerede?" diye sordu Dahl. Duvall cihazı Kerensky'nin masasından alıp Dahl'a attı. Dahl da telefonun kısa mesaj fonksiyonuna girdi ve bir mesaj yazıp gönderdi. "İşte," dedi. "Kerensky az önce bir sonraki vardiya için revirden rapor aldığını bildirdi. Birinin onu aramaya gelmesi en az on iki saati bulur."

"Zavallı herif," dedi Duvall, kasaya bakarak. "Bu yaptığımız içime sinmiyor. Kerensky kalın kafalı ve bencildir ama kötü biri sayılmaz. Üstelik yatakta fena değil."

"O kadarını bilmeme gerek yok," dedi Dahl.

"Amma da tutucuymuşsun," dedi Duvall.

"Daha sonra gönlünü alabilirsin," diyen Dahl kapıyı açtı.

Kapının diğer tarafında Hester onları bekliyordu.

"İçeride oyuna daldığınızı düşünmeye başlamıştım," dedi Hester.

"Bir de sen başlama," dedi Duvall. "Hadi şunu arabaya yükleyelim."

Birkaç dakika sonra o dördü ve baygın kargoları mekik hangarının kapısındaydı.

"Sen mekiği hazırlayadur," dedi Dahl, Hester'a. Sonra da Hanson ile Duvall'a doğru döndü. "Ve lütfen kargoyu mekiğe yüklerken olabildiğince az gürültü yapın."

"Bak sen; büyümüş de otoriterlik taslarmış," dedi Duvall.

"Gelin şimdilik otoriteme gerçekten saygı duyduğunuzu farz edelim," dedi Dahl.

"Sen nereye gidiyorsun?" diye sordu Hanson.

"Uğramam gereken bir yer daha var," dedi Dahl. "Bazı ilave malzemeler almam lazım." Hanson başını salladı ve kargo arabasını geri geri mekik hangarına soktu. Duvall ile Hester da onu takip ettiler. Dahl tenha bir kargo tüneli bulana kadar yürüdü ve tünelin erişim kapısını açtı.

Jenkins kapının hemen arkasında onu bekliyordu.

"Bunun ne kadar ürkütücü olduğunu biliyorsun," dedi Dahl.

"Sana zaman kaybettirmemeye çalışıyorum," dedi Jenkins ve elindeki bir evrak çantasını kaldırıp gösterdi. "Abernathy, Q'eeng ve Hartnell'in katıldıkları o görevden artakalanlar," dedi. "Telefonlar ve para. Telefonlar o çağın iletişim ve haberleşme şebekelerinde çalışır. O şebekeler yavaş ve ilkel olacaktır; onları kullanırken sabırlı davran. Paralar da elle tutulur cinsten. Gittiğiniz yerde hâlâ öyle şeyler kullanıyorlar."

"Paraların sahte olduğunu anlarlar mı?" diye sordu Dahl.

"Geçen sefer anlamamışlardı," dedi Jenkins.

"Çantada ne kadar var?" diye sordu Dahl.

"Yaklaşık doksan üç bin dolar," dedi Jenkins.

“Bu çok mu?” diye sordu Dahl.

“Sizi altı günlüğüne idare edecek kadar çok,” dedi Jenkins. Dahl çantayı aldı ve gitmek üzere döndü.

“Bir şey daha var,” dedi Jenkins ve ona küçük bir kutu uzattı.

Dahl kutuyu aldı. “Bunu gerçekten yapmamı istiyor musun?” dedi.

“Ben sizinle gelmiyorum,” dedi Jenkins. “O yüzden benim yerime senin yapman lazım.”

“Vakit bulamayabilirim,” dedi Dahl.

“Biliyorum,” dedi Jenkins. “Artık bulursan.”

“Uzun süre dayanmayacak,” dedi Dahl. “Bunu biliyorsun.”

“Uzun süre dayanması gerekmez,” dedi Jenkins. “Gerektiği kadar dayansın yeter.”

“Pekâlâ,” dedi Dahl.

“Sağol,” dedi Jenkins. “Bu iş de bittiğine göre gemiden mümkün olduğunca çabuk ayrılmanız gerektiği kanısındayım. Kerensky adına mesaj yollamak akıllıcaydı ama şansınızı gereğinden fazla zorlamayın. Zaten zorlayacağınız kadar zorluyorsunuz.”

***

“Bunu bana yapamazsınız,” dedi Kerensky, kasanın içinden boğuk gelen bir sesle. On saati aşkın bir süre uyuduktan sonra, henüz beş dakika önce kendine gelmişti. O zamandan beri de Hester ona sataşmakla meşguldü.

“Bak bu çok komik,” dedi Hester. “Tabii nerede olduğun düşünülürse...”

“Beni dışarı çıkarın,” dedi Kerensky. “Bu bir emirdir.” “Komik şeyler söyleyip duruyorsun,” dedi Hester. “Hem de bir türlü çıkamadığın bir kasanın içinden.”

Bu söz üzerine kısa bir sessizlik yaşandı.

“Pantolonum nerede?” diye ağlamaklı bir sesle sordu Kerensky.

Hester dönüp Duvall’a bir göz attı. “Bu soruyu sana havale ediyorum,” dedi kadına. Duvall gözlerini yuvarladı.

“Tuvaletim geldi,” dedi Kerensky. “Hem de çok.”

Duvall iç geçirdi. “Anatoly,” dedi. “Benim.”

“Maia?” dedi Kerensky. “Demek seni de yakaladılar. Endişelenme. Bu piç kurularının kılına bile dokunmalarına izin vermeyeceğim. Beni duyuyor musunuz sizi gidi orospu çocukları?”

Hester hayretle Dahl’a bir göz attı. Dahl omuz silkti.

“Anatoly,” dedi Maia, öncekinden daha sert bir üslupla. “Kimsenin beni yakaladığı yok.”

“Ne?” dedi Kerensky. “Ah,” diye ekledi, bir dakika sonra.

“Evet, ‘ah’,” diye doğruladı Duvall. “Şimdi beni dinle Anatoly. Kasayı açacağım ve dışarı çıkabileceksin; ama aptallık etmemen ya da panik yapmaman gerekiyor. Bunu başarabilir misin?”

Bir duraksama oldu. “Evet,” dedi Kerensky.

“Anatoly, o kısa duraksama dışarı çıkar çıkmaz aptalca bir şey yapmayı planladığını gösteriyor,” dedi Duvall. “O yüzden sırf emin olmak için dostlarımdan ikisi akım tabancalarını sana doğrultmuş vaziyetteler. Özellikle beyinsizce bir şey yapmaya kalkışırsan gözlerini bile kırpmadan seni vuracaklar. Anladın mı?”

“Evet,” dedi Kerensky, bu sefer daha uysal bir edayla.

“Peki,” dedi Duvall ve kasaya doğru yürüdü.

“Akım tabancaları mı?” diye sordu Dahl. Hiç kimsenin yanında akım tabancası yoktu. Omuz silkme sırası Duvall’daydı.

“Herifin yalan söylediğini biliyorsun,” dedi Hester.

“Zaten o yüzden pantolonuna el koydum,” dedi Duvall ve kasanın mandallarını açmaya koyuldu.

Kerensky kasadan fırladı, yerde yuvarlandı, kapıyı gözüne kestirdi ve oraya doğru depara kalktı. Kapıya varınca da onu hızla açıp kendini dışarı attı. Odadaki herkes onun gitmesini seyretti.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Hanson.

“Pencereden bakalım,” dedi Dahl. Hep beraber ayağa kalktılar ve pencereye kadar gidip tahta panjurları açtılar.

“Bunu izlemek eğlenceli olacak,” dedi Hester.

Otuz saniye sonra görüş alanına giren Kerensky koşarak caddeye çıktı ve orada afallayıp kalakaldı. Yoldan çekilmesi için bir araba ona korna çaldı. Kerensky kaldırıma kadar geri geri yürüdü.

“Anatoly, geri gel,” dedi Duvall pencereden. “Tanrı aşkına, bacağında pantolon bile yok.”

Kerensky kadının sesini takip ederek arkasına döndü. “Bu bir gemi değil!” diye pencereye bağırdı.

“Hayır, Best Western Media Center Otel ve Süitleri’ndeyiz,” dedi Duvall. “Burbank’te.”

“O bir gezegen mi?” diye seslendi Kerensky. “Hangi sistemde?”

“Ah, Tanrı aşkına,” diye söylendi Hester. “Dünya’dasın beyinsiz herif!” diye bağırarak ona karşılık verdi.

Kerensky kuşkuyla etrafına bakındı. “Yoksa kıyamet mi koptu?” diye bağırdı.

Hester dönüp Duvall’a baktı. “Bu gerizekâlıyla gerçekten yattın mı?”

“Bak, zor bir gün geçirdi,” dedi Duvall ve dikkatini yeniden Kerensky’ye yöneltti. “Zamanda geriye gittik Anatoly,” dedi. “2012 yılındayız. Dünya o zamanlar böyle gözüküyordu. Ama dinle; artık içeri girmen lazım. Yarı çıplaksın. 2012’de bile bu yüzden tutuklanabilirsin. 2012’de tutuklanmak istemezsin Anatoly. Bu, hapse girmek için iyi bir zaman değil. İçeri gel, tamam mı? 215 numaralı odadayız. Merdivenleri kullan.”

Kerensky etrafına bakındı, pantolonsuz bacaklarını gözden geçirdi ve sonra koşarak Best Western’a geri döndü.

“Onunla aynı odada kalmam,” dedi Hester. “Bunu peşin peşin söyleyeyim de.”

Bir dakika sonra kapı çalındı. Hanson açmaya gitti. Kerensky sert adımlarla odaya girdi. “Birincisi pantolonumu geri istiyorum,” dedi.

Herkes Duvall'a doğru döndü. Kadın diğerlerine Ne var? Dercesine bir bakış attı, ardından Kerensky'nin pantolonunu spor çantasından çıkarıp ona fırlattı.

"İkincisi," dedi Kerensky, pantolonunu giyerken, niye burada olduğumuzu bilmek istiyorum."

"Buradayız çünkü Griffith Parkı'na inip mekiği oraya sakladık ve en yakındaki otel buydu," dedi Hester. "İyi ki de yakınmış, çünkü kasaya tıkılı kıçın hiç de hafif değildi."

"Ben oteli kastetmedim," diye çıkıştı Kerensky. "Burayı kastettim. Dünya'yı. 2012 yılını. Burbank mıdır nedir, onu. Birinin derhal bana açıklama yapması gerekiyor."

Bu sefer de herkes Dahl'a baktı.

"Şey," dedi Dahl, "Mesele biraz karmaşık."

***

"Bir şeyler ye Kerensky," dedi Duvall, pizzadan geriye kalanları ona doğru iterek. Sokağın biraz aşağısında bulunan Numero Uno Pizza'daki bir masadaydılar.

Artık pantolon giyen Kerensky dönüp pizzaya bakmadı bile. "Güvenli olduğundan emin değilim," dedi.

"Yirmi birinci yüzyılda da gıda güvenliği yasaları vardı," dedi Hanson. "En azından Amerika Birleşik Devletleri'nde."

"Ben almayayım," dedi Kerensky.

"Bırakın açlıktan ölsün," dedi Hester ve son parçaya doğru uzandı. Kerensky'nin eli bir anda fırlayıp parçayı kaptı.

"Buldum," dedi Dahl ve telefonunu -yirmi birinci yüzyıl telefonunu- çevirip makaleyi diğerlerine de gösterdi. "Gözüpek'in Serüvenleri." Telefonu yeniden kendine doğru çevirdi. "Görünüşe bakılırsa Corwin Aksiyon Kanalı tarafından her cuma günü saat dokuzda 'kablolu televizyon' diye bir şeyde yayınlanıyormuş. Yayınlanmaya 2007'de başlanmış. Yani şimdi altıncı sezonunda…"

"Bu çok saçma," dedi Kerensky, ağız dolusu pizzanın arasından.

Dahl ona bir göz attı, sonra da telefonun ekranına dokunarak başka bir makaleyi açtı. "Gözüpek'in Serüvenlerinde Teğmen Anatoly Kerensky'yi Marc Corey adlı bir oyuncu canlandırıyor," dedi, ekranı çevirip Kerensky'ye tıpatıp benzeyen birinin şık bir ceket ve açık yakalı bir frak gömleği içindeki gülümseyen bir resmini göstererek. "1985'te Chatsworth, California'da doğmuş. Acaba orası buraya yakın mıdır?"

Kerensky telefonu kaptı ve suratını asarak makaleyi okudu. "Bu hiçbir şeyi ispatlamaz," dedi. "Buradaki bilgilerin ne derece doğru olduğunu bilmiyoruz. Bu" -bir başlık bulmak amacıyla ekrandaki görüntüyü yukarı kaydırdı- "bu Wikipedia bilgi veritabanı su katılmamış salaklarca hazırlanmış bile olabilir." Telefonu geri verdi.

"Corey denen şu adamı arayıp bulmaya çalışabiliriz," dedi Hanson.

"Ben önce başka birini denemek istiyorum," dedi Dahl ve yeniden telefonunu kurcalamaya başladı. "Marc Corey dizinin kadrolu oyuncusuysa ona ulaşmak kolay olmayabilir. Bence kendimize daha kolay bir hedef seçmeliyiz."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Duvall.

“Demek istiyorum ki bence işe benden başlamalıyız,” dedi Dahl, ardından telefonu tekrar çevirip kendisininkine çok benzeyen bir suratın resmini gösterdi. “Brian Abnett’le tanışın.”

Dahl’ın dostları resme baktılar. “Epey huzursuz edici, değil mi?” dedi Hanson, bir dakika sonra. “Tıpkı senin gibi olan, ama aynı zamanda olmayan birinin resmine bakmayı kastediyorum.”

“Bak onu iyi bildin,” dedi Dahl. “Tabii sizin de ikizleriniz var.”

Bunun üzerine diğerleri hemen kendi telefonlarına davrandılar.

“Wikipedia onun hakkında ne diyor?” diye küçümseyici bir edayla sordu Kerensky. Onun telefonu yoktu.

“Hiçbir şey,” dedi Dahl. “Anlaşılan yeterince ünlü değil. Gözüpek’in Serüvenleri sayfasındaki bağlantıyı takip ederek IMDB denilen bir veritabanına ulaştım. Orada dizinin oyuncuları hakkında bilgiler yer alıyor. Abnett’in orada bir sayfası var.”

“Peki, onunla nasıl iletişim kuracağız?” dedi Duvall.

“O sayfada iletişim bilgileri yer almıyor,” dedi Dahl. “Ama ismini arama motoruna girmeyi bir deneyeyim.”

“Kendimi buldum,” dedi Hanson. “Chad isimli bir adamım.”

“Bir zamanlar Chad diye birini tanırdım,” dedi Hester. “Beni pataklardı.”

“Kusura bakma,” dedi Hanson.

“O sen değildin,” karşılığını verdi Hester. “Ne sen ne de ikizin.”

“Kendi sayfası var,” dedi Dahl.

“Chad’in mi?” diye sordu Hanson.

“Hayır, Brian Abnett’in,” dedi Dahl. ‘İletişim’ başlıklı bir düğme bulana kadar sayfayı aşağı kaydırdı. Bulunca da düğmeye bastı ve ekranda bir adres belirdi.

“Adres adamın ajansına ait,” dedi Dahl.

“Vay be, o zamanlarda bile oyuncuların ajansları varmış,” dedi Duvall.

“Herhalde şimdi bile demek istiyorsun,” dedi Dahl ve tekrar ekranına dokundu. “Ajansı buradan sadece birkaç kilometre uzakta… Oraya kadar yürüyebiliriz.”

“Oraya vardığımızda ne yapacağız?” diye sordu Duvall.

“Onlardan Abnett’in adresini alacağım,” dedi Dahl.

“Sence adresi sana verirler mi?” diye sordu Hester.

“Tabii ki verirler,” dedi Dahl. “Ben oyum ya.”

ON ALTINCI BÖLÜM

"Tamam, onu görebiliyorum," dedi Duvall, Camarillo Sokağı'nın yukarısını işaret ederek. "Bisiklete biniyor."

"Emin misin?" diye sordu Dahl.

"Bir bisiklet kaskı takarken bile senin neye benzediğini biliyorum," dedi Duvall. "Güven bana."

"Onu ürkütmemeye dikkat et," dedi Dahl. Başında önceden satın aldığı bir beyzbol şapkası ve elinde o günkü Los Angeles Times gazetesinin bir nüshası vardı. İkisi Brian Abnett'in yaşadığı apartman binasının önünde duruyordu.

"Bak şu konuşana," dedi Duvall. "Onun klonu olan sensin."

"Beni görmeden önce ürkmesini istemiyorum," dedi Dahl.

"Merak etme, erkeklerden iyi anlarım," dedi Duvall. "Şimdi git orada dur ve bu kadar..." Durakladı.

"Bu kadar ne?" diye sordu Dahl.

"Bu kadar klonumsu gözükmemeye çalış," dedi Duvall. "En azından bir-iki dakikalığına..."

Dahl sırıtarak geri çekildi ve gazetesini kaldırdı.

"Selam," dediğini duydu Duvall'ın, bir dakika sonra. Gazetenin üstünden şöyle bir baktığında dostunun kaskını çıkararak bisikletinden inmekte olan Brian Abnett'in yanına gittiğini gördü.

"Selam," dedi Abnett, sonra Duvall'ı bir kez daha süzdü. "Dur, sakın söyleme," dedi, gülümseyerek. "Birlikte çalıştık."

"Olabilir," dedi Duvall, cilve yaparak.

"Hem de yakın geçmişte," dedi Abnett.

"Olabilir," dedi Duvall yeniden.

"Hani o basur ilacı reklamında," dedi Abnett.

"Hayır," diye tersledi Duvall.

"Dur!" dedi Abnett, parmağını ona doğrultarak. "Şimdi hatırladım. Gözüpek'in Serüvenleri. Daha birkaç ay önce. Katil robotlar tarafından kovalandığımız bir sahnede beraber oynadık. Haklıyım, değil mi?"

"Ben de öyle hatırlıyorum," dedi Duvall.

"Oh be," dedi Abnett. "Birlikte çalıştığım insanların adını unutmaktan nefret ederim. Hâlâ orada oynuyorsun, değil mi? Sanırım seni birkaç kez daha sette gördüm."

"Öyle de diyebilirsin," diye karşılık verdi Duvall. "Peki ya sen?"

"Dizide küçük çaplı bir karakterim var," dedi Abnett. "Sezon boyunca sadece birkaç çekime katıldım ve tabii bir-iki bölüm sonra karakterimi öldürecekler. Ama o zamana

kadar parası fena değil." Apartman binasını işaret etti. "En azından yıl boyu burada kalabileceğim."

"Yani seni öldürüp diziden çıkaracaklar mı?" diye sordu Duvall. "Bundan emin misin?"

"Menajerim bana öyle söyledi," dedi Abnett. "O bölümü hâlâ yazıyorlarmış ama karar kesinmiş. Bence sorun yok, çünkü menajerim beni bir-iki filmde oynatmak istiyor ve Gözüpek'te kalmak öyle bir şeye engel olur."

"Yine de karakterin için üzüldüm," dedi Duvall.

"Eh, bir bilimkurgu dizisinden başka ne beklenir ki?" dedi Abnett. "Birinin illaki kırmızı üniformayı giymesi gerek." "Neyi giymesi gerek neyi?" dedi Duvall.

"Kırmızı üniformayı," dedi Abnett. "Bilirsin işte, orijinal Uzay Yolu'nda hep Kirk, Bones16, Spock ve bir de ilk reklamdan önce buharlaşan kırmızı üniformalı bir gariban olurdu. Buradan çıkarılması gereken ders asla bir kırmızı üniforma giymemekti. Veya adı giriş jeneriğinde olmayan tek kişiysen dış görevlere katılmamak."

"Ah," dedi Duvall.

"Uzay Yolu'nu hiç izlemedin mi?" diye gülümseyerek sordu Abnett.

"O ben doğmadan biraz öncesine denk geliyordu," dedi Duvall.

"Peki, seni buralara ne getirdi, şey..." dedi Abnett.

"Maia," dedi Duvall.

"Maia," diye tekrarladı Abnett. "Binadaki satılık daire için gelmedin, değil mi? Bunu herhalde söylememeliyim ama bence başka yerlere baksan daha iyi olur. O dairedeki son kiracının banyo küvetinde metamfetamin ürettiğinden emin sayılırım. Binanın komple havaya uçmaması bir mucize!"

"Ah, burada o kadar uzun kalmayacağım," dedi Duvall. "Aslında seni arıyordum."

"Sahi mi?" dedi Abnett, çekici bir kadın tarafından aranmanın gururuyla adresinin deli olabilecek bu kadın tarafından bilinmesinin endişesi arasında gidip gelen bir yüz ifadesiyle.

Duvall o değişken ifadeyi mükemmel bir biçimde okudu. "Seni takip ettiğim yok," diye temin etti Abnett'i.

"Tamam. Bak bu içimi rahatlattı," dedi Abnett.

Duvall şapkanın ve gazetenin hâlâ kısmen gizlediği Dahl'ı başıyla işaret etti. "Aslına bakarsan şuradaki dostum büyük bir hayranındır ve seninle tanışmak istedi. Tabii mahzuru yoksa. Kabul edersen onu çok sevindirirsin."

"Peki, olur tabii," dedi Abnett, gözünü Duvall'dan ayırmadan. "Dostunun adı ne?"

"Andy Dahl," dedi Duvall.

"Sahi mi?" dedi Abnett. "Bak bu çok tuhaf. Gözüpek'in Serüvenleri'ndeki karakterimin adı da o."

"Zaten bu yüzden seninle tanışmak istiyor," dedi Duvall.

"Üstelik tek ortak noktamız o değil," dedi Dahl. Abnett'in yanına kadar gelip gazeteyi indirdi ve şapkasını çıkardı. "Merhaba Brian. Ben senim.

Daha doğrusu senin kırmızı üniformalı halinim."

***

"Hâlâ aklım almıyor," dedi Abnett. Gözüpek mürettebatıyla beraber Best Western'daki süitte oturuyordu. "Yani cidden ama cidden aklım almıyor."

"Demek aklın almıyor, öyle mi?" dedi Hester. "Bir de bizi düşün. Sen en azından hayali değilsin."

"Bunun ne kadar gerçekdışı olduğunu biliyor musunuz?" dedi Abnett.

"Evet, bir süredir bu durumla iç içe yaşıyoruz," dedi Dahl.

"Öyleyse niçin yıldırım çarpmışa döndüğümü anlıyorsunuzdur," dedi Abnett.

"İstersen bir çil kontrolü daha yapabiliriz," dedi Dahl, kendini tanıttıktan kısa süre sonra Abnett'in birebir eşleştiklerini teyit etmek için görünürdeki tüm çilleri, benleri ve doğum lekelerini kontrol edişine gönderme yaparak.

"Hayır, sadece alışmam için biraz zaman lazım," dedi Abnett.

Hester Dahl'a baktı, çabucak Abnett'e göz attı ve sonra bakışlarını tekrar Dahl'a çevirdi. Böyle yaparken de yüz ifadesiyle diğer sen biraz malmış mesajını iletti.

"Beni doğruyu söylüyor olabileceğinize ikna eden ne, biliyor musunuz?" dedi Abnett.

"Kendinin birebir kopyasıyla aynı odada oturuyor olman mı?" dedi Hester.

"Hayır," dedi Abnett. "Şey, evet. O da var. Ama doğru söylediğinize aklımın yatmasına yardım eden şey o," dedi Abnett, parmağıyla Kerensky'yi göstererek.

"Ben mi?" dedi şaşıran Kerensky. "Neden ben?"

"Çünkü gerçek Marc Corey, adını hatırlamaya bile zahmet etmediği bir figüranı işletmek için bir Best Western oteline adım atmaz," dedi

Abnett. "Kusura bakma ama diğer sen tam bir yavşak."

"Bu da öyle," dedi Hester.

"Hey," diye çıkıştı Kerensky.

"Benden bir tane daha olmasını kabullenmek zor," dedi Abnett ve yeniden Kerensky'yi işaret etti. "Ama ondan bir tane daha? Bunu kabullenmek daha kolay!"

"Öyleyse bize inanıyorsun," dedi Duvall.

"Size inanıp inanmadığımı bilmiyorum," dedi Abnett. "Ama kesinkes bildiğim bir şey varsa o da bunun şimdiye kadar başıma gelen en garip şey olduğu ve bundan sonra neler olacağını öğrenmek isteğim."

"Bize yardım edecek misin yani?" diye sordu Dahl.

"Size yardım etmek istiyorum ama bunu yapabilir miyim bilmiyorum," dedi Abnett. "Bakın, ben altı üstü bir figüranım. Çekimler için sete girmeme izin verilir, fakat yanımda başkalarını getiremem. Kadrolu oyuncularla birkaç replik okuduğum olur ama bize bunun dışında onları rahatsız etmememiz söylenir. Ayrıca dizi amiriyle veya diğer yapımcılarla hiç konuşmam. İstesem bile sizi onlardan biriyle görüştüremem. Ki görüştürebilsem bile size inanacaklarını hiç sanmam. Burası Hollywood. Biz bir şeyler uydurarak geçimimizi sağlarız. Anlattığınız hikâyeyse düpedüz delilik. Başkalarına bundan bahsedersem beni setten kovarlar."

"Böylece birkaç bölüm sonra ölmekten kurtulabilirsin," dedi Hanson, Dahl'a.

Abnett başını İki yana salladı. "Hayır, o sahneyi bana yeterince benzeyen biriyle çekerler, olur biter," dedi. "Yine ölür gidersin. Tabii burada kalmazsan!"

Dahl başını iki yana salladı. “Beş gün sonra çözüneceğiz.”
“Çözünecek misiniz?” diye sordu Abnett.
“Mesele biraz karmaşık,” dedi Dahl. “Atomlarla ilgili bir şey!”
“Beş gün pek de uzun bir zaman değil,” dedi Abnett. “Özellikle de bir diziyi sonlandırmak istiyorsanız.”
“O kadarını biz de biliyoruz,” dedi Hester.
“Belki bize doğrudan yardım edemezsin,” dedi Duvall. “Ama yardım edebilecek birini tanıyor musun? Bir figüran olarak bile besin zincirinin daha yükseklerinde çalışan kişiler tanıyorsundur.”
“Ben de onu diyorum ya,” dedi Abnett. “Tanımıyorum. Sizi merdivenin daha üst basamaklarına çıkarabilecek kimseyi tanımıyorum.” Sonra bakışları Kerensky’de oyalandı ve ansızın başını yana eğdi.” “Ama dizi dışında size yardımı dokunabilecek birini tanıyor olabilirim.”
“Niye bana öyle bakıyorsun?” diye sordu Kerensky, Abnett’in bakışlarından huzursuzlanarak.
“Üstündekilerden başka bir giysin var mı?” diye ona sordu Abnett.
“Bavulumu hazırlamama fırsat verilmedi,” dedi Kerensky. “Niye sordun? Üniformamda bir sorun mu var?”
“Eğer Comic-Con’daysan17 hiçbir sorun yok, ama aklımdaki gece kulübünde işe yaramaz,” dedi Abnett.
“Hangi gece kulübünde?” dedi Dahl.
“Comic-Con nedir?” diye sordu Kerensky.
“Vine Gece Kulübü,” dedi Abnett. “Sıradan fanilerin giremeyecekleri o çok gizli gece kulüplerinden biri. Beni oraya almazlar. Ama Marc Corey ucu ucuna da olsa kabul edilir.”
“Ucu ucuna mı?” dedi Dahl.
“Yani zemin kata girebilir ama üst kata çıkamaz. Hele bodrum katına adımını bile atamaz,” dedi Abnett. “Üst kat için yardımcı oyunculardan biri değil, kendi dizinin yıldızı olmalısın. Bodrum katı içinse film başına yirmi milyon dolar kazanmalı ve hasılattan pay almalısın.”
“Ben hâlâ Comic-Con’un ne olduğunu bilmek istiyorum,” dedi Kerensky.
“Daha sonra Kerensky,” dedi Hester. “Tanrım.” Abnett’e döndü. “Ne yani? Kerensky’ye Marc Corey süsü verip gece kulübüne sokarsak bunun ne faydası olacak?”
Abnett başını iki yana salladı. “Dostunuz Corey’yi taklit etmeyecek. Kulübe gidip Andy’nin bana yaptığını yapacak. Corey’yle konuşup ilgisini çekeceksiniz ve belki o da size yardım edecek. Yerinizde olsam ona diziyi sona erdirmek istediğinizi söylemezdim, çünkü o zaman işsiz kalacağı için buna yanaşmayabilir. Ama belki sizi Charles Paulson’la tanıştırmasını sağlayabilirsiniz. Paulson dizinin yaratıcısı ve baş yapımcısıdır. Konuşup ikna etmeniz gereken asıl kişi o.”
“Yani bizi şu gece kulübüne sokabilirsin,” dedi Dahl. “Sokamam,” karşılığını verdi Abnett. “Dediğim gibi; ben yeterince ünlü değilim. Ama orada barmenlik yapan bir arkadaşım var ve geçen yaz ona bir reklam işi ayarlamıştım. Evinin kredi taksitlerini o sayede ödeyebildi. Yani bana borçlu. O sizi kulübe alabilir.” Hepsine teker teker baktı,

ardından Kerensky'yi işaret etti. "Yani onu alabilir." Sonra da Duvall'ı gösterdi. "Belki onu da…"

"Dostun senin sayende evini kaybetmekten kurtuldu ve şimdi iki kişiyi bir gece kulübüne sokacak. Bunlar birbirine denk kıyaklar mı?" dediHester.

"Hollywood 'a hoşgeldin," dedi Abnett.

"Kabul ediyoruz," dedi Dahl. "Ve teşekkürler Brian." "Yardım edebildiğim için memnunum," dedi Brian. "Aslına bakarsan sana biraz bağlanmadım değil. Yani gerçek olduğunu gördükten sonra…"

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Dahl.

"Bir soru sorabilir miyim?" dedi Abnett.

"Tabii," dedi Dahl.

"Gelecek sahiden de dizideki gibi mi?" diye sordu Abnett. "Gelecek sahiden de dizideki gibi," diye cevapladı Dahl. "Ama onun gerçekten gelecek olup olmadığını bilmiyorum." "İyi de bu sizin geçmişiniz," dedi Abnett. "Bizler geçmişinizin bir parçasıyız. Yani 2012 yılının."

"Geçmişimizde 2012 diye bir yıl var ama bu 2012 değil," dedi Dahl. "Bizim geçmişimizde Gözüpek'in Serüvenleri diye bir televizyon dizisi yok. Zaman çizgimizde öyle bir şey mevcut değil."

"Yani bu benim de zaman çizginizde olmayabileceğim anlamına geliyor," dedi Abnett.

"Belki yoksundur," dedi Dahl.

"Öyleyse benim oradaki tek parçam sensin," dedi Abnett. "Orada varolmuş tek parçam."

"Sanırım bu mümkün," dedi Dahl. "Tıpkı senin de benim burada varolmuş tek parçam olman gibi."

"Bu durum kafanı karıştırmıyor mu?" diye sordu Abnett. "Aynı anda hem varolup hem de varolmadığını, hem gerçek olup hem de olmadığını bilmek?"

"Evet; üstelik derin ve varoluşsal sorular hakkında eğitim almama rağmen," dedi Dahl. "Bu durumla şöyle başa çıkıyorum: Gerçekten varolup olmadığım, gerçek veya hayali mi olduğum umurumda değil. Şimdilik tek istediğim kendi kaderime kendim yön vermek. İşte bu idrak edebileceğim bir şey. Zaten şu an bunu başarmak için çalışıyorum."

"Sanırım benden daha akıllısın," dedi Abnett.

"Olsun," dedi Dahl. "Sanırım sen de benden daha yakışıklısın."

Abnett gülümsedi. "Kabul," dedi. "Görünümden bahsetmişken, size yeni giysiler almamız gerekiyor. Bu üniformalar gelecekte işe yarıyor olabilir, fakat burada ve bu zamanda evinden yeterince çıkmayan birer geek damgası yersiniz. Yanınızda para var mı?"

"Doksan üç bin dolarımız var," dedi Hanson. "Tabii öğle yemeği için harcadığımız yetmiş sekiz doları saymıyorum."

"Sanırım, bu kadar para işimizi görür," dedi Abnett.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

“Bu giysilerden nefret ediyorum,” dedi Kerensky.

“Üstünde şık duruyorlar,” diye onu temin etti Dahl.

“Hayır, durmuyorlar,” dedi Kerensky. “Karanlıkta giyinmişe benziyorum. İnsanlar eskiden böyle şeyleri nasıl giyerlermiş?”

“Sızlanmayı kes,” dedi Duvall. “Sanki geldiğimiz zamanda hiç sivil kıyafet giymiyordun.”

“Bu iç çamaşırları kaşındırıyor,” dedi Kerensky, üstünü başını çekiştirerek.

“Bu kadar mızmız olduğunu bilseydim seninle asla yatmazdım,” dedi Duvall.

“Beni ilaçla uyutacağını, kaçıracağını ve pantolonum olmadan karanlık çağlara getireceğini bilseydim ben de seninle yatmazdım,” diye tersledi Kerensky.

“Çocuklar,” dedi Dahl ve arka koltuktaki üşütükleri özenle duymazdan gelen taksi şoförünü gözleriyle işaret etti. “Karanlık çağlardan bahsetmeseniz iyi olacak.”

Sunset Bulvarı’ndaki taksi Vine Caddesi’ne saptı.

“Marc Corey’nin hâlâ orada olduğundan eminiz, değil mi?” diye sordu Kerensky.

“Brian o oraya varır varmaz dostunun kendisini aradığını söyledi. Corey çıkıp giderse tekrar arayacakmış,” dedi Dahl. “O zamandan beri Brian beni aramadığına göre hâlâ orada olduğunu varsayabiliriz.”

“Bu planın işe yarayacağını sanmıyorum,” dedi Kerensky.

“Yarayacak,” dedi Dahl. “Biliyorum.”

“Abnett senin adamındı,” dedi Kerensky. “Bu seferki farklı olabilir.”

“Lütfen,” dedi Duvall. “Birbirinize azıcık olsun benziyorsanız sana tutulması işten bile değil. Dürtebileceği bir aynaya bakıyormuş gibi hissedecek.”

“Bu da ne demek?” dedi Kerensky.

“Kendine hayran olman bir sorun yaratmayacak demek,” dedi Duvall.

“Aslında benden hoşlanmıyorsun, değil mi?” dedi Kerensky, kısa süre sonra.

Duvall gülümseyerek onun yanağını sıvazladı. “Senden hoşlanmasına hoşlanıyorum Anatoly,” dedi. “Cidden. Ama şimdi dikkatini toplaman lazım. Bunu bir diğer dış görev olarak düşün.”

“Dış görevlerde hep yaralanırım,” dedi Kerensky.

"Olabilir," dedi Duvall. "Ama aynı zamanda hep hayatta kalırsın."
"Vine Gece Kulübü," dedi taksi şoförü, kaldırıma yanaşırken.
Üçü taksiden çıktı ve Dahl taksiciye parasını ödedi. Gece kulübünün içinden bangır bangır bir müzik yükseliyordu. Dışarıda genç, alımlı ve havalı insanlardan oluşan bir kuyruk vardı.
"Gelin hadi," diyen Dahl, kapıdaki güvenlik görevlisine doğru yürüdü. Duvall ile Kerensky onu takip ettiler.
"Kuyruk oradan başlıyor," dedi görevli, alımlı ve havalı insanları işaret ederek.
"Evet, ama bana seninle konuşmam söylendi," dedi Dahl ve tıpkı Abnett'in belirttiği gibi yüz dolarlık bir banknot sıkıştırdığı elini ona uzattı.
"Mitch, değil mi?"
Mitch adlı güvenlik görevlisi neredeyse hiç belli etmeden Dahl'ın eline baktı, sonra da o eli sıkarak banknotu ustaca aldı. "Evet," dedi. "Konuş bakalım."
"Sana bu ikisinin Roberto'nun arkadaşları olduğunu söylemeliymişim," dedi Dahl, Abnett'in barmen arkadaşının adını anarak. Başıyla da arkasındaki Kerensky ile Duvall'ı işaret etti. "Roberto onları bekliyormuş."
Mitch dönüp Kerensky'yle Duvall'ı gözden geçirdi. Kerensky'nin Marc Corey'ye olan benzerliğini fark ettiyse bile bunu kendine sakladı.
Bakışlarını tekrar Dahl'a çevirdi. "Sadece zemin kat," dedi. "Üst kata çıkmayı denerlerse kendilerini sokakta bulurlar. Bodruma inmeyi denerlerse de kendilerini sokakta bulurlar ama dişleri dökülmüş olarak."
"Zemin kat," diye tekrarladı Dahl, başını sallayarak.
"Ve sen giremezsin," dedi Mitch. "Kusura bakma."
"Bakmadım," dedi Dahl.
Mitch eliyle Kerensky ve Duvall'a işaret verip kapının önündeki ipi çekti; alımlı ve havalı insanların kuyruğundan itirazlar yükseldi.
"Bu işi tek başına halledebilir misin?" diye Duvall'a sordu Dahl, kadın yanından geçerken.
"Halledebilirim. Güven bana," dedi Duvall. "Sen yeter ki telefonunu açık tut."
"Tutarım," dedi Dahl. İkisi Vine Gece Kulübü'nün karanlığına girip gözden kayboldu. Mitch arkalarından ipi yerine taktı.
"Hey," dedi Dahl ona. "Normal bir insan nerede içki içebilir?"
Mitch bu söz üzerine gülümseyerek parmağıyla bir yeri gösterdi. "Hemen şurada bir İrlanda pub'ı var," dedi. "Barmenin adı Nick. Seni benim gönderdiğimi söyle."
"Sağol," dedi Dahl ve dönüp o tarafa gitti.
Pub gürültülü ve kalabalıktı. Dahl ite kaka bara kadar ilerledi ve para çıkarmak için cebini karıştırdı.
"Hey. Adın Brian'dı, değil mi?" dedi biri ona.
Dahl kafasını kaldırdığında barmenin gülümseyerek kendisine baktığını gördü.
"Finn," dedi Dahl.
"Nick," dedi barmen.
"Pardon," dedi Dahl, bir saniye sonra. "Beynim kısa devre yaptı."
"Bizim mesleğin riski de bu," dedi Nick. "Oynadığın rolle tanınır oluyorsun."

“Evet,” dedi Dahl.

“Hey, sen iyi misin?” diye sordu Nick. “Biraz” -ellerini oynattı- “afallamış gibisin.”

“İyiyim,” dedi Dahl ve gülümsemeye çalıştı. “Kusura bakma. Seni burada görmek biraz tuhaf geldi de.”

“Bir oyuncunun yaşamı işte,” dedi Nick. “İşsiz kalınca barmenliğe başladım. Ne içersin?”

“Bana oradan bir bira seç,” dedi Dahl.

“Cesur adammışsın,” dedi Nick.

“Sana güveniyorum,” dedi Dahl.

“Bu kimbilir kaç kişinin son sözü olmuştur,” dedi Nick ve bira musluklarına yollandı. Dahl onu muslukların başında seyrederken kendini kaybetmemek için elinden geleni yaptı.

“Al bakalım,” dedi Nick bir dakika sonra, ona bir bira bardağı uzatarak. “Yerel bir bira üreticisinden... Adı Starlet Stout.”

Dahl biradan biraz içti. “Fena değilmiş,” dedi.

“Üreticisine söylerim,” dedi Nick. “Belki onu hatırlarsın. Üçümüz bir sahnede beraber oynamıştık. Bir robot sürüsü tarafından öldürülmüştü.”

“Teğmen Fischer,” dedi Dahl.

“Ta kendisi,” dedi Nick ve başıyla Dahl’ın bardağını işaret etti. “Gerçek adı Jake Klein’dır. Biraları tutmaya başladı. Artık çoğunlukla o işi yapıyor. Ben de ona katılmayı düşünüyorum.”

“Oyunculuğu bırakacak mısın?” diye sordu Dahl.

Nick omuz silkti. “Peşimden koştukları yok ya,” dedi. “Dokuz yıldır buradayım. Gözüpek'teki o rol şimdiye kadar alabildiklerimin en iyisiydi ve o da pek matah sayılmazdı. Patlayan bir kafa yüzünden öldüm.”

“Hatırlıyorum,” dedi Dahl.

“Aslında bu kararı vermemi sağlayan o oldu,” dedi Nick. Laklak yaparken bir şeyle meşgulmüş gibi görünmek için bar lavabosundaki bardakları yıkamaya başladı. “O sahneyi on kere çektik. Her tekrarda da gerçek bir patlama olmuş gibi kendimi geriye atmam gerekti. Aşağı yukarı yedinci çekimde şöyle düşündüm: ‘Otuz yaşındayım ve içinde rol almasam asla seyretmeyeceğim bir televizyon dizisinde ölürmüş gibi yaparak hayatımı geçiriyorum.’ Öyle bir zaman geliyor ki insan kendine bunu neden yaptığını sorma ihtiyacı hissediyor. Mesela sen neden yapıyorsun?”

“Ben mi?” diye sordu Dahl.

“Evet,” dedi Nick.

“Yapıyorum çünkü uzun bir süre başka bir seçeneğim olduğunu bilmiyordum,” dedi Dahl.

“Ben de onu diyorum ya,” dedi Nick. “Başka bir seçeneğin var. Hâlâ dizide misin?”

“Şimdilik,” dedi Dahl.

“Ama herhalde seni de öldürüp diziden çıkaracaklar,” dedi Nick.

“Bir-iki bölüm sonra,” dedi Dahl. “Tabii kurtulmanın bir yolunu bulmazsam…”

“Kurtulmaya çalışma,” dedi Nick. “Öl ve hayatının geri kalanında ne yapacağını düşün.”

Dahl gülümsedi. "Bazılarımız için her şey o kadar basit değil," dedi ve birasını yudumladı.
"Ev kredisinin taksitleri, ha?" dedi Nick.
"Onun gibi bir şey," dedi Dahl.
"Hayat işte," dedi Nick. "Ee, seni buralara getiren ne? Bana Toluca Gölü'nde olduğunu söyledin sanıyordum."
"Bazı arkadaşlarım Vine Gece Kulübü'ne gitmek istediler," dedi Dahl.
"Seni içeri almadılar mı?" diye sordu Nick. Dahl omuz silkti. "Keşke bana söyleseydin. Kapıdaki güvenlik görevlisi dostumdur."
"Mitch'i mi diyorsun?" diye sordu Dahl.
"Evet, o," dedi Nick.
"Buraya gelmemi o söyledi," dedi Dahl.
"Tüh," dedi Nick. "Üzgünüm."
"Ben değilim," dedi Dahl. "Seni tekrar görmek çok güzel…"
Nick sırıttı ve ardından diğer müşterilerle ilgilenmeye gitti.
Dahl'ın telefonu titreşti. Onu cebinden çıkarıp cevap verdi.
"Neredesin?" diye sordu Duvall.
"Caddenin aşağısındaki bir pub'dayım," dedi Dahl. "Çok tuhaf zaman geçiriyorum. Niye sordun?"
"Hemen buraya gelmen gerek. Az önce kulüpten dışarı atıldık," dedi Duvall.
"Hem sen hem de Kerensky mi?" diye sordu Dahl. "O nasıl oldu?"
"Sadece ben ve Kerensky değil," dedi Duvall. "Marc Corey de. Kerensky'ye saldırdığı için."
"Ne?" dedi Dahl.
"Corey'nin yanına gittiğimizde Kerensky'yi görüp 'Demek Gawker'da[18] resmi çıkan yavşak sensin' dedi. Sonra da onun üstüne atladı," dedi Duvall.
"Gawker da ne?" diye sordu Dahl.
"Ben ne bileyim; burası benim yüzyılım değil ki," dedi Duvall. "Hep beraber dışarı atıldık ve Corey kaldırımda sızıp kaldı. Zaten onu ilk gördüğümüzde de körkütük sarhoştu."
"Onu oradan kaldırın ve ceplerini karıştırıp otopark biletini bulun," dedi Dahl. "Arabasına binin, sonra da beni bekleyin. Bir-iki dakika sonra oradayım. O zamana kadar kendinizi tutuklatmamaya çalışın."
"Söz veremeyeceğim," dedi Duvall ve telefonu kapattı.
"Bir sorun mu var?" diye sordu Nick. Dahl telefonda konuşurken tekrar yanına gelmişti.
"Arkadaşlarım Vine Kulüp'te bir kavgaya karışıp dışarı atılmışlar," dedi Dahl. "Polis çağrılmadan önce gidip onları almam gerekiyor."
"Bakıyorum da ilginç bir gece yaşıyorsun," dedi Nick.
"Tahmin bile edemezsin," dedi Dahl. "Bira için ne kadar borçluyum?"
Nick elini sallayarak onu başından savdı. "Müesseseden," dedi. "Bu akşam bari bir işin rast gitsin."

“Sağol,” dedi Dahl. Ardından duraksayıp telefonunu süzdü ve sonra tekrar Nick’e baktı. “İkimizin bir fotoğrafını çekmemin sakıncası var mı?”

“İşte şimdi tuhaflaştın,” dedi Nick, ama gülümseyip ona doğru eğildi. Dahl telefonu havada tutarak bir fotoğraflarını çekti.

“Sağol,” dedi Dahl tekrar.

“Sorun değil,” dedi Nick. “Dostların götürülmeden önce gitsen iyi olacak.”

Dahl oradan aceleyle ayrıldı.

İki dakika sonra Vine Gece Kulübü’nün önünde Duvall ile Kerensky’nin Marc Corey’yi ite kaka siyah, güzel bir arabaya bindirmelerini seyrediyordu. Mitch ile bir otopark görevlisi olup bitene bakarlarken alımlı ve havalı insanlar da telefonlarını çıkarmışlar, olayın videosunu çekiyorlardı.

“Bu ne biçim iş?” diye sordu Mitch, Dahl yanına gelirken. “Dostların içeri gireli on dakika bile geçmemişken bu lavuk onlara saldırmaya kalkışıp ortalığı dağıttı.”

“Kusura bakma,” dedi Dahl.

“Hem bu klon olayı çok acayip,” dedi Mitch.

“Dostlarım oraya Marc’ı almak için girdiler,” diye yalan söyledi Dahl ve Kerensky’yi işaret etti. “Bu Marc’ın dublörü. Bazen tanıtım amacıyla kullanırlar. Marc’ın içeride biraz taşkınlık yaptığını duyduk ve gelip onu götürelim dedik. Yarın sette olması gerekiyor.”

“Dostların gelene kadar taşkınlık yapmıyordu,” dedi Mitch. “Hem o herif neden bir dublöre ihtiyaç duysun ki? Altı üstü bir televizyon dizisinde yardımcı oyuncu. Gerçekten ünlü falan değil ya.”

“Sen onu bir de Comic-Con’da gör,” dedi Dahl.

Mitch burun kıvırdı. “Öyleyse oranın keyfini çıkarmaya baksın, çünkü buraya girmesi yasaklandı,” dedi. “Dostun ayıldığı zaman bir daha buraya gelirse kıçındaki ayağım sayesinde ışık hızına çıkacağını söyle.”

“Kelimesi kelimesine iletirim,” dedi Dahl.

“Öyle yap bakalım,” dedi Mitch ve işinin başına döndü.

Dahl, Duvall’ın yanına gitti. “Sorun ne?” diye sordu.

“Herif hem sarhoş hem de pelte gibi,” dedi Duvall, Corey’yle boğuşurken. “Üstelik bizimle tartışacak kadar kendine geldi.”

“Pelte kıvamındaki bir sarhoşla başa çıkamaz mısın?” diye sordu Dahl.

“Tabii ki çıkabilirim,” dedi Duvall. “Ama tutuklanmayın dedin.”

“Biraz yardım etseniz hiç fena olmaz,” dedi Kerensky, Corey’nin sarhoş eli bir parmağını onun burnuna sokunca.

Dahl başını salladı, siyah arabanın kapısını açtı ve yan koltuğu öne yatırdı. Duvall ile Kerensky de o sırada Corey’yi daha iyi tutup dengelediler, sonra onu arka koltuğa attılar. Corey başı arka koltuğun karşı köşesinde, kıçı havada duracak şekilde yatıp kaldı. Bir saniyeliğine sızlandı ve ardından sesli bir nefes verdi. Tekrar kendinden geçmesi uzun sürmedi.

“Ben onunla oturmam,” dedi Kerensky.

“Hayır, oturmayacaksın,” diye onaylayan Dahl arabaya girip Corey’nin cüzdanını pantolonundan çıkardı. Cüzdanı Kerensky’ye uzattı. “Sen arabayı süreceksin.”

“Niye ben sürüyormuşum?” diye sordu Kerensky.

“Çünkü polis tarafından durdurulursak sen osun,” dedi Dahl.

“Doğru,” dedi Kerensky, cüzdanı alırken.

“Ben otopark görevlisinin parasını öderim,” dedi Duvall.

“Bahşişi dolgun ver,” dedi Dahl.

Kerensky bir dakika sonra vites kolundaki ‘D’ harfinin19 ne anlama geldiğini çözdü ve hep beraber arabayla Vine Caddesi’ne çıktılar.

“Hız sınırını aşma,” dedi Dahl.

“Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yok,” dedi Kerensky.

“Sen bir astrogatörsün,” dedi Duvall.

“Bu bir yol,” dedi Kerensky.

“Durun,” dedi Duvall ve telefonunu çıkardı. “Bu şeyin bir harita fonksiyonu var. Onu açayım.” Kerensky homurdanarak araba kullanmayı sürdürdü.

“Eh, eğlenceli bir akşam geçirdiğimiz söylenebilir,” dedi Duvall, Dahl’a; Best Western, adresini telefonuna girerken. “Sen ne yaptın?”

Dahl, “Eski bir dostu gördüm,” dedi ve Nick’le çektiği fotoğrafı Duvall’a gösterdi.

“Ah,” dedi Duvall, telefonu ondan alarak. Kolunu arkaya uzatıp Dahl’ın elini tuttu. “Ah, Andy, iyi misin?”

“İyiyim,” dedi Dahl.

“Aynı ona benziyor,” dedi Duvall, fotoğrafa tekrar bakarak.

“Benzer tabii,” dedi Dahl ve camdan dışarısını seyretti.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Yeteri kadar yattı," dedi Dahl, Marc Corey'nin yataktaki şuursuz bedenini başıyla işaret ederek. "Uyandırın şunu."

"Ama bu ona dokunmayı gerektirir," dedi Duvall.

"Orası belli olmaz," dedi Hester. Uzanıp Corey'nin kullanmadığı yastıklardan birini aldı, sonra da onunla adamın kafasına vurdu. Corey silkinerek uyandı.

"Eline sağlık," dedi Hanson, Hester'a. Hester başını sallayarak tebriği kabul etti.

Corey doğrulup oturdu ve şaşkın gözlerle etrafına bakındı. "Neredeyim?" diye sordu, belli birine hitap etmeden.

"Bir oteldesin," dedi Dahl. "Burbank'teki Best Western'da."

"Niye buradayım?" dedi Corey.

"Vine Gece Kulübü'nde bir arkadaşıma saldırdıktan sonra sızıp kaldın," dedi Dahl. "Seni arabana bindirip buraya getirdik."

Corey aşağı bakıp kaşlarını çattı. "Pantolonum nerede?" dedi.

"Onu çıkardık," dedi Dahl.

"Neden?" diye sordu Corey.

"Çünkü seninle konuşmamız lazım," dedi Dahl.

"O kadarını pantolonumu çıkarmadan da yapabilirdiniz," dedi Corey.

"İdeal bir dünyada yapabilirdik, evet," dedi Dahl.

Corey mahmur gözlerle Dahl'ı süzdü. "Seni tanıyorum," dedi az sonra. "Dizideki bir figüransın." Duvall ile Hanson'a baktı. "Siz de öyle."

Bakışları Hester'a çevrildi. "Ama seni daha önce hiç görmedim."

Bu söz üzerine Hester'ın biraz tepesi atar gibi oldu. "Bir sahnede beraber oynamıştık," dedi Corey'ye. "Bir robot sürüsünün saldırısına uğruyordun."

"Ahbap, ben figüranlarla bir sürü sahnede oynarım," dedi Corey. "Zaten figüranlar o iş için vardır." Dikkatini yeniden Dahl'a yöneltti. "Eğer dizide tekrar oynamak istiyorsanız bana derhal pantolonumu ve anahtarlarımı verirsiniz."

"Pantolonun banyoda," dedi Hanson. "Kuruyor."

"O kadar sarhoştun ki altına kaçırdın," dedi Hester. "Pantolonunu karşılıklı konuşma amaçlı almamızın dışında sidik kokan kıyafetlerle işe gitmek istemeyeceğini düşündük," dedi Dahl.

Corey bu açıklama üzerine şaşırmış gibi gözüktü, altındaki iç çamaşırına bir göz attı ve sonra da eğilerek onu kokladı. Hem Duvall hem de Hester biraz tiksinmiş gibi bir ifade takındılar; Dahl ise kayıtsızca bakmayı sürdürdü.

"Koktuğum falan yok," dedi Corey.

"İç çamaşırın yeni de ondan," dedi Dahl.

"Kimin bu?" diye sordu Corey. "Senin mi?"

"Hayır, benim," dedi Kerensky. O zamana kadar arkası yatağa dönük olarak süitteki bir koltukta oturuyordu. Şimdi ayağa kalkıp Corey'ye döndü. "Ne de olsa beden ölçülerimiz aynı." Corey ona alık alık baktı. "Sen," dedi sonunda.

"Ben," diye doğruladı Kerensky. "Ve aynı zamanda 'sen!'" "Dün Gawker'da gördüğüm sendin," dedi Corey.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," diye karşılık verdi Kerensky.

"Bana benzer birinin pantolonsuz olarak sokağın ortasında durduğu bir video vardı," dedi Corey. "Biri bunu telefonuyla çekmiş ve Gawker web sitesine göndermiş. O kişinin ben olmadığıma inanılması için dizinin o sırada sette bulunduğumu doğrulaması gerekti. O sendin."

"Evet, muhtemelen bendim," dedi Kerensky.

"Kimsin sen?" diye sordu Corey.

"Senim," dedi Kerensky. "Veya en azından rolünü yaptığın kişiyim."

"Dediğin çok saçma," dedi Corey.

"Eh, ona bakarsan senin bu Gawker adlı şeyden bahsetmen de bana saçma geliyor. O yüzden ödeştik," dedi Kerensky.

"Niye sokakta pantolonsuz koşturuyordun?" diye sordu Corey.

Kerensky odadaki diğerlerini işaret etti. "Pantolonumu almışlardı da ondan."

"Niye?" diye sordu Corey.

"Çünkü onunla konuşmamız gerekiyordu," dedi Dahl.

Corey bakışlarını Kerensky'den ayırdı. "Sizin derdiniz ne?" diye sordu.

"Hâlâ burada olduğuna göre işe yaramış," diye belirtti Dahl.

Fakat Corey yine ona aldırış etmiyordu. Adam yataktan kalktı ve orada öylece durup kendisine bakan Kerensky'nin yanına gitti. Corey onu tepeden tırnağa inceledi, "inanılmaz," dedi. "Bana tıpatıp benziyorsun."

"Çünkü tıpatıp senim," dedi Kerensky. "Hem de son ayrıntısına kadar."

"Bu mümkün değil," dedi Corey, onun suratına bakarak.

“Mümkün,” dedi Kerensky ve benzerine iyice yaklaştı. “Daha yakından bak.” Birbirlerinden birkaç santim uzaklıkta dururlarken Corey onun vücudunu inceledi.

Hester, “Bu iş giderek daha tuhaf bir hal alıyor,” dedi Dahl’a usulca.

“Marc, yardımına ihtiyacımız var,” dedi Dahl, Corey’ye. “Bizi Charles Paulson’la görüştürmen lazım.”

“Neden?” diye sordu Corey gözlerini Kerensky’den ayırmaksızın.

“Dizi hakkında onunla konuşmamız gereken bir şey var,” dedi Dahl.

“Paulson şu aralar kimseyle görüşmüyor,” dedi Corey, ona doğru dönerek. “Oğlu bir ay önce motosiklet kazası geçirip komaya girdi ve iyileşmesi beklenmiyor. Paulson o motosikleti oğluna bir doğum günü hediyesi olarak vermişti. Dedikodulara göre Paulson her sabah ofisine gidiyormuş, akşam altıya kadar gözünü duvarlara dikip oturuyormuş ve sonra tekrar evine dönüyormuş. Sizinle görüşmeyecektir.” Bir kez daha Kerensky’ye döndü.

“Yine de denememiz gerek,” dedi Dahl. “Sana bu yüzden ihtiyacımız var. Paulson başka herkesi başından savabilir ama sen dizisinin yıldızlarından birisin. Seninle görüşmek zorunda…”

“O kimseyle görüşmek zorunda değil,” dedi Corey.

“İstersen onu mecbur bırakabilirsin,” dedi Duvall.

Corey kadına bir göz attı, sonra da Kerensky’nin önünden çekilip ona yaklaştı. “Peki, niye öyle bir şey yapacakmışım?” diye sordu. “Haklısınız; ortalığı birbirine katıp Paulson’la görüşmeyi talep edersem bana zaman ayırır. Ama onunla görüşüp vaktini boşa harcarsam beni diziden atabilir.

Sırf reytingleri arttırmak için karakterimi feci bir şekilde öldürtebilir. O zaman da işsiz kalırım. Bu kentte düzenli bir dizi rolü kapmanın ne kadar zor olduğundan haberiniz var mı? Bu işe başlamadan önce garsondum. Sizin için parmağımı bile oynatacak değilim.”

“Ama bu çok önemli,” dedi Dahl.

“Ben önemliyim,” dedi Corey. “Kariyerim önemli. Siz her ne istiyorsanız ondan daha önemli!”

“Bize yardım edersen sana para veririz,” dedi Hanson. “Doksan üç bin dolarımız var.”

“Bölüm başına ondan daha çok kazanıyorum,” dedi Corey ve tekrar Kerensky’ye baktı. “Bundan daha iyisini yapmanız gerekecek.”

Dahl konuşmak üzere ağzını açtı.

“Ben hallederim,” dedi Kerensky ve diğerlerine baktı. “Bırakın Marc’la konuşayım.”

“E konuş o zaman,” dedi Hester.

“Baş başa,” dedi Kerensky.

“Emin misin?” diye sordu Dahl.

“Evet,” dedi Kerensky. “Eminim.”

“Pekâlâ,” diyen Dahl eliyle Duvall’a, Hanson’a ve hayretler içindeki Hester’a odadan çıkmalarını işaret etti.

“Lütfen orada münasebetsiz bir şeyin gerçekleşmek üzere olduğunu düşünen tek kişinin ben olmadığımı söyleyin,” dedi Hester koridorda.

“Öyle düşünen tek kişi sensin,” dedi Dahl.

“Hayır, değilsin,” dedi Duvall. Hanson da başını iki yana salladı. “Corey’nin Anatoly’ye nasıl tepki verdiğini görmemiş olamazsın Andy,” dedi Duvall.

“Herhalde dikkat etmedim,” dedi Dahl.

“Tabii canım,” dedi Hester.

“Sahiden de tutucuymuşsun,” dedi Duvall, Dahl’a.

“İçeride ciddi, makul bir sohbet edildiğini ve Kerensky’nin çok önemli konulara değindiğini düşünmeyi yeğliyorum, hepsi bu.”

Kapının öteki tarafından boğuk bir patırtı geldi.

“Evet, aynen öyle oluyor,” dedi Hester.

“Sanırım gidip lobide bekleyeceğim,” dedi Dahl.

***

İki saat sonra şafak sökerken Kerensky bitkin bir halde lobiye indi.

“Marc’a anahtarları lazım,” dedi. “Saat altı buçukta makyaja gitmesi gerekiyormuş.”

Dahl anahtarı çıkarmak için cebini karıştırdı. “Bize yardım edecek mi yani?” diye sordu.

Kerensky başını salladı. “Sete varır varmaz randevu alacak,” dedi. “Paulson’a bugün görüşmezlerse diziden ayrılacağını söyleyecek.”

“Peki, Corey’yi buna nasıl razı ettin?” diye sordu Hester.

Kerensky onun gözünün içine baktı. “Sahiden bilmek istiyor musun?”

“Şey,” dedi Hester. “Aslına bakarsan hayır, istemiyorum.”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Kerensky ve anahtarları Dahl’dan aldı.

“Ben istiyorum,” dedi Duvall.

Kerensky iç geçirip ona doğru döndü. “Söyle bana Maia: Hiç aynı vücudu, düşünceleri ve arzuları paylaşıyormuşsunuz gibi bir duyguya kapılacak kadar iyi, derinden ve kusursuzca tanıdığın biriyle karşılaştın mı? Ve o duygu, karşındaki kişi için hissettiklerini onun da benliğinin son atomuna kadar senin için hissettiği bilgisiyle katmerlendi mi?”

“Pek sayılmaz,” dedi Duvall.

“Öyleyse sana acıyorum,” dedi Kerensky ve tekrar otel odasına yollandı.

“Sormasan olmazdı, değil mi?” dedi Hester, Duvall’a.

“Ne yapayım, merak ettim,” dedi Duvall. “İstersen bana dava aç.”

“Artık kafamda resimler var,” dedi Hester. “Hepsi beynime kazındı. Onları asla silemeyeceğim. Tüm bunlar senin suçun.”

“Gerçekten de Kerensky’nin daha önce görmediğimiz bir yönünü gördük,” dedi Dahl. “Onun erkeklere ilgi duyduğunu hiç fark etmemiştim.”

“Duymuyor zaten,” dedi Hanson.

“Son iki saattir burada değil miydin?” dedi Hester. “Patırtıyı duymadın mı?”

“Hayır, Jimmy haklı,” dedi Duvall. “Kerensky erkeklere ilgi duymuyor, ilgi duyduğu tek şey kendisi. Hep de öyle oldu. Şimdi bu ilgisini gerçekleştirme şansı yakaladı.”

“Iyy,” dedi Hester.

Duvall dönüp ona baktı. “Fırsat bulsaydın sen de yapmaz mıydın?” diye sordu.

“Yapmazdım,” diye belirtti Dahl.

“Evet, ama senin tutucu olduğunu zaten biliyoruz,” dedi Duvall.

Dahl sırıttı. “Haklısın,” dedi.

Asansörün kapısı açıldı ve Corey peşinde Kerensky’yle dışarı çıkıp Dahl’ın yanına geldi. “Bana telefon numaran lazım,” dedi. “Bugün görüşmeyi ayarladığımda seni arayabilmem için.”

“Pekâlâ,” diyen Dahl ona numarasını verdi. Corey numarayı telefon rehberine ekledi, sonra da hepsini teker teker gözden geçirdi.

“Bu yaptığımın kıymetini bilmenizi istiyorum,” dedi Corey. “Bu görüşmeyi ayarlayarak kendimi ateşe atıyorum. O yüzden kariyerimi riske sokacak bir şey yaparsanız yemin ederim sizi bulurum ve hayatı size zindan ederim. Anladınız mı beni?”

“Anladık,” dedi Dahl. “Teşekkür ederim.”

“Bunu senin için yapmıyorum,” dedi Corey, sonra da başıyla Kerensky’yi işaret etti. “Onun için yapıyorum.”

“Yine de teşekkür ederim.”

“Ayrıca biri soracak olursa dün gece arabama binmeme yardım etmenizin sebebi, gece kulübünde içtiğim şaraptaki tanene verdiğim alerjik reaksiyondu,” dedi Corey.

“Elbette,” dedi Dahl.

“Doğru söylüyorum,” dedi Corey. “İnsanların her türden şeye alerjisi vardır.”

“Evet,” dedi Dahl.

“Beni arabaya bindirirken çekim yapan birini görmediniz, değil mi?” diye sordu Corey.

“Bir-iki kişi görmüş olabiliriz,” diye itiraf etti Dahl.

Corey iç geçirdi. “Tanen. Sakın unutmayın.”

“Unutmayız,” dedi Dahl.

Corey başını salladı, ardından Kerensky’nin yanına gidip ona coşkuyla sarıldı. Kerensky de aynı şekilde karşılık verdi.

“Keşke daha fazla vaktimiz olsaydı,” dedi Corey.

“Bence de,” dedi Kerensky. Tekrar sarılıp birbirlerinden ayrıldılar. Corey lobiden çıkıp gitti. Kerensky onun gitmesini seyretti.

“Vay be,” dedi Hester. “Resmen abayı yakmışsın Kerensky.”

Kerensky hızla ona döndü. “O da ne demek?”

Hester ellerini kaldırdı. “Bak, eleştirdiğim falan yok,” dedi.

“Neyi eleştireceksin ki?” diye sordu Kerensky ve diğerlerine baktı. “Ne yani? Hepiniz Marc’la yattığımı mı düşünüyorsunuz?”

“Yatmadın mı?” diye sordu Duvall.

“Oturup konuştuk,” dedi Kerensky. “Hayatım boyunca kimseyle o kadar güzel bir sohbet etmemiştim. Varlığından habersiz olduğum kardeşimle tanışmak gibiydi.”

“Hadi ama Anatoly,” dedi Hester. “Bir patırtı duyduk.”

“Marc pantolonunu giyiyordu,” dedi Kerensky. “Ona pantolonunu geri verdim. Hâlâ tam olarak kendine gelememişti ve yere düştü. Hepsi bu kadar!”

“Pekâlâ,” dedi Hester. “Pardon.”

“Tanrım,” dedi Kerensky, etrafına bakınarak. “Siz ne biçim insanlarsınız? Bugüne kadarki en inanılmaz tecrübelerimden birini yaşadım. Beni gerçekten -ama gerçekten- anlayan tek insanla sohbet ettim. Sizse kalkmış bir tür zaman yolculuklu ensest mastürbasyonla uğraştığımı sanıyorsunuz. Olağanüstü, sarsıcı deneyimimin içine ettiğiniz için çok teşekkürler. Midemi bulandırıyorsunuz.” Bunun ardından hışımla çekip gitti.

“Eh, işte bu ilginçti,” dedi Duvall.

Kerensky aynı hışımla geri geldi ve parmağını Maia’ya doğrulttu. “Ayrıca ilişkimiz bitmiştir,” dedi.

“Peki,” dedi Duvall. Kerensky ikinci kez hışımla yürüyüp gitti.

“Belki zamanı değil ama haklı çıktığımı belirtmek isterim,” dedi Dahl bir dakika sonra. Duvall yerinden kalktı ve onun yanına gidip kafasına bir tane patlattı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Charles Paulson'ın Burbank'teki özel ofisi, stüdyo alanından ayrı olarak başka üç yapımcılık şirketinin, iki ajansın, yeni kurulmuş bir teknoloji firmasının ve pamukçuk hastalığıyla mücadele eden bir yardımlaşma vakfının bulunduğu bir binadaydı. Üçüncü katın tamamı Paulson'ın ofisine ayrılmıştı. Grup asansöre bindi.

"O son dürümü yememeliydim," dedi Hester, yüzünde ızdıraplı bir ifadeyle.

"Sana söylemiştim," dedi Hanson.

"Yirmi birinci yüzyılda gıda güvenliği yasaları olduğunu da söylemiştin," diye karşılı verdi Hester.

"O yasaların seni üç tane domuz etli dürümden koruyacağını sanmıyorum," dedi Hanson. "Bunun gıda güvenliğiyle bir ilgisi yok. Aşırı domuz yağı tüketmekle ilgisi var."

"Tuvalete gitmem lazım," dedi Hester.

"Tutamaz mısın?" dedi Dahl ona. Asansör üçüncü kata ulaştı. "Bu önemli sayılabilecek bir görüşme."

"Eğer kendimi bir tuvalete atmazsam beni o görüşmede istemezsiniz," dedi Hester. "Çünkü o zaman korkunç şeyler olur."

Asansör kapılarının açılmasıyla birlikte beşi birden dışarı çıktı. Sağdaki koridorun ilerisinde bir erkek tuvaleti işareti vardı. Hester süratle ama kendini kasarak oraya doğru gitti ve kapıdan girip gözden kayboldu.

"Sence işi ne kadar sürer?" diye Dahl'a sordu Duvall. "Randevumuz bir dakika sonrasına."

"Hiç domuz etli dürüm kazası yaşadığın oldu mu?" diye ona sordu Dahl.

"Hayır," dedi Duvall. "Görünüşe bakılırsa yaşamadığım için sevinmeliyim de."

"Herhalde orada bir süre kalır," dedi Dahl.

"Onu bekleyemeyiz," dedi Kerensky.

"Doğru," dedi Dahl.

"Siz gidin," dedi Hanson. "Ben burada kalıp Hester'a göz kulak olurum. İşinizi bitirdiğinizde sizi ofisin lobisinde bekleriz."

"Emin misin?" diye sordu Dahl.

“Eminim,” dedi Hanson. “Zaten Hester ve ben görüşmeye izleyici olarak katılacaktık. Lobide oturup eski dergileri okusak da olur. Üç yüz elli yıl öncesinin dedikodularına yetişmek daima eğlencelidir.”

Dahl bu söz üzerine gülümsedi. “Pekâlâ. Sağol Jimmy.”

“Hester’ın bağırsakları patlarsa bize haber ver,” dedi Duvall.

“Sen hiç merak etme,” dedi Hanson ve tuvalete yollandı.

Paulson Yapımcılık’ın resepsiyonisti, Dahl ve Duvall’la beraber ofis lobisine giren Kerensky’ye gülümsedi. “Merhaba Marc,” dedi kadın. “Seni tekrar görmek güzel.”

“Şey,” dedi Kerensky.

“Bay Paulson’ı görmeye geldik,” dedi Dahl, Kerensky’nin şaşkınlık anında araya girerek. “Marc randevu almıştı.”

“Evet, elbette,” dedi resepsiyonist, bilgisayar ekranına bir göz atarak. “Siz Bay Dahl olmalısınız, değil mi?”

“Benim,” dedi Dahl.

“Siz şöyle oturun, ben de ona geldiğinizi haber vereyim,” dedi kadın. Paulson’ı aramak için ahizeyi eline almadan önce Kerensky’ye bir kez daha gülümsedi.

“Sanırım seninle flört ediyordu,” dedi Duvall, Kerensky’ye.

“Marc’la flört ettiğini sanıyordu,” diye belirtti Kerensky.

“Belki aranızda bir şeyler geçmiştir,” dedi Duvall.

“Kes şunu,” dedi Kerensky.

“Ayrılmamızın ardından yeni bir kız bulman için yardım etmeye çalışıyorum, hepsi bu,” dedi Duvall.

“Bay Dahl, Marc, hanımefendi,” dedi resepsiyonist. “Bay Paulson sizinle şimdi görüşecek. Lütfen beni takip edin.” Kadın onları bir koridordan geçirip büyük bir büroya getirdi. Odadaki kocaman bir masanın arkasında Paulson oturuyordu.

Adam sert bir ifadeyle Kerensky’yi süzdü. “Göndereceğin kişilerle konuşmayı bekliyordum,” dedi. “Senin çalışıyor olman lazım.”

“Çalışıyorum da.”

“İşyerin burası değil,” dedi Paulson. “İşin stüdyoda. Sette. Orada değilsen çekim yapamayız. Çekim yapamazsak da yapım zamanını ve parasını heba ediyorsun demektir. Bu sene yapımda geri kaldık diye hem Stüdyo hem de Corwin zaten başımın etini yiyor. İşimi hiç kolaylaştırmıyorsun.”

“Bay Paulson,” dedi Dahl, “belki de diziyi arayıp Marc Corey orada mı diye sormalısınız,” dedi Dahl.

Bakışlarını Dahl’a çeviren Paulson onu ilk defa gördü. “Biraz tanıdık geliyorsun. Kimsin sen?”

“Adım Andrew Dahl,” dedi Dahl, masanın önündeki İki koltuktan birine oturarak. Sonra da diğerine oturan Duvall’ı gösterdi. “Bu da Maia Duvall.

Gözüpek'te çalışıyoruz.”

“Öyleyse sizin de sette olmanız gerek,” dedi Paulson.

“Bay Paulson,” diye tekrarladı Dahl. “Cidden diziyi arayıp Marc Corey orada mı diye sormalısınız.”

Paulson parmağıyla Kerensky’yi gösterdi. “Adam gözümün önünde ya!”

"Hayır, değil," dedi Dahl. "Zaten o yüzden sizinle konuşmaya geldik."

Paulson gözlerini kıstı. "Vaktimi boşa harcıyorsunuz," dedi.

"Tanrım," dedi canına tak eden Kerensky. "Kahrolası seti arasana! Marc orada."

Paulson kısa bir süreliğine ona bakmak için duraksadı, sonra da masasındaki telefonu eline alıp bir düğmeye bastı. "Alo. Selam Judy," dedi.

"Sette misin? ... Peki, tamam. Marc Corey oralarda mı?" Duraksayıp Kerensky'yi tekrar süzdü. "Peki. Ne zamandır orada? ... Tamam. Bugün tuhaf davrandığı oldu mu? Karakterine aykırı şeyler yaptığı? ... Evet, peki. ... Hayır. Hayır, onunla konuşmama gerek yok. Sağol Judy." Telefonu kapattı.

"Dizi amirim Judy Melendez'le konuştum," dedi Paulson. "Altı otuz makyajından beri Marc'ın sette olduğunu söyledi."

"Teşekkürler," dedi Kerensky.

"Pekâlâ, seni dinliyorum," dedi Paulson, Kerensky'ye. "Kimsin sen? Marc'ın seni tanıdığı belli, yoksa bu görüşmeyi ayarlamazdı. Ona ikizi gibi benziyorsun ama bir kardeşi olmadığını biliyorum. Öyleyse nesin? Kuzeni misin? Dizide oynamak mı istiyorsun? O yüzden mi buradasın?"

"Aile fertlerine rol verdiğiniz oluyor mu?" diye sordu Dahl.

"Kalkıp reklamını yapmıyoruz ama elbette," dedi Paulson. "Geçen sezon amcama bir rol vermiştim. Sağlık sigortasının süresi dolmak üzereydi.

Ben de onu Abernathy'yi askeri mahkemede yargılatmaya çalışan bir amiral rolünde oynattım. Bir keresinde de oğluma-" Ansızın konuşmayı bıraktı.

"Oğlunuzun başına geleni duyduk," dedi Dahl. "Çok üzgünüz."

"Teşekkürler," dedi Paulson ve tekrar durakladı. Tavırları artık asabi bir yapımcıdan ziyade yorgun ve ufak tefek birine uygundu. "Kusura bakmayın," dedi az sonra. "Zor günler geçiriyorum."

"Hayal bile edemiyorum," dedi Dahl.

"Edemediğine şükret," dedi Paulson ve masasındaki çerçeveli bir fotoğrafa uzandı. Ona uzun uzun baktı ve elinden bırakmadı. "Aptal çocuk. Ona yağmurda motosiklete binerken dikkatli olmasını söylemiştim." Çerçeveyi bir anlığına çevirerek kendisinin ve motosikletçi ceketi içinde kameraya gülümseyen daha genç birinin resmini gösterdi. "Sözümü hiç dinlemezdi," dedi.

"O oğlunuz mu?" diye sordu Duvall, çerçeveye doğru uzanarak.

"Evet," diyen Paulson fotoğrafı ona verdi. "Matthew. Antropolojide yüksek lisansını daha yeni tamamlamışken bana oyunculuk yapmak istediğini söyledi. Ben de ona madem bir aktör olmak istiyordun, niye yüksek lisansın için onca para harcadım diye sordum. Yine de onu diziye ekledim. Birkaç bölümde figüranlık yaptıktan sonra... O kaza oldu."

"Andy," dedi Duvall, fotoğrafı Dahl'a vererek. Dahl fotoğrafa bakakaldı.

Kerensky de yanına gelip fotoğrafı inceledi. "Yok, daha neler," dedi.

"Ne oldu?" dedi Paulson, üçüne bakarak. "Onu tanır mıydınız? Matthew'u tanır mıydınız?"

Üçü birden Paulson'a baktı.

Koridorun ilerisinden bir kadın sesi, "Matthew!" diye çığlık attı.

“Hay aksi,” diyen Duvall, koltuğundan kalktığı gibi odadan dışarı fırladı. Dahl ile Kerensky de onu takip ettiler.

Lobide o resepsiyonist sevinç gözyaşları dökerek Hester’a yapışıp kalmıştı. Üzerinde bir resepsiyonist taşıyan Hester derin bir şaşkınlık içinde öylece dikiliyordu.

Hanson üç mürettebat arkadaşını görüp yanlarına geldi. “Lobiye girdik,” dedi. “Tek yaptığımız buydu. Lobiye girdik ve bu kadın bir isim haykırdı.

Sonra da neredeyse masasının üstünden atlayıp Hester’a sarıldı. Burada neler oluyor?”

“Galiba Hester’ı canlandıran oyuncuyu bulduk,” dedi Dahl.

“Oldu o zaman,” dedi Hanson. “Kimmiş?”

“Matthew?” dedi Paulson koridordan. Neler olduğunu öğrenmek için üç misafirinin peşinden lobiye gelmişti. “Matthew! Matthew!” Hester’ın yanına kadar koşup ona coşkuyla sarıldı ve yanağından öpmeye başladı.

“Charles Paulson’ın oğlu,” dedi Duvall, Hanson’a.

“Hani şu komaya giren mi?” diye sordu Hanson.

“Ta kendisi,” dedi Dahl.

“Vay canına,” dedi Hanson.

“Yardım edin,” diye fısıldadı Hester, kendisine bakan dostlarına.

“Biri onlara Hester’ın gerçekte kim olduğunu söylemeli,” dedi Kerensky. O, Hanson ve Duvall gözlerini bu sefer de Dahl’a çevirdiler.

Dahl iç geçirdi ve Hester’a doğru yürüdü.

***

“Sen iyi misin?” diye sordu Dahl, Hester’a. Matthew Paulson’ın bir yatakta yatarak tüplerle canlı tutulduğu özel bir hastane odasındaydılar.

Hester gözünü komadaki ikizinden alamıyordu.

“Ondan daha iyi olduğum kesin,” dedi Hester.

Dahl, “Hester,” dedi ve Charles Paulson’ın bu yorumu duyup duymadığını görmek için onun az önce beklediği koridora baktı. Duymamıştı.

Paulson o sırada Duvall, Hanson ve Kerensky’yle beraber bekleme salonundaydı. Matthew Paulson’ı aynı anda sadece iki kişi ziyaret edebilirdi.

“Pardon,” dedi Hester. “Yavşaklık etmek istemedim. Sadece... Eh, artık her şey anlam kazandı, değil mi?”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Dahl.

“Kendimden bahsediyorum,” dedi Hester. “Sen, Duvall, Hanson ve Finn ilginç insanlarsınız, çünkü dizinin konusuna yakışır biçimde öldürülmeniz için ilginç özgeçmişlerinizin olması gerek. Finn tanıdığı biri tarafından öldürüldü, değil mi? Sen Forshan’a geri döndüğünde öldürülecektin. Ama benim sıradışı bir tarafım yok. Ben lisede ortalama notu B eksi olan, eve dönüp yerleşmeden önce evreni biraz gezip görmek istediği için Birlik Filosu’na katılan Des Moines doğumlu sıradan biriyim. Gözüpek'i gelmeden önce hiç arkadaşı olmayan alaycı herifin tekiydim.

“Ve şimdi tüm bunlar bir anlam kazandı, çünkü özel bir şey yapmak kaderimde yokmuş. Ben sahiden de bir figüranmışım. Oğlu oyunculukla uğraşmaktan sıkılana ve doktorasını yapmak için okuluna dönene kadar Paulson’ın ona verebileceği geçici bir karaktermişim. Elimden gelen tek iş -mekik uçurmak- bile dizide öyle birine ihtiyaç duyduğu için uydurulmuş bir şeymiş. Niye o rolü yapımcının oğluna vermesinler ki? Bırakın

çocukcağız kendini özel hissetsin.”

“Ben bunun öyle bir şey olduğunu düşünmüyorum,” dedi Dahl.

“Tamı tamına öyle bir şey,” dedi Hester. “Kaderimde bir boşluğu doldurmak varmış, hepsi bu.”

“Kesinlikle yanılıyorsun,” dedi Dahl.

“Öyle mi?” Hester başını Dahl’dan tarafa çevirdi. “Ön adım ne?”

“Ne?” diye sordu Dahl.

“Ön adım ne?” diye tekrarladı Hester. “Sen Andy Dahl’sın. Maia Duvall. Jimmy Hanson. Tanrı aşkına Anatoly Kerensky. Benim ön adım ne Andy? Bilmiyorsun, değil mi?”

“Bir ön adın var,” dedi Dahl. “Telefonuma bakıp onu öğrenebilirim.”

“Ama ne olduğunu bilmiyorsun,” dedi Hester. “Onu hiç kullanmadın. Bana hiç o isimle seslenmedin. Dost olmamıza rağmen adımın tamamını bilmiyorsun.”

“Üzgünüm,” dedi Dahl. “Sana ‘Hester’ dışında bir isimle hitap etmeyi hiç düşünmedim, o kadar.”

“Ben de onu diyorum,” dedi Hester. “Dostlarım bile ön adımın ne olabileceğini asla düşünmüyorsa bu durum evrendeki rolümü açıkça ortaya koyuyor, değil mi?” Gözünü tekrar komadaki Matthew Paulson’a çevirdi.

“Peki, ön adın ne?” diye nihayet sordu Dahl.

“Jasper,” dedi Hester.

“Jasper ha?” dedi Dahl.

“Aile adım o,” dedi Hester. “Jasper Allen Hester.”

“Artık sana Jasper dememi ister misin?” diye sordu Dahl.

“Tabii ki hayır,” dedi Hester. “Kim kendisine Jasper denmesini ister ki? Ne kadar boktan bir isim.”

Dahl kahkahasını bastırmaya çalıştıysa da başarılı olamadı. Hester bunu görünce gülümsedi.

“Öyleyse sana Hester demeyi sürdüreceğim,” dedi Dahl. “Ama bil ki içten içe Jasper diyeceğim.”

“Seni mutlu edecekse de bakalım,” diye karşılık verdi Hester.

“Jasper Jasper Jasper,” dedi Dahl.

“Pekâlâ,” dedi Hester. “Yeter bu kadar. Seni bir hastanede öldürmek istemem.”

Dikkatlerini yeniden Matthew Paulson’a yönelttiler.

“Zavallı çocuk,” dedi Hester.

“Onunla yaşıtsın,” dedi Duvall.

“Evet, ama büyük ihtimalle ondan uzun yaşayacağım,” dedi Hester. “Artık en azından birimiz bunu söyleyebiliyoruz.”

“Sanırım öyle,” dedi Dahl.

“Yirmi birinci yüzyılda yaşamanın kötü tarafı da bu,” dedi Hester. “Aynı kazayı bizim dünyamızda geçirseydi onu iyileştirebilirdik. Senin başına gelip de sağ çıktığın tüm o korkunç şeyleri düşünsene Andy.”

“Sağ çıktım, çünkü ölme vaktim gelmemişti,” dedi Dahl. “Kerensky ve inanılmaz iyileşme gücü gibi. Tabii hepsi de Anlatım sayesinde.”

“Sebebi fark eder mi?” dedi Hester. “Cidden Andy; ölmek üzereyken tamamen kurgusal yollardan iyileşirsen bunu kafana takar mısın? Hayır, çünkü ölmemişsindir. Anlatım işine geldiği zaman bize nalları diktiriyor olabilir. Ama iyi tarafı da yok değil.”

“Daha az önce bir hiç olmanın ne kadar anlamlı geldiğinden bahsediyordun,” dedi Dahl. “O zaman Anlatım’a âşık gibi gözükmüyordun.”

“Âşık olduğumu söylemedim ki,” dedi Hester. “Ama sanırım başkaları eğlensin diye aramızda korkunç bir yoldan ölmesi gerekmeyen tek kişinin ben olduğum gerçeğini unutuyorsun.”

“Bak o konuda haklısın,” dedi Dahl.

“Oynadığımız bu dizi bok gibi bir şey,” dedi Hester. “Ama o bok bazen bize faydalı olmuyor değil.”

“Tabii bizi öldürene kadar,” dedi Dahl.

“Sizi öldürene kadar,” diye hatırlattı Hester. “Unutma, belki ben hayatta kalabilirim.” Eliyle Matthew Paulson’ı işaret etti. “Ve eğer bizim dünyamızda yaşasaydı o da kurtarılabilirdi.”

Dahl bunu duyunca sessiz kaldı. Hester bir süre sonra başını kaldırdığında Dahl’ın kendisine merakla baktığını gördü. “Ne var?”

“Düşünüyordum,” dedi Dahl.

“Ne hakkında?” diye sordu Hester.

“Anlatım’dan faydalanmak hakkında,” dedi Dahl.

Hester gözlerini kıstı. “Bu beni de ilgilendiriyor, değil mi?” dedi.

“Evet, Jasper,” dedi Dahl. “Evet, ilgilendiriyor.”

YİRMİNCİ BÖLÜM

Charles Paulson peşinde başka bir adamla beş kafadarın oturup beklediği konferans odasının kapısını açtı. "Beklettiğim için özür dilerim," dedi ve eliyle diğer adamı işaret etti. "Dizinin başyazarını görmek istediniz. İşte bu Nick Weinstein. Neler olduğunu buraya gelmeden önce ona açıkladım."

"Merhaba," dedi Weinstein, beşini gözden geçirerek. "Vay be. Charles sahiden ciddiymiş."

"İşte bu çok komik," dedi Hester, ağızları bir karış açık olarak aval aval bakan dört dostunun aksine.

"Nedir komik olan?" diye sordu Weinstein.

"Bay Weinstein, dizinizde hiç figüranlık yaptınız mı?" diye sordu Dahl.

"Birkaç sezon önce yapmıştım," dedi Weinstein. "Bir cenaze sahnesi için fazladan bir oyuncuya ihtiyaçları vardı. O sırada tesadüfen setteydim.

Üstüme bir kostüm geçirip üzgün gözükmemi söylediler. Niye ki?"

"Canlandırdığınız adamı tanıyoruz," dedi Dahl. "Adı Jenkins."

"Sahi mi?" diye gülümsedi Weinstein. "Nasıl biri?" "Karısının ölümünü asla atlatamamış mahzun, hafif kaçık bir münzevi," dedi Duvall.

"Ah," diyen Weinstein gülümsemekten vazgeçti. "Üzgünüm."

"Yine de siz ondan daha bakımlısınız," diye cesaret verdi Hanson.

“Herhalde ilk defa birinden bu sözleri duyuyorum,” dedi Weinstein, sakalını işaret ederek.

“Benimle ve Nick’le bir konuda konuşmak istediğinizi söylediniz,” dedi Paulson, Dahl’a.

“İstiyoruz,” dedi Dahl. “Hepimiz. Lütfen oturun.”

“Jenkins de kim?” diye Dahl’a fısıldadı Kerensky, Paulson ile Weinstein koltuklarına otururlarken.

“Daha sonra,” dedi Dahl.

“Ee,” dedi Paulson. Gözleri her birkaç saniyede bir istemsizce Hester’a çevriliyordu.

“Bay Paulson, Bay Weinstein, sizin zamanınıza gelmemizin bir sebebi var,” dedi Dahl. “Sizi diziye son vermeye ikna etmek için buradayız.”

“Ne?” dedi Weinstein. “Neden?”

“Çünkü aksi takdirde öleceğiz,” dedi Dahl. “Bay Weinstein, senaryonuzda bir figüranı öldürdüğünüz zaman o figüranı canlandıran oyuncu setten ayrılıp öğle yemeğine gidiyor. Fakat bizim bulunduğumuz yerde o karakter ölü olarak kalıyor. Ve neredeyse her bölümde birileri ölüyor.”

“Şey, her bölümde değil canım,” dedi Weinstein.

“Jimmy,” dedi Dahl.

“Gözüpek’in Serüvenleri bugüne kadarki altı sezonunda toplam yüz yirmi sekiz bölüm yayınladı,” dedi Hanson. “O bölümlerin doksan altısında bir veya daha fazla Gözüpek tayfası can verdi. Yüz on İki bölümde o veya bu şekilde ölüm konusu işlendi. Dizinin yayını boyunca en az dört yüz Gözüpek tayfası öldürdünüz. Buna başka gemilerin yok edildiği ve gezegenlerin ya saldırıya uğradığı ya da hastalıklarla boğuştuğu bölümleri de ekleyince toplam ölüm sayısı milyonları buluyor.”

“Düşman ölümlerini saymıyoruz bile,” dedi Dahl.

“Hayır; onları da sayarsak rakamlar iyice fırlar,” dedi Hanson.

“Diziniz hakkında epey araştırma yaptı,” dedi Dahl, Hanson’ı kastederek.

“Tüm o ölümler benim suçum değil,” dedi Weinstein.

“Onları sen yazdın,” dedi Duvall.

“Hepsini ben yazmadım,” dedi Weinstein. “Kadroda başka yazarlar da var.”

“Sen başyazarsın,” dedi Hester. “Senaryodaki her şey senin onayından geçiyor.”

“Amacımız o ölümlerin mesuliyetini size mal etmek değil,” dedi Dahl, araya girerek. “Böyle bir şey olduğunu bilemezdiniz. Kendi bakış açınızdan kurgusal bir eser yazıyordunuz. Fakat bizim bakış açımızdan her şey gerçek.”

“Böyle bir şey nasıl olabilir ki?” dedi Weinstein. “Burada yazdıklarımız gerçekliğinizi nasıl etkileyebilir? Bu hiç mantıklı değil.”

Hester alaycı bir edayla güldü. “Sen onu bir de bize sor.”

“Ne demek istiyorsun?” dedi Weinstein, dikkatini ona yönelterek.

“Mantıklı hayatlar sürdüğümüzü mü sanıyorsun?” dedi Hester. “Bizi bir uzay istasyonunda zıpkınlı katil robotların bulunduğu bir evrende yaşatıyorsun, çünkü zıpkın fırlatan katil robotlardan daha doğal bir şey olamaz, değil mi?”

“Veya buz köpekbalıklarından,” dedi Duvall.

“Ya da Borgovya Toprak Solucanlarından,” dedi Hanson.

Weinstein bir parmağını kaldırdı. "Toprak solucanlarından ben sorumlu değildim," dedi. "Kuş gribine yakalanıp iki hafta yattım. O senaryonun yazarı Dune'a[20] bayılırdı. Geri geldiğimde her şey için çok geçti. O bölüm yüzünden Herbert ailesi derimizi yüzdü."[21]

"Buraya gelebilmek adına bir kara delige daldık," dedi Hester ve başparmağıyla Kerensky'yi işaret etti. "Ve planın işe yarayacağından emin olmak için bu zavallı piç kurusunu kaçırmamız gerekti, çünkü o dizinin ana karakterlerinden biri ve sahne dışında ölmesi mümkün değil. Bunu bir düşün - fizik kuralları onun için değişiyor."

"Tabii bu durum düzenli aralıklarla haşat olmamı önlemiyor," dedi Kerensky. "Niye başıma sürekli kötü şeyler geldiğini merak ederdim. Artık sebebini biliyorum: Ana karakterlerinizden en az biri eziyet çekmek için yaratılmış. Bu da berbat bir şey!"

"Üstelik tekrar pestilini çıkarabilmek için herifi süper hızlı iyileştiriyorsunuz," dedi Duvall. "Bu zalimlik değil de nedir?"

"Üstelik bir de Kutu var," dedi Hanson, Dahl'ı işaret ederek.

"Kutu mu?" dedi Weinstein, Dahl'a bakarak.

"Dizide ne zaman bilimin içine edecek bir şey yazsanız sorunu Kutu'ya danışıyoruz ve o da dramatik açıdan uygun bir an gelip çattığında cevabı bize temin ediyor," dedi Dahl.

"Dizide Kutu diye bir şey yazmadık ki," dedi kafası karışan Weinstein.

"Ama bilimin içine edecek şeyler yazıyorsunuz," dedi Dahl. "Hem de sürekli. O yüzden bir Kutu var."

"Okulda sana bilim öğrettiler mi?" diye sordu Hester. "Meraktan soruyorum."

"Ben Occidental College'a[22] gittim," dedi Weinstein. "Oradaki fen dersleri hiç fena değildir."

"İyi de sen o derslere katıldın mı?" dedi Duvall. "Çünkü ne yalan söyleyeyim, evrenimiz tam bir rezalet."

"Diğer bilimkurgu dizilerinin bilimsel danışmanları olurdu," diye belirtti Hanson.

"Bunun adı bilimkurgu," dedi Weinstein. "Kelimenin ikinci yarısının da bir değeri var."

"Ama sen onu kötü bir bilimkurgu haline getiriyorsun," dedi Hester. "Ve biz onun içinde yaşamak zorunda kalıyoruz." "Arkadaşlar," dedi Dahl, bir kez daha araya girerek. "Gelin hedeften sapmamaya çalışalım."

"İyi de hedef ne?" diye sordu Paulson. "Konuşmak istediğiniz bir fikriniz olduğunu söylediniz ve şimdiye kadar başyazarımı yerden yere vurmaktan başka hiçbir şey yapmadınız." "Kendimi biraz incinmiş hissediyorum," dedi Weinstein. "Hissetmeyin," dedi Dahl. "Tekrar söylüyorum:

Gerçeği bilemezdiniz. Ama artık nereden geldiğimizi ve dizinizi niçin durdurmak istediğimizi biliyorsunuz."

Paulson bunu duyunca muhtemelen itiraz etmek ve öyle bir şeyin neden imkânsız olduğuna dair çok sayıda sebep sunmak için ağzını açtı. Dahl itirazları daha başlamadan önlemek amacıyla bir elini kaldırdı. "Buraya geldikten sonra dizinin durdurulamayacağını anladım. Zaten bu uzak bir ihtimaldi. Hem artık dizinin bitmesini istemiyorum,

çünkü her iki tarafın da ondan faydalanmasının bir yolunu görebiliyorum." "Öyleyse sadede gel," dedi Paulson.

"Charles, oğlun komada," dedi Dahl.

"Evet," diye karşılık verdi Paulson.

"Ve o komadan çıkma ihtimali yok," dedi Dahl.

Bir dakika sonra Paulson, "Hayır," dedi ve yaşlı gözlerle etrafına bakındı. "Yok."

"Bundan hiç bahsetmemiştin," dedi Weinstein. "Hâlâ kurtulma şansı olduğunu sanıyordum."

"Hayır," dedi Paulson. "Doktor Lo dün bana taramalarda oğlumun beyin fonksiyonlarının kötüye gitmeyi sürdürdüğünü ve bu noktada vücudunu canlı tutan tek şeyin makineler olduğunu söyledi. Ona veda etmek için ailenin bir araya toplanmasını bekliyoruz. Sonra da makineleri durduracağız." Sessizce oturan Hester'a bir göz attı, sonra tekrar Dahl'a baktı. "Tabii senin başka bir fikrin yoksa."

"Var," dedi Dahl. "Charles, sanırım oğlunu kurtarabiliriz."

***

"Seni dinliyorum," dedi Paulson.

"Onu yanımızda götüreceğiz," dedi Dahl. "Gözüpek'e. Matthew'u orada iyileştirebiliriz. Böyle bir şeyi yapacak teknolojimiz var. Zaten olmasaydı bile" -parmağıyla Weinstein'i gösterdi- "Anlatım ne güne duruyor. Bay Weinstein hemen Hester'ın ağır yaralandığı ve iyileşmesi için revire götürüldüğü bir bölüm yazıverir. Böylece her şey hallolur. Hester hayatta kalır. Tabii oğlun da!."

"Demek onu dizinin içine götüreceksiniz," dedi Paulson. "Planın bu mu?"

"Planım bu," dedi Dahl. "Yani sayılır."

"Sayılır mı?" dedi Paulson, kaşlarını çatarak.

"Ortada bazı lojistik sorunlar var," dedi Dahl. "Tabii deyim yerindeyse teleolojik[23] meseleler de."

"Ne gibi?" diye sordu Paulson.

Dahl tıpkı onun gibi kaşlarını çatmakta olan Weinstein'a döndü. "Sanırım onlardan birkaçı şu an sizin de aklınıza geliyor."

"Evet," dedi Weinstein ve Hester'ı işaret etti. "En başta evreninizde ondan iki tane olacak."

"Bunun için bir bahane uydurabilirsin," dedi Paulson.

"Evet, uydurabilirim," dedi Weinstein. "Ama karman çorman ve mantıksız bir şey ortaya çıkar."

"Bu senin için sorun olur mu?" diye dalga geçti Hester.

"İyi de diğer evrende ondan iki tane olması, bu evrende hiç olmaması anlamına gelir," dedi Weinstein, Hester'ın yorumunu duymazdan gelerek.

"Oğlun burada bu karakteri canlandırıyordu - pardon, canlandırıyor. Eğer ikisi birden giderse karakteri canlandıracak kimse kalmaz."

"Biz de o rolü yeni bir oyuncuya veririz," dedi Paulson. "Matthew'a benzeyen birine."

“Ama o zaman da buradaki yeni oyuncunun-” Weinstein durup Hester’a baktı.
“Hester,” diye ismini söyledi Hester.
“Yeni oyuncunun Hester’lardan hangisini etkileyeceği sorunuyla karşı karşıya kalırız,” dedi Weinstein. “Ayrıca bu ipe sapa gelmez sihrin nasıl çalıştığına dair hiçbir fikrim olmasa da, böyle bir işe kalkışmak istesem yedek bir Hester kullanmazdım. Çünkü öyle bir şeyin oğlunun iyileşme sürecini nasıl etkileyeceğini kim bilebilir? Sonuçta Matthew bambaşka biri olup çıkabilir.”
“Doğru,” dedi Dahl. “O yüzden de şöyle bir çözüm öneriyoruz.”
“Ben burada kalacağım,” dedi Hester.
“Yani geride kalıp oğlummuş gibi davranacaksın, öyle mi?” dedi Paulson. “Mucizevi bir iyileşme kaydedeceksin, sonra da oğlumu canlandıracağın bir bölüm yazıp seni kurtaracağız.”
“Sayılır,” dedi Hester.
“Bu ‘sayılır’ da ne oluyor?” diye çıkıştı Paulson. “Sorun ne?”
Dahl yeniden Weinstein’a baktı. “Sen söyle,” dedi ona.
“Ah, hay aksi,” dedi Weinstein, sandalyesinde dimdik oturarak. “Bu o atom meselesiyle ilgili, değil mi?”
“Atom meselesi mi?” dedi Paulson. “O da ne oluyor?”
Weinstein ellerini başına götürdü. “Amma aptalım,” dedi kendi kendine. “Charles; Abernathy’yle diğerlerinin zamanda geriye gittikleri bölümü yazarken atomları zaman çizgisindeki asıl konumlarına dönmeden önce burada sadece altı gün kalabileceklerini uydurduk.”
“Söylediklerinden hiçbir şey anlamadım Nick,” dedi Paulson. “Benimle normal insan dilinde konuş.”
“Yani bu zaman çizgisinde altı gün kalırsak ölürüz,” dedi Dahl. “Ve daha şimdiden üçüncü gündeyiz.”
“Tabii Matthew onların zaman çizgisine giderse aynı şey onun da başına gelmeden önce hepi topu altı günü var demektir,” dedi Weinstein.
“Bu ne kadar aptalca bir fikir!” diye Weinstein’a bağırdı Paulson. “Ne halt yemeye böyle bir şey yaptın ki?”
Weinstein kendini savunurcasına ellerini kaldırdı. “Günün birinde burada oturup bunları konuşacağımızı nereden bilecektim?” dedi kederle.
“Tanrı aşkına Charles; tek derdimiz kahrolası bölümü tamamlamaktı. Her şeyi belli bir zaman diliminde yapmaları için bir sebeplerinin olması gerekiyordu. O sırada mantıklı gelmişti.”
“Eh, öyleyse değiştir gitsin,” dedi Paulson. “Yeni kural: Zamanda yolculuk eden insanlar gittikleri yerde canlarının istediği kadar kalabilirler.”
Weinstein yalvarırcasına Dahl’a baktı.
“Artık bunun için çok geç,” dedi Dahl, adamın bakışlarını yorumlayarak. “Biz zamanda yolculuk ettiğimizde eski kural geçerliydi. Zaten burada diziden bir bölüm canlandırmıyor, Anlatım’ın dışında faaliyet gösteriyoruz. Yani yaptıklarımız kaydedilmediği için kuralı değiştirebilseydiniz bile bunun bir etkisi olmazdı. Elimizdekiyle yetinmek zorundayız.”

“Haklılar,” dedi Paulson, Weinstein’a; Gözüpek tayfalarını işaret ederek. “Yazdığın evren beş para etmez.” Weinstein’ın yılgın bir hali vardı.

“Böyle olacağını bilmiyordu,” dedi Dahl, Paulson’a. “Onu suçlayamazsın. Ayrıca ona ihtiyacımız var; bu yüzden lütfen onu kovma.”

“Onu kovacak değilim,” dedi Paulson, gözünü Weinstein’dan ayırmadan. “Sadece bu sorunu nasıl çözebiliriz bilmek istiyorum.”

Weinstein ağzını açtı, sonra da kapatıp Dahl’a baktı. “Biraz yardıma hayır demem,” dedi.

“İşte bu noktada işler biraz çılgınca bir hal alıyor,” dedi Dahl.

“Ne yani, şimdiye kadar öyle değil miydi?” dedi Weinstein.

Dahl dönüp Paulson’a baktı. “Hester geride kalacak,” dedi. “Oğlunuzu yanımızda götüreceğiz. Biz kendi zamanımıza ve evrenimize döneceğiz, fakat o” -Weinstein’i işaret etti- “mekikteki kişinin Hester olduğunu yazacak. Matthew’u gizlice içeri sokmaya çalışmayacak veya sıradan bir figüran gibi kullanmayacağız. Senaryonun önemli bir parçası olmak zorunda... Ona adıyla hitap edeceğiz - adının tamamıyla: Jasper Allen Hester.”

“Jasper mı?” dedi Duvall, Hester’a.

“Sonra konuşuruz,” dedi Hester.

“Yani ona Jasper Allen Hester diyeceğiz,” dedi Paulson. “Ne fark eder ki? Sonuçta o hâlâ benim oğlum olacak; dostunuz değil.”

“Hayır,” dedi Dahl. “Öyle olmadığını söylersek olmaz. Anlatım onun Hester olduğunu söylerse Hester’dır, işte o kadar.”

“İyi de-” Paulson sözünü yarım bırakıp Weinstein’a baktı. “Bunların hiçbiri bana mantıklı gelmiyor Nick.”

“Hayır, gelmiyor,” dedi Weinstein. “Ama kastettiği de o. Mantıklı gelmesi gerekmez. Sadece olması gerekir.” Dahl’a doğru döndü. “Dizinin gelişigüzel kurgusunu kendi yararınıza kullanacaksınız.”

“Ben o ifadeyi kullanmazdım ama evet,” diye karşılık verdi Dahl.

“Peki ya şu atom olayı?” dedi Paulson. “Onun sorun çıkaracağını sanıyordum.”

“Hester burada, oğlun da orada olsaydı çıkarırdı,” dedi Weinstein. “Ama oradaki kişi kesinlikle Hester’sa buradaki kişi de kesinlikle oğlundur ve böylece atomları olmaları gereken yerde demektir.” Dahl’a doğru döndü. “Öyle değil mi?”

“Genel fikir o yönde,” dedi Dahl.

“Bak bu plan hoşuma gitti,” dedi Weinstein.

“Ve işe yarayacağından eminiz, değil mi?” diye sordu Paulson.

“Hayır, değiliz,” dedi Hester. Herkes ona baktı. “Ne var?” diye devam etti. “İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyoruz. Pekâlâ, yanılıyor olabiliriz. O durumda da, Bay Paulson, oğlunuz yine ölmüş olacak.”

“Ama bu sefer sen de öleceksin,” dedi Paulson. “Bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Bay Paulson, işin özü şu ki oğlunuz komaya girmeseydi oyunculuk yapmaktan bıkar bıkmaz beni öldürüp diziden çıkarırdınız,” dedi Hester, ardından Weinstein’ı işaret etti. “Daha doğrusu o beni öldürüp diziden çıkarırdı. Muhtemelen bir uzay porsuğuna veya en az onun kadar aptalca bir şeye yem olurdum. Oğlunuz şu an komada; o yüzden

hayatta kalmam mümkün. Fakat günün birinde Gözüpek bir uzay savaşına girdiğinde altıncı güvertede duruyor olabilirim. İşte o zaman uzay boşluğuna savrulan isimsiz zavallılardan biri olur çıkarım. Her halükarda boş yere ölmüş olurum."

Hester masadakilere bakındı. "Eğer bu şekilde ölürsem en azından faydalı bir şey yapmaya -oğlunuzu kurtarmaya- çalışırken ölmüş olacağım," dedi, yine Paulson'a bakarak. "Yaşamım şimdiye kadar yoksun olduğu bir anlama kavuşacak. Yok, eğer plan tutarsa hem oğlunuz hem de ben hayatta kalacağız, ki daha önce böyle bir ihtimal yoktu. Her iki şekilde de kârlı çıkacağım."

Paulson sandalyesinden kalktı, Hester'ın oturduğu yere gitti ve kendini onun üstüne atıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Ne yapacağını bilemeyen Hester adamın sırtını hafifçe sıvazladı.

"Sana olan borcumu nasıl öderim bilmiyorum," dedi Paulson ona, nihayet geri çekildiğinde. Mürettebatın geri kalanını gözden geçirdi. "Tabii size de."

"Şu işe bakın ki," dedi Dahl, "bu konuda bir önerim var."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Taksi North Occidental Bulvarından Easterly Terrace'a saptı ve yavaşlayıp sarı bir bungalovun önünde durdu.

"Geldik," dedi taksi şoförü.

"Biraz bekleyebilir misin?" diye sordu Dahl. "Birkaç dakikalık bir işim var."

"Taksimetreyi kapatamam," dedi şoför.

"Sorun değil," dedi Dahl. Arabadan inip evin kapısına kadar tuğla döşeli patikada ilerledi ve kapıyı çaldı.

Az sonra bir kadın kapıyı açtı. "The Watchtower'ın24 başka nüshalarına ihtiyacım yok," dedi.

"Efendim?" dedi Dahl.

"Veya Mormon Kitabı'na25," dedi kadın. "Teşekkür ederim ama ihtiyacım yok."

"Bir şey teslim edeceğim ama onların ikisi de değil," dedi Dahl. "Ama öncelikle, siz Samantha Martinez misiniz?"

"Evet," dedi kadın.

"Adım Andy Dahl," dedi Dahl. "Neredeyse ortak bir dostumuz olduğunu söyleyebilirsiniz." Kadına küçük bir kutu uzattı.

Kadın kutuyu almadı. "Nedir bu?" dedi.

"Açıp bakın," diye önerdi Dahl.

"Kusura bakmayın Bay Dahl, ama bir cumartesi sabahı gizemli bir paketle kapıma gelip adımı soran yabancılara şüpheyle yaklaşırım," dedi Martinez.

Dahl bunun üzerine gülümsedi. "Haklısınız," deyip paketi kendisi açtı. Paketin içinden, Dahl'ın holografik görüntü projektörü olarak bildiği siyah renkli küçük bir yarımküre çıktı. Dahl cihazı çalıştırdı. Samantha Martinez'e benzeyen birinin fotoğrafı belirip projektörün biraz üzerinde asılı kaldı.

Gelinlik giyen kadın gülümsüyor, yanında da Jenkins'in sinekkaydı tıraşlı bir hali duruyordu. Dahl görüntüyü kadına gösterdi.

Martinez bir dakika boyunca görüntüyü inceledi. "Anlamıyorum," dedi en sonunda.

"Durum biraz karmaşık," diye itiraf etti Dahl.

"Yüzümü bu resme Photoshop'la mı yapıştırdınız?" diye sordu kadın. "Ayrıca bunu nasıl yapıyorsunuz?" Havada asılı duran projeksiyonu işaret etti. "Yeni bir Apple ürünü mü bu?"

"Görüntüde bir değişiklik yapıp yapmadığımı soruyorsanız cevap hayır," dedi Dahl. "Projektöre gelince; en iyisi onun bir tür prototip olduğunu söylemek sanırım." Projektörün yüzeyine dokununca görüntü değişti. Jenkins ile Martinez'in ikizinin mutlu gözlerle bakıştıkları başka bir fotoğraf belirdi. Birkaç saniye sonra o fotoğraf da değişti.

"Anlamıyorum," dedi Martinez yeniden.

"Siz bir oyuncusunuz," dedi Dahl.

"Eskiden öyleydim," dedi Martinez. "Bir-iki sene o işi yaptım ama hiçbir yere varamadım. Artık öğretmenlik yapıyorum."

"Oyuncuyken Gözüpek'in Serüvenlerinde küçük bir rolünüz vardı," dedi Dahl. "Hatırlıyor musunuz?"

"Evet," dedi Martinez. "Karakterim vurulmuştu. Rolüm yaklaşık bir dakika sürmüştü."

"Bu o karakter," dedi Dahl. "Adı Margaret'tı. Resimdeki adam da onun kocası." Projektörü Martinez'e uzattı. Kadın onu aldı, görüntüye tekrar baktı ve cihazı kapının yanındaki küçük bir sehpanın üstüne koydu. Yeniden Dahl'a döndü.

"Bu bir çeşit şaka mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Dahl. "Sizi kandırmaya veya size bir şey satmaya çalışmıyorum. Bugünden sonra beni bir daha görmeyeceksiniz. Tek yaptığım bunu size teslim etmek."

"Anlamıyorum," dedi Martinez bir kez daha. "Tanımadığım biriyle çekilmiş tüm bu fotoğraflarımın sizde ne aradığını anlamıyorum."

"Fotoğraflar bana değil, kutuyu yollayan kişiye ait," dedi Dahl ve projektörün Martinez'e gönderildiği kutuyu kaldırdı. "İşte. Kutuda ondan bir de not var. Sanırım durumu benim yapabileceğimden daha iyi açıklayacak."

Martinez kutuyu aldı ve içinden üstü yazılarla dolu katlanmış bir kâğıt çıkardı. "Demek bu not ondan," dedi.

"Evet," dedi Dahl.

"Peki, niye kendisi burada değil?" diye sordu Martinez. "Niye kutuyu kendi eliyle teslim etmedi?"

"Durum biraz karmaşık," diye tekrarladı Dahl. "Ama gelme imkânı olsaydı bile sanırım gelmekten çekinirdi. Ayrıca sizi görmek kalbini kırabilirdi."

"Resimdeki kadın yüzünden mi?" dedi Martinez.

"Evet," dedi Dahl.

"Benimle tanışmak mı istiyor?" diye sordu Martinez. "Kendini bu şekilde mi tanıtıyor?"

"Evet, sanırım kendini bu şekilde tanıtmış oluyor," dedi Dahl. "Ama korkarım sizinle tanışamaz."

"Niye?" diye sordu Martinez.

"Başka bir yerde olması gerekiyor da ondan," dedi Dahl. "En kolay böyle izah edebilirim. Belki mektubu daha iyi açıklıyordur."

"Böyle söyleyip durduğum için kusura bakmayın ama hâlâ anlamıyorum," dedi Martinez. "Tıpkı bana benzeyen birinin resimleriyle kapıma geliyorsunuz. Onun bir televizyon dizisinde birkaç dakikalığına canlandırdığım kişi olduğunu, daha önce vefat

ettiğini ve kocasının bana bir hediye gönderdiğini söylüyorsunuz. Bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiğinden haberiniz var mı?"

"Var," dedi Dahl.

"Bahsettiğiniz adam niye böyle bir şey yapsın ki?" dedi Martinez. "Amacı ne?"

"Bana fikrimi mi soruyorsunuz?" dedi Dahl.

"Evet," dedi Martinez.

"Çünkü karısını özlüyor," dedi Dahl. "Karısını öyle çok özlüyor ki o özlem hayatını altüst etmiş. Bunu açıklaması zor ama burada bulunmanız ve hayatta olmanız bir bakıma karısının hayatının da devam ettiği anlamına geliyor. Bunu size o yüzden gönderdi. Birlikte geçirdikleri zamanın karısına ait olan kısmını size vermek istiyor."

"İyi de neden?" dedi Martinez.

"Çünkü bu şekilde geçmişe tutunmaktan vazgeçiyor," dedi Dahl. "Karısını size veriyor ki kendi yaşamına devam edebilsin."

"Bunları size kendisi mi söyledi?" diye sordu Martinez.

"Hayır," dedi Dahl. "Ama sanırım bunu o yüzden yaptı."

Martinez ansızın kapıdan uzaklaştı. Bir dakika sonra geri geldiğinde elinde bir mendil vardı. Onunla gözlerini kuruladı. Sonra başını kaldırıp Dahl'a baktı ve zayıf bir tebessüm etti.

"Bu kesinlikle uzun bir süredir başımdan geçen en garip cumartesi sabahı," dedi kadın.

"Özür dilerim," dedi Dahl.

"Hayır, sorun değil," dedi Martinez. "Hâlâ bir şey anladığım yok. Ama sanırım dostunuza yardım etmiş oluyorum, değil mi?"

"Sanırım öyle," dedi Dahl. "Bunun için teşekkürler."

"Kusura bakmayın," dedi Martinez ve biraz yana doğru çekildi. "İçeri buyurmak ister misiniz?"

"Çok isterdim ama yapamam," dedi Dahl. "Taksimetre işliyor ve beni bekleyen insanlar var."

"Geldiğiniz gizemli ve karmaşık yere gidiyorsunuz herhalde," dedi Martinez.

"Evet," dedi Dahl. "Aklıma gelmişken; o projektör ve mektup muhtemelen bir-iki gün sonra ortadan kaybolacak."

"Nasıl yani, buhar mı olacaklar?" dedi Martinez. "Hani 'bu paket kendini beş saniye içinde yok edecektir' gibi mi?"

"Öyle sayılır," dedi Dahl.

"Siz bir casus falan mısınız?" dedi Martinez, gülümseyerek. "Durum biraz karmaşık," dedi Dahl yeniden. "Her halükarda bunların bir kopyasını çıkarmanızı öneririm. Sanırım görüntüleri beyaz bir duvara yansıtıp fotoğraflarını çekebilir ve mektubu tarayabilirsiniz."

"Öyle yaparım," dedi Martinez.

"Uyarınız için teşekkürler." "Bir şey değil," dedi Dahl ve gitmek üzere döndü.

"Bir saniye," dedi Martinez. "Şu dostunuz var ya; geri döndüğünüzde onu görecek misiniz?"

"Evet," dedi Dahl.

Martinez kapı aralığından çıkıp Dahl'ın yanağına küçük bir öpücük kondurdu. "Bunu ona iletin," dedi. "Ve ona teşekkür ettiğimi söyleyin.

Margaret'a iyi bakacağımı da."

"Söylerim," dedi Dahl. "Söz veriyorum."

"Sağolun." Martinez uzanıp Dahl'ı diğer yanağından da öptü. "Bu da sizin için."

Dahl gülümsedi. "Teşekkürler."

Martinez sırıttı ve tekrar bungalova girdi.

***

Mekikte, "Ee, buna hazır mısın?" diye sordu Dahl, Hester'a. "Tabii ki değilim," dedi Hester. "Her şey yolunda giderse evrenimize döndüğünüz anda bu sorunsuz çalışan vücuttan ayrılıp bedeni ve beyni ağır hasarlı bir tanesine geçeceğim. O noktada da yirmi beşinci yüzyıl tıbbının beni iyileştirebileceği konusunda yanılıyor olmadığımızı ummak hariç elimden hiçbir şey gelmeyecek. Yok, her şey yolunda gitmezse kırk sekiz saat içinde atomlarıma ayrılacağım. Bir insanın bu iki senaryodan herhangi birine hazır olabileceğini nereden çıkardın?"

"Haklısın," diye karşılık verdi Dahl.

"Beni buna nasıl ikna ettiğini bilmek istiyorum," dedi Hester.

"Anlaşılan ikna kabiliyetim çok güçlüymüş," dedi Dahl.

"Öte yandan ben Finn'in uyuşturucularını şekerleme sanıp onları saklamaya ikna edilmiş biriyim," dedi Hester.

"Yanlış hatırlamıyorsam sahiden de şekerlenmişlerdi," dedi Dahl.

"İradesi zayıf, bön bir insanım demek istiyorum," dedi Hester.

"Bu değerlendirmeye katılmıyorum," dedi Dahl.

"Eh, öyle demeyeceksin de ne diyeceksin?" dedi Hester. "Nasılsa beni saçma sapan planına çoktan ikna ettin."

İkisi o sırada portatif yaşam destek cihazlarıyla çevrili bir sedyede yatan Matthew Paulson'ın başında bekliyordu. Duvall teçhizatı ve onun bağlı olduğu komadaki hastayı kontrol etmekle meşguldü.

"Durumu ne?" diye sordu Dahl.

"Stabil," dedi Duvall. "Makineler şimdilik işin en ağır kısmını hallediyor. Ayrıca mekikte kullanabileceğim adaptörler var; o yüzden bataryaların biteceğinden endişelenmeyeceğiz. Dönüş yapana kadar hastamız ağır bir rahatsızlık geçirmezse sıkıntı yaşamayız."

"Peki ya geçirirse?" diye sordu Hester.

Duvall ona baktı. "O zaman aldığım eğitimi kullanarak elimden geleni yaparım," dedi. Uzanıp Hester'ın omzuna bir şaplak attı. "Endişelenme. Seni yüzüstü bırakmayacağım."

"Çocuklar, gitme vakti geldi," dedi Kerensky, mekiğin pilot koltuğundan. "Griffith Parkı'nın üzerinde yaptığımız yolculuk dikkatlerden kaçmadı ve en az üç hava aracı bu tarafa geliyor. İşler sarpa sarmadan önce en fazla bir-iki dakikamız var."

“Anlaşıldı,” dedi Dahl ve tekrar Hester’a baktı. “Buna hazır olabileceğin kadar hazırsın yani.”

“Evet,” dedi Hester. Birlikte Charles Paulson’ın Malibu’daki malikânesinin bahçesine çıktılar. Charles ile ailesi orada Hester’ı bekliyordu.

Onlara eşlik eden Hanson, yanlarından ayrılıp Dahl’a katıldı. Hester ise Paulson’ın ailesinin beklediği yere gitti.

“Ne zaman haberimiz olacak?” diye sordu Paulson, Dahl’a.

“Kullandığımız karadeliğe kadar motorları maksimum kapasitede çalıştıracağız,” dedi Dahl. “Bir gün içinde oraya ulaşırız. Herhalde oğlun tekrar oğlun gibi davranmaya başladığında haberin olur.”

“Tabii plan işe yararsa,” dedi Paulson.

“Tabii plan işe yararsa,” diye doğruladı Dahl. “Gel yarayacağını varsayalım.”

“Evet, öyle yapalım,” dedi Hester.

“Şimdi,” dedi Dahl, Paulson’a. “Her konuda anlaştık, değil mi?”

“Evet,” dedi Paulson. “Bundan böyle karakterlerinizden hiçbiri öldürülmeyecek. Ayrıca rastgele figüran öldürmekten vazgeçilecek. Dizi gelecek sezon sona erecek ve zaman çizginizin bir yüzyılı boyunca o evrende geçen başka bir dizi çekilmeyecek.”

“Peki ya bu bölüm?” dedi Dahl. “Her şey planladığımız gibi mi gelişecek?”

“Nick daha birkaç dakika önce bana bu konuda mesaj attı,” dedi Paulson. “Bölümün müsvedde versiyonunu neredeyse tamamlamış. O yazmayı bitirir bitirmez ikimiz birlikte üzerinden geçeceğiz ve bölümün yapımına başlayacağız... Tabii planın işe yaradığını anladıktan sonra.”

“İşe yarayacak,” dedi Dahl.

“Yapım programımız altüst olacak,” dedi Paulson. “Bu bölümün parasını kendi cebimden ödemem gerekecek.”

“Yine de buna değecek,” dedi Dahl.

“Biliyorum,” dedi Paulson. “Her şey yolunda giderse sizin için müthiş bir bölüm olacak.”

“Orası öyle,” dedi Dahl. Hester gözlerini yuvarladı.

“Helikopter sesi duyuyorum,” dedi Hanson. Mekiğin bulunduğu taraftan, kalkışa hazırlanan motorların gürültüsü geldi. Dahl dönüp Hester’a baktı.

“İyi şanslar,” dedi Hester.

“Yakında görüşürüz,” diyen Dahl mekiğe yollandı.

Helikopterler onlara ulaşamadan önce gittiler.

***

“Vakit geldi,” dedi Kerensky, karadeliğe yaklaşırlarken. “Herkes geçişe hazırlansın. Dahl, gel yardımcı pilot koltuğuna otur.”

“Ben mekik uçurmayı bilmem ki,” dedi Dahl.

“Uçurmana ihtiyacım yok,” dedi Kerensky. “O yavşak yazar bir şeyleri patlatıp beni bayıltırsa otomatik uçuş ve iniş sistemini devreye sokman gerekecek.”

Dahl yerinden kalkıp Duvall’a baktı. “Hester’ın durumu nasıl?” diye sordu.

"İyi. Her şey yolunda," dedi Duvall. "Ama henüz Hester değil."

"Sen yine de ona Hester de," dedi Dahl. "Belki bir fark yaratır."

"Patron sensin," dedi Duvall.

Dahl yardımcı pilot koltuğuna oturdu. "Bunu nasıl yapacağını hatırlıyor musun?" diye sordu Kerensky'ye.

"Birikim diski[26] ile Schwartzchild yarıçapı[27] arasındaki boşluğu hedef al ve motorlara yüzde yüz onluk güç ver," dedi Kerensky huysuzca. "Ne yapacağımı biliyorum. Tabii geçen seferki geçişte gözlem yapma fırsatı bulsaydım faydalı olurdu. Ama hayır, beni bir kasaya tıkmanız gerekiyordu. Hem de pantolonum olmadan."

"Onun için kusura bakma," dedi Dahl.

"Ne yapacağımın bir önemi yok zaten," dedi Kerensky. "Ben sizin talih kuşunuzum, unuttun mu? Bu kısmı rahatlıkla atlatacağız."

"Umarım aynı şey sonrası için de geçerli olur," dedi Dahl.

"Planın işe yararsa olur," dedi Kerensky. "Peki, işe yaradığını nasıl anlayacağız?"

"Hester'ı iyileştirdiğimizde Hester'sa yaramış demektir," dedi Dahl.

Bir sensör öttü. "Geçişe on saniye," dedi Kerensky. "Yani Gözüpek'e ulaşana kadar bilemeyeceğiz."

"Muhtemelen," dedi Dahl.

"Muhtemelen mi?" dedi Kerensky.

"Naklin işe yaramadığını anlamamızın bir yolu olabilir," dedi Dahl.

"Nasıl?" diye sordu Kerensky.

Mekik, birikim diskiyle Schwartzchild yarıçapı arasındaki daracık kenara daldı ve anında geçiş yaptı.

Forshan gezegeni tüm ihtişamıyla görüntü ekranında belirdi. Üzerinde Gözüpek de dâhil bir düzine gemi savaşa tutuşmuştu.

Mekikteki tüm sensörler kırmızı ışıkla yanıp sönmeye ve bangır bangır ötmeye başladı.

Yakındaki uzay gemilerinden biri parıldayarak mekiğe doğru bir füze salvosu fırlattı.

"Diğer tarafa geçtiğimizde böyle bir şeyle karşılaşarak," dedi Dahl.

Kerensky bir çığlık attı ve o mekiği sakınma manevralarına sokarken Dahl'ın midesi ağzına geldi.

YİRMİ İKİNCİ BOLÜM

“Beş füze geliyor,” dedi Dahl, yardımcı pilot panelini okuyabilmek için mekiğin dalışından kaynaklanan mide bulantısına direnerek.

“Biliyorum,” dedi Kerensky.

“Motorlar minimum seviyede,” dedi Dahl. “Geçiş yaparken onları yaktık.”

“Biliyorum,” dedi Kerensky yine.

“Savunma seçeneklerimiz nedir?” diye sordu Dahl.

“Bu bir mekik,” dedi Kerensky. “O seçenekleri zaten uyguluyorum.” Mekiğe şiddetli bir burgu attırdı. Füzeler takip için asıl dağılımlarını terk ettiler ve aralarını açıp rota değiştirdiler.

Dahl’ın ekranında bir mesaj belirdi. “Füzelerden üçü üstümüze kilitlendi,” dedi. “Çarpmaya altı saniye.”

Kerensky gökyüzüne bakarcasına başını kaldırdı. “Hay lanet olsun. Ben sabit bir karakterim! Bir şeyler yap!”

Gözüpek'ten fırlayan bir ışın en yakındaki füzeyi buharlaştırdı. Kerensky patlamadan ve enkazdan kaçınmak için mekiği saptırdı. Gözüpek'in akım ışını diğer dört füzeyi de vurarak onları atomlarına ayrıştırdı.

“Vay anasını, sahiden işe yaradı,” dedi Kerensky.

“Keşke böyle olacağını önceden bilseydik, değil mi?” diyen Dahl da şaşkındı.

Mekiğin telefonu devreye girdi. “Kerensky, cevap ver,” dedi bir ses. Diğer uçtaki kişi Abernathy’ydi.

“Kerensky dinlemede,” dedi Kerensky.

“Burada fazla zamanımız kalmadı,” dedi Abernathy. “Taşıyıcı yanınızda mı?”

Taşıyıcı mı? Diye düşündü Dahl - ve o zaman Hester’ın vücudunda taşıdığı istilacı hücreleri hatırladı. Bu hücrelerin DNA'sına Forshan’daki sağcı mezhep liderinden kalan vasiyetname şifrelenmişti. Eğer şifre çözülürse Forshan’daki din savaşları sona erebilirdi. Tabii böyle bir durum savaşın her iki tarafındaki çok sayıda liderin işine gelmezdi ve tüm o gemilerin yörüngede bulunma sebebi de buydu: mekiği düşürmek.

Sonra Dahl o saniyeye kadar bunlardan hiçbirinin doğru olmadığını hatırladı.

Fakat artık doğruydu.

“Taşıyıcı yanımızda,” dedi Kerensky. “Astsubay Hester. Evet. Ama durumu hiç iyi değil Kaptan. Onu zar zor canlı tutuyoruz.”

Dahl’ın yardımcı pilot ekranında bir panel yanıp söndü. “Üç füze daha fırlatıldı!” dedi Kerensky’ye. Kerensky hemen mekiği tekrar sakınma manevralarına soktu.

“Kerensky, ben Tıp Subayı Hartnell,” dedi yeni bir ses. “Astsubay Hester’ın bağışıklık sistemi o hücrelerle mücadele ediyor ve mücadeleyi hızla kaybediyor. Hester’ı derhal gemiye getirmezseniz hücreler onu öldürecek ve ardından onlar da ölecek.”

“Üstümüze ateş açılıyor,” dedi Kerensky. “Bu da yolculuğu güçleştiriyor.”

Gözüpek'ten bir akım ışını daha fırlayıp üç yeni füzeyi de buharlaştırdı.

“Senin tek derdin Gözüpek'e ulaşmak olsun,” dedi Abernathy. “Füzelerle biz ilgileniriz. Abernathy tamam.”

“Taşıyıcı’ mı?” dedi Duvall, mekiğin arka tarafından. “Vücudunda şifreli bir DNA’ya sahip hücreler mi var? Bu hiç mantıklı değil!”

“Nick Weinstein’ın bu bölümü çok hızlı yazması gerekti,” dedi Dahl. “Adamın üstüne bu kadar varma.”

“Peki, bunu da o mu yazdı?” diyen Kerensky, önlerindeki uzay savaşını gösteren ekranları işaret etti. “Onu tekrar görürsem kıçına tekmeyi basacağım.”

“Dikkatini topla,” dedi Dahl. “Ölmeden Gözüpek'e ulaşmamız gerek.”

“Sence Paulson’ın oğlu şu an Hester’ın eski vücudunda mıdır?” diye sordu Kerensky.

“Ne?” dedi Dahl.

“Sence takas gerçekleşmiş midir?” dedi Kerensky, Dahl’a bir göz atarak.

Dahl başını çevirip sedyedeki hastaya bir göz attı. “Bilmiyorum,” dedi. “Olabilir.”

“‘Olabilir’ bana uyar,” diyen Kerensky, mekiğe sakınma manevraları yaptırmaktan vazgeçti ve onu en yüksek süratle dosdoğru Gözüpek'e uçurdu. Çevrelerindeki düşman gemileri birbiri ardına füzeler, ışınlar ve top mermileri fırlatıyordu. Gözüpek Forshan gemilerinin hem füzelerini düşürmek hem de ışın silahlarını ve toplarını etkisiz hale getirmek için mevcut tüm silahlarını ateşledikçe bir Noel ağacı gibi parlıyordu.

“Bu kötü bir fikir,” dedi Dahl, Kerensky’ye. Gözüpek'i gözüne kestirmiş olan Kerensky haşin bir ifadeyle dümdüz ileri bakıyordu.

“Ya yaşayacağız ya da öleceğiz,” dedi Kerensky. “Niye taşak geçelim ki?”

“Bu kadar kaderci olmadan önce senden daha çok hoşlanıyordum,” dedi Dahl.

Sancak tarafında patlayan bir füze, mekiği rotasından çıkardı. Mekiğin eylemsizlik sönümleyicileri gidip gelerek Hester’ın, Duvall’ın ve Hanson’ın geriye doğru savrulmalarına yol açtı.

“Füzelerin üstüne üstüne gitme!” diye bağırdı Duvall.

“Beni değil yazarı suçla!” diye bağırarak karşılık verdi Kerensky.

“Bu boktan bir bahane!” dedi Duvall. Başka bir füze yakın mesafeden ıskalayınca mekik yine sarsıldı.

Mekik bir dizi uzay gemisinin arasından geçerek Gözüpek'e doğru son bir atılım daha yaptı.

“Mekik hangarı geminin kıç tarafında,” dedi Dahl. “Yönümüz kıça çevrili değil.”

"İşte burada yazar ne kadar iyi bir mekik pilotu olduğumu düşünüyor öğreneceğiz," dedi Kerensky ve mekiği ters bir Fibonacci spiraline sokarak Gözüpek'in üstünden aşırttı. Gözüpek görüntü ekranlarında fırıldak gibi dönüp büyürken Dahl'ın ağzından bir inilti yükseldi. Füzeler boşlukta yay çizen mekiği kılpayı ıskalayıp geçerken onu sarstılar. Dahl Gözüpek'in gövdesine çarpıp parçalanacaklarından emindi, fakat hemen sonra mekik hangarına daldılar. Mekik güverteye inip şiddetli bir gıcırtıyla yerde kaydı ve dışarıda bir şey kopup düştü.

Kerensky tezahürat ederek motorları susturdu. "İşte ben buna kaliteli televizyonculuk derim."

"Bir daha seninle asla uçmayacağım," dedi Duvall, mekiğin arkasından.

"Kaybedecek zaman yok," dedi Kerensky. Tavırları o kadar ani bir değişiklik göstermişti ki Anlatım'ın kontrolü ele aldığına dair Dahl'ın en ufak bir şüphesi yoktu. "Hester'ı revire götürmeliyiz. Dahl, sen sedyenin solunda yürü. Duvall, Hanson; siz sağa geçin. Kıpırdayın bakalım millet."

Emniyet kemerini çözen Dahl sedyeye doğru atılırken hiç beklemediği kadar coşkuluydu. Kerensky Anlatım'ın etkisi altındayken Hester'ın ismini kullanmıştı.

Onlar sedyeyle beraber koridorlarda koştururlarken, saldırıya uğrayan Gözüpek'ten gümbürtüler yükseliyordu.

"Gemiye çıktığımız için tüm o düşman gemileri artık Gözüpek'e saldırıyor," dedi Kerensky. "Elimizi çabuk tutmalıyız." Gemi bu sefer daha sert sarsıldı.

"Nihayet gelebildiniz," dedi Tıp Subayı Hartnell, dördü birlikte sedyeyi revire sokarken. "Biraz daha gecikseydiniz geriye revir diye bir şey kalmayacaktı. Veya geminin başka bir kısmı…"

"Kaçıp gidemez miyiz?" sözünün ağzından çıktığını duydu Dahl, sedyeyi döndürürlerken.

"Motorlar saldırı sırasında devre dışı kaldı," dedi Hartnell. "Gidebileceğimiz bir yer yok. Mesajı çabucak çözemezsek sonumuz geldi demektir.

Kaldırın!" Hester'ın bedenini kaldırıp bir ameliyat masasına koydular. Hartnell'in tabletine dokunmasıyla birlikte Hester'ın vücudu kasılıp kaldı.

"Tamam, artık durağan vaziyette," dedi Hartnell. "Her şey bitene kadar stabil kalacak." Ameliyat masasına bakıp kaşlarını çattı. "Tüm bu kırıklar ve beyin travması da ne oluyor?" diye sordu.

"Zorlu bir mekik yolculuğuydu," dedi Kerensky.

Hartnell bir şey söyleyecekmiş gibi Kerensky'ye baktı, fakat sonra bütün gemi sarsılarak Hester hariç herkesi güverteye attı.

"Bak bu iyi değil," dedi Duvall.

Hartnell'in telefonu devreye girdi. "Ben kaptan," dedi Abernathy telefondan. "Taşıyıcının durumu nedir?"

"Astsubay Hester canlı ve durağan halde," dedi Hartnell. "Şifre çözme işlemine başlamak için istilacı hücrelerden bir numune almak üzereyim."

Gemide şiddetli bir sarsıntı daha yaşandı. "Daha hızlı çalışman gerek," dedi Abernathy. "Böyle vurulmaya devam edemeyiz. Şifre derhal çözülmeli."

"Bu iş hemen bitmez," dedi Hartnell. "Bana ne kadar zaman tanıyabilirsin?"

Bir diğer sarsıntıyla birlikte ışıklar yanıp söndü. “On dakikan var,” dedi Abernathy. “Hepsini kullanmamaya çalış.” Bağlantıyı kesti.

Hartnell diğerlerini gözden geçirdi. “Boku yedik.”

Dahl bunu duyunca kendini çılgınca sırıtmaktan alıkoyamadı. Bunu ona Anlatım’ın söyletmediğinden eminim, diye geçirdi aklından.

“Andy,” dedi Hanson. “Kutu.”

“Hay aksi,” dedi Dahl. “Kutu.”

“Kutu da ne?” dedi Hartnell.

“Bir numune alıp bana ver,” dedi Dahl ona.

“Niye?” diye sordu Hartnell.

“Zenobiyoloji’ye götürüp orada analiz edeceğim,” cevabını verdi Dahl.

“Gerekli aygıtlar burada da-” diye başladı Hartnell.

Dahl yardım istemek için Kerensky’ye baktı. “Söylediğini yap Hartnell,” dedi Kerensky. “Hepimizin ölümüne sebep olmadan…”

Hartnell kaşlarını çattıysa da numune toplayıcıyı Hester’ın koluna batırdı, ardından numune tüpünü cihazdan çıkarıp Dahl’a verdi. “Al. Şimdi lütfen biri neler olduğunu bana söyleyebilir mi?”

“Andy,” dedi Hanson. “Buradan Zenobiyoloji’ye gitmek için altıncı güverteden geçmen lazım.”

“Doğru,” dedi Dahl ve Kerensky’ye döndü. “Benimle gel.”

“Neler olduğunu bana kim söyleyecek?” dedi Hartnell. O zamana kadar Dahl ile Kerensky çoktan kapıdan geçip koridora çıkmışlardı.

“Altıncı güvertenin nesi var?” diye sordu Kerensky, birlikte koşarlarken.

“Saldırıya uğradığımız zamanlarda patlamaya meyilli,” dedi Dahl. “Tıpkı şimdi olduğu gibi!”

“Beni yine talih kuşu olarak kullanıyorsun, değil mi?” dedi Kerensky.

“Pek sayılmaz,” diye cevapladı Dahl.

Altıncı güverte patlamalarla ve yangınlarla doluydu.

“Koridorlar tıkanmış!” dedi Kerensky, gürültünün arasından.

“Gel hadi,” diyen Dahl, kargo tünellerinin erişim kapılarından birini açtı. Altıncı güvertenin ısınmış havası açık kapıdan içeri dolarken bir rüzgâr esti. Kerensky de içeri girdi ve dışarıdaki koridorda bir şey patladığı sırada Dahl erişim kapısını kapattı.

“Bu taraftan,” dedi Dahl. İkili tüneldeki kargo arabalarının etrafından dolaşıp güvertenin diğer tarafındaki bir erişim kapısına ulaştı ve sonra tekrar ana koridora çıktı.

Teğmen Collins’in Dahl’ı gördüğüne memnun olmuş gibi bir hali yoktu.

“Burada ne arıyorsun?” dedi kadın, onun üstüne yürüyerek.

“Yanıma yaklaşırsa onu yere ser,” dedi Dahl, Kerensky’ye.

“Tamamdır,” dedi Kerensky. Collins aniden durdu.

“Tabletini al,” dedi Dahl. Kerensky söyleneni yaptı.

“Ne kadar zamanımız kaldı?” diye sordu Dahl. Kutu’yu bir endüksiyon tablasına koydu.

“Yedi dakika,” cevabını verdi Kerensky.

“Bu bize yeter,” diyen Dahl numuneyi Kutu’ya yerleştirdi ve yeşil düğmeye bastı. Kerensky’nin yanına gitti, Collins’in tabletini ondan aldı ve kadının hesabını sonlandırıp kendi hesabına girdi.

“Şimdi ne yapacağız?” dedi Kerensky.

“Bekleyeceğiz,” dedi Dahl.

“Ne kadar?” diye sordu Kerensky.

“Dramatik olarak ne kadar gerekirse,” dedi Dahl.

Kerensky Kutu’nun içine baktı. “Demek Merovia Vebası’na yakalandığımda lapaya dönüşmemi önleyen şey buydu, öyle mi?”

“Öyle,” dedi Dahl.

“Ne saçma,” dedi Kerensky.

Collins ona ağzı açık bakakaldı. “Onu biliyor muydun?” dedi kadın. “Bilmemen gerekirdi.”

“Bu noktada senden çok daha fazla şey biliyorum,” dedi Kerensky.

Kutu öttü ve tabletin ekranı verilerle doldu. Dahl onlara bakmadı bile. “İşimiz tamam,” dedi. “Revire dönüyoruz.” Zenobiyoloji’den koşarak çıktılar ve altıncı güverteye dönmek için tekrar erişim tünellerine girdiler.

“Neredeyse vardık,” dedi Kerensky, tünellerden ayrılarak altıncı güvertenin yangınlarına dalarlarken.

Gemi şiddetle sarsıldı. Altıncı güvertenin ana koridoru Dahl’ın üstüne çöktü ve sivri bir metal parçası karaciğerini delip geçti. Dahl kısa bir süreliğine ona baktı, sonra gözlerini tekrar Kerensky’ye çevirdi.

“‘Neredeyse vardık’ demesen olmazdı,” diye fısıldarken, kelimeler kan damlalarının arasından döküldü.

“Ah, Tanrım, Dahl,” dedi Kerensky ve onun üstündeki molozların bir kısmını kaldırmaya yeltendi.

“Dur,” dedi Dahl. Kerensky ona aldırış etmedi. “Dur,” diye tekrarladı Dahl, bu sefer daha sertçe. Kerensky durdu. Dahl hâlâ elinde tuttuğu tableti ona uzattı. “Vakit yok. Sonuçları al. Onları revir bilgisayarına yükle. Hartnell’in karşı çıkmasına izin verme. Revir bilgisayarı verileri işlediğinde Anlatım devreye girecek ve sorun çözülecek. Ama oraya ulaşmak zorundasın. Çabuk ol.”

“Dahl-” dedi Kerensky.

“Seni bu yüzden yanıma aldım,” dedi Dahl. “Çünkü bana ne olursa olsun senin sağ salim geri döneceğini biliyordum. Git artık. Bizi kurtar Kerensky. Bizi kurtar.”

Kerensky başını salladı, tableti aldı ve koşup gitti.

Dahl karaciğerinden mıhlanmış olarak öylece yatarken bilinçli geçirdiği son anlarda Hester’ın hayatta kalacağı, geminin kurtulacağı ve dostlarının bundan böyle Anlatım tarafından perişan edilmeden yaşayacakları gerçeğine yoğunlaşmaya çalıştı. Üstelik bunun için gereken tek şey son bir dramatik ölümdü. Kendi dramatik ölümü!

Adil bir takas, diye düşündü, her şeyin nasıl sonuçlandığıyla kendini avutmaya çalışarak. Adil bir takas! Dostlarını kurtarmıştı. Matthew Paulson’ı kurtarmıştı. Gözüpek'i kurtarmıştı. Adil bir takas!

Ama her şey griye çalıp karanlığa kaymaya başlarken, bilincinin geriye kalan kısmından son bir düşünce yükseldi.
Canı cehenneme. Ben yaşamak istiyorum.
Yine de her şey karardı.

***

"Dramatik davranmayı kes," dedi bir ses. "Uyanık olduğunun farkındayız."
Dahl gözlerini açtı.
Hester yanında Duvall ve Hanson'la beraber başında bekliyordu.
Dahl ona gülümsedi. "İşe yaramış," dedi. "Sensin. Sahiden işe yaramış."
"Tabii ki işe yaradı," dedi Hester. "Niye yaramayacaktı ki?"
Dahl bunun üzerine dermansızca güldü. Kalkmaya çalıştı ama yapamadı.
"Durağanlık koltuğu," dedi Duvall. "Karaciğerinin ve derindeki yanıkların yerine yeni dokular üretiyorsun. Ayrıca kırık göğüs kafesin iyileşiyor.
Kıpırdayabilseydin hissedeceklerin hiç hoşuna gitmezdi."
"Ne zamandır bu şeydeyim?" diye sordu Dahl.
"Dört gündür," dedi Hanson. "Berbat haldeydin."
"Öleceğimi sanmıştım," dedi Dahl.
"Biri seni kurtarmasaydı ölürdün," dedi Duvall.
"Beni kim kurtardı?" diye sordu Dahl.
Görüş alanına bir çehre daha girdi.
"Jenkins," dedi Dahl.
"Bir kargo tünelinin hemen önündeydin," dedi Jenkins. "Ayağıma kadar gelmişken seni kurtarıvereyim dedim." "Teşekkürler," dedi Dahl.
"Teşekküre gerek yok," diye karşılık verdi Jenkins. "Bunu sırf kendi çıkarım için yaptım. Ölseydin benim adıma o mesajı iletip iletmediğini asla öğrenemezdim."
"İlettim," dedi Dahl.
"Nasıl geçti?" diye sordu Jenkins.
"İyiydi," dedi Dahl. "Seni onun yerine öpmem gerekiyor."
"Şey, belki başka zaman," dedi Jenkins.
"Siz ikiniz neden bahsediyorsunuz böyle?" diye sordu Duvall.
"Sonra anlatırım," dedi Dahl, sonra tekrar Jenkins'e baktı. "Demek artık ininden çıktın."
"Evet," dedi Jenkins. "Zamanı gelmişti."
"İyi," dedi Dahl.
"En güzel haber de hepimizin kahraman olması," dedi Hester. "'Mesaj' vücudumdan çıkarıldı ve Gözüpek tarafından yayınlanarak Forshan'daki din savaşını sona erdirdi. Ne büyük şans, değil mi?"
"İnanılmaz," dedi Dahl.
"Tabii biraz düşününce bunların hiçbirinin en ufak bir mantığı yok," dedi Hester.
"Hiç olmadı ki," dedi Dahl.

Dostları gittikten sonra aynı günün ilerleyen saatlerinde Dahl’ın bir ziyaretçisi daha oldu.

“Bilim Subayı Q’eeng,” dedi Dahl.

“Asteğmen,” dedi Q’eeng. “İyileşiyor musun bari?”

“Öyle diyorlar,” cevabını verdi Dahl.

“Teğmen Kerensky bana kodu kıranın sen olduğunu, sağcı tarikat liderine ait vasiyetnamenin o sayede yayınlanabildiğini söyledi,” dedi Q’eeng.

“Sanırım bendim,” dedi Dahl, “Ama övgüyü hak eden tek kişi ben değilim.”

“Her halükarda cesaretin ve fedakârlığın sebebiyle seni bir takdire aday gösterdim,” dedi Q’eeng. “Eğer kabul edilirse ki edilecek, rütbe de atlayacaksın. Bu sebeple seni herkesten önce tebrik etmeme izin ver Teğmen.”

“Sagolun komutanım,” dedi Dahl.

“Bir şey daha var,” dedi Q’eeng. “Daha birkaç dakika önce Evrensel Birlik Genelkurmayından son derece gizli bir mesaj aldım. Bunu yüksek sesle sadece ve sadece sana okumam emredildi.”

“Pekâlâ, komutanım,” dedi Dahl. “Hazırım.”

Q’eeng telefonunu çıkarıp ekrana dokundu ve orada beliren yazıyı okudu. “Andy, bu sözcüklerin sana ulaşıp ulaşmayacağını bilmiyorum. Bu sahneyi Nick yazdı ve filme de çektik, fakat doğal olarak onu televizyonda göstermeyeceğiz. Sadece filme çekmek yeter mi bilmiyorum ve sanırım işe yarayıp yaramadığını anlamamızın bir yolu yok. Ama eğer işe yararsa iki şeyi bilmeni istiyorum. Birincisi, kısa zaman önce başından geçen her şey için özür dilerim - Nick bu bölümde aksiyona iyice yüklenmemiz gerektiğini, yoksa seyircinin olup bitenleri sorgulamaya başlayacağını hissetti.

Nerede olduğun düşünülürse bu senin için geçerli bir sebep sayılmayabilir. Fakat o sırada bize makul geldi.

“İkincisi; Jasper’ın, senin ve diğerlerinin hem ailem hem de benim için yaptıklarınıza teşekkür etmeye sözcükler yetmez. Bana oğlumu geri verdiniz ve öyle yaparak da aileme dünyaları vermiş oldunuz. Anlaşmamıza sadık kalacağız. Yapacağımızı söylediğimiz her şeyi yapacağız. Şunun dışında daha başka ne diyebilirim bilmiyorum: Bizi sonsuza kadar mutlu yaşattığınız için teşekkürler. Biz de aynısını sizin için yapacağız. Sevgi ve şükranlarımla, Charles Paulson.”

Kısa bir süre sonra, “Teşekkürler,” dedi Dahl, Q’eeng’e.

“Bir şey değil,” diyen Q’eeng telefonunu kaldırdı. “Çok ilginç bir mesaj…”

“Sanırım şifreli olduğunu söyleyebiliriz komutanım,” dedi Dahl.

“Mesajda ne kastedildiğini üstüne söyleme iznin var mı?” diye sordu Q’eeng.

“O mesaj Tanrı’dan,” dedi Dahl. “Veya bizim bakış açımıza göre O’na çok yakın birinden.”

Q’eeng hasta yatağındaki Dahl’ı alıcı gözle süzdü. “Bazen Gözüpek'te bilmemin istenmediği şeyler olduğu gibi bir hisse kapılıyorum,” dedi.

“Sanırım bu da onlardan biri.”

“Komutanım,” dedi Dahl, “Ne kadar haklı olduğunuzu tahmin bile edemezsiniz.”

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Ee, şimdi ne olacak?" diye sordu Duvall. Dördü yemekhanede iştahsızca öğle yemeklerini kurcalıyordu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Hester.

"Yani şimdi ne olacak?" dedi Duvall ve Hester'ı işaret etti. "Sen yeni bir vücuda nakledildin" -parmağı Dahl'a çevrildi-"o hayata geri döndürüldü ve dramatik amaçlarla öldürülmekten kurtulmak için gittiğimiz alternatif gerçeklikten sağ salim geri geldik. Yani kazandık. Şimdi ne olacak?"

"Bence bu iş öyle yürümüyor," dedi Hanson. "Yaşamlarımızın kontrolünü kendi elimize almak dışında bir şey kazandığımızı sanmıyorum."

"Tabii ya," dedi Hester. "Artık bir gün banyoda ayağımız kayarsa ve düşüp kafamızı klozete çarparsak ölmeden önce halimizden hoşnut bir şekilde, 'Eh, bunun tek sebebi benim,' diye düşünebiliriz."

"Sen böyle söyleyince yaptığımız onca şey boşunaymış gibi geliyor," dedi Duvall.

"Kafamı klozete çarpmaya itirazım yok," dedi Hester. "Yeter ki onu yüz yirmi yaşında yapayım."

"O günü iple çekiyorum," dedi Hester.

"Andy? Sen iyi misin?" diye sordu Hanson.

"İyiyim," dedi Dahl ve gülümsedi. "Kusura bakmayın. Düşünüyordum. Hayali olmayı falan..."

"O konu çoktan kapandı," dedi Hester. "Zaten tüm bunları yapmamızın amacı oydu."

"Haklısın," dedi Dahl. "Biliyorum."

Duvall telefonuna baktı. "Hay aksi, geç kalacağım," dedi. "Yeni bir tayfayı oryantasyondan geçirmem gerekiyor."

“Ah, terfi etmek ne zahmetli iş,” dedi Hester.
“Sahiden de zor,” diyen Duvall ayağa kalktı.
“Ben de seninle geleyim,” dedi Hester. “Hem böylece bana biraz daha dert yanabilirsin.”
“Harika,” dedi Duvall. İkisi oradan ayrıldı.
Hanson tekrar Dahl'a baktı. “Hâlâ hayali olmayı mı düşünüyorsun?” dedi bir dakika sonra.
“Sayılır,” dedi Dahl. “Asıl düşündüğüm sensin Jimmy.”
“Ben mi?” dedi Hanson.
“Evet,” dedi Dahl. “Çünkü son maceramızın ardından iyileşirken aklıma seninle ilgili bir şey geldi. Sen buraya uymuyorsun.”
“Bak bu ilginç,” dedi Hanson. “Bana sebebini söyle.”
“Bir düşün,” dedi Dahl. “Gözüpek'e katıldığımız o ilk gün tanışan beşimizi düşün. Her birimiz o veya bu şekilde kritik bir rol oynadık. Hiçbir amacı yokmuş gibi gözüken Hester her şeyin kilit noktası olup çıktı. Duvall ilkyardım eğitimi almıştı ve Kerensky’yle yakınlaştı. Bunun ihtiyaç ânında bize yardımı dokundu ve Kerensky’yi ekibimizin bir parçası haline getirdi. Finn bize gereken araçları ve bilgiyi sağladı. Ayrıca ölümüyle bizi motive etti. Jenkins durumumuzu bir bağlamın içine soktu ve o durum hakkında bir şeyler yapmamızı sağladı.”
“Peki ya sen?” diye sordu Hanson. “Sen nereye uyuyorsun?”
“Eh, işte o kısımda zorlanıyorum,” dedi Dahl. “Gruba ne kattığımı merak ettim. Belki de yalnızca plan kuran kişi -diğer herkesin uyguladığı temel fikirleri akıl eden adam- olduğumu düşündüm. Yani lojistik sorumlusu... Ama sonra Kerensky’ye ve onun dizideki önemine kafa yormaya başladım.”
“O ana karakterlerin de hırpalanabileceklerini göstermek için hırpalanan kişi,” dedi Hanson.
“Doğru,” dedi Dahl.
“Ama sen Kerensky olamazsın,” dedi Hanson. “Zaten bir Kerensky’miz var. Kerensky’nin ta kendisi.”
“Önemli olan Kerensky’nin hırpalanması değil,” dedi Dahl. “Önemli olan Kerensky’nin ölmemesi.”
“Seni anlamıyorum,” dedi Hanson.
“Jimmy, Gözüpek'e geldiğimizden beri kaç kere ölmem gerekirdi?” diye sordu Dahl. “Benim sayımıma göre en az üç. İlki Cassaway ile Mbeke’nin öldükleri Eskridge kolonisinde saldırıya uğradığımda. Sonra Finn ve Kaptan Abernathy’yle birlikte Nantes'teki sorgu odasında. Ve bir de Hester’la beraber Gözüpek'e döndüğümüzde altıncı güvertede. Lamı cimi yok; üç defa ölmem gerekirdi. Ama ölmedim. Yaralandım - hem de ağır yaralandım. Ama bir türlü ölmüyorum. İşte olayı o zaman çözdüm. Ben başkahramanım.”
“İyi de sen bir figüransın,” dedi Hanson. “Hepimiz öyleyiz. Jenkins bunu kendi ağzıyla söyledi. Charles Paulson da. Hatta seni canlandıran oyuncu da...”
“Ben dizide bir figüranım,” dedi Dahl. “Ama başka bir yerde başkahramanım!”
“Nerede?” diye sordu Hanson.

“Ben de senden bunu söylemeni istiyorum Jimmy,” dedi Dahl.
“Ne?” dedi Hanson. “Sen neden bahsediyorsun?”
“Dediğim gibi: Sen buraya uymuyorsun,” diye devam etti Dahl. “Diğer herkes hikâye için güçlü bir amaca hizmet etti. Senin dışındaki herkes!
Sen yalnızca ortalardaydın Jimmy. Bir özgeçmişin var ama bize bir faydası dokunmadı. İşe yarar birkaç şey yaptın - dizilerle ilgili bilgi topladın, insanlar hakkında konuştun ve ara sıra bize ne yapmamız gerektiğini hatırlattın. Yalnızca bir rol oynuyormuşsun gibi görünmene yetecek kadar katkıda bulundun; daha fazla değil. Ama ne kadar çok kafa yorarsam buraya bizim kadar uymadığını o kadar çok fark ediyorum.”
“Hayat böyledir Andy,” dedi Hanson. “Karman çormandır. Hepimiz ona aynı şekilde uymayız.”
“Hayır,” dedi Dahl. “Uyarız. Diğer herkes uyar. Sen hariç herkes! Senin de uymanın tek yolu yapman gereken şeyi henüz yapmamış olman.
Güya hepimiz bir televizyon dizisinde figüran olduğunu öğrenen gerçek insanlarız. Ama bunun beni açıklamaya yetmediğinin farkındayım. Tıpkı Kerensky veya dizinin diğer ana karakterleri gibi tekrar tekrar ölmem gerekirdi, fakat ölmedim, çünkü evren nasıl ki onlara kıyak geçiyorsa bana da geçiyor.”
“Belki de şansın yaver gitmiştir, o kadar,” dedi Hanson. “Kimse bu kadar şanslı değildir Jimmy,” dedi Dahl. “O yüzden şöyle düşünüyorum:
Bence ortada bir televizyon dizisi falan yok. En azından gerçek bir televizyon dizisi! Bence Charles Paulson, Marc Corey, Brian Abnett ve oradaki diğer herkes en az bizim olmamızın gerektiği kadar kurgusal. Bence Kaptan Abernathy ve Binbaşı Q’eeng, Tıp Subayı Hartnell ve Başmühendis West burada sadece yan rollerde oynuyorlar. Asıl önemli olanlarsa ben, Maia, Finn ve Jasper. Ve bence sen nihayetinde tek bir sebep için varsın.”
“Neymiş o sebep Andy?” dedi Hanson.
“Bana bu konuda haklı olduğumu söylemek,” dedi Dahl.
“Ebeveynlerim vardığın neticeyi duysalar şaşarlar,” dedi Hanson.
“Benim ebeveynlerim başımızdan geçen her şeye şaşarlar,” dedi Dahl. “Burada asıl konu ebeveynlerimiz değil.”
“Andy, birbirimizi yıllardır tanıyoruz,” dedi Hanson. “Sanırım kim olduğumu biliyorsun.”
“Jimmy,” dedi Dahl. “Lütfen. Haklıysam söyle.”
Hanson bir dakikalığına sessizce oturarak Dahl’ı süzdü.
“Bu konuda haklı olduğunu duymanın seni mutlu edeceğini sanmıyorum,” dedi nihayet.
“Mutlu olmak istemiyorum,” dedi Dahl. “Sadece bilmek istiyorum.”
“Haklıysan bile,” dedi Hanson, “Bundan ne gibi bir çıkarın olacak? Bir şeyler başardığına, vadedilen mutlu sona ulaştığına inansan senin için daha iyi değil mi? Niye bunu elinin tersiyle itiyorsun?”
“Çünkü gerçeği bilmem gerek,” dedi Dahl. “Oldum olası bilmem gerek.”
“Çünkü sen böyle birisin,” dedi Hanson. “Gerçeği arayan biri… Manevi bir insan!”
“Evet,” dedi Dahl.

“Sahiden böyle mi olduğunu, yoksa böyle olmak için yapıldığını mı bilmesi gereken bir insan.”

“Evet,” dedi Dahl.

“Kendi kendinin adamı mı, yoksa-”

“Lütfen yapmak üzere olduğunu düşündüğüm espriyi yapmayacağını söyle,” dedi Dahl.

Hanson gülümsedi. “Pardon,” dedi. “Dayanamadım.” Sandalyesinden destek alarak ayağa kalktı. “Andy, sen benim dostumsun. Buna inanıyor musun?”

“Evet,” dedi Dahl. “İnanıyorum.”

“Öyleyse belki buna da inanırsın,” dedi Hanson. “İster bir figüran ister başkahraman ol, bu öykü bitmek üzere. Bittiği zaman ne olmak istediğin sadece ve sadece sana kalmış. Bundan sonra olacaklar herhangi bir seyircinin gözünden ve herhangi bir yazarın kaleminden uzakta gerçekleşecek! Kendi hayatına kendin yön vereceksin.”

“Tabii yazılmaz olduğum zaman varlığım sona ermezse,” dedi Dahl.

“O da var,” dedi Hanson. “Bu felsefi açıdan ilginç bir soru. Ama bir tahmin yürütmem gerekse yaratıcının seni sonsuza kadar mutlu yaşatmak istediğini söylerdim.”

“Bu sadece bir tahmin,” dedi Dahl.

“Belki tahminden biraz daha fazlasıdır,” dedi Hanson. “Ama şu kadarını söyleyebilirim: Haklıydın.”

“Hangi konuda?” diye sordu Dahl.

“Şimdi yapmam gerekeni yaptığım konusunda,” dedi Hanson. “Fakat artık gidip yapmam gereken başka bir şey yapmak, yani görevimin başına geçmek zorundayım. Akşam yemeğinde görüşür müyüz Andy?”

Dahl sırıttı. “Evet,” dedi. “Tabii hâlâ varlığımızı sürdürürsek.”

“Harika,” dedi Hanson. “O zaman görüşürüz.” Ve yürüyüp gitti.

Dahl orada birkaç dakika daha oturarak başından geçenleri ve Hanson’ın söylediklerini düşündü. Sonra yerinden kalktı ve köprüdeki görev yerine gitti. Hayali veya değil; dostlarıyla ve Gözüpek'in mürettebatıyla çevrili olduğu bu yer ister bir uzay gemisi, ister bir televizyon dizisi, isterse de bambaşka bir şey olsun, yapacak işleri vardı.

Öyle de yaptı; ta ki altı ay sonra bir sistem hatası Gözüpek'in küçük bir göktaşına çarpmasına, geminin buharlaşmasına ve içindeki herkesin derhal ölmesine yol açana kadar.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yok, yok, sizinle taşak geçiyorum. Sonsuza kadar mutlu yaşadılar.

Cidden.

Eğlenceli bir kitap… Kurnazca iğnelemeler taşıyan, elinize aldığınızda keyifle okuyacağınız ince bir mizah ürünü.

Ama eksileri de var. Kitabın bir kısmını Scalzi'nin sonradan eklediği 3 ayrı ek oluşturuyor.

Kitap bittikten sonra bu kısımları okuyoruz ve bu 3 ek kısım gerçekten sıkıcıydı.

Tavsiyem ilk ikisini atlayıp son hikâyeyi okuyup romanı sakince yere bırakın. Merak etmeyin ilk 2 ek kısmı okumazsanız hiçbir şey kaybetmeyeceksiniz. Bu ek kısım da Scalzi'nin kendini tatmin ve biraz da bahane bulmak için eklediği kısımlar.

Bende bu öneriye kısmen uyarak, Scalzi'nin kendini tatmin ve biraz da bahane bulmak için eklediği kısımlardan **en gereksiz olan 1. finali en sona aldım.**

Diğer iki ek öykü ise bence ana öykünün bütünlüğüne uygun… Bence yazar ana öykünün sonlarına doğru bu iki öyküyü parça parça yedirmiş olsa çok daha iyi olurdu.

Baştan sona okuyarak "ocr"hatalarını düzeltmeye çalıştım. Kitaptan iyi keyif aldım. Sizlerin de keyif alacağınızı umarım. Zamangezgini.

FİNAL II: İkinci Şahıs

Korkunç kazalara karışan insanların genellikle kazayı hatırlamadıklarını duymuşsundur - kaza kısa süreli hafızalarını silip atar. Fakat sen başından geçen kazayı yeterince hatırlıyorsun. Yağmurun yolları kayganlaştırdığını ve o yüzden kendini dizginlediğini hatırlıyorsun. Kırmızı ışıkta geçen BMW'yi ve sürücünün cep telefonunda bağıra çağıra konuştuğunu da hatırlıyorsun. Bağırdığı kişinin sen olmadığını biliyorsun, çünkü senden

tarafa hiç bakmadı ve ön tamponuna çarpana kadar seni görmedi bile.

Havalandığını ve kısacık bir anlığına bu beklenmedik uçma hissinin keyfini çıkardığını hatırlıyorsun; tâ ki beynin neler olduğunu idrak edene ve kaskın öne gelecek şekilde asfalta çarpmadan evvel başından aşağı bir kova dolusu buz gibi korku dökene kadar. Vücudunun insan bedenlerinin yapmaması gerektiği bir biçimde kıvrılıp büküldüğünü hissederken içindeki bir şeylerin daha önce hayal bile etmediğin hışırtılar ve çıtırtılar çıkardığını duydun. Kaskının vizörünün uçup gittiğini ve fiberglasın, karbon lifinin ya da kask neyden yapılmışsa o maddenin suratından iki santim uzakta asfalta sürttüğünü hissettin.

Kıvrılıp büküldün, hışırdayıp çıtırdadın ve sonunda durdun. Tüm dünyan büyük ölçüde asfalta bakan mahvolmuş kaskından görebildiğin o küçücük alandan ibaretti. O sırada aklından iki düşünce geçti: birincisi, hiç acı hissetmediğin için şok geçiriyor olman gerektiği yönünde bir gözlem; İkincisi, boynunun duruşundaki eğriliğe bakarak bacakların altında toplanacak ve kıçın dimdik gökyüzüne kalkacak biçimde yere inmiş olduğuna dair bir kuşku. Beyninin genel olarak bir şeyler hissetmemenden ziyade kıçının konumunu dert etmesi de şok geçirme teorini doğrular nitelikteydi.

Sonra birinin sana haykırdığını duydun: tamponunun haline kızan BMW sürücüsü. Ona bir göz atmaya çalıştın ama başını oynatamadığın için sadece ayakkabılarını görebildin. Siyah deri ayakkabılar sana adamın eğlence sektöründe çalıştığını söyleyecek türden gösterişli ve pahalı şeylerdi. Yine de bunu anlamanı sağlayan tek şey ayakkabılar değildi; aşağılık herifin telefonuna böğürürken BMW'siyle kırmızı ışıkta geçmesi ve arabasına zarar vermeye cüret ettiğin için öfkeden köpürmesi de vardı.

Lavuğun babanı tanıyıp tanımadığını kısa bir süreliğine merak ettikten sonra aldığın yaralar nihayet sana baskın geldi ve her şey bulanıklaştı.

Menajerin, eğlence avukatının ya da her neyse onun bağrışları zamanla daha hafif ve rahatlatıcı hale gelen bir uğultu şeklinde yumuşadı.

Başından geçen, artık dehşet verecek kadar ayrıntılı diye nitelendirdiğin bir şekilde hatırladığın kaza işte buydu. Kafanın içinde her şey babanın dizilerinden birinin yüksek çözünürlüklü bir Blu-ray diskinde muhafaza edilen eski bir bölümü kadar net. Hatta bu noktada diske bir yorum kısmı bile ekleyip onu aklından geçirdikçe o gün kullandığın motosiklet, BMW, sürücü (adam sahiden de bir eğlence avukatıymış ve cep telefonuyla konuşarak araba sürmekten California yasalarını üçüncü kez ihlal ettiği için ilçe hapishanesinde iki haftaya ve üç yüz saat kamu hizmetine çarptırılmış) ve de motosikletten asfalta kadar yaptığın kısa, kavisli uçuş hakkında kendi kendine açıklamalarda bulunduğun oldu. Yaşadıklarını bundan daha net hatırlaman mümkün değil.

Hatırlayamadığınsa nasıl birkaç hafta sonra üzerinde tek bir çizik dahi olmadan tamamen giyinik vaziyette yatağında yatarken kendine geldiğin.

Ve bu durum seni rahatsız etmeye başlıyor.

***

"Hafızanı kaybettin," dedi baban, onunla bu konuda ilk kez konuştuğunda. "Bir kazadan sonra böyle olması normaldir. Yedi yaşımdayken bir araba kazası geçirmiştim. O olay hakkında hiçbir şey hatırlamıyorum. Büyük-büyükanneni görmek için arabayla giderken bir anda gözümü hastanede açtım. Üstümde bir alçı vardı ve annem bir kova dolusu dondurmayla beraber başucumda bekliyordu."

"Sen hemen ertesi gün uyandın," dedin babana. "Bense kazayı haftalar önce geçirdim ama sadece birkaç gün önce kendime geldim."

"Bu doğru değil," dedi baban. "Daha önce de uyandın. Bilincin açıktı ve konuşabiliyordun. Sadece öyle yaptığını hatırlamıyorsun."

"Zaten kastettiğim de o," dedin. "Bu bir kazanın ardından bilinç kaybı yaşamaya benzemiyor. Ben olaydan birkaç hafta sonra hafızamı kaybettim."

"Ne de olsa başının üstüne düştün," dedi baban. "Saatte 70 kilometre hızla havada uçup kafanı yere çarptın. Böyle bir şey senin durumunda olduğu gibi en iyi ihtimalle bile uzun süreli bir travmaya yol açacaktır Matthew. Anılarından bazılarını yitirmen beni şaşırtmıyor."

"Bazılarını değil baba," dedin. "Hepsini. Kaza anından başlayıp gözümü açana ve seni, annemi, Candace'ı ve Rennie'yi tepemde dikilirken bulana kadarki tüm anılarım kayboldu."

"Sana söyledim ya; bayılmıştın," dedi baban. "Senin için endişelenmiştik. O yüzden başında toplandık."

"Yani bayıldım ve kendime geldiğimde son birkaç haftaya ait tek bir anıya bile sahip değildim," dedin. "Herhalde bu konuda niçin endişelendiğimi anlıyorsundur."

"MR çektirmen için sana bir randevu almamı ister misin?" diye sordu baban. "Doktorlar başka bir beyin travmasına dair bir belirti var mı bakabilirler."

"Bence bu akıllıca bir şey olur, öyle değil mi?" dedin. "Bak baba; bu konuda aşırı derecede paranoyakça davranmak istemiyorum. Ama hayatımın birkaç haftasını unutmak beni rahatsız ediyor. Daha fazlasını da kaybetmeyeceğimden emin olmak istiyorum. Uyandığında hafızanda koca bir delikle karşılaşmak huzur verici bir his sayılmaz."

“Hayır Matt. Anlıyorum,” dedi baban. “Brenda’dan en kısa sürede bir randevu almasını isterim. Kabul mü?”

“Peki,” dedin.

“Ama o zamana kadar bu konuya çok fazla kafa yormanı istemiyorum,” dedi baban. “Doktorlar böyle en az birkaç olay yaşayacağını söylediler.

Yani bu normal bir durum…”

“Bana hiç de normalmiş gibi gelmiyor,” dedin.

“Bir motosiklet kazası bağlamında normal,” dedi baban. “Yani normal olabileceği kadar normal…”

“Bu yeni ‘normal’ hiç hoşuma gitmiyor,” dedin.

“Ben daha kötülerini de düşünebiliyorum,” dedi baban ve son birkaç gündür yaptığı şeyi yaptı: Bir anda kendini kaybedip hüngür hüngür ağlamaya başlayacakmış gibi gözüktü.

***

Çektirdiğin MR’ın sonucunu beklerken sana verilen Gözüpek’in Serüvenleri bölümünün senaryosunu gözden geçiriyorsun. Senin için iyi haber, karakterinin olaylarda merkezi bir rol oynaması. Kötü haberse hiç repliğinin bulunmaması ve bütün bölümü bir sedyede yatıp baygınmış gibi yaparak geçirecek olman.

“Bu doğru değil,” dedi Nick Weinstein, bu hususları ona belirttiğinde. Weinstein revizyonlu metinlerle evine uğradı ve dizinin başyazarının diğer figüranlara böyle bir hizmet vermediğinden kuşkulanmana sebep oldu. “Bak” -senaryonun son sayfasını açtı- “burada bilincin yerine geliyor.”

“‘Astsubay Hester gözlerini açıp etrafına bakınır,’” diye okudun senaryo yönlendirmesini.

“Gördün mü?” dedi Weinstein.

“Sen öyle diyorsan öyledir,” karşılığını verdin.

“Bunun fazla bir şey olmadığının farkındayım,” dedi Weinstein. “Ama geri döndüğün daha ilk bölümde seni yormak istemedim.”

Bunu hak ettin, diyorsun kendi kendine, MR bekleme odasında senaryoyu gözden geçirip öylece yatmaktan başka bir şey yapmadığın sahneleri tekrardan okurken. Bölüm aksiyon dolu -özellikle Teğmen Kerensky mekik kullanarak ve etrafındaki kırmızı üniformalılar etrafındaki dekorların altında ezilirken patlayan koridorlarda koşturarak ekranda epey boy gösteriyor- fakat Gözüpek’in Serüvenleri için her zamankinden bile daha tutarsız. Weinstein diyaloglarda ve hareketli sahnelerde fena değildir ama ne o ne de yazar kadrosundaki diğerleri kurgulamaya pek ilgi duyarmış gibi gözükmezler. Bilimkurgu televizyonculuğu hakkında daha fazla şey bilseydin Weinstein ile dostlarının diğer dizilerden aşırdıkları tüm sahneleri muhtemelen tespit edebilirdin.

Hey, bu dizi üniversite masraflarını çıkardı, diyor beyninin bir parçası. Bu MR da cabası.

Kabul, diye düşünüyorsun. Ama aile mesleğinin düşünülmeden kopyalanmış eğlence ürünlerine bakarak yine düşünülmeden kopyalanmış eğlence ürünleri yaratmaktan

fazlası olmasını istemek hiç de abes bir şey değil. Yaptığınız iş bundan ibaretse ailen plastik elbise askısı üretse de olur.

"Matthew Paulson?" diyor MR teknisyeni. Başını kaldırıyorsun. "Sizi almaya hazırız."

MR makinesinin bulunduğu odaya giriyorsun. Teknisyen sana bir hastane önlüğü giyebileceğin, sonra da giysilerini ve kişisel eşyalarını koyabileceğin yeri gösteriyor. Makineye hiçbir metalin yaklaşmaması lazım. Soyunuyorsun, önlüğünü giyiyorsun ve teknisyen senin bilgilerini gözden geçirirken odaya giriyorsun.

"Pekâlâ. Burada önce de burada bulunmuşsunuz. O yüzden ne yapacağınızı biliyorsunuz, değil mi?" diye soruyor teknisyen.

"Aslında daha önce burada bulunduğumu hatırlamıyorum," diyorsun. "Zaten o yüzden buradayım."

Bilgileri tekrar gözden geçiren teknisyenin yüzü hafifçe kızarıyor. "Özür dilerim," diyor. "Genellikle bu kadar aptal değilimdir."

"En son ne zaman buradaydım?" diye soruyorsun.

"Bir haftayı biraz geçmiş," diyor teknisyen, sonra da kaşlarını çatıp kayıtlarını yeniden okuyor. "Şey, belki," diyor bir dakika sonra. "Bilgileriniz bir başkasınınkilerle karışmış olabilir."

"Onu da nereden çıkardınız?" diye soruyorsun.

Teknisyen başını kaldırıp sana bakıyor. "İzninizle buna şimdilik cevap vermeyeyim," diyor. "Eğer sahiden bir karışıklık varsa ki olduğundan emin sayılırım, başka bir hastanın bilgilerini paylaştığım için başımın derde girmesini istemem."

"Peki," diyorsun. "Ama bilgiler benimse lütfen haberdar edin."

"Elbette," diyor teknisyen. "Sonuçta bilgiler sizin bilgileriniz. Ama gelin şimdilik bu çekime yoğunlaşalım." Ve onun ardından masaya uzanmanı işaret edip başını ve vücudunu klostrofobik bir tüpün içine sokuyor.

***

"Sence teknisyenin baktığı neydi?" diye soruyor Sandra, ikiniz P.E Chang's lokantasında öğle yemeği yerken. P.E Chang's en sevdiğin lokanta sayılmaz ama idrak kabiliyetinin ötesindeki sebeplerden dolayı Sandra'nın eskiden beri oraya bir zaafı var. Tabii senin de ona. Onunla lokantanın dışında buluştun. Bu, kazadan beri ilk görüşmenizdi. Sana sarıldı ve başını omzuna yaslayıp uzun uzun ağladı. Sonra da geri çekildi ve kendisini daha önce aramadığın için sana şaka yollu bir tokat attı. Sonra da lüks füzyon yemekleri[40] yemek için içeri girdiniz.

"Bilmiyorum," diyorsun. "Bir göz atmak istedim ama taramadan sonra bana giyinmemi ve arayıp sonucu bildireceklerini söyledi. Ben daha pantolonumu bile giymeden gitmişti."

"Ama sonuç her neyse pek iyi değil galiba?" diye soruyor Sandra.

"Sonuç her neyse sanırım yürüyebilmemle ve konuşabilmemle uyuşmuyor," diyorsun. "Özellikle de bir hafta öncesine kadar."

“Tıbbi kayıtlarda hata yapıldığı olur,” diyor Sandra. “Şirketim o hatalardan iyi para kazanıyor.” Sandra UCLA41 Hukuk Fakültesi’nde birinci sınıf öğrencisi ve sağlık alanındaki toplu davalarda uzmanlaşmış o hukuk şirketlerinden birinde stajyerlik yapıyor.

“Belki öyledir,” diyorsun.

“Ne oldu?” diyor Sandra, bir süre yüzünü inceledikten sonra. “Ailenin sana yalan söylediğini düşünmüyorsundur herhalde?”

“Sen bir şey hatırlıyor musun?” diye soruyorsun. “Kazadan sonra benimle ilgili olarak!”

“Ailen hiçbirimizin seni görmesine izin vermedi,” diyor Sandra ve sonradan pişman olacağı bir şey söylemekten kendini alıkoyduğu zamanlarda yaptığı gibi yüzünü kasıyor. “Bizi aramadılar bile,” diyor hemen ardından. “Khamal L.A. Times'taki makaleyi bana Facebook’tan yolladığı için kazadan haberim oldu.”

“Hakkımda bir makale mi vardı?” diyorsun, şaşırarak.

“Evet,” diyor Sandra. “Aslında makale senin hakkında değildi. Kırmızı ışıkta geçen o götoş hakkındaydı. Herif Wick-comb, Lassen, Jenkins ve Bing Hukuk Müşavirliğinde bir ortakmış. Stüdyolardan yarısı için danışmanlık yapıyorlar.”

“O makaleyi görmem gerek,” diyorsun.

“Sana gönderirim,” diyor Sandra.

“Sağol,” diyorsun.

“Ölümcül bir kaza geçirdiğini Los Angeles Times’tan öğrenmek çok ağır geldi,” diyor Sandra. “Bundan iyisini hak ettiğimi sanırdım.”

“Kalbimi kırdıktan sonra annem seni bir daha eskisi kadar sevmedi,” diyorsun.

“O zamanlar daha lise 2’deydik,” diyor Sandra. “Zaten çabuk toparlandın. Bir hafta sonra Jenna’ya askıntı olmuştun bile.”

“Belki,” diyorsun. Şimdilerde Jenna Vakası olarak hatırladığın o olay, henüz başlamadan bitmişti.

“Her neyse,” diyor Sandra. “Annen veya baban benden hazzetmeseler bile Naren’i arayabilirlerdi. O senin en iyi arkadaşlarından biri. Veya Kel’i. Veya Gwen’i. Üstelik durumunu öğrendikten sonra hiçbirimizin seni görmesine izin vermediler. Seni o halde görmemizi istemediklerini söylediler.”

“Sahiden de öyle bir laf ettiler mi?” diye soruyorsun.

Sandra bir müddet sessiz kalıyor. “O şekilde söylemediler ama öyle demeye getirdiler,” diyor. “Seni o halde görmemizi, sonradan öyle hatırlamamızı istemediler. Bu konuda en çok üstlerine giden Naren oldu. Princeton’dan gelip seni görmesine izin verilene kadar kapının önünde kamp kurmaya hazırdı. Ama o arada iyileştin.”

Naren’i arayıp iyi olduğunu haber verdiğinde aranızda geçen o ağlamaklı diyalogu anımsayıp gülümsüyorsun. Sonra gülümsemekten vazgeçiyorsun. “Bu hiç mantıklı değil,” diyorsun.

“Mantıklı olmayan ne?” diye soruyor Sandra.

“Babam bana hafızamı geri kazanmadan günler önce uyanıp kendime geldiğimi söyledi,” diyorsun. “Tüm o süre boyunca her zamanki gibi davranmışım.”

“Peki,” diyor Sandra.

“Madem öyle, seni niye aramadım?” diyorsun. “Şehre indiğim hemen hemen her hafta görüşüyor veya konuşuyoruz. Naren’i niye aramadım?

Onunla iki günde bir konuşuyorum. Niye Facebook’umu güncellemedim veya mesaj çekmedim? Niye iyileştiğimi hiç kimseye söylemedim?

Hafızama kavuşur kavuşmaz ilk yaptığım şey o oldu.”

Sandra karşılık vermek için ağzını açıyor, sonra vazgeçip biraz düşünüyor. “Haklısın; bu hiç mantıklı değil,” diyor. “Araman veya mesaj çekmen gerekirdi - başka hiçbir sebepten değilse bile daha sonra seni kendi ellerimizle geberteceğimizi bileceğin için.”

“Kesinlikle,” diyorsun.

“Yani ailenin sana geçekten yalan söylediğini düşünüyorsun, öyle mi?” diye soruyor Sandra.

“Olabilir,” diyorsun.

“Ve bunun bir şekilde tıbbi bilgilerinle ilgisi olduğunu düşünüyorsun - tuhaf bir şeyler gösteren tıbbi bilgilerinle,” diyor Sandra.

“Olabilir,” diyorsun yeniden.

“Sence aradaki bağlantı ne?” diye soruyor Sandra.

“Hiçbir fikrim yok,” diye itiraf ediyorsun.

“Yasalar gereği kendi sağlık kayıtlarına bakabileceğini biliyorsundur,” diyor Sandra. “Bunun tıbbi bir durum olduğunu düşünüyorsan başlamak için en iyi yer orası.”

“Sence bu iş ne kadar sürer?” diye soruyorsun.

“Hastaneye gidip kayıtlarını görmeyi talep edersen mi? Sana bir talep formu doldurturlar ve o formu arka odalardan birine yollarlar. Form orada tavuklar tarafından birkaç gün didiklendikten sonra sana kayıtlarının bir özetini verirler,” diyor Sandra. “Tabii onun ne kadar yardımı dokunur bilemem.” “Gülümsediğine göre bir B Seçeneği olsa gerek,” diyorsun. Sahiden de gülümseyen Sandra telefonunu eline alıp birini arıyor. Karşı taraftaki her kimse onunla neşeli ve hevesli bir sesle konuşarak senin ismini veriyor, sonra senden hastanenin adını almak için biraz duraklıyor. Bir dakika daha konuştuktan sonra telefonu kapatıyor.

“Kimdi o?” diye soruyorsun.

“Staj yaptığım şirketin bazen yasal sürecin izin verdiğinden daha hızlı bilgi toplaması gerekir,” diyor Sandra. “Bu iş için kullandığımız adamla konuştum. Escondido’dan Santa Cruz’a kadar her hastanede köstebekleri var. Akşam yemeğinden önce sağlık raporuna kavuşacaksın.”

“O adamı nereden tanıyorsun?” diye soruyorum.

“Ne yani, şirket ortaklarından birinin telefon rehberinde böyle bir adamın ismi bulunur mu sanıyorsun?” diyor Sandra. “Bu tür işleri halletmek hep stajyerlerin görevidir. Bu sayede şirket yakalanırsa her şey inkâr edilebilir. Tüm suç aptal ve aşırı hırslı stajyerin üstüne atılır. Dahice!”

“Tabii adamın yakalanırsa başı yanacak olan sensin,” diye belirtiyorsun.

Sandra omuz silkiyor. “Nasılsa bir yolunu bulurum,” diyor. O anda babasının 1990’ların sonunda yazılım şirketini Microsoft’a 3.6 milyar dolar karşılığında sattığını ve internet krizi çıkmadan önce piyasadan çekildiğini hatırlıyorsun. Hukuk fakültesi Sandra için bir bakıma hobi sayılır.

Sandra yüzündeki garip ifadeyi fark ediyor. "Ne var?" diye gülümseyerek soruyor.

"Hiç," diyorsun. "Sadece hak etmeden zengin olup şımaranların yaşam tarzını düşünüyordum."

"O düşünceye kendini de eklesen iyi edersin Bay Üniversitede Sekiz Kez Branş Değiştirdim Ve Hâlâ Ne İşle Uğraşacağımı Bilmiyorum," diyor Sandra. "Seni gördüğüme sevindim sevinmesine ama seni öldürmeyecek kadar da değil."

"Peki, eklerim," diye söz veriyorsun.

"En beterimiz sendin," diye belirtiyor Sandra. "Ben branşımı sadece dört kez değiştirdim."

"Hukuk fakültesine başlamadan önce de iki sene boş gezdin," diyorsun.

"O arada bir şirket kurdum," diyor Sandra. "Babam benimle gurur duyuyordu."

Hiçbir şey demeden gülümsüyorsun.

"İyi, peki; şirketi babam ve arkadaşlarının yatırımlarıyla kurdum. Sonra da tüm işi onlar yaparken kendimi şirketin sözcüsü ilan ettim," diyor Sandra. "Umarım şimdi mutlusundur."

"Öyleyim," diyorsun.

"Ama yine de bir şey yaptım," diyor Sandra. "Ve hâlâ da yapıyorum. Yüksek lisansta aylaklık etmek sana yaramadı. Sırf hayatın boyunca bir işle uğraşmak zorunda olmaman öyle yapmanı gerektirmez. O tür insanları ikimiz de biliriz. Hiç hoş tipler değildirler."

"Doğru," diye onaylıyorsun.

"Artık ne işle uğraşmak istediğini biliyor musun?" diye soruyor Sandra.

"İstediğim ilk şey bana şu anda neler olduğunu çözmek," diyorsun. "Bunu yapana kadar hayatımı geri kazanmış gibi hissetmeyeceğim. Hatta bu hayat gerçekten benimmiş gibi bile hissetmiyorum."

***

Aynanın önünde çırılçıplak duruyorsun. Narsist olduğun için değil; aklını kaçırmana ramak kaldığı için. iPad'inde Sandra'nın adamının topladığı tıbbi kayıtlar var. Bunlara geçirdiğin trafik kazasının kayıtları da dâhil… Kayıtlar hastanede ameliyata hazırlanırken çekilmiş fotoğraflarını ve seni stabilize ettikten sonra yaptıkları beyin taramalarını da içeriyor.

Vücudundaki kırılan, delinen veya yırtılan şeylerin listesi bir lise anatomi testi gibi… Vücudunun resimleri, babanın sen çocukken çektiği ucuz korku filmlerinde özel efekt ekibinin yerlere saçtığı mankenlere benziyor. Ne şekilde ölümden döndüğün ve seni canlı tutmak için neler yaptıkları düşünüldüğünde vücudunun tam şu anda tüm deliklerine tüpler ve/veya kateterler sokulmuş olarak yatağa mahkûm koca bir yara, bere ve morluk yığını dışında bir şey olması mümkün değil.

Fakat aynanın önünde çırılçıplak duruyorsun ve üzerinde tek bir çizik bile yok.

Aslında öyle demek yanlış olur. Sol elinin üstünde on üç yaşındayken bisikletten düştüğün ânı abideleştiren o yara izi var. On altı yaşındayken Jenna Fischmann'ı tam sigarasını ağzına götürürken öpmek için eğildiğin andan kalma o küçük, zor fark edilir

yanık izi hâlâ alt dudağının biraz aşağısında. On sekiz ay önce geçirdiğin laparoskopik apandisit ameliyatının minicik neşter izi işte orada; onu görmek için eğilmen ve kasık kıllarını iki yana ayırman gerekiyor, o ayrı. Kazadan önce vücuduna verdiğin nispeten asgari hasarın tüm küçük kayıtları sen bakasın diye yerli yerinde duruyor.

Ama kazaya ait hiçbir şey yok.

Sağ kolundaki derinin büyük bölümünü sıyırıp atan aşınma: gitmiş. Kavalkemiğinin sol bacağı delip dışarı çıktığı yeri belli etmesi gereken yara izi: kayıp. Kaburga kemiklerinin çarpılıp kırıldığı, içerideki kasların ve kan damarlarının parçalandığı karın bölgesindeki morluklar: eser yok.

Yaklaşık bir saat boyunca tıbbi kayıtlarındaki belli başlı travmalara göz gezdiriyor ve sonra orada yazanların bir delilini bulmak için aynaya bakıyorsun. Hiçbir şeyle karşılaşmıyorsun. Yalnızca yirmili yaşlarının başındaki birinde rastlanabilecek türden sorunsuz bir sağlığa sahipsin. Sanki kaza hiç olmamış veya en azından senin başına gelmemiş.

IPad'ini eline alıp kapatırken son MR taramasının görüntülerini ekrana getirmemek için özel bir çaba harcıyorsun. Hastanedeki teknisyen görüntülerin altına kendi eliyle "Cidden, bu ne böyle?" diye bir not eklemiş, çünkü önceki MR'ların beynin hakkında söyledikleriyle yenilerin söyledikleri arasındaki fark, İspanya kıyıları ile ABD'nin doğu kıyı şeridi arasındaki fark kadar. Önceki MR geriye kalan yaşamını organ bağışlayarak geçireceğini belirtirken, şimdiki sağlıklı bir bedendeki sağlıklı bir beyni gösteriyor.

Böyle şeyler için kullanılan bir kelime var.

"İmkânsız." Aynada kendine bakarken bunu sen söylüyorsun, çünkü bu noktada aynı şeyi başka birinin söyleyeceğinden kuşkulusun, "İmkânsız bir şey bu."

Salonda etrafına bakınarak onu bir yabancının gözünden görmeye çalışıyorsun. Salonun çoğu insanın ilk apartman dairesinden daha geniş, içeride hayatının son birkaç yılına ve neyle meşgul olacağını bulmaya çalışırken yaptığın çeşitli rota değişikliklerine ait yadigârlar göze çarpıyor:

Çalışma masasının üstünde senaryo yazmak için satın aldığın, fakat genellikle uzaklardaki dostlarının Facebook güncellemelerini okumakta kullandığın dizüstü bilgisayar; kitaplık raflarında daha edinirken bile asla kullanmayacağını bir dereceye kadar bildiğin, ne bok yediğinden haberin olmadığı gerçeğiyle yüzleşmekten kaçınmak için bir geciktirme taktiği olarak faydalandığın antropoloji ders kitapları.

Komodinin üstünde fotoğrafçılığa ilgi duyduğunu söylediğin zaman annenin hediye ettiği Nikon DSLR var; onu yaklaşık bir hafta kullandıktan sonra rafa kaldırdın ve bir daha el sürmedin. Onun yanındaysa Gözüpek'in Serüvenleri senaryosu -sana göre olup olmadığını görmek için ayağını oyunculuk dünyasına daldırdığının kanıtı- duruyor.

Tıpkı senaryo yazarlığı, antropoloji ve fotoğrafçılık gibi bu işin de sana göre olmadığını şimdiden biliyorsun. Fakat diğer her şeyde olduğu gibi bu gerçeği keşfetmenle bu alanı ağırbaşlılıkla terk edebilmen arasında belirli bir dönem geçmesi gerekecek. Antropolojide o dönemi kapatan şey diplomanı almandı. Senaryo yazarlığında babana kıyak geçmek için sana yirmi dakikasını ayıran menajerle yaptığın gelişigüzel görüşmeydi.

Oyunculuktaysa dizinin bu bölümünde oynamak olacak. Sonra yine çekip gideceksin ve bundan sonra ne yapacağını bulmak için bu salona geri geleceksin.

Aynaya doğru dönüyorsun ve çıplak, lekesiz vücuduna yeniden bakıp bir organ bağışçısı olsaydın dünyaya şimdiki halinden -tamamıyla sağlıklı, tamamıyla huzurlu ve tamamıyla lüzumsuz- daha çok fayda sağlayıp sağlamayacağını merak ediyorsun.

***

Gözüpek'in Serüvenleri setinde bir sedyenin üstünde yatarak çekim ekibinin başka bir çekim için yer değiştirmesini beklerken giderek huzursuzlanıyorsun. Bu huzursuzluğun bir sebebi seni solgun, terli ve yaralı göstermek için tasarlanmış makyajın. Makyaj düzenli olarak kişisel bir kayganlaştırıcıyla kaplanıyormuşsun gibi hissettiren gliserinli bir maddenin devamlı tatbikini gerektiriyor. Bir diğer sebep de diğer oyunculardan ikisinin gözlerini senden bir türlü ayırmamaları.

Adamlardan Brian Abnett adındaki tıpkı senin gibi bir figüran. Şimdiye kadar ona genellikle mesafeli davrandın; çünkü dizinin yapımcısının oğlu olduğun sette biliniyor ve sektördeki konumunu yükseltmek için seninle ahbaplık etmeye, arkadaş çevrende bulunarak kariyerini ilerletmeye can atacak başarısız oyuncular olduğunun farkındasın. Karşındakinin neyin peşinde olduğunu biliyorsun ve böyle bir şeye bulaşmak hiç ilgini çekmiyor.

Gel gör ki adamlardan diğeri Marc Corey - yani dizinin yıldızlarından biri. Corey'nin babanla arası zaten iyi; o nedenle kariyerini ilerletmek için sana ihtiyacı yok. Ayrıca Gawker'dan, TMZ'den42 ve babanın ara sıra yaptığı yorumlardan edindiğin izlenimlere göre kıymetli mi kıymetli vaktini seninle boşa harcayacak türden biri değil. İşte bu yüzden gözünü senden ayırmaması tedirginlik verici!

Bir mekik saldırısı simülasyonunda Corey ile figüran kadrosu sedyenin başında bekleyip onunla çeşitli koridor setlerinde koştururlarken birkaç saatliğine bir koma hastası gibi davranıyorsun. Sonunda seni revir setine sokuyorlar ve revir personeli kostümleriyle orada bekleyen başka bir figüran ekibi sana uzay iğneleri batırırmış gibi yapıp rahatsızlığına teşhis koymaya çalışırcasına üstünde sahte cihazlar gezdiriyor. Arada bir Abnett'in veya Corey'nin sana bön bön bakıp bakmadıklarını görmek için bir gözünü hafifçe araladığın oluyor. Hemen hemen her seferinde birini veya diğerini bakarken yakalıyorsun. Gerçekten rol yaptığın tek sahnede kısa bir süreliğine kendine gelmişsin gibi gözlerini açıyorsun. Bu sefer ikisinin birden baktığını görüyorsun. Ama zaten senaryo gereği öyle yapmaları gerekiyor. Yine de o günkü çekimler bittikten sonra başına musallat olacaklar mı diye merak ediyorsun.

Sonunda çekimler bitiyor. Üstündeki kayganlaştırıcının ve makyajın silinmesiyle birlikte oyunculuk kariyerin sonsuza kadar resmen sona eriyor.

Dışarı çıkarken Abnett ile Corey'nin kendi aralarında konuştuklarını görüyorsun. Tam olarak parmak basamadığın bir sebepten yolunu değiştiriyorsun ve yanlarına gidiyorsun.

"Matt," diyor Marc sana, ikiliye yaklaştığın sırada.

"Neler oluyor?" diye soruyorsun, bunun alelade bir selamlama değil de gerçek bir soru olduğunu açıkça belli eden bir ses tonuyla.

"Ne demek istiyorsun?" karşılığını veriyor Marc.

"İkiniz bütün gün bana baktınız," diyorsun.

"Şey, evet," diyor Brian Abnett. "Komaya girmiş bir karakteri canlandırıyordun. Biz de bütün gün seni bir sedyeyle gezdirdik. Böyle bir şey sana bakmamızı gerektirir."

"Bana masal anlatma," diyorsun Abnett'e. "Burada neler döndüğünü söyleyin."

Marc bir şey söylemek üzere ağzını açıyor, sonra kapatıp Abnett'e doğru dönüyor. "Bugünden sonra yine burada çalışmam gerekecek," diyor.

Abnett buruk bir tebessüm ediyor. "Yani bu sefer kırmızı üniformayı ben giyeceğim, öyle mi?" diyor Marc'a.

"Bu öyle bir şey değil," diyor Marc. "Ama bilmesi gerek."

"Evet, aynı fikirdeyim," diyor Abnett ve Marc'ın omzuna bir şaplak atıyor. "Ben bu işi hallederim Marc."

"Sağol," diyor Marc, sonra çabucak sana doğru dönüyor. "Seni görmek güzel Matt. Sahiden öyle." Oradan alelacele ayrılıyor.

"Niye öyle dediğine dair hiçbir fikrim yok," diyorsun Abnett'e, Marc gözden kaybolduktan sonra. "Bugünden önce beni aklına bile getirmediğinden eminim."

"Kendini nasıl hissediyorsun Matt?" diyor Abnett, sana direkt bir cevap vermeyerek.

"Ne demek istiyorsun?" diye tekrarlıyorsun.

"Sanırım ne demek istediğimi biliyorsun," diyor Abnett. "Kendini iyi hissediyor musun? Sağlıklı? Yepyeni biri gibi?"

Son yorumu duyunca biraz ürperiyorsun. "Demek biliyorsun," diyorsun.

"Evet," diyor Abnett. "Ve artık senin bildiğini de biliyorum.

Veya en azından bir şeylerden şüphelendiğini..."

"Düşündüğün kadar çok şey bildiğimi sanmıyorum," diye karşılık veriyorsun.

Abnett seni süzüyor. "Hayır, herhalde bilmiyorsun. Madem öyle, sanırım birlikte buradan çıkıp bir kadeh içki içsek iyi olacak. Hatta belki birkaç kadeh!"

***

Akşamleyin evine geri dönüyorsun ve salonun ortasında durup bir şey arıyorsun. Senin için bırakılan o mesajı.

"Hester sana bir mesaj bıraktı," dedi Abnett, yaşanan tüm o imkânsız şeyleri sana tek tek anlattıktan sonra. "Nerede olduğunu bilmiyorum, çünkü bana söylemedi. Hester Kerensky'ye, o da Marc'a söylemiş. Marc da bana iletti. Mesaj salonda bir yerdeymiş - senden başka hiç kimsenin bulamayacağı bir yerde. Ve sen de bilerek aramadıkça onu bulamazmışsın."

"Mesajı neden öyle saklasın ki?" diye sordun Abnett'e.

"Bilmiyorum," dedi Abnett. "Belki hiçbir şeyin farkına varmaman gibi bir ihtimal olabileceğini düşünmüştür. Varmazsan da gerçeği sana söylemenin ne gereği var? Herhalde söylesek bile inanmazdın. Kendi kopyamla tanışmama rağmen ben bile inanmakta zorlanıyorum. O ne tuhaf bir tecrübeydi öyle. Sen kendi kopyanla hiç tanışmadın. Anlattıklarımdan kolayca kuşku duyabilirdin."

Ama duymuyorsun. Yaşananların elle tutulur bir kanıtına sahipsin. Kendine.

İlk olarak bilgisayarına gidip klasörleri gözden geçiriyor, hatırlamadığın bir başlığa sahip metin dosyaları arıyorsun. Öyle bir şeye rastlamayınca kazanın ardından oluşturulmuş dosyaları incelemek için klasörleri yeniden düzenliyorsun. Hiçbir şey bulamıyorsun. Kendi kendine gönderdiğin bir e-posta var mı diye e-posta listeni inceliyorsun. Yok. Facebook sayfan kazayı atlattığını duyan lise, üniversite ve yüksek lisans arkadaşlarının mesajlarıyla dolup taşmış. Fakat kendinden gelen bir şey, albümlerine eklediğin bir resim mevcut değil. Kendi kendine mesaj bıraktığını gösteren en ufak bir iz bile yok.

Masandan kalkıp kendi etrafında dönerek odayı tarıyorsun. Kitaplık raflarına gidiyorsun. Senaryo yazarı olmaya karar verdiğinde düşüncelerini not etmek ve onları daha sonra başyapıtlarında kullanmak için satın aldığın boş günlükleri eline alıp sayfa sayfa inceliyorsun. Hepsi de önceden olduğu kadar boş. Onları tekrar rafa koyuyorsun, sonra bakışlarını lise andaçlarında gezdiriyorsun. Raflardan toz kaldırarak onları da indiriyorsun ve içlerindeki yazılara yenileri eklenmiş mi bakıyorsun. Eklenmemiş. Onları da rafa koyuyorsun ve öyle yaparken toz kalkmış başka bir yer fark ediyorsun. Tozu kitaba benzemeyen bir şey kaldırmış.

Tozdaki izi bir dakikalığına inceliyorsun. Sonra arkana dönüp komodine kadar gidiyorsun ve fotoğraf makineni eline alıyorsun. Hafıza kartı yuvasını açıp kartı dışarı çıkartıyorsun, onu bilgisayarına takıp resim klasörünü açıyorsun ve resimleri değiştirme tarihine göre sıralıyorsun.

Kazanın ardından oluşturulmuş üç yeni dosya var. Biri resim, diğer ikisiyse video dosyası…

Resimde birinin bacakları ve ayakkabıları görülüyor. Buna bakıp tebessüm ediyorsun. İlk video dosyası, kameranın nasıl çalıştığını çözmeye çalışan birinin onu sağa sola sallarken çektiği görüntülerden ibaret.

Üçüncü videodaysa sen varsın. Ekranda önce yüzün görülüyor. Sonra kamerayı bir yere bırakıyorsun ve film karesinden çıkmamak için onu destekliyorsun. Bunları oturarak yapıyorsun. Otomatik odaklama bir saniyeliğine vızıldayarak ileri-geri gidiyor, ardından sabitlenerek seni net hatlarla film karesine alıyor.

“Selam Matthew,” diyorsun. “Adım Jasper Hester. Ben senim. Yani öyle sayılır. Son bir-iki günü ailenin yanında geçirerek onlarla senin hakkında konuştum. Bana bu kameraya bir senedir el sürmediğini söylediler ve ben de sana mesaj bırakmak için en iyi yerin o olacağını

düşündüm. Uyanıp hayatına önceki gibi devam edersen mesajımı asla bulmayacaksın ve kimsenin başı ağrımayacak. Ama bunu bulursan herhalde bilerek aradığın için bulmuş olacaksın.

“Eğer bunu aramışsan şu iki şeyden birinin gerçekleştiğini tahmin ediyorum: Ya ortada bir gariplik olduğunu anladın ve hiç kimse sana ondan bahsetmiyor, ya da sana gerçeği söylediler ama duyduklarına inanmadın. Eğer ilki gerçekleştiyse hayır, aklını kaçırmadın veya bir tür sinir krizi geçirmiyorsun. Beyin felci de geçirmedin. Beynin ağır hasar aldı ama o beyin şu an içinde bulunduğun vücutta değildi. Yani o konuda endişelenmene gerek yok. Ayrıca hafızanı kaybetmedin. Bu mesajı hatırlamıyorsun, çünkü onu sen bırakmadın. Sanırım buraya kadar her şey yeterince basit.

“Yok, eğer neler olduğu sana açıklandıysa ve duyduklarına inanmadıysan umarım bu mesaj seni ikna eder. Etmezse de... Eh, başka ne söyleyebileceğimi bilmiyorum, istediğine inanmakta serbestsin. Ama şimdilik bir zahmet sözüme güven.”

Hem sen olan hem de olmayan Hester videoda parmaklarını saçlarında gezdiriyor ve şimdi ne diyeceğine karar vermeye çalışırcasına başka tarafa bakıyor.

“Tamam, anlatmaya çalıştığım şu: sanırım varolma sebebim sensin. Bunu kulağa mantıklı gelecek şekilde açıklamam mümkün değil; fakat her nasılsa babana dizide oynayıp oynayamayacağını sorduğun gün bir şeyler oldu - benim yaşadığım evrendeki olayların kıvrılıp bükülmesine ve böyle gelişmesine yol açan bir şey. Bu sayede senin dünyanda hayali bir karakter olarak doğdum ve senin de bir parçası haline geleceğin bir hayat

yaşadım. Bunun niye veya nasıl böyle yürüdüğünü bilmiyorum. Ama yürüyor, işte o kadar.

“Hayatlarımız birbirine dolandı, çünkü bir bakıma aynı kişiyiz. Bizi birbirimizden sadece bir evren ve birkaç asır ayırıyor. Ve buna dayanarak sanırım sana şu soruyu sorma hakkına sahibim.

“Cidden Matthew; hayatlarımızla ne bok yiyoruz?

“Ailenle senin hakkında konuştuğum oldu. Hepsi de seni çok seviyor. Seni seviyorlar ve kaza geçirdiğinde sanki biri gelip onları kalplerinden bıçakladı. Senin için ne kadar çok sevgi besledikleri hayret verici. Fakat yine aynı kişi olmamıza dayanarak sana şunu söyleyebilirim: kendine çekidüzen vermeni istediklerini görebiliyorum. Ne kadar çok ilgi alanın olduğundan ve potansiyeline ulaşmanı sağlayacak bir şeyle karşılaşmayı beklediğinden bahsedip duruyorlar. Ama böyle konuşarak aslında bir türlü dile getiremedikleri bir şeyi söylemeye çalışıyorlar: Artık büyümen lazım.

“Öyle düşündüklerini biliyorum, çünkü ben de senin gibiyim. Tabii ki öyleyim; ne de olsa senim. Yıllardır amaçsız bir hayat sürüyorum Matthew.

Heves duyduğumdan değil, başka ne yapacağımı bilmediğimden Evrensel Birlik’in donanmasına katıldım. Ve ne yapacağımı bilmediğim sürece evreni gezip görmemden bir zarar gelmeyeceğini düşündüm. Ama o durumda bile olabildiğince az iş yaptım. Daha fazlasını yapmanın bir anlamı yoktu.

“Planım fena değildi. Doğrusunu söylemek gerekirse çok akıllı olduğumu sanıyordum. Kendi bakış açımdan paçayı sıyırmıştın! Ama sonra buraya geldim ve beyin ölümün gerçekleşmiş, vücudunun her tarafına tüp sokulmuş halinle seni gördüm. Sen hiç de paçayı sıyırmışa benzemiyordun. Doğmuştun, bir süre taşak geçmiştin, sonra da bir arabanın altında kalıp ölmüştün. Hayat hikâyen bundan ibaretti. Hayatın boyunca hiçbir şey yapmazsan kazanmış sayılmazsın.

“Matthew, şimdi bunu seyrediyorsan bil ki ikimizden biri nihayet bir işe yaradığı için öyle yapabiliyorsun. O kişi benim. Hayatını kurtarmaya karar verdim. Seninle vücutlarımızı takas ettim, çünkü vaziyeti doğru anladıysam kendi dünyamda senin haşat olmuş vücudundayken bile hayatta kalabileceğim. Sen de aynı şeyi benimkinde yapabileceksin. Yok, eğer yanılıyorsam ve ikimiz de ölürsek, ya da sen hayatta kalırsan ama ben ölürsem en azından seni kurtarmaya çalışırken ölmüş olacağım. Evet, sonuçta gene nalları dikeceğim ama babanın dizisi yüzünden tahmini yaşam sürem zaten pek matah

sayılmazdı. Üstelik her şey göz önüne alındığında bundan daha iyi bir ölüm şekli zor bulurum.

“Yine de sana küçük bir sır vereceğim. Sanırım planım işe yarayacak. Bana nedenini sorma -hattâ bu durumla ilgili hiçbir şey sorma- ama içimden bir ses işe yarayacağını söylüyor. Eğer yararsa senden tek bir isteğim var. Bir şeyler yap. Aylaklık etmeyi bırak. Canın sıkılana kadar yeni şeyler denemekten vazgeç. Hoşuna gidecek bir şey beklemekten vazgeç. Bu çok aptalca! Vaktini boşa harcıyorsun. Neredeyse tüm vaktini boşa

harcadın. Bu sefer yakınlarda olduğum için şanslıydın, fakat aynı şeyi tekrarlayabileceğimizi hiç sanmıyorum.

“Ben de öyle yapacağım. Aylaklıkla işim bitti Matthew. Yaşamlarımız keyfi ve tuhaf olabilir, ama bunu başarırsam -ben ve Gözüpek'teki tüm dostlarım bunu hep birlikte başarırsak- evrenimizdeki başka hiç kimsenin sahip olmadığı bir şeye kavuşacağız: kendi kaderimizi kendimiz belirleme imkânına. Bu şansı değerlendireceğim. Ne yapacağımı henüz bilmiyorum ama başarısız olmayacağım.

“Sen de olma Matthew. Ne işle uğraşacağına hemen karar vermeni beklemiyorum ama bir yolunu bulacağına inanıyorum. Bence her şey düşünüldüğünde bu adil bir istek.

“Yeni hayatına hoşgeldin Matthew. Bu seferkinin içine etme.”

Hester uzanıp fotoğraf makinesini kapatıyor.

Sen de videodan çıkıp bilgisayarı kapatıyorsun. Arkana döndüğünde babanı kapı aralığında dururken buluyorsun.

“Hafızanı kaybetmedin,” diyor. Yüzünde yaşlar var.

“Biliyorum,” diyorsun.

FİNAL III: Üçüncü Şahıs

Samantha Martinez bilgisayarının başında oturarak kendisi olabilecek bir kadının bir kumsalda kitap okuduğu kısa bir video seyretmektedir.

Kadın balayındadır ve görüntüyü çeken kişi düğün hediyesi olarak aldıkları kamerayı kullanan kocasıdır. Videonun içeriği alabildiğine sıradandır - kamera bir dakika boyunca kadına yaklaşır, kadın kitabından başını kaldırıp gülümser, birkaç saniye kamerayı görmezden gelmeye çalışır, sonra da kitabını indirip kameraya bakar. Film karesinin gerilerinde bir yerde Santa Monica İskelesi veya onun bir türevi asılı durmaktadır.

"O aptal şeyi bırak da benimle beraber denize gir," der kadın, kameramana.

"Ya biri kamerayı alıp götürürse?" der kocası, görüntünün dışından.

"Alırlarsa alsınlar," der kadın. "Buldukları tek şey benim kitap okuduğum bir video olur. Sense bana sahip olursun."

"Doğru söylüyorsun," der kocası.

Kadın ayağa kalkar, kitabını bırakır, bikinisine çekidüzen verir ve tekrar kocasına bakar. "Geliyor musun?"

"Az sonra," der kocası. "Suya kadar koş. Biri sahiden de kamerayı çalarsa neyden mahrum kaldığını ona göstermek istiyorum."

"Şapşal seni," der kadın ve kocasını öpmek için yaklaşırken kamera bir dakikalığına başka tarafa çevrilir. Sonra görüntü tekrar düzelir ve kamera kadını suya doğru koşarken çeker. Kadın oraya vardığında arkasına dönüp eliyle gel işareti yapar. Kamera kapanır.

Samantha Martinez videoyu üç kere daha seyrettikten sonra ayağa kalkar, araba anahtarlarını alır ve evinden çıkar.

***

"Samantha," der ablası Eleanor, Samantha'nın dikkatini çekmek için elini sallayarak. "Yine aynı şeyi yapıyorsun." "Pardon," der Samantha.

"Yine ne yapıyorum?"

"Aynı şeyi," der Eleanor. "Karşındaki ne söylerse söylesin dalıp gittiğin ve pencereden dışarı baktığın şeyi."

"Pencereden dışarı bakmıyorum," der Samantha.

"Ama dalıp gitmiştin," der Eleanor. "Burada önemli olan pencereden dışarı bakma kısmı değil."

İkisi Burbank'teki P.E Chang's lokantasında oturmaktadır. Akşamüstünün bu erken saatlerinde lokantanın tâ öteki ucunda bulunan bir bölmedeki genç bir çift hariç içerisi boştur. Eleanor ile Samantha'nın masası bir alışveriş otoparkına bakan geniş camekâna yakındır.

Samantha sahiden de pencereden dışarı bakmamaktadır; onun gözü karşıdaki genç çiftte ve ettikleri sohbettedir. O mesafeden bile ikisinin sevgili olmadığını kestirebilmektedir. Fakat bir zamanlar sevgili olmuş olmaları mümkündür ve Samantha en azından delikanlının tekrar öyle olmalarına itiraz etmeyeceğini tahmin edebiliyordunr. Otururlarken delikanlı kıza doğru neredeyse fark edilemeyecek kadar eğilerek niyetini göstermektedir. Genç kadın henüz bunun ayırdına varmamıştır; Samantha daha sonra varıp varmayacağını ve varmazsa delikanlının ona açılıp açılmayacağını merak eder.

"Samantha," der Eleanor sertçe.

"Kusura bakma," der Samantha ve dikkatini hızla ablasına yöneltir. "Cidden; üzgünüm. Şu son birkaç gündür aklım nerede bilmiyorum."

Eleanor dönüp arkasına bakar ve bölmedeki çifti görür. "Onları tanıyor musun?" diye sorar.

"Hayır," der Samantha. "Vücut dillerini izliyordum, o kadar. Delikanlı kızı, kızın onu sevdiğinden daha çok seviyor."

"Hıh," der Eleanor ve tekrar Samantha'ya döner. "Belki yanlarına gidip adama vaktini boşa harcamamasını söylemelisin."

"Vaktini boşa harcamıyor," der Samantha. "Sadece kıza ne kadar değer verdiğini henüz gösterememiş. Yanlarına gitsem delikanlıya bunu söylerim. Bu konuda sessiz kalmamasını, hayatın böyle şeyler için çok kısa olduğunu söylerim."

Eleanor kız kardeşine tuhaf tuhaf bakar. "Sen iyi misin Sam?" diye sorar.

"İyiyim E," der Samantha.

"Çünkü az önce söylediklerin bir Life time43 film karakterinin göğüs kanseri olduğunu öğrendikten sonra okuyacağı repliğe benziyor," der

Eleanor.

Samantha bunu duyunca güler. "Göğüs kanseri değilim E," der. "Yemin ederim."

Eleanor gülümser. "Öyleyse neler oluyor E?"

"Açıklaması zor," der Samantha.

"Garsonumuzun hiç acelesi yok," der Eleanor. "Vaktimiz bol."

"Biri bana bir paket yolladı," der Samantha. "İçinde bir karı-kocanın resimleri, videoları ve aşk mektupları vardı. Onları gözden geçiriyordum."

"Yaptığın yasal mı?" diye sorar Eleanor.

"O konuda endişelenmem gerektiğini hiç sanmıyorum," der Samantha.

"Biri sana niye öyle şeyler göndersin ki?" diye sorar Eleanor.

"Benim için bir anlam ifade edeceğini düşündüğü için," der Samantha.

"Herhangi bir çiftin aşk mektupları senin için nasıl bir anlam ifade edebilir?" der Eleanor.

"Herhangi bir çift değil," der Samantha dikkatle. "Onların bana gönderilmesi anlamlıydı. Bakması uzun sürüyor, o kadar."

"Bunları söylerken bir sürü ayrıntıyı atladığın gibi bir hisse kapılıyorum," der Eleanor.

"Açıklaması zor demiştim," diye karşılık verir Samantha.

"Ee, tanımadığın bir çiftin mektuplarını okumak nasıl bir duygu?" diye sorar Eleanor.

"Üzücü," der Samantha. "Birlikte mutluymuşlar ve sonra mutlulukları ellerinden alınmış."

"Öyleyse iyi ki ilk başta mutluymuşlar," der Eleanor.

"E, hiç ne kadar farklı bir hayat yaşıyor olabileceğini merak ediyor musun?" diye sorar Samantha, konuyu biraz değiştirerek. "Hiç olaylar biraz daha farklı gelişseydi başka bir işte çalışabileceğini, başka bir kocanın ve çocuğunun olabileceğini düşünüyor musun? Sence şimdikinden mutlu olur muydun? Ve o diğer yaşamı görebilseydin kendini nasıl hissederdin?"

"Tek seferde bu kadar felsefe fazla," der Eleanor. Tam da o sırada garsonları nihayet teşrif edip kız kardeşlerin salatalarını masaya bırakır.

"Hayatımın ne kadar farklı geçebileceğini merak etmiyorum Sam. Hayatımı seviyorum. İyi bir işim var. Braden iyi bir çocuk ve çoğu zaman içimden Lou'yu boğmak gelmiyor. Ara sıra küçük kız kardeşim için kaygılandığım oluyor ama en kötüsü bu."

"Lou'yla Pomona'da tanıştın," der Samantha, ablasının mezun olduğu okuldan bahsederek. "Ama üniversite seçimin için yazı-tura attığını hatırlıyorum. Yazı yerine tura gelseydi Wesleyan'a gidecektin. Lou'yla asla tanışmayacaktın. Onunla evlenmeyecektin ve Braden'ı doğurmayacaktın. Bir yazı-tura, hayatındaki her şeyi baştan aşağı değiştirecekti."

"Öyle galiba," der Eleanor, çatalını salatasına daldırarak.

"Belki orada bir yerde senden bir tane daha vardır," der Samantha. "Ve o Eleanor için tura gelmiştir. Şu an senin diğer hayatını yaşıyordur. Ya o diğer hayatı görebilseydin? Bu sana kendini nasıl hissettirirdi?"

Eleanor ağız dolusu yeşillik yutup çatalını kız kardeşine doğrultur. "O yazı-tura vardı ya," der. "Göstermelikti. Wesleyan'a gitmemi annem istiyordu. Ailemizden iki neslin oraya gitmesi fikri onu heyecanlandırıyordu. Ben hep Pomona'ya gitmek istedim ama annem Wesleyan'ı düşünmem için yalvarıp durdu. Sonunda ona yazı-tura atacağımı söyledim. Paranın nasıl geldiğinin bir önemi yoktu; her halükarda Pomona'yı seçecektim. Her şey onu mutlu etmek için düzenlenmiş bir gösteriydi."

"Hayatının değişebileceği başka yerler de var," der Samantha. "Ve yaşayabileceğin başka hayatlar."

"Ama değişmedi," diyor Eleanor. "Ve onları yaşamadım. Şu an yaşadığım hayatı yaşıyorum ve elimde bundan başkası yok. Evrenin başka bir yerinde alternatif hayatlarımı yaşayan birileri yok ve olsaydı bile onları dert etmezdim, çünkü burada yaşadığım bir hayatım var. Hayatımda Lou ile Braden'a sahibim ve bu beni mutlu ediyor. Başka neler olmuş olabileceğine kafa yormuyorum. Belki hayal gücüm kısıtlı olduğu için böyleyimdir.

Ama bu sayede bunalımlı olmaktan kurtuluyorum, o ayrı."

Samantha yeniden gülümser. "Ben bunalımlı falan değilim," der.

"Evet, öylesin," karşılığını verir Eleanor. "Veya toplumda biraz daha kabul gördüğü adıyla aşırı duygusalsın. Bana öyle geliyor ki o çiftin ev yapımı videolarını seyretmek senden daha mutlu olup olmadıklarını merak etmene yol açıyor."

"Değiller," der Samantha. "Kadın ölmüş."

***

Margaret Jenkins'ten kocası Adam'a bir mektup:

Hayatım,

Seni çok seviyorum. Keyfin kaçtığı için üzgünüm. Viking'in evlilik yıldönümümüzden önce Dünya'ya dönmesi gerektiğinin farkındayım ama görevler üzerinde herhangi bir kontrolüm yok - hele ki böyle acil olanlarda. Bir Birlik gemisinin tayfasıyla evlendiğinde anlaşmamızın bir parçası da buydu. Bunu daha en başından biliyordun. Oturup bunları konuşmuştuk. Ben de senden ayrı kalmaktan hoşlanmıyorum ama işimi de seviyorum. Bana evlenme teklif ederken bunun alışman gereken bir şey olduğunu bildiğini söylemiştin. Senden o sözlerini hatırlamanı istiyorum.

Söylediğin bir diğer şey de bir gün donanmaya katılmayı düşüneceğindi. Kaptan Feist'a Özel Yetenekler alım sürecini sordum. Bana donanmanın senin gibi büyük ölçekli bilgisayar sistemlerinde tecrübe sahibi kişilere çok ihtiyaç duyduğunu söyledi. Ayrıca hızlandırılmış eğitimi tamamlayıp bir gemiye atanırsan Birlik üniversite kredi borçlarını üstlenecek. Bu da çözmemiz gereken sorunlardan birinin daha eksileceği anlamına gelir.

Kaptan gelecek sene bir sistem uzmanı için Viking'de kadro açılacağını tahmin ediyor. Ortada kesin bir şey yok ama bence bu denemeye değer ve Birlik evli çiftleri aynı gemide görevlendirmeyi tercih ediyor; çünkü bunun personele moral verdiğine inanıyor. Ayrıcalıklarından faydalanamadıktan sonra tekeşlilik tam bir karın ağrısı. Senin de böyle hissettiğini biliyorum.

Seni seviyorum. Söylediklerimi bir düşün. Seni seviyorum. Yanında olamadığım için üzgünüm. Seni seviyorum. Keşke olabilseydim.

Seni seviyorum. Keşke yanımda olabilseydin. Seni seviyorum. Belki olabilirsin. Seni seviyorum. Bir düşün. Seni seviyorum.

Ayrıca: seni seviyorum.

(Seni) sev(iyorum)gilerimle,

M

***

Samantha lokantadaki sohbetlerinden sonra onun için daha da çok endişe duyan ablası Eleanor'un gönlünü almak amacıyla anlaşılan gelişigüzel seçilmiş bir dizi adamla görücü usûlü buluşmayı kabul eder.

Buluşmalar hiç de iyi geçmez.

İlki gece boyunca 2008 ekonomik krizinde yatırım bankacılarının davranışlarına kılıf uyduran, konuşmasına yalnızca kendi iddiasına göre Sydney ve Tokyo'daki ortaklarının gönderdikleri "acil" e-postalara bakmak için ara veren bir yatırım bankacısıyladır. Adam bir noktada telefonunu masada bırakıp tuvalete gider; Samantha telefonun kapağını kaldırıp bataryayı ters takar. Telefonunun durduk yerde bozulmasından deliye dönen adam bir Verizon44 bayii bulmak için çekip gitmeden önce Samantha'ya hesabı paylaşmalarında bir sakınca olup olmadığını sorar.

İkinci buluşma Glendale'de oturan bir ortaokul öğretmeniyledir. Senaryo yazarlığına göz diken adam, Eleanor kız kardeşinin bir kez rol aldığı Gözüpek'in Serüvenleri dizisinde hâlâ tanıdıklarının olabileceğini çıtlattığı için buluşmayı kabul etmiştir. Samantha ona dizide sadece figüranlık yaptığını, aradan yıllar geçtiğini ve rolü torpille değil de bir cast direktörü aracılığıyla aldığını açıklayınca öğretmen birkaç dakika hiç ses çıkarmaz.

Sonra yazdığı senaryoyu yine de okuması ve ne düşündüğünü açıklaması için Samantha'ya yalvarır. Yemeklerini yedikleri sırada Samantha kendisinden isteneni sessizce yerine getirir. Senaryo berbattır. Samantha sırf adama acıdığı için yalan söyler.

Üçüncü buluşmadaki adam o kadar sıkıcıdır ki Samantha arabasına döndüğünde onun hakkında en ufak bir şey hatırlamamaktadır.

Dördüncü buluşma Eleanor'un işyerinde çalışan biseksüel bir kadınladır. Eleanor kadından "Chris[45]" diye bahsederek cinsiyetini bulandırmıştır.

Samantha durumu açıkladığında Chris duyduklarını neşeyle karşılar ve birlikte çok hoş bir yemek yerler. Yemeğin ardından Samantha ablasını arayıp ne diye böyle bir şey yaptığını sorar. "Tatlım, bir ilişkin olmayalı o kadar uzun zaman geçti ki belki bana söylemediğin bir şey vardır diye düşündüm," der Eleanor.

Beşinci buluşma yılışığın tekiyledir. Samantha yemekler gelmeden önce restorandan ayrılır.

Altıncı buluşma Bryan adlı kibar, özenli, sevimli ve yakışıklı bir adamladır. Ayrıca Samantha adamın kendisine zerre kadar ilgi duymadığını görebilmektedir. Bunu ona söylediğinde adam güler.

"Kusura bakma," der Bryan. "Bu kadar bariz olmamasını umuyordum."

"Sorun değil," der Samantha. "İyi de buluşmayı neden kabul ettin?"

"Ablanla tanışmışlığın var, değil mi?" der Bryan. "Onunla beş dakika konuştuktan sonra hayır demek için bahaneler bulmaktansa evet demenin daha kolay olacağını düşündüm. Üstelik çok hoş biri olduğunu söyledi. Haklıymış da."

"Teşekkürler," der Samantha ve adamı birkaç saniye sessizce süzer. "Sen bir dulsun," der nihayet.

"Ah," der Bryan. "Demek Eleanor sana söyledi." Şarabını yudumlar.

"Hayır," der Samantha. "Sadece tahmin ettim."

"Öyleyse Eleanor sana söylemeliydi," der Bryan. "Söylemediği için özür dilerim."

"Senin suçun değil," der Samantha. "Eleanor iki hafta önce bana buluşma ayarladığı kişinin kadın olduğunu da söylemedi. O nedenle senin dul olmandan bahsetmemesi çok da tuhaf değil."

Buna ikisi de güler. "Belki ablanı çöpçatanlıktan kovsan iyi olacak," der Bryan.

"Ne kadar zaman geçti?" diye sorar Samantha. "Yani dul kaldığından beri…"

Bryan onun ne demek istediğini anladığını belirtmek için kafa sallar. "On sekiz ay," der. "Felçten gitti. Yarı maraton[46] koşarken bir anda yere yığıldı ve hastanede can verdi. Doktorlar bana beynindeki kan damarlarının muhtemelen ömrü boyunca ince olduğunu ve patlamak için o anı seçtiğini söylediler. Daha otuz dördündeydi."

"Çok üzgünüm," der Samantha.

“Ben de,” der Bryan ve şarabından ufak bir yudum daha alır. “Jen öldükten bir yıl sonra arkadaşlar yeniden biriyle çıkmaya hazır olup olmadığımı sormaya başladılar. Hayır demek için iyi bir sebep düşünemiyorum. Ama ayarladıkları kadınlarla buluştuğumda onları istemediğimi fark ediyorum. Kusura bakma,” der çabucak. “Sorun sende değil, bende.”

“Bakmadım,” der Samantha. “Karını çok sevmiş olmalısın.”

“İşin komik tarafı da o,” der Bryan, o akşam ve Samantha’nın tahminince uzun bir süredir hiç olmadığı kadar coşkulanarak. “İlk başta onu sevmiyordum. Jen’in dediğine göre beni görür görmez birbirimize ait olduğumuzu anlamış. Ama benim öyle bir şey anladığım yoktu. Hatta tanıştığımızda ondan pek hoşlanmamıştım.”

“Niye ki?” diye sorar Samantha.

“Baskıcıydı,” der Bryan, gülümseyerek. “Ona akıl danış veya danışma, sana düşüncelerini söylemekten çekinmezdi.

Ayrıca açık konuşmak gerekirse onu çekici bulmamıştım. Tipim olarak gördüğüm kadınlara benzemediği kesindi.”

“Ama fikrini değiştirdin,” der Samantha.

“Neler olduğunu açıklayamam,” diye itirafta bulunur Bryan. “Şey, aslında bu doğru değil. Açıklayabilirim. Jen benim uzun vadeli bir proje olduğuma karar verdi ve bana zaman ayırdı. Sonra bir de baktım ki ben daha ne olduğunu bile anlamadan nikâhımız kıyılıyor. Ama o zamana kadar ben de ona âşık olmuştum. Söyleyebileceklerim bu kadar. Dediğim gibi; açıklayamam.”

“Kulağa harika geliyor,” der Samantha.

“Öyleydi,” der Bryan ve şarabını bitirir.

“Sence aşk hep böyle midir?” diye sorar Samantha. “Tek bir kişiye mi âşık olursun?”

“Bilmiyorum,” der Bryan. “Dünyadaki herkes için öyle olduğunu hiç sanmıyorum. İnsanlar aşka farklı farklı bakarlar. Bence bazıları birini sevebilir ve o kişi öldüğünde aynı sevgiyi başka birine karşı da besleyebilir. Üniversiteden bir arkadaşın sağdıcıydım. Eşi öldükten beş yıl sonra bir başkasıyla evlenmesini seyrettim. Her iki seferde de sevinçten hüngür hüngür ağladı. Yani hayır; aşkın herkes için öyle olduğunu düşünmüyorum.

Ama belki benim için öyledir.”

“Birine âşık olabildiğine sevindim,” der Samantha.

“Ben de,” der Bryan. “Ama biraz daha uzun sürse iyi olurdu.” Sohbet boyunca oynadığı şarap kadehini masaya bırakır. “Samantha, özür dilerim,” der. “Gene aynı şeyi yaptım: çıktığım kişiye karımı ne kadar sevdiğimi söyledim. Karşında bir dul gibi davranmak istemezdim.”

“Sorun değil,” der Samantha. “Bu sıkça karşılaştığım bir durum.”

***

“O kameranın hâlâ sende olduğuna inanamıyorum,” der Margaret kocasına, bir kez daha lensin arkasından. Gözüpek'in koridorlarında yürümektedirler. Gemiye kısa bir süre önce beraber tayin olmuşlardır.

“Bir düğün hediyesiydi,” der kocası. “Will Amca’dan. Atsaydım canıma okurdu.”

“Atman gerekmez,” der Margaret. “Bir kaza ayarlayabilirim.”

“Böyle bir öneriyi duymamış olayım,” karşılığını verir kocası.

Margaret durur. “İşte geldik,” der. “Aile kamaramız. Bu gemide evlilik yaşamımızı mutlu mesut geçireceğimiz yer.”

“Bir dahaki sefere bu kadar alaycı söylememeye çalış,” der kocası.

“Sen de bir dahaki sefere daha az horlamaya çalış,” der Margaret ve kapıyı açıp bir hoşgeldin işaretiyle elini uzatır. “Önden buyurun Bay Belgeselci.”

Kocası kapıdan geçer ve kamerayı döndürerek çok kısa bir sürede kamaranın tamamını çeker. “Viking’deki karamamızdan daha geniş,” der.

“Paspas odaları bile Viking'deki kamaramızdan daha genişti,” diye belirtir Margaret.

“Evet, ama bu seferki neredeyse iki paspas odası kadar geniş,” der kocası.

Margaret kapıyı kapatıp kocasına doğru döner. “Zenobiyoloji’ye ne zaman uğraman lazım?” diye sorar.

“Hemen gitsem iyi olur,” der kocası.

“Ben onu sormadım,” karşılığını verir Margaret.

“Aklından ne geçiyor?” der kocası.

“Kaydedemeyeceğin bir şey,” der Margaret.

***

“Günah çıkarmak için mi geldin?” diye sorar Peder Neil. Samantha kendine hâkim olamayarak kıkırdar. “Kahkahalara boğulmadan öyle bir şey yapabileceğimi sanmıyorum.” “Lisedeyken çıktığın bir rahibe gelmenin sakıncası da bu,” der Peder Neil.

“O zamanlar rahip değildin,” diye belirtir Samantha.

İkisi Aziz Finbar Kilisesinin arka banklarından birinde oturmaktadır.

“Eh, günah çıkarmak istersen bana haber ver,” der Neil. “Merak etme; kimseye söylemem. Hatta bu mesleğin kurallarından biri de o.”

“Hatırlıyorum,” der Samantha.

“Peki, beni niye görmek istedin?” diye sorar Neil. “Seni görmek hoşuma gitmediğinden değil hani.”

“Başka hayatlarımızın da olması mümkün mü?” diye sorar Samantha.

“Nasıl yani; reenkarnasyon gibi mi?” diye sorar Neil. “Ayrıca Katolik doktrinine göre mi soruyorsun, yoksa başka bir şeye göre mi?”

“Bunu nasıl tarif edebileceğimden emin değilim,” der Samantha. “Tam olarak reenkarnasyon olduğunu zannetmiyorum.” Kaşlarını çatar.

“Kulağa saçma sapan gelmeyecek bir biçimde açıklaması çok zor.”

“İlahiyatçıların bir toplu iğne başında kaç meleğin dans edebileceğine dair büyük münazaralar yaptıkları yaygın bir inanıştır,” der Neil.

“Soracağın sorunun ondan daha saçma olabileceğini sanmam.”

“Bir toplu iğne başında kaç meleğin dans edebileceğini öğrenebildiler mi bari?” diye sorar Samantha.

“Gerçekte böyle bir şey hiç konuşulmadı,” der Neil. “Bu bir tür söylencedir. Öyle olmasaydı bile cevap, ‘Tanrı’nın istediği kadar çok,’ olurdu. Ne sormak istiyorsun Sam?”

“Hayali bir karaktere benzeyen ama gerçek olan bir kadın düşün,” der Samantha ve Neil’in ağzını açmak üzere olduğunu görünce elini kaldırır.

“Nasıl diye sorma; bilmiyorum. Sadece kadının tarif ettiğim gibi olduğunu kabul et. Şimdi o kadının gerçek dünyamızdaki birini esas aldığını düşün - o kişiyle aynı göründüğünü, aynı sesle konuştuğunu, onun her açıdan ikizi olduğunu, ilk kadın ikincisini bir model olarak kullanmasaydı varolamazdı. Bu durumda ikisi aynı kişi midir? Aynı ruhu mu taşırlar?”

Neil’in alnı kırışır ve onun on altı yaşındaki halini hatırlayan Samantha kıkırdamamak için kendini zor tutar. “İlk kadın ikincisini esas alıyor ama onun klonu değil, öyle mi?” diye sorar Neil. “Yani birbirlerinden genetik materyal almıyorlar mı?”

“Hayır, sanmıyorum,” der Samantha.

“Ama ilk kadın tarifsiz bir biçimde kesinlikle ikinci kadından mı yaratılmış?”

“Evet,” der Samantha.

“Bunun nasıl başarılabileceğinin ayrıntılarını sormayacağım,” der Neil. “Sadece öyle kabul edeceğim.”

“Teşekkürler,” der Samantha.

“Bu konuda tüm Katolik Kilisesi adına konuşamam, fakat kendi bakış açıma göre hayır, aynı kişi değildirler,” der Neil. “Böyle söyleyerek meseleyi aşırı derecede basitleştirmiş oluyorum ama Kilise bize içlerinde insan olma potansiyeli barındıran şeylerin kendi ruhlarına sahip olduklarını öğretir. Kendi klonunu yaratırsan tıpkı tek yumurta ikizlerinin tek bir kişi olmayacakları gibi o klon da sen olmaz. Herkesin kendi düşünceleri ve şahsi tecrübeleri vardır. Herkes genlerinin toplamından fazlasıdır. Her insan bir bireydir ve kendi bireysel ruhuna sahiptir.”

“O kadın için de aynı şeyin geçerli olacağını mı düşünüyorsun?” diye sorar Samantha.

Neil ona tuhaf tuhaf bakar ama yine de sorusuna cevap verir. “Evet, öyle düşünüyorum. O diğer kişi kendi anılarına ve tecrübelerine sahip, değil mi?” Samantha başını sallar. “Eğer kendine ait bir hayatı varsa kendi ruhu da var demektir. Tarif ettiğin ilişki, bir çocuk ile ikizi arasındaki gibi - biri diğerini esas alıyor ama o kişiyi aynen tekrarlamayıp sadece esas alıyor.”

“Ya zaman bu iki kişiyi birbirinden ayırıyorsa?” diye sorar Samantha. “Öylesi reenkarnasyon olur mu?”

“Katolik’sen hayır,” der Neil. “Doktrinimiz buna müsaade etmez. Diğer dinler adına konuşamam ama durumu nasıl tarif ettiğine bakılırsa reenkarnasyona gerek varmış gibi gözükmüyor. Ne şekilde tanımlarsan tanımla, bahsettiğin kadın kendine has bir birey.”

“Peki, güzel,” der Samantha.

“Unutma, sadece kendi adıma konuştum,” der Neil. “Resmi bir hüküm istiyorsan meseleyi bir de Papa’ya danışmalıyım. Tabii bu biraz zaman alabilir.”

Samantha gülümser. “Gerek yok,” der. “Söylediklerin bana mantıklı geldi. Sağol Neil.”

“Bir şey değil,” der Neil. “Niye sorduğunu öğrenebilir miyim?”

“Durum biraz karmaşık,” der Samantha.

“Öyle gözüküyor,” der Neil. “Sanki bir bilimkurgu öyküsü yazmak için araştırma yapıyorsun.”

“Evet, onun gibi bir şey,” der Samantha.

***

Hayatım,

Cirqueria’ya hoşgeldin! Collins’in seni bir projeye koştuğunu, o yüzden müzakereler için yüzeye inene kadar birbirimizi göremeyeceğimizi biliyorum. Kaptanın güvenlik ekibinde görev alacağım; olayların sıkıcı ve sakin geçmesini bekliyor. Collins’in seni mecbur bıraktığından daha fazla çalışma. Yarın görüşürüz.

Öpüyorum ve seni seviyorum,

M

Not: Öpüyorum.

Not 2: Seni seviyorum.

***

Samantha kendine bir yazıcı ile birkaç yüz dolarlık toner satın alır, ardından bir ay önce teslim edilen mektup ve fotoğraf koleksiyonunu basar.

Orijinal projektör tıpkı söylendiği gibi toz olarak ve bir saat içinde buharlaşarak gizemli bir şekilde ortadan kaybolmuştur. Fakat bu gerçekleşmeden önce Samantha dijital fotoğraf makinesini alıp kendisine verilen her belgenin resmini çekmiş, her filmi videoya kaydetmiştir.

Dijital dosyalar fotoğraf makinesinin hafıza kartında ve bilgisayarının sabit diskinde durmaktadır; şimdi belgeleri basmasının sebebi bambaşkadır.

İşini bitirdiği zaman elinde her biri Margaret Jenkins’in bir mektubu veya fotoğrafı bulunan bir tomar basılı kâğıt vardır. Bunlar Margaret’ın tüm hayatı değilse bile kocasıyla birlikte yaşadığı sevgi dolu hayatın bir temsilidir.

Samantha kâğıt tomarını eline alır, önceden satın almış olduğu portatif kâğıt öğütücüsünün yanına kadar gider ve kâğıtları teker teker cihazdan geçirir. Ardından öğütülmüş kâğıtları küçük arka bahçesine götürür ve yine satın almış olduğu küçük metal çöp tenekesine doldurur. Kâğıt parçacıklarını gevşekçe sıkıştırdıktan sonra bir kibrit çakıp çöp tenekesinin içine atar ve kâğıtların tutuşmasını sağlar. Tutuşunca da çöp tenekesinin kapağını yerine takar. Kapağı hafifçe aralık bırakır ki dışarı kıvılcımlar çıkmadan içeri oksijen girebilsin.

Kâğıt parçacıkları yanıp kül olur. Samantha kapağı açar ve çöp tenekesinin içine bir kova plaj kumu dökerek geride kalmış olabilecek közleri söndürür. Sonra evine girip mutfaktan bir tahta kaşık alır ve onu kullanarak kumları küllerle karıştırır. Bununla birkaç dakika uğraştıktan sonra çöp bidonunu ters çevirerek kum ve kül karışımını dikkatle kovaya döker. Kovanın ağzını kapatır, onu arabasına yerleştirir ve Santa Monica'ya doğru yola çıkar.

***

Merhaba.

Sana nasıl hitap edeceğimi bilmiyorum. Bunu okuyup okumayacağını ve okusan bile inanıp inanmayacağını da. Ama okuyacakmışsın ve inanacakmışsın gibi yazacağım. Başka türlü yapmamın bir anlamı yok.

Sen yaşamımda neşe olmasının sebebisin. Bunu bilmiyorsun ve bilemezdin. Ama bilmemen doğru olmadığı anlamına gelmez. Dediğim doğru, çünkü sen olmasaydın karım öyle biri olamazdı. Kendi dünyanda bir oyuncu olarak onu sanırım kısa bir süreliğine canlandırdın – o kadar kısa bir süreliğine ki onu canlandırdığını hatırlamaman mümkün.

Fakat o kısacık sürede ona hayat verdin. Ve bulunduğum yerde karım o hayatı benimle paylaşıp bana uğruna yaşanacak bir sebep verdi.

O yaşamayı bıraktığında ben de bıraktım. Hem de yıllarca.

Şimdi tekrar yaşamaya başlamak istiyorum. Yaşasaydı onun da bunu isteyeceğini biliyorum. Fakat yaşamak için önce karımı sana geri vermeliyim. İşte bu o.

Keşke onu tanıyabilseydin. Keşke onunla konuşabilseydin, onunla beraber gülebilseydin ve onu benim kadar sevebilseydin. Bu artık imkânsız! Fakat en azından onun benim için ne anlam ifade ettiğini, benimle beraber nasıl yaşadığını ve hayatını paylaştığını sana gösterebilirim.

Seni tanımıyorum ve asla da tanımayacağım. Ama karımın büyük bölümünün senden geldiğine -ve şimdi bile içinde yaşadığına inanmak zorundayım. Karım artık yok, fakat senin orada bir yerde olduğunu bilmek bana huzur veriyor. Umarım karımın gönül verdiğim iyi tarafları sende de yaşıyordur. Umarım onun hayatında bulunan sevgi seninkinde de vardır. Öyle olduğuna veya en azından olacağına inanmak zorundayım.

Dahasını da söyleyebilirim ama sanırım her şeyi açıklamanın en iyi yolu her şeyi sana göstermek. O yüzden buyur. İşte bu o.

Karımın adı Margaret Elizabeth Jenkins'di. Onu bir süreliğine de olsa bana verdiğin için teşekkürler. O artık yeniden senin.

Sevgilerimle,

Adam Jenkins

***

Santa Monica İskelesi'nin yakınlarında Samantha Martinez ayak bileklerine kadar okyanustadır ve Margaret Jenkins'in hayatına ait külleri onun bir gün balayını geçireceği yere dökmektedir. Bunu yaparken acele etmeyip kül ve kum karışımını her avuçladığında Margaret'ın sözlerini, hayatını, aşkını hatırlayıp bunları onun içinden çıkarmakta ve ister ilk kez ister bir defa daha olsun, onları benliğinin bir parçası haline getirmektedir.

İşini bitirdiğinde dönüp kumsalda yürümeye başlar ve biraz ileride duran bir adamın kendisini seyrettiğini fark eder. Gülümseyerek onun yanına gider.

"Kül boşaltıyordunuz," der adam, soru sormaktan ziyade bir beyanda bulunarak.

"Öyle," der Samantha.

"Küller kimindi?" diye sorar adam.

"Kız kardeşimin," der Samantha. "Yani bir bakıma!"

"Bir bakıma mı?" diye sorar adam.

"Durum biraz karmaşık," diye açıklar Samantha.

"Kaybınız için üzgünüm," der adam.

"Teşekkürler," der Samantha. "İyi bir hayat yaşadı. Onun bir parçası olabildiğime memnunum."

"Bu herhalde böyle bir zamanda size söyleyebileceğim en kötü şey," der adam, "Ama gözüm sizi bir yerden ısırıyor."

"Siz de bana tanıdık geliyorsunuz," der Samantha.

"Size asılmış gibi olmayayım ama oyuncu musunuz?" diye sorar adam.

"Eskiden öyleydim," cevabını verir Samantha.

"Hiç Gözüpek'in Serüvenleri'nde oynadınız mı?" diye sorar adam.

"Bir keresinde," der Samantha.

"Buna inanmayacaksınız," der adam. "Ben de galiba karakterinizin kocasını oynamıştım."

"Biliyorum," der Samantha.

"Hatırlıyor musunuz?" diye sorar adam.

"Hayır," der Samantha. "Ama kocasının nasıl göründüğünü biliyorum."

Adam elini uzatır. "Adım Nick Weinstein," der.

"Merhaba Nick," der Samantha, o eli sıkarak. "Benim adım da Samantha."

"Tanıştığımıza sevindim," der Nick. "Yani yeniden."

"Ben de," der Samantha. "Nick, bir şeyler yemeyi düşünüyorum. Bana katılmak ister misin?"

Artık gülümseme sırası Nick'tedir. "Evet, çok isterim," der. Beraber kumsalda yürümeye başlarlar.

"Ne büyük bir tesadüf," der Nick, birkaç saniye sonra. "Burada böyle karşılaşmamız yani."

Samantha yeniden gülümser ve yürümeyi sürdürürlerken kolunu Nick'e dolar.

FİNAL I: **Birinci Şahıs**

Merhaba internet.

Buna giriş yapmanın iyi bir yolu yok; o yüzden hiç vakit kaybetmeden sadede geleceğim.

Ben büyük kanallardan birindeki bir televizyon dizisinde senaryo yazarıyım ve kafamda kurduğum (ve her bölümde ortalama birini öldürdüğüm) insanların gerçek olduklarını kısa bir süre önce öğrenmiş bulunmaktayım. Şimdi tıkanıp kalmış durumdayım. Bu sorunu nasıl çözeceğimi bilmiyorum ve çözmenin bir yolunu bulmazsam yakında kovulacağım. Bana yardım edin.

Şimdi de o son paragrafa bakarak 20 dakika geçirdim ve kendimi pisliğin teki gibi hissediyorum. Bunu daha iyi izah etmek için müsaadenizle söylediklerimi parça parça ele alayım.

"Merhaba internet": Hani New Yorker dergisinde bir köpeğin bilgisayardan başka bir köpekle konuştuğu ve "İnternette hiç kimse senin bir köpek olduğunu bilmez," dediği bir karikatür vardır ya, işte bu o.

Hayır, ben bir köpek değilim. Ama evet, burada bir miktar isimsizliğe ihtiyacım var. Çünkü hasiktir; şimdiye kadar yazdıklarıma bir bakın.

Bunlar sesli olarak başkalarına söyleyebileceğiniz türden şeyler değil. Ama ya internette? İsimsiz olarak? Belki tutar.

"Ben bir senaryo yazarıyım...": Sahiden öyleyim. Dizide birkaç yıldır çalışıyorum ve o dizi birkaç yıldır devam edecek kadar başarılı (hadi canım!). Bu konuda şimdilik ayrıntıya girmek istemiyorum, çünkü unutmayın ki karşı karşıya kaldığım durumu atlatmak için biraz isimsiz kalmak istiyorum. Dizinin Emmy ödülü falan kazanmayacağını; fakat senin, sevgili internetim, seyredeceğin türden bir yapım olduğunu söylesem yeter. Ve bir de gerçek dünyada bir IMDB sayfamın bulunduğunu. Üstelik uzun bir sayfa… İşte bu kadar!

"Kafamda kurduğum insanların gerçek olduklarını kısa bir süre önce öğrenmiş bulunmaktayım": Evet, biliyorum. Biliyorum. Daha iki paragraf önce bu konuda "hasiktir" demedim mi? Bunun kulağa ne kadar manyakça geldiğini bilmediğimi mi sanıyorsunuz? Biliyorum. Hem de çok ama çok iyi biliyorum. Zaten bilmeseydim bunları bloğumda yazardım (tabii öyle bir bloğum olsaydı, ki yok, çünkü haftalık bir televizyon dizisinde çalışıyorum ve kimin öyle bir şeye zamanı var ki?) ve Whitley Strieber'ın[28] yaptığını yapmanın bir yolunu bulurdum. Ama öyle bir şey istemiyorum. O bir yaşam biçimi. Gecenin bir vakti kafana alüminyum folyodan bir şapka geçirip podcast[29] yaptığın zırdeli bir yaşam biçimi.

Benim öyle bir hevesim yok. Tek isteğim yazmaya kaldığım yerden devam edebilmek.

Yine de yazdığım senaryolardaki insanlar gerçekten var. Bunu biliyorum, çünkü Tanrı'ya yemin ederim ki onlarla tanıştım - hem de uzansam dokunabileceğim, ete kemiğe bürünmüş bir halde. Ve ne zaman senaryolarımda onlardan birini öldürsem gerçekten ölüyorlar. Bu benim için bir sayfayı sözcüklerle donatmaktan ibaret. Onlar içinse yüksekten düşmek, bir arabanın altında kalmak veya bir ayıya falan yem olmak anlamına geliyor (bunlar sadece birer örnek; karakterlerimi her zaman bu şekilde öldürmem).

Bunu bir düşünün. Ne anlama geldiğine kafa yorun. Senaryonun bir yerinde "BOB porsuklara yem oldu" diye yazmak, o evrende Bob adlı bir garibanın aç memeliler tarafından kovalanması demek oluyor. Tabii; bunu böyle yazınca insana komik geliyor. Ama ya Bob siz olsaydınız? İşte o zaman berbat gelirdi. Ve benim yüzümden ölmüş olurdunuz. Bu da bir sonraki kısmı açıklıyor:

"Şimdi tıkanıp kaldım": Biliyor musunuz, daha önce tıkanıp kalmanın nasıl bir şey olduğuna anlam veremezdim. Diyelim ki bir yazarsın ve kız arkadaşın senden ayrıldı diye ansızın daha fazla yazamaz oluyorsun, öyle mi? Ulan yazmak için ondan iyi zaman mı olur? Geceleri başka bir şey yaptığın yok ya. Bir sonraki sahneyi uydurmakta zorlanıyor musun? Bir şeyleri havaya uçur gitsin. Oldubitti! Evrendeki yerin hakkında varoluşsal bir usançla mı doldun? Böyle şeylere kafa yorma. Evet, dev tarih sahnesindeki önemsiz bir solucansın. Ama hayatını kazanmak için kafandan bir şeyler uyduran bir solucansın ve bu sayede ağır kutular kaldırman ya da insanlara hamburgerlerinin yanında patates kızartması da isteyip istemediklerini sorman gerekmiyor. Aklını başına topla ve işinin başına dön.

İyi bir günümde bir bölümün ilk taslağını altı saatte uydurup geçebilirim. Bu büyük bir başarı mı? Shakespeare olmadığı kesin ama Shakespeare Titus Andronicus'u yazdı; o yüzden kararı sen ver. Altı saat, bir senaryo, iyi bir gün. Ve ne yalan söyleyeyim, bir yazar olarak pek çok iyi gün geçirdim.

Ama şimdi tıkanıp kaldım ve senaryo yazamıyorum, çünkü anasını satayım yazdığım zaman birilerini öldürüyorum. Bana sorarsanız tıkanıp kalmak için bundan iyi bahane zor bulunur. Kız arkadaşın senden ayrıldı mı? Boş ver gitsin. Yazı yazarak insanları ölüme mi gönderiyorsun? İşte bu seni biraz duraklatabilir. En azından beni duraklattı. Şimdilerde Final Draft'in[30] açık olduğu dizüstü bilgisayarımın önünde oturup saatlerce ekrana bakmaktan başka bir şey yaptığım yok.

"Kovulacağım": İşim senaryo yazmak. Şu an senaryo yazmıyorum. Yakında tekrar senaryo yazmaya başlamazsam kadroda tutulmam için bir sebep kalmayacak. Biraz zamanım var, çünkü tıkanıp kalmadan önce bir bölümün daha senaryosunu yollamıştım. Ama bu bana olsa olsa bir haftalık iş garantisi sağlar. Tabii bu da uzun bir zaman değil. Neden tedirgin olduğumu anlıyorsunuzdur.

"Bana yardım edin": Bakın, yardıma ihtiyacım var. Bu tanıdıklarımla oturup konuşabileceğim bir konu değil. Çünkü tekrar söylüyorum:

Manyakça! Birlikte çalıştığım insanların -ya da çoğu işsiz olan ve cesedimi çiğneyip bir televizyon dizisinde yazarlık kapmak isteyen diğer yazar tanıdıklarımın- kafayı yediğimi düşünmelerini göze alamam. Böyle işler ağaçta yetişmez. Ama yine de birileriyle

konuşmam lazım, çünkü bu konuda ne yapmam gerektiğine dair en ufak bir fikrim bile yok. Kendi kafamın dışında bir bakış açısına ihtiyacım var.

İşte sen burada devreye giriyorsun internet. O bakış açısı sende var. Ve içinizden bazılarının saçma sapan bir konuda nasihat isteyen internetteki isimsiz bir adama yardım edecek kadar bıkkın olduğunu tahmin ediyorum. Ya bu ya da Angry Birds, değil mi?

Ee, ne diyorsun internet?

Saygılarımla,

İsimsiz Bir Yazar

***

Eh, iyi haber bazı insanların bunu okuyor olmaları. Kötü haberse insanların bana yardım etmek yerine sorular sormaları. Ama zaten yazdığın karakterlerin ansızın canlandığı konusunda internette isimsiz bir yazı yayınlarsan sanırım öncelikle birkaç soruya cevap vermen gerekir. Peki. O yüzden ihtiyaç duyanlarınıza işte şimdiye kadar aldığım en yaygın sorular. Soruları ve yorumları tekrarlamaktan kaçınmak için bazılarında ayrıntıya gireceğim.

Birader, sen ciddi misin?

Birader, ciddiyim. Kafam dumanlı değil (zaten öylesi daha eğlenceli olurdu), bunu uydurmuyorum (uydursaydım karşılığında para kazanırdım) ve deli değilim (delilik de daha eğlenceli olurdu). Bahsettiğim şey gerçek.

Gerçekten mi?

Evet.

Gerçekten mi?

Evet.

Yahu gerçekten mi?

Kapa çeneni. Sıradaki gelsin.

Niye bunu terapistinle konuşmadın?

Çünkü yaygın kanının aksine Los Angeles'daki her yazar daha ilk adımını bile atmadan önce terapi görmeye başlamaz. Ruhsal bozukluklarımın hepsi de başa çıkılabilir cinsten (en azından öyleydi). Sanırım bir terapist bulabilirim ama gireceğim ilk seans bir felaket olurdu, değil mi? Üstelik sakinleştirici iğne yapılıp tımarhaneye gönderilmeksizin oradan ayrılabileceğimden emin değilim. İsterseniz bana paranoyak deyin.

Bu Stranger Than Fiction filminin konusu değil mi?

Acaba? O dediğin Will Ferrell'ın birinin kitabındaki bir karakter olduğunu öğrendiği film, değil mi? (IMDB'ye bakıp öğrenebileceğimi biliyorum ama tembelim.) Ama ben burada karakter değil yazarım. Yani kavram aynı, uygulama farklı. Acaba?

Ama bakın; sahiden öyleyse bile başıma gelenin yaratıcılık bakımından %100 orijinal olduğunu söylemedim. Mesela The Purple Rose of Cairo'da karakterler ekrandan dışarı fırlar. Herkesin bir peri masalı veya edebi karakter olduğu Jasper Fforde kitapları var. Denise Hogan kitaplarında sürekli karakterleriyle tartışır ve karakterler bazen onu dinlemeyip konunun içine ederler. Annem onlara bayılır. Tanrı aşkına, The Last

Action Hero ne güne duruyor? Onu hiç izlediniz mi? İzlediniz demek. Kusura bakmayın.

Ortada bir de küçük ama belirgin bir ayrıntı var: Tüm o şeyler kurgusalken bu olay gerçekten başıma geliyor. Dediğim gibi; ince bir fark. Ama bir o kadar da önemli. Benim derdim orijinallik değil. Yalnızca bu sorunu çözmeye çalışıyorum.

Hey, dizinin adı [buraya bir dizi adı giriniz] mi?

Dostum, "isimsiz kalmak istiyorum" ifadesinin nesini anlamıyorsun? Doğru tahminde bulunsan bile sana söylemeyeceğim. Bir ipucu ister misin? Peki: Dizinin adı 30 Rock değil. Ayrıca ben de Tina Fey değilim. Mmmmm... Tina Fey.

Aynı şekilde:

Bugünlerde köpeksen bunu internetten gizleyemeyeceğini biliyorsun, değil mi?

Evet, ama bu köpek bu blog hesabını geçici bir e-posta adresiyle açtı ve Web'de gezerken Tor31 kullanıyor.

Neden kimsenin ölmediği bir senaryo yazmıyorsun?

Eh, öyle yapabilirim elbette. Fakat o zaman iki sorunla karşılaşırım:

1. Senaryo teslim edildikten sonra yapımcılar der ki, "Şu sahnenin daha heyecanlı olması gerekiyor. Birini öldür." O zaman senaryodaki birini öldürmem gerekir, yoksa bunu başka bir yazar yapar. Veya yapımcılardan biri ismini jeneriğe eklemeden senaryoyu elden geçirir ya da yönetmen çekim sırasında bir karaktere nalları diktirir. Sonuçta illaki biri ölür.

2. Kimseyi öldürmesem bile bir dram yaşanması gerekir ve benimki gibi bir dizide kimse ölmezse dram yaratmak için biri en azından sakat kalır veya ayaklı bir çıbana dönüşeceği bir hastalığa yakalanır. Bir karakteri öldürmektense onu ayaklı bir çıbana dönüştürmek muhakkak ki daha iyidir; yine de bu o kişi için rahat bir durum değildir ve bunu ona yine ben yapmış olurum. Yani her halükarda vicdan azabı çekerim.

İnanın bana; karakterlerin minderlerde keyif çatmaktan, çikolata yemekten ve bir saat boyunca (tabii kapitalizm esinli istirahat araları olan reklamlar hariç) doya doya sevişmekten başka bir şey yapmadıkları senaryolar teslim etmeyi çok isterim. Sanırım seyirci de bunu dert etmez - öyle bir dizi hem ilham verici hem de eğitici olur! Fakat bu o tür bir dizi değil ve kablolu televizyonun izin vereceği taşkınlığın bir sınırı var.

Yani özetle dizimize uygun şeyler yazmak zorundayım. Yazmazsam işten kovulurum, işten kovulmak da istemiyorum.

Söylediğin sahiden doğruysa bunun varoluşsal çıkarımlarının inanılmaz olduğunu herhalde anlıyorsundur!

Evet, bu çok acayip bir durum! Bunun hakkında oturup saatlerce konuşabilirim - tabii gündelik yaşantımın da içine etmeseydi. Bunun nasıl bir şey olduğunu düşünebiliyor musunuz? Bir sabah kalkıp dışarı çıktığınızda bahçenizde bir Tyrannosaurus rex'le burun buruna gelmek gibi. İlk beş saniye boyunca kanlı canlı bir dinozor gördüğünüze hayret edersiniz. Sonra dönüp koşa koşa kaçarsınız, çünkü bir T-rex'in gözünde kıtır kıtır yenilecek bir atıştırmalıktan başka bir şey değilsinizdir.

Bahçende bir T-rex var mı?

Hayır.

Tüh.

Bana hiç yardımın dokunmuyor.

Tıkanıp kaldığını söyleyen bir yazar için fazlasıyla yazmıyor musun?

Evet, ama bu gerçekten yazmak sayılmaz, değil mi? Burada yaratıcı bir şey yapmıyorum; sadece yorumlara cevap veriyor ve yardım istiyorum.

Bloglar iyidir hoştur ama benim asıl yapmam gereken senaryo yazmak. Ve şu anda öyle bir şey yapamıyorum. Beynimin yaratıcı lobu tamamen devre dışı kaldı. Tıkanıklık orada.

Final Draft programını kullandığından bahsettin. Sorunun yazılımda olabileceğini hiç düşündün mü? Şahsen ben Scrivener kullanıyorum. Sen de onu denemelisin!

Vay be, sahi mi? Ahbap, biri gözünün önünde kalp krizi geçirirse fırsattan yararlanıp ona inanılmaz düşük kolesterollü diyetinden de bahseder misin? Bak o çok süper olur.

Sorun yazılımda değil. Sorun ne zaman yazsam birini öldürüyor olmam. Yardım etmek istiyorsanız evde yangın çıktıktan sonra belirli bir fıskiye markası tavsiye etmeyin. Onun yerine gidip bir hortum kapın.

Bununla ilgili olarak:

Yazdığın her şeye inanıyorum ve bence buluşup bu konuyu BERABER YAŞADIĞIM ANNEMİN EVİNDEKİ GİZLİ BODRUM BARINAĞIMDA ayrıntılı biçimde konuşmalıyız.

Of be dostum. İsim vermememin bir sebebi de bu.

Artık soru-cevap seansı sona erdiğine göre bana gerçekten yardım edebilecek biri var mı? Lütfen.

İBY

***

Nihayet! Yorumlardan birinde sahiden iyi bir fikirle karşılaştım ve şimdi onu aynen yazıyorum:

Son mesajında yaratıcı ile yaratanın arasındaki çizginin bir şekilde kaybolduğu (veya en azından bulanıklaştığı) bazı filmlerden ve kitaplardan bahsetmiştin. O filmleri ve kitapları yazanların da seninkine benzer tecrübeler yaşamış olabileceklerini hiç düşündün mü?

Yaşamış olmaları ve senin isim vermemenle aynı sebepten, yani zırdeli gibi gözükmek istemedikleri için bundan bahsetmemiş olmaları mümkün. Ama onlarla konuşursan ve tecrüben onlarınkine benziyorsa belki sana açılabilirler. Belirli bir üne sahip bir senaryo yazarı olman da en azından ilk başta senden dehşet içinde kaçmalarını önleyebilir.

"En azından ilk başta" kısmı hoş bir dokunuş olmuş; teşekkürler. Ayrıca haftalık bir televizyon dizisinin senaryo yazarının itibar sahibi olduğu gibi bir yanılgıya kapılmana sevindim. Bunu okumak içimi ısıttı.

Fakat soruna cevap vermek gerekirse hayır, hiç düşünmedim. Çünkü şey, bu delice bir durum, değil mi? Ve bizler böyle şeylerin olmadığı gerçek dünyada yaşıyoruz. Fakat öte yandan bunlar sahiden de başımdan geçti ve -kusura bakmayayım ama- ne bir yazar ne de bir insan olarak pek özel biri sayılmam.

O nedenle: Başıma gelenin başkalarının da başına gelmesinin bütünüyle mümkün olduğunu itiraf etmeliyim. Ve eğer başkalarının başına geldiyse yazmalarını kısıtlamayan bir yoldan bu durumla başa çıkmış olmaları da bütünüyle mümkün.

Buradaki amaç da o. Artık bir planım var: O yazarlarla temas kur ve benimki gibi gizli bir tecrübe yaşamışlar mı öğren.

Bu çözüm son derece makul gözüküyor; tâ ki ne anlama geldiğini düşünene kadar. Bir fikir vermek gerekirse müsaade edin size İsimsiz Bir Yazar, İçinde Bulunduğu Çıkmazı İnternet Dışı Birine Danışıyor başlıklı kısa ve tek perdelik bir tiyatro oyunu sunayım:

İSİMSİZ BİR YAZAR

Merhaba! Yazdığım senaryolardaki karakterler tarafından ziyaret edildim ve ne zaman bir aksiyon sahnesi yazsam onları öldürdüğüm konusunda bilgilendirildim. Böyle bir şey sizin de başınıza geldi mi?

DİĞER YAZAR

Merhaba İsimsiz Bir Yazar! Bir elimde mahkemeden alınmış bir uzaklaştırma emri, diğerindeyse bir şok tabancası tutuyorum. Önce hangisiyle tanışmak istersin?

Tabii canım, bu mükemmel planın nasıl ters gidebileceğini tahmin bile edemiyorum.

Fakat öte yandan daha iyi bir planım sahiden var. Şöyle yapacağım:

- Karakterleri o veya bu şekilde gerçeklik duvarını aşan yazarların bir listesini çıkar.
- Onlarla temas kur ve bir ruh hastası izlenimi vermeden yazdıklarının gerçek tecrübelere dayanıp dayanmadığını öğren.
- Çıkar sağla! Şey, çıkar sağlama ama eserleri sahiden gerçek tecrübelere dayanıyorsa onlardan yazmaya devam etmenin bir yolunu öğren.

Kulağa tüyler ürpertici gelmeyen tanışma yöntemleri tasarlamaya gidiyorum. Bana şans dileyin.

IBY

***

Çocuklar, cidden; hangi dizide çalıştığımı tahmin etmeye çalışmaktan vazgeçin. Söylemeyeceğim, işte o kadar. Çünkü kovulmak istemiyorum.

Benim gibi insanlar çalıştıkları işten sizin gibi insanlara (yani internete) bahsettiklerinde aynen öyle olur. Hele ki benim gibi insanlar karakterlerinin ete kemiğe bürünüp kendileriyle konuştuklarını iddia ederlerse. Tahmin yürütmenin size eğlenceli geldiğini biliyorum ama hadi artık. Lütfen biraz anlayış gösterin. Bu iş bittikten sonra her şey yolunda gitmişse söyleyeceğime söz veriyorum. Mesela beş yıl içinde diyelim. Veya bir Emmy ödülü kazandıktan sonra. Artık hangisi daha önce gelirse (tahminimce beş yıl).

Tamam mı? Tamam. Teşekkürler.

***

Merhaba internet. Güncelleme istiyorsunuz. Eh, işte buyurun. Benim durumuma benzer hikâyeler yazmış bazı yaratıcı tipler buldum - daha önce burada bahsettiklerimiz

de dâhil: Purple Rose of Cairo için Woody Allen, Jasper Fforde, Zak Penn ve Adam Leff (Last Action Hero), Zach Helm (Stranger than Fiction) ve de Denise Hogan. Planım ilk başta aklı başında yaklaşmak -en azından büsbütün deli olmadığım izlenimini uyandırmak için- ve sonra yazdıklarının gerçek hayattaki tecrübeleriyle herhangi bir bağlantısı olup olmadığını çok üstü kapalı bir şekilde sormak. Sonra mesajlarım yazarlara gidecek ve yemi yutan biri çıkıp çıkmadığına bakacağız.

Siz seyirciler arasında ellerini kaldıranlar olacağını şimdiden görür gibiyim. O yüzden içinizi rahatlatayım: Evet, cevapları sizinle paylaşacağım - tabii kimlikleri ele verecek başlıca ayrıntıları kesip attıktan sonra. Hadi ama bana öyle bakmayın.

İsimsiz kalmak için uğraştığımı unuttunuz mu? Evet. Çok fazla ayrıntı verirsem kendimi içinde saklandığım bu tuhaf dolabın dışında buluveririm (aslında hiç fena bir dolap değil; mis gibi çam odunu ve çaresizlik kokuyor). Ama öte yandan bana yardımcı olduğunuz için sizi bu konuda güncel tutmayı kendime görev biliyorum.

Ayrıca, herhangi bir yanılgıya yer bırakmamak için, tam olarak şöyle yanıtlarla karşılaşmayı bekliyorum: "Vay be, bana yazan çoğu gelişigüzel insandan bile daha delisin. Sakinleştirici ilaç tavsiyesinde bulunmamı ister misin?" Çünkü gelen kutumda böyle bir şeyle karşılaşsam ben de o tepkiyi verirdim. Hatta aynı tepkiyi verdim. Başarılı bir televizyon dizisinde yazarlık yaptığınız zaman size gönderilen delice şeylere dünyada inanmazsanız. Veya belki de inanırsınız. Delilik bugünlerde fazlasıyla yaygın…

(e-postaları yollamak için verilen ara)

İşte yolladım. Şimdi birinin cevap yazmasının ne kadar vakit alacağını göreceğiz. Bir bahis havuzu başlatmak ister misiniz?

İBY

***

Vay be, bu hiç de uzun sürmedi. İlk cevap. E-postayı aşağıda veriyorum:

XXX XXXXX gmail.com üzerinden ayrıntıları göster

16:33 (0 dakika önce)

Sevgili İSİMSİZ BİR YAZAR:

Merhaba. Ben XXX XXXXX'in asistanı XXX XXXXX. Sorunuz elimize geçmiş bulunmakta ve bunun büyük bir dergi veya gazete için yaptığınız bir tür yaratımcı ya da röportaj projesi olup olmadığını merak ediyoruz. Lütfen bizi bilgilendirin.

Benim yanıtım:

Merhaba XXX XXXXXX. Hayır; bu herhangi bir gazete, dergi veya blog için değil (şey, belki kişisel bloğumda yer veririm). Daha ziyade kendim için sordum. İlginize teşekkürler ve lütfen XXX XXXXX'in kısa bir sohbete zamanı olup olmadığı konusunda bana haber verin. Öyle bir şey çok işime yarar.

Asistanın yanıtı:

Maalesef XXX XXXXX'in şu aralar müsait bir zamanı bulunmamaktadır. İlginiz için teşekkürler ve projenizde iyi şanslar.

Tercümesi: People ve hatta Us dergisi için deliliğine katlanabiliriz. Ama bu bağımsız bir delilikse seninle işimiz olmaz.

Off. Bir zamanlar bu kentte bağımsız deliliğe saygı duyulurdu. David Lee Roth o zamanlar Whisky'de takılırdı. Daha doğrusu öyle duydum. O sırada altı yaşında falandım.

Biri gitti, kaldı beş...

İBY

***

Yeni bir yanıt. Aslında bu seferki olağanüstü.

Alıcı: İSİMSİZ BİR YAZAR

Gönderen: Av. XXX X XXXXX, XXXXXXX Hukuk Müşavirliği

Sayın Bay Yazar:

XXX XXXXX'e e-posta yoluyla yöneltmiş olduğunuz soru, endişeye yol açan diğer tüm mektuplarda olduğu gibi asistanı tarafından bize yönlendirilmiş bulunmaktadır. Bay XXXXX mahremiyetine büyük önem vermektedir ve hem içeriği, hem de talepte bulunulmaksızın özel bir e-posta adresine gönderilmesi sebebiyle e-postanızdan büyük rahatsızlık duymuştur.

Müvekkilimiz şimdilik XXXXXXX Emniyet Müdürlüğü'nden sizin ve e-postanızın soruşturulmasını istemeyerek meseleyi büyütmemeye karar vermiştir. Bununla beraber bir daha müvekkilimizle herhangi bir şekilde temas kurmaya çalışmamanızı sizden rica ediyoruz. Öyle bir teşebbüste bulunursanız tüm yazışmaları XXXXXXX Emniyet Müdürlüğü'ne ve FBI'a yönlendirmekle kalmayacak, aynı zamanda hakkınızda bir uzaklaştırma emri çıkaracağız. Bu tür bir gelişmenin hiç vakit kaybetmeden haber merkezlerine düşeceğini ve XXXXXXXX'teki kadrolu bir yazar olarak kariyerinize ağır bir darbe indireceğini belirtmemize gerek yoktur.

Bu konuda sizden bir daha mektup almayacağımızı umuyoruz.

Saygılarımla,

Av. XXX X XXXXX, XXXXXXX

Hukuk Müşavirliği Ortağı

Vay be.

Sırf bilginiz olsun diye söylüyorum; yolladığım e-posta şöyle başlamıyordu: "Sevgili XXXXX, dün gece yatağının başında durup senin uyumanı seyrederken..." Ciddi söylüyorum. Yemin ederim.

Bu şahıs ya kedisi gibi giyinip evinin önünde bekleyen insanlardan normalin üstünde e-posta alıyor, ya da mektubum onu bambaşka bir sebepten dolayı ürküttü. Hımmm.

Gerçeği öğrenmek için FBI'ı işe karıştırmaya değer mi?

Hayır. Hayır, değmez.

En azından şimdilik... Yine de ilginç.

Şimdi de içimden bu şahsın kedisi gibi giyinip evinin önünde beklemek geliyor. Ama vakit henüz erken ve hafta içindeyiz. Belki birkaç kadeh cin kokteyli daha yuvarladıktan sonra.

İBY

***

Yorumlardan:

Karakterlerinin canlandığına ikna olmuş değilim, fakat tıkanıp kalmış bir yazar için bu sitede durumunla bu kadar dalga geçebilmen beni hayrete düşürüyor; özellikle de gerçek işin tehlikedeyken. Yerinde olsam şimdilerde altıma kaçırırdım.

Ah, güven bana. Kaçırıyorum. Hem de nasıl. Yakındaki süpermarkette hiç emici külot kalmadı. Onları gece vakti satın alıyorum ki komşularım beni görmesin. Kirlendiklerinde de benim oldukları anlaşılmasın diye onları yan komşumun çöp bidonuna atıyorum. Kendimle gurur duyduğum söylenemez. Veya kuru olduğum.

Sana küçük bir sır vereyim internet: Şu an bu bloğu yazmamın bir sebebi de kendimi katıksız bir korkuyla altıma kaçırmaktan alıkoymak.

Yaratıcı bir şey yazmadan bir hafta geçirdiğim son seferde üniversitede okuyordum ve feci bir gıda zehirlenmesi yüzünden altı gün hastanede kalmıştım. (Yurt yemekleri. Her zaman taze değildir. Zaten bir tek ben zehirlenmedim. O yılın geri kalanında yurdum Kusmuk Sarayı olarak bilindi. Neyse, konunun dışına çıktım.) Üstelik ince bağırsağım ağzımdan fırlayacakmış gibi hissettiğim o günlerde bile hikâyeler tasarlıyor ve kafamda diyaloglar deniyordum. Şimdilerdeyse ne zaman bir hikâye tasarlamaya veya senaryodaki bir diyalogu düşünmeye çalışsam beynimde bir duvar beliriyor. Bir türlü yazamıyorum.

Daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmadım. Sonumun geldiğini, yaratıcılık depomdaki benzinin tamamen bittiğini, bundan sonra kariyerimde telif artıklarından ve arada bir Learning Annex'te[32] ders vermekten başka bir şey olmayacağını düşünüp dehşete kapılıyorum. O duruma düşmektense öleyim daha iyi. Hatta o denli korkuyorum ki şu anda yapacak sadece iki şey düşünebiliyorum:

1. Antifrizden ve OxyContin'den[33] özel bir kokteyl hazırlayıp tost makinemle birlikte şöyle uzun ve rahat bir banyo yapmak.

2. Bir metadon[34] tedavisi niyetine böyle bir blogda yazmak. Bu seçeneklerden biri suda kalmaktan şişmiş cesedimin bir hafta sonra bulunmasını gerektirmiyor. Bilin bakalım hangisi.

İşin dalga geçme kısmına gelince; bakın, on iki yaşımdayken apandistim patladı ve ameliyathaneye götürülürken doktoruma şunu sordum: "Bu durum piyano çalma becerimi nasıl etkileyecek?" Doktor da bana dedi ki: "Merak etme, piyano çalmaya devam edebileceksin." Ben de şu karşılığı verdim: "Vay canına! Daha önce çalamıyordum!"

Sonra da beni bayılttılar.

Demek istediğim şu ki, karın zarı enfeksiyonundan ölmek üzereyken bile espri yapma derdindeydim. Esprimin bir halta benzediği yoktu ama yine de yapmaktan geri durmuyordum. (Aslında babamın daha sonra istirahat odasında söylediği gibi, "O anda yapabileceğin onca espri dururken gittin onu yaptın. Senin gibi oğlum olmaz olsun." Babam espri işini çok ciddiye alırdı.)

Yukarıdakilerin kısa versiyonu: Şu anda ödümün ne kadar bokuma karıştığını yazmaya kalksam çoktan kaçıp giderdiniz. Ve ben de muhtemelen kendimi balkondan aşağı atardım. Espri yapmanın daha iyi olduğunu düşünüyorum.

Ya siz?

İBY

***

Hey, işte şimdi bir yere varıyoruz. Aşağıdaki e-posta, listemde bulunan bir sonraki kişiden geldi.

Sevgili İsimsiz Bir Yazar:

E-postan pek çok açıdan ilgimi çekti. Sahiden de kitaplarımda yaşananlar ile gerçek hayatımda yaşananlar arasında bir bağlantı var. Kurnazca bir muğlaklıkla sorduğun sorular bana aynı bağlantının sende de olabileceğini düşündürdü.

Şu tesadüfe bak ki yarın XXXXXXXX Stüdyolarına sunacağımız bir proje için film menajerimle buluşmak üzere Los Angeles'a geliyorum. Sektörle yapacağım hoşbeş faslının ardından seninle seve seve görüşüp sohbet edebilirim. XXX XXXX XXXXXXX'de kalacağım; zaman bulursan saat 5 civarı barda buluşalım.

Sevgilerimle,

xxxxxx xxxxxx

İşte bu son derece ümit vadedici gözüküyor. Şimdi tek yapmam gereken önümüzdeki 24 saat boyunca heyecandan patlamamak. Neyse ki yarın gün boyu toplantılara katılmam lazım. Ve evet, neyse ki dedim, çünkü işyerinde ne kadar çok toplantıya katılırsam yazmam gereken senaryolar hakkında o kadar az soruya maruz kalırım. Bahane bulmam gittikçe güçleşiyor. Kadrodaki diğer yazarlardan birine senaryo üzerinde birlikte çalışmamızı ve hikâyenin özetini (ve belki ilk taslağı da) onun halletmesini önerdim. İlk taslağı ona yazdırabilirim, çünkü ondan kıdemliyim.

Ayrıca bunu vicdan azabı çekmeden yapabilirim, çünkü ona borç vermiştim. Davranışımın ahlaki boyutunu sorgulamıyor değilim, fakat buna eskisi kadar kafa yorduğumu da söyleyemem.

Umarım yarın buluşacağım yazardan işime yarayacak bir şeyler öğrenebilirim. Toplantılara girmek ve kıdemsizlerden istifade etmek beni ancak bir yere kadar götürür.

İBY

***

Tamam. Diğer yazarla buluştum. Adını da açıklayayım: Denise Hogan. Ve "sohbetimizi" tarif etmek için alışkın olduğum bir format kullanacağım.

İÇ - KAFE - KÖŞEDEKİ BİR MASA - GÜNDÜZ

İki kişi ellerinde kahve fincanlarıyla bir masada oturmaktadır. Masanın üstünde keklerinden artakalanlar vardır. Karakterler İSİMSİZ BİR YAZAR ve DENISE HOGAN'dır. Bir saattir konuşmaktadırlar ve bu süre zarfında İSİMSİZ BİR YAZAR içinde bulunduğu krizi DENISE'e ayrıntılarıyla anlatmıştır.

DENISE
Kendini çok ilginç bir duruma sokmuşsun.
İSİMSİZ BİR YAZAR
Ben olsam "ilginç" sözcüğünü değil, "boku yemek" ifadesini kullanırdım.
DENISE
Evet, o da işimizi görür.
İBY
Ama aynı şey senin de başına geldi, değil mi?
Romanlarında yazdığın karakterler sürekli seninle tartışıyorlar ve konunun nasıl gelişmesini istediğine aldırış etmeden kafalarına göre davranıyorlar. Bu senin tescilli tarzın. Romanlarındaki olaylar gerçekten olmuş gibi yazıyorsun.
DENISE
(nazikçe)
Şey; bana kalırsa bu duruma bir tanım getirmeliyiz.
İBY
(geri çekilir)
Duruma tanım getirmek mi? Bu, "Hayır, böyle bir şey benim başıma hiç gelmedi, seni gidi kaçık seni," demekle aynı kapıya çıkarmış gibi gözüküyor.
DENISE
(bezgince)
İBY, seninle açık konuşabilir miyim?
İBY
Son bir saattir sana neler sayıp döktüğüm düşünülürse mi? Evet, lütfen açık konuş.
DENISE
Bloğunu okuduğum için buraya geldim.
İBY
Benim bir bloğum yok ki.
DENISE
Gerçek ismin altında yok. Ama isimsiz Bir Yazar olarak bir bloğun var.
İBY
Ah. Ah, kahretsin.
DENISE
(ellerini kaldırır)
Sakin ol, niyetim seni ele vermek değil.
İBY
Hasiktir!
(ayağa kalkıp oradan gitmeyi düşünür, bir süre ileri geri volta atar, tekrar yerine oturur)
Nasıl öğrendin?
DENISE
Egosu olan biri internette bir şeyi nasıl öğrenir? İsmime bağlı bir Google alarmı 35 kurdum.
İBY

(ellerini saçlarında gezdirir)
Kahrolası Google.
DENISE
Dördüncü duvarı[36] aşan yazarlar hakkında bir çalışma mı yaptığını anlamak için bağlantıya tıkladım. Sonra bloğunun gerçekte neyi konu aldığını gördüm ve onu RSS[37] bildirimlerime ekledim. Sen daha o e-postayı göndermeden önce benimle iletişime geçeceğini biliyordum.
İBY
Yani aslında buraya film menajerinle görüşmek için gelmedin.
DENISE
Şey, hayır. Bugün öğle yemeğinde buluştuk ve o Paramount yapımı hakkında sahiden konuştuk. Ama onu ancak senden e-posta aldıktan sonra aradım ve şehre geleceğimi söyledim. Endişelenme, başka niçin burada olduğumu söylemedim.
İBY
Yani karakterlerin canlanıp seninle konuşmuyorlar.
DENISE
Yazarların karakterlerini canlandırmaktan bahsederken kastettikleri her zamanki şey dışında hayır.
İBY
Aman ne güzel!
(tekrar ayağa kalkar)
Günümün önemli bir bölümünü boşa harcadığın için teşekkürler. Seninle tanıştığıma sevindim.
DENISE
Ama ikimizin ortak bir yönü var.
İBY
Boşa harcanan bir akşamüstünün dışında mı?
DENISE
(kızarak)
Bak, buraya gelmemin sebebi bir deliye yakından bakmak değil. Öyle yapmak isteseydim boşandığım kocam ne güne duruyor? Buraya geldim, çünkü sanırım durumunu senden iyi anlıyorum. Bir keresinde benim de tıkanıp kaldığım olmuştu. Hem de çok fena.
İBY
Ne kadar fena?
DENISE
Bir seneden uzun bir süre. Sence bu yeterince fena mı?
İBY
İdare eder.
DENISE
Sanırım senin tıkanıklığına yardım edebilirim. Çünkü karakterlerinin gerçekten varolduklarına inansam da inanmasam da sanırım yaşadığım tıkanıklık senin şu anki durumuna yakındı.

İBY

Dediklerime inanmıyorsan durumun benimkine nasıl benzer anlamıyorum.

DENISE

Çünkü ikimizin de dokunmaktan çekindiğimiz karakterleri oldu.

İBY

(ihtiyatla yerine oturur)

Devam et.

DENISE

Sebep ne olursa olsun öldürmekten ya da zarar vermekten korktuğun karakterlere sahipsin ve bu da yazmanı engelliyor. Benim kritik bir şey yaptıramadığım karakterlerim vardı. Onları hikâyelerimdeki bir kriz noktasına kadar getiriyordum ama sıra tetiği çekmeye -önemli bir şey yapmaya- geldiğinde bunu onlara asla yaptıramıyordum. Onları içine sokmak için kitabın pek çok bölümünü harcadığım çukurlardan çıkarmanın yollarını tasarlar dururdum. İzlediğim yöntem iyi değildi. Sonunda tamamen donup kaldım. Daha fazla yazamaz oldum.

İBY

Ama bu seninle ilgili—

DENISE

Bekle, daha bitirmedim. Nihayet bir gün bilgisayarımın karşısında oturup karakterlerime elimi bile sürmezken içlerinden birinin yazar olarak bana döndüğünü ve şöyle dediğini yazdım: “Artık kahrolası bir karar versen olmaz mı? Hayır mı? Peki. Öyleyse ben hallederim.” Sonra karakterim hiç beklemediğim -hattâ ondan yapmasını istemediğim- bir şey yaptı. Yaptığında da sanki dev bir olasılıklar seli tıkanıklık barajımı yıkıp geçti.

Karakterim ona yaptırmaktan korktuğum şeyi yaptı.

IBY

Neydi o şey?

DENISE

Bilinçlenmek. Bir şey yapmak belirli bir karakter için uzun vadede felaketle sonuçlansa bile yine de bir şey yapmaktır.

İBY

Güven bana; benim karakterlerimin sorunu bilinçlenmek değil.

DENISE

Öyle olduğunu söylemedim. Ama karakterlerim başka bir şey daha yapıyorlardı. Bir şeye başkaldırıyorlardı.

İBY

Neye?

DENISE

Kötü yazı yazmama! Karakterlerimin ihtiyaç duydukları şeyi -onları daha ilginç kılmak için metinlerimde yeteri kadar cesur davranma işini yapmıyordum.

O yüzden onlar bunu kendi başlarına yaptılar. Tabii onlar derken kendimi -veya yazar beynimin daha önce temas kurmaya niyetlenmediğim bir kısmını- kastediyorum. Belki senin yapman gereken de budur.

İBY
Bekle. Kötü bir yazar olduğumu mu söylüyorsun?
DENISE
Öyle bir şey demedim.
İBY
İyi.
DENISE
Ama dizini seyrettim. Senaryoların çoğu berbat!
İBY
(ellerini bezgince kaldırır)
Of, hadi ama.
DENISE
(sözlerine devam eder)
Üstelik hiç de gereği yokken öyleler!
İBY
(öne eğilerek)
Hiç senaryo yazdın mı? Bir televizyon dizisi için her hafta bölüm yetiştirmek ne kadar zordur biliyor musun?
DENISE
Hayır, ama sen biliyorsun. Sana bir şey sorayım: Sahiden yeterince çaba harcadığını düşünüyor musun? Unutma, bloğunu okudum. Ürünlerinin kalitesi için bahaneler bulduğunu biliyorum; onları ne kadar hızlı yazdığın hakkında övünürken bile.
İBY
O dediğinin tıkanıp kalmamla hiçbir ilgisi yok.
DENISE
Yok mu? Benim tıkanma sebebim kötü yazdığımı bilmemdi ve bunu düzeltecek cesaretten yoksundum. Sen de kötü yazdığının farkındasın, fakat bunun için bahaneler üretiyorsun. Belki bu tıkanıklık sana bahane bulmanın artık işe yaramadığını söylüyordur.
İBY
Kahretsin, ben kötü yazdığım için tıkanıp kalmadım! Tıkandım çünkü başka birinin ölmesini istemiyorum!
DENISE
(başını sallar)
Evet, bence yeni bahanen bu.
İBY
(tekrar ayağa kalkarak)
Daha önce vaktimi boşa harcadığını düşünmüştüm. Artık bundan eminim. Çok sağol. Bunu bloğumda yazarken ismini kullanmadığımdan emin olurum.
DENISE
Konuşmamızı sahiden de bloğuna koyacaksan ismimi kullan. Sonra da söylediklerimin mantıklı olup olmadığını okuyucularına sor. Onlardan yardım istediğini söylüyorsun. Gerçekten o yardımı istiyor musun merak ediyorum.

İSİMSİZ BİR YAZAR ORADAN ÇIKIP GİDER.

İşte bu akşamüstünü böyle boşa harcadım: ne kadar kötü bir yazar olduğumu açıklayarak bana yardım ettiğini zanneden bir kadını dinleyerek - yok, bir dakika; kötü bir yazar olduğumu değil, sadece kötü yazdığımı açıklayarak. Çünkü ikisi arasında çok büyük bir fark var.

Ve hayır, dizi için yazdıklarımın kötü olduğunu asla söylemedim. Shakespeare olmadığını söyledim. Emmy ödülü kazanacak kadar iyi olmadığını da. Ama bunlar kötü yazmakla aynı şey değil. Kötü yazsaydım bunu itiraf edecek kadar dürüst biri olduğuma inanıyorum. Ama yazamazsanız veya yazdıklarınız bir şeye benzemezse yıllar boyu bir yazar kadrosunda kalamazsınız. İster inanın ister inanmayın, sahip olmanız gereken asgari bir beceri düzeyi vardır. Ben Güney Carolina Üniversitesinde güzel sanatlar yüksek lisansı yapmış biriyim millet. O lisansı her önüne gelene vermezler. Keşke verselerdi. İyi bir iş bulana kadar altı sene boyunca öğrenci kredisi borcu altında ezilmezdim. Ama vermiyorlar.

Demek istediğim şu: Siktir git Denise Hogan. Ben Los Angeles'a geldiğinde kafa bulabileceğin bir soytarı değilim. Sana gerçek bir sorun için akıl danıştım. Sense kalkıp benim ve işimin ağzına sıçtın. Eksik olma. Günün birinde aynı şeyi sana yapmayı iple çekiyorum.

O zamana kadar bana nasıl "yardım ettiğinin" internet tarafından öğrenilmesinin keyfini çıkar. İnsanların buna bayılacaklarından eminim.

İBY

***

Az önce Gawker'dan bir muhabir beni cepten aradı. Burada yazdıklarıma (dizimin kablolu televizyonda gösterilmesi, bir saatlik bir dizi olması, birkaç sezondur devam etmesi, içinde bir sürü insanın ölmesi ve ilk düzenli işimi Güney Carolina Üniversitesinden mezun olduktan altı yıl sonra bulmam gibi) bakarak İsimsiz Bir Yazar'ın ben olduğumu ortaya çıkardıklarını söyledi.

Ayrıca Denise Hogan'ın adını verdiğim için Facebook'a girip onun ismiyle bir görsel arama yapmışlar ve bana benzeyen bir adamla beraber Burbank'teki bir kafede oturduğu bugün tarihli bir fotoğraf bulmuşlar. Fotoğrafı onun bir hayranı iPhone'uyla çekmiş. Gelip Denise'le konuşmamış, çünkü çok heyecanlıymış. Ama anlaşılan kahrolası fotoğrafı dünya nüfusunun yarısının üye olduğu bir sosyal paylaşım sitesine yükleyemeyecek kadar heyecanlı değilmiş.

İşte olay bu ve Gawker onu aşağı yukarı yirmi dakika sonra yayınlayacak. Şen şakrak Gawker muhabiri bu konuda söylemek istediğim bir şey olup olmadığını sordu. Tabii, söylemek istediğim bir şey var:

Siktir.

Hepsi bu.

Ve şimdi Gözüpek'in Serüvenleri'nde bir yazar olduğum şu son birkaç saati muhtemelen tüm bu bok başlar başlamaz yapmam gereken şeyi yaparak geçireceğim: Kanepemde oturup koca bir şişe Jim Beam[38] devirerek ve körkütük sarhoş olarak.

Teşekkürler internet. Bu küçük macera benim için sahiden de yepyeni bir tecrübe oldu.

Sevgilerle,

Anlaşılan Artık Pek de İsimsiz Olmayan Bir Yazar

***

Sevgili internet:

Öncelikle akşamdan kalmayım ve bana çok parlak geliyorsun. Lütfen kendini biraz karart.

Ah, bir dakika! Bu benim buradan halledebileceğim bir şey. Bekle.

İşte. Böylesi çok daha iyi…

İkincisi, önemli bir şey oldu. Bunu seninle paylaşmam gerek.

Ve seninle paylaşmak için tekrar senaryo moduna geçmeliyim. Artık idare ediver.

DIŞ - UFKA KADAR KESİNTİSİZ UZANAN DÜMDÜZ BİR ARAZI - MUHTEMELEN GÜNDÜZ

İSİMSİZ BİR YA - OF, SİKTİR ET, İNTERNETİN YARISI ZATEN BİLİYOR: NICK WEINSTEIN BAŞINI TUTUP YÜZÜNÜ EKŞİTEREK ARAZİYE

ADIMINI ATAR. YANINDA BİR ADAM GELİŞİGÜZEL DİZ ÇÖKMEKTEDİR. BİRAZ GERİSİNDE KOCA BİR İNSAN KALABALIĞI VARDIR.

NICK'İN YAKININDAKİ ADAM GİBİ ONLAR DA HEPTEN KIRMIZI ÜNİFORMA GİYMEKTEDİRLER.

ADAM

Nihayet.

NICK

(etrafına bakınır)

Tamam, vazgeçiyorum. Neredeyim?

ADAM

Hiçbir yere çıkmadan yayılıp giden dümdüz, gri bir arazide. Burası beyninin içinin mükemmel bir benzetmesi Nick.

NICK

(ADAM'a bakar)

Gözüm seni bir yerden ısırıyor.

ADAM

(gülümser)

Isırmalı da. Beni öldürdün. Üstelik daha birkaç bölüm önce.

NICK

(bir saniyeliğine ağzı açık kalır, sonra)

Finn, değil mi?

FINN

Doğru. Peki beni nasıl öldürdüğünü de hatırlıyor musun? NICK

Patlayan bir kafayla.

FINN

Yine doğru.
NICK
Ama patlayan kafa seninki değildi.
FINN
Hayır, başka birinindi. Ben tesadüfen oradaydım, hepsi bu.
(doğrulur ve parmağıyla kalabalığı, özellikle de oradaki bir adamı işaret eder)
Kafasını patlattığın adam o. El sallasana Jer!
JER EL SALLAR. NICK DE ONA AYNI ŞEKİLDE KARŞILIK VERİR. ÇEKİNEREK.
NICK
(o da doğrulur ama dizleri titreyerek)
Kafası patlamış biri için hiç de fena gözükmüyor.
FINN
Bizi öldürdüğün biçimde görmemenin sana daha kolay geleceğini düşündük. Öyle bir durumda Jer'in kafası olmazdı. Ben ağır yanıklarla kaplı olurdum. Diğerlerini parçalanmış, kısmen yenmiş, o korkunç hastalıklar yüzünden etleri eriyerek kemiklerinden akmış halde görürdün. Bilirsin işte.
Pis bir durum! Öyle bir şeyin dikkatini dağıtacağına karar verdik.
NICK
Teşekkürler.
FINN
Hiç önemli değil.
NICK
Bunun gerçek olmadığını ve şu anda rüya gördüğümü farz ediyorum.
FINN
Bir rüya görüyorsun. Ama bu, gördüğün şeyin gerçek olmadığı anlamına gelmez.
NICK
(kafasını kaşıyarak)
Şu anki ayıklık düzeyim için bu biraz fazla derin bir ifade Finn.
FINN
Öyleyse şunu dene: Gördüğün şey gerçek ama bir rüyada yer alıyor. Yoksa ölülerin seninle nasıl konuşabilirlerdi?
NICK
Benimle niçin konuşmak istiyorsunuz ki?
FINN
Çünkü sana sormak istediğimiz bir şey var.
NICK
Artık kimseyi öldürmüyorum. Sizin yüzünden tıkanıp kaldım. Ve o tıkanıklık yüzünden işimi kaybetmek üzereyim.
FINN
Evet, tıkanıp kaldın. Ama bizim yüzümüzden değil. En azından direkt olarak…
NICK
Tıkanıp kalan benim. Sanırım niye tıkandığımı senden daha iyi bilirim.

FINN
Niye tıkandığını bilmiyorsun demedim. Ama bunun sebebini kendine itiraf etmiyorsun.
NICK
Lütfen yanlış anlama Finn, ama böyle Yodalık39 taslaman çok çabuk bayıyor.
FINN
İyi, öyleyse başka şekilde izah edeyim: DENISE Hogan var ya? Haklıydı.
NICK
(Ellerini havaya savurur)
Kendi beynimde bile aynı lafı işitiyorum.
FINN
Sen fena bir yazar değilsin Nick. Ama tembelsin.
(kalabalığı işaret eder)
Ve çoğumuz o yüzden öldük.
NICK
Hadi ama bu hiç adil değil. Öldünüz çünkü bu bir aksiyon dizisi. Aksiyon dizilerinde insanlar ölür. Zaten onlara aksiyon dizisi denmesinin sebeplerinden biri de budur.
FINN
(NICK'e bakar, sonra kalabalıktaki bir suratı işaret eder) Sen! Nasıl öldün?
KIRMIZI ÜNİFORMALI #1
Buz köpekbalığı!
FINN
(NICK'e doğru dönerek)
Cidden, buz köpekbalığı mı? Bunun biyolojisi nedir ki?
(tekrar kalabalığa doğru döner)
Uzay hayvanları tarafından rastgele yenilen başkaları var mı?
KIRMIZI ÜNİFORMALI #2
Pomathi yengeçleri!
KIRMIZI ÜNİFORMALI #3
Bir Tau Ceti Koca Porsuğu!
KIRMIZI ÜNİFORMALI #4
Borgovya Toprak Solucanları!
NICK
(KIRMIZI ÜNİFORMALI #4'e)
Toprak solucanlarını ben yazmadım!
(FINN'e)
Ciddi söylüyorum; onlar benim değildi. Ama ben suçlanıp duruyorum.
FINN
Çünkü sen dizinin başyazarısın Nick. Yazan sen olsan da olmasan da rastgele hayvan saldırılarından birkaçına itiraz edebilirdin.
NICK
Bizimki haftalık bir bilimkurgu dizi-
FINN

Evet, sizinki haftalık bir bilimkurgu dizisi, fakat boktan olmayan pek çok haftalık dizi var Nick. Pek çok haftalık bilimkurgu dizisi yeterlilik seviyesinin üstüne çıkmayı en azından deniyor. Sense yayın programını ve türü bir bahane olarak kullanıyorsun.

(tekrar kalabalığa hitap ederek)

Kaçınız altıncıdan on ikinciye kadarki güvertelerde öldünüz?

DÜZİNELERCE EL HAVAYA KALKAR. FINN BİR CEVAP ARAYARAK NICK'E DOĞRU DÖNER

NICK

Geminin hasar alması gerek. Dizide drama yer olmalı.

FINN

Peki, geminin hasar alması gerek. Ama ne zaman öyle bir şey olsa zavallı bir tayfayı uzaya atmak zorunda değilsin. Belki de ilk bir düzine vukuatın ardından Evrensel Birlik uzay boşluğuna emilmenin önlemini almaya başlamalıydı.

NICK

Bak, seni anlıyorum Finn. Ölmüş olmaktan mutlu değilsin. Ben de değilim. Zaten o yüzden tıkanıp kaldım!

FINN

Hayır, anlamıyorsun. Hiçbirimiz öldüğümüze kızmıyoruz.

KIRMIZI ÜNİFORMALI #4

Ben kızıyorum!

FINN

(KIRMIZI ÜNİFORMALI #4'e)

Şimdi olmaz Davis!

(tekrar NICK'e)

Davis hariç hiçbirimiz öldüğümüze kızmıyoruz. Ölüm doğal bir olaydır. Herkesin başına gelir. Senin de başına gelecek. Bizi asıl kızdıran, ölümlerimizin tamamen anlamsız olması.

Bizi öldürdüğün zaman, Nick, bunun hikâyeye bir faydası dokunmuyor. Sadece reklam arasından önce seyircilere azıcık heyecan yaşatıyorsun ve daha ilk Doritos reklamı bitmeden onu unutup gidiyorlar. Yaşamlarımızın bir anlamı var Nick -sadece bizim için bile olsa. Ve sen bize çok boktan ölümler veriyorsun. Anlamsız, boktan ölümler.

NICK

Boktan ölümler hep olur Finn. İnsanlar kazara bir otobüsün önüne çıkarlar, düşüp kafalarını klozete çarparlar veya koşu yaparken dağ aslanlarının saldırısına uğrarlar. Bu hayatın bir gerçeğidir.

FINN

O senin hayatın Nick. Ama bildiğimiz kadarıyla seni yazan biri yok. Bizi yazan biriyse var. Sensin. Ve biz dizide öldüğümüz zaman senin yüzünden ölüyoruz. Herkes günün birinde ölür. Ama biz, sen öyle karar verdiğin için öldük. Ve şimdiye kadar ölmemize karar vermenin tek sebebi işin kolayına kaçman. Sen de bunun farkındasın Nick.

NICK

Hayır, hiç de-

FINN
Evet, farkındasın. Biz öldük Nick. Artık boş konuşacak vaktimiz yok. O yüzden gerçeği itiraf et. Kafanın içinde neler olduğunu itiraf et.
NICK
(afallamış bir halde yere oturur)
Pekâlâ. Tamam. Pekâlâ. Son senaryomu -hani şu herkesi geri gönderdiğimizi- yazarken, "Vay be, bu sefer hiç kimseyi öldürmedik," diye düşündüğümü hatırlıyorum. Ardından dizide tayfaları öldürdüğümüz tüm o yöntemleri düşünmeye başladım. Sonra da bu ölümlerin onlar için gerçek olduğunu düşündüm. Gerçek insanların gerçek ölümleri… Daha sonra insanları öldürdüğüm tüm o aptalca yolları düşündüm. Yalnızca ölümlerin kendisi değil, onlarla ilgili her şey de aptalcaydı. İnsanları öldürebileceğim bir duruma sokmak için bulduğum aptalca sebepler işte. Saçma sapan tesadüfler. Durduk yerde yaşanan olaylar. Benim veya başka bir yazarın kimse karşı çıkmadığı için kullandığımız tüm o siktiri boktan hileler. Sonra dışarı çıkıp sarhoş oldum ve-
FINN
(başını sallayarak)
Ayıldığında tekrar yazmaya çalıştın ama yazacak bir şey bulamadın.
NICK
İnsanları öldürmek istemediğim için yazamadığımı düşündüm. Onların ölümünden sorumlu olduğum için.
FINN
(yeniden diz çökerek)
İçini kemiren asıl şey, onları öldürürken sorumlu davranmamış olman. Ölümlerimizi yazmasaydın bile hepimiz bir gün ölecektik. Bu reddedilemez bir gerçek. Sanırım sen de bunun farkındasın.
NICK
Ve ben size kötü ölümler verdim - üstelik daha iyilerini verebilecekken.
FINN
Evet. Sen Azrail değilsin Nick. Sen bir generalsin. Generaller bazen askerlerini ölümlerine yollarlar. Önemli olan bunu aptalca yapmamalarıdır.
NICK
(tekrar kalabalığa bakarak)
Benden daha iyi ölümler yazmamı istiyorsunuz.
FINN
Evet. Ölümleri biraz azaltırsan da fena olmaz. Ama daha iyi ölümler istiyoruz. Biz zaten öldük. Artık bizim için çok geç. Fakat hepimizin değer verdiği ve hâlâ hayatta olan kişiler var. Deyim yerindeyse onlar da bir gün kaleminin altından geçebilirler. Onların bundan iyisini hak ettiklerini düşünüyoruz. Ve artık sen de öyle düşündüğünün farkındasın.
NICK
Tüm bu yaşananlardan sonra hâlâ bir işimin olacağını farz ediyorsun.
FINN
(tekrar ayağa kalkarak)

Merak etme, bir şey olmaz. Herkese çevrimiçi medyada kurgu ile interaktif performans arasındaki sınırı keşfettiğini söyle yeter. Bu son derece meta bir bahane ve zaten hiç kimse karakterlerinin gerçekten hayat bulduğuna inanmaz. İnsanlar en fazla senin bu konuda pislik yaptığını düşünürler. Ama daha önce de sana pislik gözüyle bakan pek çok kişi vardı.

NICK

Sağol be.

FINN

Hey, sana söyledim; ben ölüyüm. Boş konuşacak vaktim yok. Şimdi tekrar sızıp kal ve bu sefer gerçekten uyan. Sonra da bilgisayarının başına geç. Yazmayı dene. Daha iyi şeyler yazmayı dene. Ve bu kadar içmekten vazgeç. İçince sapıtıyorsun.

NICK KAFA SALLAR, ARDINDAN SIZIP KALIR. FINN VE KIRMIZI ÜNİFORMALI MÜRETTEBATI ORTADAN KAYBOLURLAR (OLDUĞUNU VARSAYIYORUM).

***

Gidip dizüstü bilgisayarımı çalıştırdım.

Sonra dizi için bugüne dek kaleme aldığım en ama en iyi senaryonun ilk otuz sayfasını yazdım.

Sonra yığılıp kaldım çünkü hâlâ biraz sarhoştum.

Şimdi yine uyanığım, akşamdan kalmayım ve bunu yazarken ağlıyorum çünkü yeniden yazabiliyorum.

***

Bloğumu işte burada sonlandırıyorum. Bu blog yapması gerekeni yaptı - tıkanıklığımı aşmamı sağladı. Artık yazacak senaryolarım, denetleyecek yazarlarım ve parçası olacağım bir dizim var. Onlara geri dönme vaktim geldi.

Bazılarınız bunun bir dalavere olup olmadığını sordunuz. Sahiden tıkanıp kalmış mıydım, yoksa bu alternatif yaratıcılık alanında yapılan bir egzersiz -lazerler, patlamalar ve uzaylılar hakkında çok fazla yazı yazan birinin tuhaf yan projesi- miydi? Ve karakterlerim gerçekten hayat buluyor muydu?

Eh, bir düşünün. Benim işim kurgu. Hatta bilimkurgu. Sürekli saçma sapan şeyler uydururum. Böyle bir durumda en mantıklı açıklama nedir:

Her şeyin kurgudan ibaret olması mı, yoksa bu blogda yazdıklarımın gerçekten gerçek olması ve gerçekten yaşanması mı?

En mantıklı cevabın ne olduğunu biliyorsunuz.

Şimdi tek yapmanız gereken ona inanıp inanmadığınıza karar vermek.

Bir düşünün ve beni haberdar edin.

O zamana kadar hoşçakal internet.

Nick Weinstein, Başyazar,

Gözüpek'in Serüvenleri

TEŞEKKÜR

Bu romanı bir bilimkurgu dizisinde çalıştıktan sonra yazdım; o nedenle başka bir şey yapmadan önce izin verin şu feragatnameyi yazayım:

Kırmızı Üniformalılar, Stargate: Universe dizisiyle uzaktan yakından alakalı değildir. Bu kitabın o tecrübeme yönelik üstü kapalı bir hiciv olduğunu umanlar hayal kırıklığına uğrayacaklar. Hatta Stargate: Universe dizisinin Gözüpek'in Serüvenleriyle taban tabana zıt olduğunu iddia edebilirim -SG:Unun akıllıca, özenle yazılmış ve bilimsel öğelerini akla yatkınlık çerçevesinde tutmaya özen gösteren bir çalışma olması itibarıyla.

SG: Uda yaratıcı danışman olarak çalışmak cidden hoşuma gitti; ayrıca çok eğlendim. Tabii hem türün bir hayranı, hem de dizide görev alan ve katkılarını ekranda kendi gözleriyle görebilen biri olarak onu seyretmekten de büyük zevk aldım. Kısacası harika bir tecrübeydi. Bu kitabı adadığım kişiler arasında Brad Wright ile Joe Malozzi, yani beni diziye alan SG:U yapımcıları da var. Fakat SG. Unun oyuncu kadrosuna, teknik ekibine, yazarlarına ve çalışanlarına da saygılarımı sunmak isterim. Dizinin daha uzun sürmemiş olması çok yazık ama hiçbir güzel şey sonsuza kadar sürmez.

Ayrıca bu romanı Amerikan Bilimkurgu ve Fantezi Yazarlarının, yani dünyadaki (hattâ henüz teyit etmenin bir yolu bulunmasa da muhtemelen bütün evrendeki) en büyük BK/F yazarları derneğinin başkanlığını yürütürken yazdım.

Yıllar içerisinde ABKY'nin başkanlığını yapan birinin esasen bu işe bir senelik yaratıcı üretkenliğini ve muhtemelen akli dengesini feda edebileceğine yönelik duyumlar almışlığım vardı. Bunun doğru olmadığını söylemekten mutluluk duyuyorum - ve benim durumumda doğru olmamasının sebebi, derneğin üyeler için geçmişteki diğer tüm yönetim kurulları kadar (hattâ belki daha bile fazla) sıkı çalışan son derece akıllı, kendini işine adamış bir ABKY yönetim kurulundan yardım almamdı.

Buna istinaden Amy Sterling Casil, Jim Fiscus, Bob Howe, Lee Martindale, Bud Sparhawk, Sean Williams ve özellikle de Mary Robinette Kowal'a en içten teşekkürlerimi, takdirlerimi ve minnetlerimi sunarım. Sizlerle beraber hizmet vermek bir şerefti.

ABKY'de gönüllü çalışan ve onu bir parçası olmaktan gurur duyduğum bir yazarlar teşkilatı haline getiren diğer herkese de teşekkürler.

Ne zaman bir roman yazsam nihayet kitap şeklinde basıldığında ilk halinden ne kadar güzel olduğuna hep hayret etmişimdir. Bunun sebebi yol boyunca pek çok harikulade insanın onu geliştirmesidir. Bu kitaba yardım edenler arasında editörüm Patrick Nielsen Hayden, Tor sanat yönetmeni İrene Gallo, kapak ressamı Peter Lutjen, kopya editörü Sona Vogel, metin tasarımcısı Heather Saunders ve yapım editörü Rafal Gibek de bulunmaktadır. Ayrıca Tor'daki basın danışmanım Cassie Ammerman ve elbette çalışmalarımı yayınlamayı sürdürüp bu yüzden beni mutluluktan havalara uçuran Tom Doherty de teşekkürü hak etmektedir. Menajerim Ethan Ellenberg ile yurtdışı satışlarımı takip eden Evan Gregory'ye de teşekkürler.

Kırmızı Üniformalılar paha biçilmez geribildirimlerde bulunan ve kitabın bilim-kurgu televizyonculuğuna yapılmış bir karalamadan fazlası olduğuna (tabii biraz öyle olduğu da belli) dair beni temin eden küçük bir ön okur grubu tarafından okundu. Buna dayanarak (her zamanki gibi)

Regan Avery,

Karen Meisner, Wil Wheaton, Doselle Young, Paul Sabourin, Greg DiCostanzo ve genel anlamda bana katlandığı için de teşekkürü hak eden eşim Kristine Scalzi'ye teşekkürlerimi sunarım.

Ve son olarak sana da teşekkürler sevgili okuyucum. Daha fazlası için geri gelmenden memnunum. Sen gelmeyi sürdürdükçe ben de yazmayı sürdüreceğim. Bu sana sözüm olsun.

John Scalzi,

22 Temmuz 2011

Dip Notlar:

1

Sentetik oluşumların biyolojik yapısıyla ilgilenen bir biyoloji alt dalı. Bilimkurgu romanlarındaysa “zeno (orj. xeno)” terimi daha çok dünyadışı varlıklar için kullanılır, -çn

2

Suda ilerleyen bir geminin arkasında bıraktığı takoz biçimli dalga -çn

3

Q’eeng ismi “Kiing” diye okunur ve “King” sözcüğü İngilizcede kral anlamına gelir -çn

4

Dağlarda veya ormanlarda yaşadığı rivayet edilen, insan şeklinde ama ondan daha iri ve kıllı olan efsanevi bir yaratık -çn

5

İncil’de Tanrı’nın ilk altı günde evreni, yedinci günde de insanı yarattığı anlatılır, -çn

6

Bir uzay gemisinin navigasyon işlerinden sorumlu subay -çn

7

17. yüzyılın başlarında doğmuş bir Japon halk tiyatrosu türü -yhn

8

Dalavereler çeviren ve bu sebeple öldürülen eski bir Rus papazı -çn

9

ABD merkezli lüks bir otel zinciri -çn

10

18001ü yıllarda kullanılan, daha sonra halka sergilenmeye başlanan yelkenli bir savaş gemisi -çn

11

Orj. Freedom Trail; Boston'da kırmızı tuğlalardan yapılmış 4 kilometrelik ünlü bir gezinti yolu -çn

12

İkinci Dünya Savaşı sırasında Doğu Cephesi'nde İttifak Devletleri ile Sovyetler Birliği arasında yapılan muharebelerin genel adı -çn

13

Haiti'den çıktığı düşünülen vudu (orj. voodoo) inanışına göre uygun ayinlerin ardından bir kimsenin temsili bebeğine verilen her

türlü zarar o kişiye de verilir -çn

14

Yetersiz beslenmeden kaynaklanan ve ölüme kadar gidebilen bir hastalık -çn

15

Orj. Strong Anthropic Principle; Gerek evrenin, gerekse onun dayandığı temel parametrelerin belirli bir safhada o evreni gözlemleyecek varlıkların yaradılışına imkân tanımak zorunda olduğunu iddia eden felsefi bir teori -çn

16

Uzay Yolu dizisinde Kaptan Kirk'ün Bilim Subayı McCoy'a taktığı lakap -çn

17

ABD'nin San Diego kentinde her yıl düzenlenen; çizgi roman, bilim-kurgu/fantezi, sinema/televizyon gibi farklı tür ve alandaki pop kültürü unsurlarını bir araya getiren; ziyaretçilerin genellikle kostüm giyerek katıldıkları uluslararası bir fuar -çn

18

Ünlüleri ve medyayı konu alan bir blog sitesi -çn

19

Otomatik viteslerde "D" harfi ileri vites için kullanılır -çn

20

Frank Herbert'ın yazdığı, daha sonra sinemaya da uyarlanan ünlü bir bilimkurgu roman serisi -çn

21

Dune romanlarının geçtiği, devasa kum solucanlarıyla dolu gezegene atıfta bulunuluyor -çn

22

Amerika'da bir güzel sanatlar okulu -çn

23

Doğal hadiselerin sebebini araştıran bilim dalı -çn

24

Dini bir dergi -çn

25

Mormon Kilisesi'nin kutsal kitabı -çn

26

Karadelik, galaksi, önyıldız gibi bir yerçekimi kaynağına düşen maddenin oluşturduğu bir yapı -çn

27

Bir nesnenin tüm kütlesini içine alacak olsa kurtulma hızının (kütlenin yerçekiminden kaçmak için gereken minimum hızın) ışık

hızına eşit olacağı kürenin yarıçapı -çn

28

İnsan harici varlıklarla yaşadığı tecrübeler hakkında yazdığını iddia eden ünlü bir korku romanı yazan -çn

29

Ses, görüntü ve/veya yazı içeren yayınların internet üzerinden paylaşılması -çn

30

Birtakım özellikleri sebebiyle dizi, sinema ve tiyatro senaryoları yazarken kullanılan bir yazım programı -çn

31

İnternette anonimlik sağlayan ücretsiz bir yazılım -çn

32

New York'ta yetişkinler için çok çeşitli alanlarda ders veren özel bir eğitim kurumu -çn

33

Güçlü bir ağrı kesici -çn

34

Genellikle uyuşturucu bağımlılığı tedavisinde kullanılan, morfine benzese de ondan daha hafif bir ilaç -çn

35

Google arama motorunun kullanıcıları isterlerse internet sitelerinde belirli bir sözcük veya tümce geçtiği takdirde kendilerine e-posta

yoluyla haber verilmesini sağlayabilirler. Bu hizmet "Google Alerts" adını taşımaktadır -çn

36

Kurgu ile okuyucu arasındaki sınırı ifade eden sanatsal bir terim -çn

37

Blog ve haber siteleri gibi düzenli olarak güncellenen web sayfalarındaki değişiklikleri internet kullanıcılarına haber veren bir iletişim

teknolojisi -çn

38

Bir viski markası -çn

39

Yoda, Yıldız Savaşları filmlerinde bilgeliğiyle tanınan bir Jedi ustasıdır -çn

40
Birbirinden farklı aşçılık yöntemleri kullanılarak hazırlanan yemekler -çn
41
University of California, Los Angeles -çn
42
ABD’de ünlülerle ilgili magazin haberleri yayınlayan bir televizyon kanalı -çn
43
ABD’de ağırlıklı olarak kadın izleyicilere uygun romantik yayınlar yapan bir televizyon kanalı -çn
44
Bir GSM operatörü -çn
45
Bu isim genellikle erkeklere verilir -çn
46
Standart bir maratonun yarı uzunluğundaki (yaklaşık 21 km.) koşu yarışı -çn__

Üstkurmaca

Vikipedi, özgür ansiklopedi

Üstkurmaca (*İngilizce: Metafiction*), klasik anlamdaki (postmodernite öncesi) tüm kurmaca türlerine atıfta bulunan bir kurmaca türüdür.

Gerçek ile kurmaca arasındaki ilişkiyi sorgulamak/sorunsallaştırmak için bilinçli ve sistemli olarak dikkati, anlatının bir kurmaca olduğuna çeken kurmaca türüdür. Genellikle ironi ve yazarın anlatıya müdahalelerini içerir (yazarın da karakter olması). Bu anlamda, günümüz tiyatrosuyla karşılaştırılabilir; günümüz tiyatrosu, seyircinin bir oyun seyrettiğini unutmasına izin vermez. Üstkurmacada okurlara, bir kurmaca ürünü okuduklarını unutmalarına izin vermez.

Üstkurmaca ilk kez modern ve postmodern edebiyatla ilişkilendirilmiştir; ancak, üstkurmaca ögelerine Cervantes'in Don Quixote'u ve hatta 14.yüzyılda yazılan Chaucer'ın Canterburry Tales'ında da rastlamak mümkündür.

1960'ların başlarında John Barth, Robert Coover ve William H.Gass gibi yazarlarca göze çarpmaya başlamıştır.

Bir grup Fransız roman yazarı,"yeni roman" (new novel) anlamına gelen "Nouveau Roman"adlı bir kurmaca türü oluşturmuşlardı. Bu "yeni roman" edebiyatı o kadar ileriye taşıdı ki üstkurmaca tekniği "roman nedir?" sorusunun tanımını geride bıraktı ya da tekrar sorgulanmasına yol açtı. Nouveau Roman, romanın genel-geçer kurallarından sıkılması muhtemel okurlar için ortaya çıkarılmış bir roman türüydü.

Üstkurmacayı Gösteren Özellikler:

Kendi içinde bir kurmaca anlatan bir kurmaca. (Hamlet'in babasını amcasının öldürüp öldürmediğini anlamak için düzenlediği oyun sahnesi - a play within a play)

- Roman yazan bir insanı anlatan bir roman. (Secret Window, Secret Garden, At Swim-Two-Birds, Atonement, The Curious Incident of the Dog in the Night-Time)
- Roman okuyan bir insanı anlatan bir roman. (Neverending Story, If On a Winter's Night a Traveler)
- Kendi içinde başka bir romanı anlatan bir roman. (Sophie'nin Dünyası)
- Başlık, paragraf ya da olay örgüsü gibi hikâye türünün belli başlı kurallarına göndermeler yapan hikâye. (John Barth'ın Lost in the Funhouse).
- Linear olmayan bir roman (kurgusu başı, gelişme bölümleri ve sonu şeklinde sistemli olarak ilerlemeyen), olay öğrüsünün ortadan ya da sonundan başlanarak anlatıldığı bir roman. (B. S. Johnson'ın The Unfortunates adlı eseri, Julio Cortazar'ın Rayuela'sı).

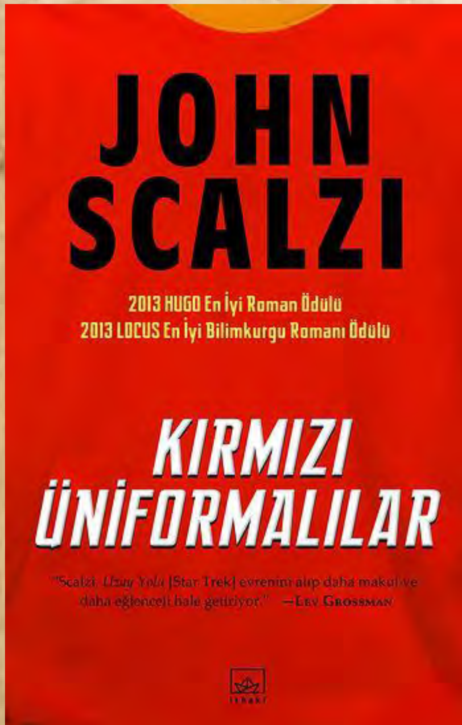
- Olay örgüsüyle ilgili dipnotlar. (anlatım devam ederken yazarın araya girip kendi fikirlerini dile getirmesi.), (Pale Fire, House of Leaves).
- Yazarın da romanın bir karakteri olması. (Sık sık araya girerek fikirlerini dile getirmesi yazarı da olay örgüsüne katar.), (A Series of Unfortunate Events, Life of Pi, Everything Is Illuminated, John Fowles'un Fransız Teğmenin Kadını).
- Kurmaca bir hikâye okuyan karakterin olduğu bir film. (The Princess Bride, Disney Channel'ın Life is Ruff'ı)
- Karakterin mırıldandığı, ıslık çalarak eşlik ettiği ya da dinlediği radyodaki şarkı ya da show veya film müziği ya da izlediği bir Şov programı ya da film içeren bir film ya da televizyon programı. (The Simpsons'ın Homer's Triple By-pass bölümünün son sahnesi, ya da Sam Carter'ın Stargate SG1'in Chimera adlı bölümünde çalan şarkıyı mırıldanması).
- Başka bir romanın/eserin mekânını, zamanını, olay örgüsünü ya da karakterlerini başka bir perspektifle yeniden sunan benzer/paralel bir roman. (Tom Stoppard'ın Rosencrantz & Guildenstern Are Dead'i - Shakespeare'in Hamlet'inde geçen iki karakterdir.)
- Okuyucunun hikâyeye tepkisini önceden tahmin eden bir hikâye…
- Bir hikâyede kendilerinden yapılması beklenen eylemleri yapan karakterler. (Scream, Who Framed Roger Rabbit).
- Bir kurmacanın içinde olduklarını dile getiren/gösteren karakterler. (Stranger than Fiction, "The Great Good Thing", Puckoon, Spaceballs: the Movie)
- Y'nin "bizim dünyamız" olduğu aldatmacasını verebilmek için, kurmaca Y'nin yeni bir kısmı/parçası içinde kullanılan kurmaca X'in önceden varolan gerçek kısmı. (Clerks'deki Dante Hicks ve Randal Graves'in Star Wars ile ilgili yaptıkları konuşmayı içeren sahne).
- Yazarla iletişim içinde olan kurmaca bir karakter. (yazara laf atan karakter)(She-Hulk, Animal Man, Betty Boop, Daffy Duck).
- Yazdığı diyaloğa kendisini kendisinin yarattığı bir karakter olarak sokan yazarla iletişim içine giren bir karakter arasındaki diyalog. (yazarla karakter arasındaki bir diyolog), (Godel, Escher, Bach).

Çağdaş yazarlardan Paul Auster, yazılarında tüm dikkatini üstkurmacada toplamıştır ve belki de bu türün en aktif roman yazarıdır.

İnternetten Derlediğim Kitap Hakkındaki Güzel Yazılar

Kırmızı Üniformalılar

John Scalzi'nin *Yaşlı Adamın Savaşı* isimli eseri, İthaki Yayınları bünyesinde yayına hazırladığım ilk bilimkurgu romanıydı. Yayınevinin o zamanki editörlerinden pek sevgili Evrim Öncül dosyayı bana ilettiğinde epey heyecanlanmıştım. Heyecanlanmakta da haklıydım, çünkü o andan itibaren son derece eğlenceli bir macera başladı benim için (tabii okurlar için de). Mart 2012 ile Ocak 2013 arasında, rekor denebilecek bir sürede seriyi tamamladığımızı görüyorum dönüp bakınca. Ben de serinin tüm romanları üzerinde çalışma fırsatını yakaladım.

Bundan üç ay kadar önce ise heybetli editörümüz Yankı Enki bu kez Scalzi'nin en az Yaşlı Adamın Savaşı serisi kadar gürültü koparan, Hugo ve Locus gibi en önemli bilimkurgu-fantezi ödüllerini toplayan *Redshirts*romanının çevirisini bana ilettiğinde, belki biraz klişe gelecek ama eski bir dostla buluşur gibi hissettim.

Elimdeki diğer dosyaları teslim ettikten sonra işe koyuldum. Romanın çevirisi Yaşlı Adamın Savaşı serisinde olduğu gibi Cihan Karamancı'ya aitti. Cihan'ın 10'a yakın çevirisi üzerinde çalıştığım için nerede ne yapmam gerektiğini gayet iyi biliyordum. Fakat *Kırmızı Üniformalılar*'ın en ayrıksı yönlerinden biri, *Yaşlı Adamın Sa-*

*vaşı'*nın aksine konvansiyonel bir bilimkurgu eseri olmaması. Tanıtım metninde de belirttiğimiz gibi, bu roman bir bilimkurgu olduğu kadar 'üstkurmaca' dediğimiz edebi anlayışın özelliklerini de taşıyor (sürprizi bozmadan ancak bu kadarını açıklayabilirim).

Uzun lafın kısası, romanın bu konuyla ilişkili ince ayrımlarını yakalamak için ilaveten çaba harcadım. Tabii romanın dilini mümkün olduğunca pürüzsüz ve akıcı kılmak, metni çeviri kokmaktan uzaklaştırmak ve teknik detayları yakalayabilmek için de birtakım dokunuşlarda bulundum. "Bu sefer pek uğraştırmayacak herhalde," deme yanılgısına düştüğüm bir roman daha beni yine epey uğraştırdı ama değdi. Sonunda teslim tarihini her zamanki gibi aşsam da dosyayı içime sinen bir şekilde yayınevine teslim ettim.

Kırmızı Üniformalılar sadece bilimkurgu hayranlarını değil iyi edebiyattan hoşlanan herkesi memnun edecek diye düşünüyorum. Yaz mevsiminin eşiğinde olduğumuz şu çalkantılı günlerde bize oralarda bir yerlerde, ama aklımızda ama uzayın derinliklerinde bambaşka dünyaların da olabileceğini hatırlatan bir roman okumayı kim istemez?

Ozancan Demirışık

Zaman ve uzayda tehlikeli bir macera!

"Mizahı tartışmalı olsa da Kırmızı Üniformalılar'da ortalama bilim-kurgu okuyucusunu gülümsetebilecek bölümler mevcut. Scalzi'nin evren, bireyin iradesi, gerçeklik ve farkındalık ilişkisi üzerine okuyucuyu düşündürücü paragrafları da cabası. "

Ülkemizde adını *Yaşlı Adamın Savaşı*'yla duyurmuş olan ödüllü Amerikalı bilim kurgu yazalı John Scalzi'nin Star Trek evreninde geçen, bilim kurgu ve komedi türlerini sentezlediği yeni kitabı*Kırmızı Üniformalılar* geçtiğimiz günlerde yazarın öteki kitaplarını da okuyucuyla buluşturan İthaki Yayınları'nca okuyucuya sunuldu.

(Üst) Kurguya kısaca bir göz atalım: Asteğmen Andrew Dawl, Evrensel Birlik'in bayrak gemisi Gözüpek'e atanmış, bu da ona dış görevlerde filonun en ünlü subaylarıyla birlikte çalışabileceği saygın bir konum kazandırmıştır. Andrew için her şey yolunda görünmekte, hayat tıkırında gitmektedir. Ta ki her dış görevin uzaylılarla ölümcül mücadeleleri kapsadığını, her görevde en azından düşük rütbeli bir görevlinin öldüğünü ve esrarengiz bir biçimde subayların hiç zaiyat vermeden hayatta kaldığını öğrenene dek. Her dış görev zamanı geldiğinde gemide kahvenin bitmesi ve zor zamanlar geldiğinde

yapılması bilimsel olarak mümkün olmayan şeyleri gerçekleştirebilen makina gibi gizemler de cabası.

Astağmen Andrew Gözüpek'in gerçekten ne olduğuyla ilgili bir bilgiye tesadüf edene kadar kaygılı günler sürüp gider. Ardından öğrendiği bilgiyi arkadaşlarıyla paylaşır; onlara yaptığı çılgınca ve riskli teklifin ardından çok geç olmadan hayatlarını kurtarmak adına zaman ve uzayda tehlikeli bir maceraya çıkarlar.

Öncelikle kitabın olumsuz yanlarından başlayalım. *Kırmızı Üniformalılar* maalesef içindeki karakterlerin şahsına münhasır bir dokusu olmayan, hepsinin birbirine benzediği ve birbiri gibi konuştuğu sorunlu bir karakter yapısına sahip. "Konuşmak" demişken kitabın neredeyse bütünüyle diyaloglardan oluştuğunun altını çizmekte yarar var. Hayır, betimlemelerin zayıflığını kastetmiyoruz. Ne hikâyenin merkezindeki uzay gemisi Gözüpek'e, ne de karakterlere dair hemen hemen hiçbir betimleme mevcut değil. Bu kitabı bir yandan hızlı okunur ve kolay kılmakla birlikte, öte yandan kurgunun bulanık bir şekilde imgelenmesine sebep oluyor. Elbette okuyucunun hayal gücü belirleyici, göreceliliğe kapı aralayan, boşlukları okuyucunun dolduracağı bir alan elzemdir. Fakat bir an C.S. Forester'ın kitaplarındaki gemilerin hiçbir betimleme olmadan yazıldığını düşünelim. Şüphesiz, en kibar ifadeyle "ilginç" olurdu. Bunun yanı sıra kitabın ikinci kısmında, hikâyesinde derin, keşfedilebilir bir yan olduğunu ifade etmek için, Scalzi'nin anakurgudan ayrı, farklı hikâyelerden oluşan üç bölümlük kodeks yazdığını belirtmeliyiz. Aslında bu kodeksleri bilinçdışı bir günah çıkarma tezahürü olarak yorumlamak mümkün; zira kurgunun temeli yeterince derinlikli işlenmeyince, yazarın

kurgusunun keşfedilecek derinlikleri olduğuna vurgu yapması bir nevi biçimsel bir kendini ele veriş olarak adladırılabilir.

Yalın ve akıcı

Eserin olumlu yanlarına gelecek olursak, yazın herhangi bir plajda 3-4 saat içinde okuyabileceğiniz, yalın ve akıcı bir eser olduğu şüphesiz. Mizahı tartışmalı olsa da ortalama bilim-kurgu okuyucusunu gülümsetebilecek bölümler mevcut. Scalzi'nin evren, bireyin iradesi, gerçeklik ve farkındalık ilişkisi üzerine okuyucuyu düşündürücü paragrafları da cabası.

Fakat bitirmeden şunu belirtmek gerekiyor ki, Scalzi röportajlarında kitabı beş haftada bitirmekle övüneceğine, hepsi tek bir ağızdan konuşan karakterlerine ve olmayan betimlemeleri üzerinde biraz daha derinlikli bir tasarım sürecine müdahil olmalıydı. Fakat başarılı kitaplar yazmış birçok genç yazar; bir kez medya desteğini alıp "best-seller" unvanıyla vitrinlere çıkınca, çoğunlukla estetiği bir yana bırakıp tembellik ve acelecilik gafletine düşerek eskisi kadar iyi olmayan, "kitsch" kitaplar yazabiliyor. Okuyucuya naçizane tavsiyem Scalzi okumak arzusundaysalar, bu kitabı erteleyip *Yaşlı Adamın Savaşı*'yla başlamaları.

---

*__Alıntı:__ Sabitfikir'den

* **Görsel:** Deviantart'dan

Kırmızı Üniformalılar (Redshirts) – John Scalzi

Eğer uzun süredir birçok gerçekçi bahane nedeniyle kitap okuyamıyorsanız… Akıcı çizgi romanlar okuyarak, bol bol yarım saatlik diziler izleyerek bilim kurgu – fantastik kurgu açlığınızı gideriyorsanız... Minik ama çok önemli detaylarla uğraşırken bir yandan da çok yoğun iş temposuyla boğuşuyor ama bir yerden tekrar başlamam lazım diyerek birçok kitabı elinize alıp yarım bırakıyorsanız…

Kırmızı Üniformalılar bu döngüyü kırmak için çok güzel ve eğlenceli bir seçenek.

Kitabın Konusu:

Gözüpek (Intrepid), Evrensel Birlik'in önemli araştırma gemilerinden biridir. Gemiye yeni atanan farklı görevlerdeki beş tayfa (Dahl, Hanson, Finn, Duvall ve Hester) kısa sürede gemide olağan dışı olayların döndüğünü farkeder. Onlar gemide neler döndüğünü araştırırlarken biz de Gözüpek'i ve mürettebatını onların gözünden tanımaya başlarız.

Amiral Abernathy, Bilim subayı Q'eeng, Başmühendis West ve subay Kerensky sıklıkla gemi dışı görevlere çıkmakta, uzaylı yaratıklarla girilen mücadelelerde bu subaylarla birlikte görev alan kırmızı üniformalı kıdemsiz tayfalar mutlaka ölmektedir. Tayfaların ölüm oranı, savaş gemilerindeki tayfa ölüm oranlarından bile fazladır. İşin ilginç tarafı bu kadar tayfa zaiyatına rağmen 4 kıdemli subaya hiç bir şey olmamasıdır.

Dahl ve arkadaşları yaptıkları araştırma sonucunda, dünya tarihinde, dış görev istatistikleri Gözüpek'inkine yakın tek uzay gemisi olduğunu fark ederler: Birleşmiş Gezegenler Federasyonunun gemisi Atılgan. Fakat Atılgan, Uzay Yolu adlı bir dizinin kurgusal gemisidir ve gerçekten var olmamıştır. Gözüpek'in Atılgan ile ne gibi bir ilişkisi olabilir? Gemideki ölümler nasıl engellenebilir?

Dahl ve arkadaşları sıra kendilerine gelene kadar arkadaşlarının birer birer ölmesini izlememeye karar verirler ve araştırmalarına devam ederek bu sorunu çözmek için bir plan yaparlar.

Kırmızı Üniformalılar – Genel Tanıtım

Öncelikle Kırmızı Üniformalıların, 2013 yılının bol ödüllü romanlarından olduğunu söyleyerek başlamak gerek. En iyi roman dalında 2013 Hugo ödülünü ve en iyi bilimkurgu romanı dalında 2013 Locus ödülünü kazanmış.

2011 yılında Amerika'da Tor yayınevi tarafından yayınlanmış. Dilimize ise, Tor Yayınevinin Türkiye'deki karşılığı diyebileceğimiz İthaki Yayınevi tarafından 2014 yılında kazandırılmış.

Kitap, edebiyatta ***üstkurmaca (metafiction)*** olarak adlandırılan ve gerçek ile kurmaca arasındaki ilişkiyi sorgulayan tarzda anlatılmış. Konu ilerlerken karakterlerin en büyük sorunu kendi gerçeklikleri ve kurgu içindeki önem dereceleri olmaya başlıyor.

Kırmızı Üniformalılar, ana hikâye ve üç ek bölümden oluşuyor. Scalzi, neden 3 ayrı hikâye eklediğini kendi bloğunda uzun uzun anlatmış. Ben bunu bir iç dökme, kendini rahatlatma veya bahane bulma gibi algıladım açıkçası. Ana hikâyeyi ne kadar keyifli bulduysam sonradan eklenen 3 finali bir o kadar sıkıcı buldum. Yazar bu üç bölümün ne kadar gerekli olduğunu ispatlamaya istediği kadar çalışsın ben hikâyenin içerisine daha kısa ve doyurucu olarak yedirilmesi daha iyi olurdu kanısındayım.

Kitapla ilgili ek detaylar

Sihirli Kutu: Çözülemeyen olayları çözerken kolay görevlerde sonuç üretemeyen, nasıl çalıştığı bilim subayları tarafından çözülememiş bir kutu.. Kutu olgusu, iki sebeple akışın içerisinde yer alıyor bana göre.

Birincisi, Arthur C. Clarke göndermesi olarak. Arthur C. Clarke'ın ünlü sözü "Yeterince gelişmiş bir teknoloji, büyüden ayırt edilemez." ile kutunun çalışma prensibi açıklanıyor. Yaşlı Adam'ın Savaşında ünlü bilimkurgu yazarlarına çok fazla gönderme yer alıyordu, Kırmızı Üniformalılar'da ise dikkatimi çeken tek gönderme bu oldu diyebilirim.

İkinci neden ise, bilimkurgu dizilerinin yüzeyselliğinin vurgulanması bence. Bilimsel detaylarla açıklama yoluna gitmeden ileri teknoloji ürünü olduğu söylenen bir aletin her sorunu çözmesinin hem karakterler hem de izleyici açısından tatmin ediciliğinin sorgulanması. Yazar, teşekkür bölümünde Kırmızı Üniformalıların, Bilimkurgu Tele-

vizyonculuğuna yapılmış bir karalamadan daha fazlası olduğunu iddia ederken de aslında “biraz da olsa” Bilimkurgu Televizyonculuğuna yapılmış bir karalama olduğunu itiraf ediyor parantez içinde. Kitap içerisinde yer alan tek karalama olmamakla birlikte ilk karşılaşılan örneğin bu sihirli kutu olduğunu söyleyebiliriz.

Hiperdalga ileri teknoloji iletişim aracı: Bir yandan yüzeyselliği yüzünden diziler eleştirilirken bir yandan da kitabın kendisinde 2400’lü yıllara ait olabilecek ileri teknolojiye pek rastlanmıyor aslında. Çalışma prensibi çok yüzeysel bir şekilde açıklanan hiperdalga iletişim aracı yüksek teknolojiye dair yegâne örnek diyebilirim. 2400 yılı için yine de çok ilkel kalabilecek bu alet milyonlarca ışık yılı uzaklıktaki gezegenlerle iletişim kurmayı sağlıyor. Kitaptaki açıklama şu şekilde:

“Uzay/zamanda bir tünel açıp pek çok ışık yılı uzaktaki başka bir terminalle eş zamanlı bağlantı kurmak büyük miktarda enerji gerektirirdi ve enerji bedava değildi”

Captain Video: Kırmızı Üniformalıların kıdemsiz figüranları, Atılgan hakkındaki bilgiye ulaştıktan sonra bilimkurgu dizilerini araştırmaya başlıyorlar. Kaptan Video dizisi hakkındaki bilgiye de bu kısımda rastlıyoruz. “Hakkında bilgiye rastladığım ilk bilimkurgu dizisi Kaptan Video diye 1949 yapımı bir şeydi. İlk Uzay Yolu ise onun 20 yıl sonrasına denk geliyor.”

Kaptan Video dizisini araştırdığımda, televizyon için hazırlanan ilk Bilimkurgu dizisinin İngiliz yapımı Russom’s Universal Robots olduğunu ve BBC’de yayınlandığını öğrendim. Kaptan Video ise ilk Amerikan yapımı bilimkurgu dizisi ve Star Trek’in de ilham kaynağı olduğu belirtiliyor. Kaptan Video, 1949’dan 1955’e kadar, hafta içi her gün yayınlanmış yarım saat süren bir dizi. Konusu gelecekte geçiyor. Kaptan Video’nun liderliğinde Video Rangers adıyla adalet için savaşan gelecek savaşçılarının maceraları anlatılıyor.

TV Dizisi: Şubat 2014 tarihli blog yazısında Scalzi, Kırmızı Üniformalıların mini bir televizyon dizisinin çekilmesinin planlandığını duyurdu.

İyi okumalar,

Alıntı: Kurgu-bilim’den

John Scalzi Hepimizi Kırmızı Üniformalı Yapmaya Hazır!

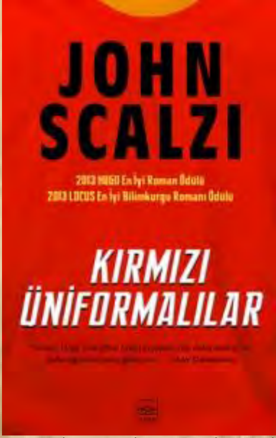
***Yaşlı Adamın Savaşı* serisi ile tanıyıp kısa zamanda bağrımıza bastığımız esprili yazar John Scalzi, yeni bir heyecan yaratmak için bir kez daha dilimize konuk oluyor.**

2013'te **Hugo** ve **Locus** ödüllerini <u>En İyi Roman</u> dalında kucaklayan **Kırmızı Üniformalılar** kitabı sonunda Türkçede! Yazarın diğer kitaplarında olduğu gibi *İthaki Yayınları* tarafından basılan eserin konusuna hızlı bir bakış atalım:

Evrensel Birlik'in bayrak gemisi Gözüpek'e atanan Asteğmen Andrew Dahl, çok geçmeden bazı gerçeklerin farkına varır. Her dış görevde uzaylılarla ölümcül bir mücadeleye girilmekte, geminin kıdemli subayları bu mücadelelerden daima sağ çıkmakta ve düşük kıdemli bir tayfa muhakkak ölmektedir. Bu konuyu araştırmaya başlayan Andrew ve meslektaşları, hayatlarını kurtarmak için zaman ve uzayda son derece tehlikeli bir yolculuğa çıkarlar.

Yetmedi mi? Emin olun bize de yetmedi! Biz de hızımızı alamayıp ***Patrick Rothfuss***'un kitaba dair **görüşlerini** sizler için çevirdik:

Lafı dolandırmadan söyleyeyim, ben bu kitabı sevdim.

Daha fazla ayrıntıya girmemi isterseniz, girebilirim. Ama meselenin özü bu.

Kitaba dair spoiler vermem. Onun yerine şunu söyleyeyim: Bu kitap eğlenceliydi. Zekâ dolu bir kitaptı. Bir acayipti.

Ama en önemlisi, beni güldürdü. Sadece komik olduğunu söylemiyorum. Restoranda okurken sesli sesli güldüğümü söylüyorum. Sonra kafedeyken. Sonra evde okumaya devam ederken, hatta evde yalnızken bile. Kafayı yemiş gibi görünsem bile. Açık açık söyleyebilirim ki beni bu denli güldüren başka bir kitap düşünemiyorum.

Yani evet. Gerçekten iyi. Pekiyi.

Bu kitapla ilgili tek sorunum beni biraz tehdit altında hissettirmesi. John Scalzi'yi tanırım. Onu severim. İkimiz de başarılı yazarlarız ve ikimiz de göğün iki ayrı köşesinde mutlu mesut yaşıyoruz.

O, iyi kurgulu ve hareketli, capcanlı, zeki bilimkurgular yazıyor. Ben devasa, arapsaçına dönmüş üstkurmaca fantezi zımbırtıları yazıyorum. Bu iyi bir şey. Biz komşuyuz derken, biraz uzak komşularız demek istiyorum. Bu da arkadaş olmamızı kolaylaştırıyor, çünkü, mecazi anlamda konuşursak, ikimiz de sokağın iki ucunda kendi işimizi yapıyoruz.

Ama şimdi Scalzi tüm mecazı mahvetti. Benim bahçeme daldı. Eğer bu kitap bu kadar eğlenceli olmasaydı, koca koca, geniş omuzlu adamları tehditkâr bakmaları ve şöyle şeyler söylemeleri için evinin etrafına yollardım, "Bay Rothfuss onun mahallesinde yaptığınız bazı yazım işleriyle ilgili endişeli. Ve Bay Rothfuss bir şeyler hakkında endişelendiğinde, bazen insanlar gizemli bir biçimde yaralanırlar. Bir balta sapıyla!"

Yani evet. Teşekkürler Scalzi, kitabı daha evvel gördüğüm için. Bu çok eğlenceli okuma için teşekkürler.

Balta sapını unutma diyorum, başka da bir şey demiyorum.

Eh, **Rothfuss** ustanın da görüşlerini aldıktan sonra sıra geldi kitabın detaylarına. Çevirisini *Cihan Karamancı*'nın, editörlüğünü ise *Ozancan Demirışı*k'ın yaptığı kitap şu an ön siparişte. 6 Haziran günü raflarda yerine alacak olan bu yepyeni macera için şimdiden kırmızı ne varsa toplamaya başladık.

Alıntı: Kayıp Rıhtım'dan

Kırmızı Üniformalılar / John Scalzi (Yorum)

Bilim kurgu bana göre yazım dünyasının en zor dalından biri olmuştur hep. Neden derseniz bütün hikâye gerçek üstü olmak zorunda ve bunu yazmak da hiç hafife alınacak bir şey değildir. Tamam, hepimiz gerçek üstü şeyler düşünüp hayalini kurabilir ama ya bunu yazıya dökmek gibi bir düşüncemiz olsaydı ve bunu geliştirip sonlandırabilir miydik acaba?

Bence çok zor...

İşte bu kitapta bu zorluğu başarıyla üstesinden gelmiş bir yazarın bana göre belgesidir. Konu şimdiki zamandan çok farklı… Olaylar birbiri ile öyle ustaca örülmüş ki, nasıl bir hayal gücü var yazarda okuyarak çok iyi anlıyorsunuz.

Eğer bilim kurguyu seviyorsanız bu kitabı okumalısınız. Yok, eğer hiç bilim kurgu okumadıysanız bu kitap size güzel bir başlangıç sağlayacaktır.

Kitaptan Alıntılar;

"Bir şeyin niye varolduğunu bilmiyorsan o şey hakkında hiçbir şey bilmiyorsun demektir." s/97

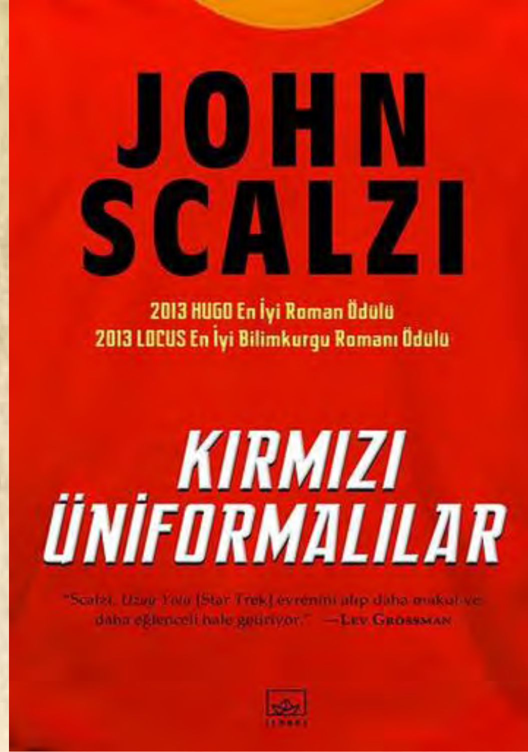
"Anlatım kontrolü devraldığında hep öyle olur. Hiçbir şey mantıklı yürümez. Fizik kuralları kahve molası verir. İnsanlar akılcı düşünmeyi bırakıp dramatik davranmaya başlar."

"Hayat böyledir Andy, karman çormandır. Hepimiz ona aynı şekilde uymayız." s/238

Kitapla ve Hoşçakalın...

Alıntı: Kitaphane'den

Kırmızı Üniformalılar - John Scalzi

Neciymiş diye başladığımız bir kitabın daha sonuna geldik. John Scalzi'yi Yaşlı Adamın Savaşı serisi ile tanıyorsunuzdur (okumak henüz nasip olmadı). Scalzi yine bir bilimkurgu kitabıyla çıkıyor karşımıza. Peki, neciymiş bu kitap? Hemen ona gelelim.

Kitap hepimizin bildiği ünlü Star Trek dizisindeki gariban, sahnede göründüklerinde öleceğinden şüphe duyulmayan kırmızı üniformalıları konu alıyor.

Bu garibanları ekranda birkaç saniye gösterip izleyiciye reklam öncesi az bir heyecan yaşatsın diye kafalarını patlatıp abuk subuk yaratıklara yem ediyorlar ama ya o insanların kurgu evrenindeki hayatları? Sevdikleri? Geçmişleri? Gelecekleri? Babam

böyle pasta yap... Neyse işte Star Trek dizisindeki ölmek için varolan garibanların başrolde olduğu bir kitap bu. Tabii ki Star Trek evreninde değiliz ama oldukça yakın bir evren bu bahsettiğimiz. Bu kırmızı üniformalılardan biri "Neden bütün talihsizlikler bizi buluyor ?" sorusunun cevabını arıyor.

Kitap Scalzi'nin dandik bilimkurgu dizilerine bir eleştirisi diyebiliriz. Her kitabında böyle mi bilmiyorum ama absürd olaylar dizisini mizahi bir üslupla harmanlayıp okuyucunun beğenisine sunmuş bu kitapta. Keyifli bir üslubu var, okurken kahkaha attığınız kısımlar oluyor. Okurken gerek sahneler, gerek diyologlara bakınca acaba Scalzi bu kitabı sürekli eleştirdiği dizilere karşı bir dizi haline getirme amacıyla mı yazdı diyordum okurken zira sunuş tarzı okurken aklınızda absürd bir dizi fikri oluşturuyordu. Ve evet Scalzi'nin kitabı bir mini dizi olarak izleyiciye sunulacakmış. Dediğim gibi zaten bunu kitabı okurken hissediyordunuz.

Kitap dediğim gibi eğlenceli bir kitaptı. Kurnazca iğnelemeler taşıyan, elinize aldığınızda keyifle okuyacağınız ince bir mizah ürünü. Ama eksileri de var. Kitabın bir kısmını Scalzi'nin sonradan eklediği 3 ayrı ek oluşturuyor. Kitap bittikten sonra bu kısımları okuyoruz ve bu 3 ek kısım gerçekten sıkıcıydı. Tavsiyem ilk ikisini atlayıp son hikâyeyi okuyup romanı sakince yere bırakın. Merak etmeyin ilk 2 ek kısmı okumazsanız bir şey kaybetmeyeceksiniz. Bu ek kısım da Scalzi'nin kendini tatmin ve biraz da bahane bulmak için eklediği kısımlar.

Özetle ben sevdim bu kitabı. Siz de okuyun derim. **8/10**

Alıntı: Neciymiş Bu Kitap?'tan